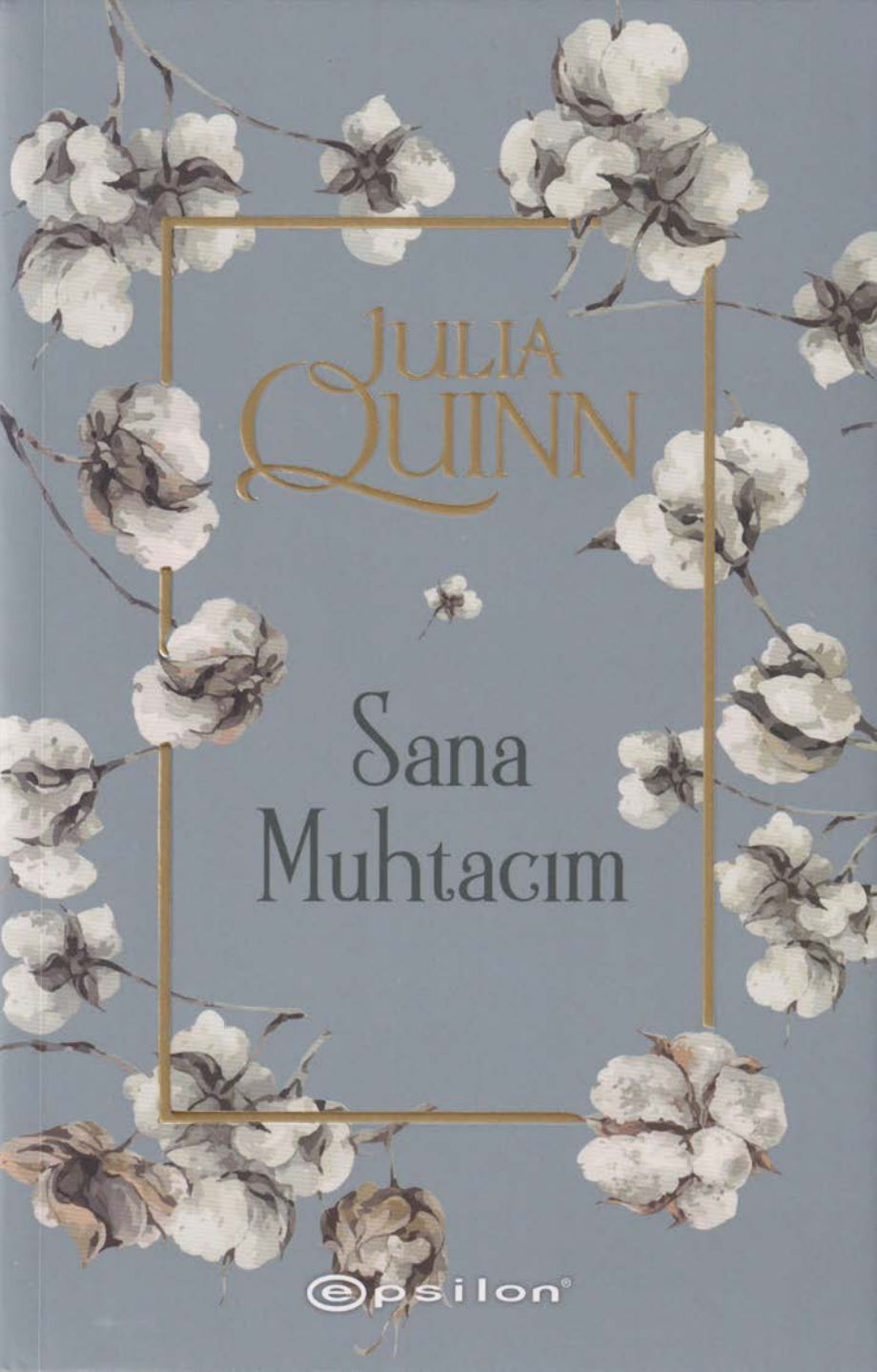

JULIA
QUINN
Sana
Muhtacım
Epsilon

BRIDGERTON SERİSİ 6

Her hayatta bir dönüm noktası vardır. Bu öyle muazzam, keskin ve belirgin bir andır ki insan şüphenin en ufak gölgesi olmaksızın hayatının bir daha asla aynı olmayacağını kesinlikle bilir.

Londra'nın neşeli hovardası Michael Stirling için bu dönüm noktası, Francesca Bridgerton'ı ilk kez gördüğü andır. Evet, kalbinin hiçbir zaman birine bağlanmasına müsaade etmeyen Michael ona bir kez bakmış ve âşık olmuştur.

Bununla birlikte karşılaşma vesileleri kuzeninin bu genç kadınla evlenecek olmasını kutlamak adına düzenlenen bir yemektir. Hayat işte böyle ironiktir...

Ancak bir süre sonra Francesca eşini kaybeder ve arkadaşı, sırdaşı olarak gördüğü Michael'ın desteğini bekler. Michael ona olan aşkından bahsetme cesaretini kendinde bulamaz... Ta ki genç kadın bir gece masumane bir şekilde kollarının arasına sığınana ve tutkunun en ahlaksız sırlardan bile güçlü olduğu kanıtlanana dek.

www.epsilonyayinevi.com
9 789944 825269
KDV'den muaftır.
online alışveriş:kitap365.com

JULIA QUINN

İlk kitabını yazmaya üniversiteyi bitirdikten bir ay sonra başladı ve yazarlığa o zamandan beri devam ediyor. Onlarca dile çevrilmiş otuz altı romanı olan Quinn, ailesiyle beraber ABD'nin Kuzeybatı Kıyısı'nda yaşıyor.

Bridgerton Serisi: Sana Muhtacım
Orijinal Adı: Bridgertons: *When He Was Wicked*
Julia Quinn
Çeviri: Yasemin Kılınç

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Aslı Güçlü
Düzelti: Sibel Doğru
Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş
Sayfa Tasarım: Gamze Kulak

3. Baskı: Ocak 2021
ISBN: 978-994-482-526-9

© Julie Cotler Pottinger, 2004
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Türkçe yayım hakkı, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / istanbul
Tel: 0212 674 85 28
mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

Sana Muhtacım

JULIA QUINN

Çeviri
Yasemin Kılınç

epsilon

Birinci Kısım

1820 Mart
Londra, İngiltere

BİR

...Hayatımın en güzel zamanı diyemem ama çok da kötü sayılmaz. Nihayetinde burada kadınlar var ve kadınların olduğu her yerde mutlu olacağım kesin.

–Michael Stirling'den kuzeni Kilmartin Kontu John'a, Napolyon Savaşları sırasında 52. Piyade Alayı'ndan gönderildi.

Her hayatta bir dönüm noktası vardır. Bu öyle muazzam, keskin ve belirgin bir andır ki insan kendini göğsünden vurulmuş gibi hisseder, nefesi kesilir ve bilir... Şüphenin en ufak gölgesi olmaksızın hayatının bir daha asla aynı olmayacağını kesinlikle *bilir*.

Michael Stirling için bu dönüm noktası, Francesca Bridgerton'u ilk kez gördüğü andı.

Kadınların peşinden koşarak, kadınlar onu kovalarken muzipçe gülümseyerek, kendine yakalanma izni verdikten sonra muzaffer olma onurunu kazanmak için rolleri bir anda tersine çevirip onları okşayarak, onlarla sevişerek ama hiçbir zaman kalbinin birine bağlanmasına müsaade etmeyerek geçen bir hayattan sonra, Francesca Bridgerton'a bir kez bakmış ve ona öyle hızlı, öyle güçlü bir şekilde âşık olmuştu ki o anda düşmeden ayakta kalabilmiş olması bir mucizeydi.

Bununla birlikte Michael'ın talihsizliği, Francesca'nın soyadının ancak bir otuz altı saat daha Bridgerton olarak kalmış olmasıydı; karşılaşma vesileleri, acıklı bir şekilde, kuzeninin çok yakında bu genç kadınla evlenecek olmasını kutlamak adına düzenlenen bir yemekti.

Hayat işte böyle ironikti, Michael daha kibar bir ruh hali içindeyken böyle düşünme eğilimindeydi.

Çok da kibar denemeyecek bir ruh halinde olduğunda ise hayat için tamamen farklı bir sıfat kullanırdı.

Ve kuzeninin karısına âşık olduğundan beri genellikle kibar bir ruh haline sahip olduğu pek söylenemezdi.

Ah ama bunu çok iyi saklıyordu. Etrafa belli ederse huzursuzluk çıkabilir ve sezgileri sinir bozucu derecede kuvvetli biri durumu fark edip —Tanrı korusun— mutlu *olup olmadığını* sorgulayabilirdi. Michael'ın şimdiye kadar duygularını gizleme kabiliyetiyle gurur duyması hiç de sebepsiz değildi (sonuçta kimsenin saymaya bile yeltenmeyeceği kadar çok kadını baştan çıkarmış ve bunu öyle ya da böyle bir kez bile düelloya davet edilmeden yapmıştı) fakat buradaki rezil gerçek, şimdiye kadar hiç âşık olmamış olmasıydı. Eğer bir erkeğin *sorular karşısında* takındığı maskesini daha fazla koruyamayacağı bir zaman varsa, o zaman muhtemelen buydu.

Bu yüzden hiçbir şey olmamış gibi güldü, eğlendi, onlarla yatağa girdiğinde gözlerini kapama eğilimini önemsememeye çalışarak kadınları baştan çıkarmaya devam etti ve artık ruhu için yakarmanın hiçbir anlamı olmadığından kiliseye gitmeyi tamamen bıraktı. Hem Kilmartin yakınlarındaki bölge kilisesi 1432'den kalmaydı ve harap taşlarının tepelerine düşecek bir yıldırımı kaldırabilmesi kesinlikle imkânsızdı.

Ve Tanrı bir günahkârı cezalandırmak istiyorsa, bunun için Michael Stirling'den daha iyisini bulamazdı.

Michael Stirling: Günahkâr.

Bu unvanı kartvizitinin üzerinde hayal edebiliyordu. Hatta bunu yazdırmayı düşünmüş —böyle bir kara mizah anlayı-

şına sahipti– ama annesini oracıkta öldüreceğine ikna olduğu için bu fikirden hemen vazgeçmişti.

Hovarda olabilirdi ancak onu doğuran kadına işkence etmeye hiç lüzum yoktu.

Tüm o öteki kadınları bir günah olarak görmemiş olması tuhaftı. Hâlâ öyle görmüyordu. Hepsi gönüllüydü elbette; isteksiz bir kadını baştan çıkaramazdınız, en azından baştan çıkarmayı gerçek anlamıyla ele alırken ve bunu bir tecavüzle karıştırmamaya özen gösterirken bu mümkün değildi. Gerçekten istemeleri gerekiyordu, istemiyorlarsa Michael en ufak bir rahatsızlık sezdiğinde arkasını dönüp oradan uzaklaşırdı, tutkuları hiçbir zaman hızlı ve kararlı bir geri çekilmeyi beceremeyecek kadar kontrolsüz olmazdı.

Ayrıca şimdiye dek bir bakireyi hiç baştan çıkarmamış ya da evli bir kadınla hiç birlikte olmamıştı. Ah, pekâlâ, insan bir yalanı yaşarken bile kendine karşı dürüst olmalıydı: Evli kadınlarla birlikte olmuş, pek çok evli kadınla yatmıştı, fakat sadece kocaları ciğeri beş para etmez heriflerse, o zaman bile kadınların yalnızca iki erkek çocuk doğurmuş olmalarına, oğlanlardan birinin biraz hastalıklı görünmesine dikkat ederdi.

Sonuçta bir erkeğin belirli davranış kuralları olmalıydı.

Ama bu... Bu sınırı aşmıştı. Kesinlikle kabul edilemezdi. Bu, en nihayetinde ruhunu karartacak ya da en az zararla – asla tutkularının peşinden gitmeyeceği varsayılırsa– onda derin bir kara leke bırakacak olan bir günah aşımıydı ve şimdiye kadar birçok günah işlemişti. Çünkü bu... Bu...

Kuzeninin karısına göz dikmişti.

John'un karısına göz dikmişti.

John.

John, kahretsin, Michael için bir erkek kardeşten fazlasıydı, öz erkek kardeşinden bile öteydi. John'un ailesi, babası ölünce Michael'ı yanlarına almıştı. Onu John'un babası yetiştirmiş ve ona bir erkek olmayı öğretmişti. John onunla...

Ah, lanet olsun. Gerçekten kendine bunu yapmak zorunda mıydı? Âşık olmak için bula bula John'un karısını bulduğu için direkt olarak cehenneme gitmesini sağlayacak bütün sebepleri sayabilirdi. Ve bunların hiçbiri tek bir basit gerçeği değiştirmeyecekti.

Ona sahip olamazdı.

Francesca Bridgerton Stirling hiçbir zaman onun olamazdı.

Misafir odasında kanepeye çökmüş ve bacak bacak üzerine atmış halde tam karşısında duran John ile Francesca'nın kahkaha atmalarını, gülümsemelerini, birbirlerini iç bayıcı bakışlarla süzmelerini izlerken *bir içki daha alabilirim* diye düşündü homurdanarak.

"Sanırım bir içki daha alacağım," dedi elindeki kadehi kafasına dikerken.

"Ne dedin Michael?" diye sordu John her zamanki müthiş duyma kabiliyetiyle, lanet olası.

Michael kusursuz sahte gülümsemesini takınarak kadehini kaldırdı. Bir hedonistin mükemmel görüntüsünü korurken, "Sadece susadım," dedi.

Londra'daki Kilmartin Malikânesi'ndeydiler. Bu konutun dışında oğlanların birlikte büyümüş oldukları İskoçya'nın yüksek kesimlerinde bulunan Kilmartin (Kilmartin Malikânesi veya Şatosu değil yalnızca Kilmartin) ve Edinburgh'daki öteki Kilmartin Malikânesi'nden başka —Michael sık sık ataları arasında hiç de yaratıcı biri yokmuş diye düşünürdü— Kilmartin Kulübesi (eğer yirmi iki odalı bir eve kulübe denebilirse), Kilmartin Evi, tabii bir de Kilmartin Konağı vardı. Neden kimsenin bu konutlardan birine soyadını vermediğini Michael bilmiyordu; halbuki "Stirling Malikânesi" ona göre kusursuz bir şekilde kulağa hoş gelen saygın bir harmoniye sahipti. Muhtemelen hırslı ve hayal gücünden yoksun olan Stirlingler yeni kazandıkları kontluk unvanlarına hiçbir şeye başka bir isim vermeyi akıl edemeyecek kadar fazla kapılmışlardı.

Viski kadehinin içine bakarak homurdandı. Şimdiye kadar Kilmartin çayı içip Kilmartin stili bir koltuğa oturmamış olması şaşılacak şeydi. Aslında büyükannesi aileyi bizzat ticarete sokmadan bunları kıvırmayı becerebilseydi, Michael şu anda bir Kilmartin koltuğunda oturmuş Kilmartin çayı içiyor olurdu. Yaşlı despot, soyadıyla o kadar gurur duyardı ki bir Stirling'le evlenmemiş de bir Stirling olarak doğmuş sanırdınız. Herhangi asil bir şahsiyet kadar önemli olduğunu düşünürdü, hatta birkaç kez sonradan görme bir düşes ya da markizin arkasından yemeğe buyur edildiğinde hoşnutsuzluğunu burun kıvırarak belli etmişti.

Kraliçe, diye düşündü Michael tarafsızca. Büyükannesi muhtemelen Kraliçe'nin önünde diz çökmüştü ama onun başka bir kadına riayet ettiğini hayal dahi edemiyordu.

Büyükannesi, Francesca Bridgerton'u kesinlikle onaylardı. Genç kadının babasının sadece bir vikont olduğunu öğrendiğinde burun kıvırırdı belki ama Bridgerton'lar yine de eski ve gayet popüler —ve istedikleri zaman çok güçlü— bir aileydiler. Ayrıca Francesca'nın duruşu düzgün, tavırları mağrur, mizah anlayışı muzip ve tahrip ediciydi. Eğer elli yıl daha yaşlı olsa ve bu kadar çekici olmasaydı Büyükanne Stirling'le çok iyi arkadaş olurdu.

Ve şimdi Francesca Kilmartin Kontesi'ydi, kuzeni John'la evliydi. John, Michael'dan bir yaş küçüktü ama Stirling ev halkı tarafından daha büyüğe gösterilen hürmetle karşılanmıştı, neticede vâris oydu. Babaları ikizdi ancak John'un babası Michael'ınkinden yedi dakika önce dünyaya gelmişti.

Michael Stirling'in yaşamı için en kritik yedi dakika ve... Michael o esnada hayatta bile değildi.

"İkinci yıldönümümüzde ne yapalım?" diye sordu Francesca, odanın öteki tarafına geçip piyanonun başına otururken.

"Ne istersen," dedi John.

Francesca Michael'a döndü, gözleri mum ışığında bile şaşırtıcı derecede maviydi. Ya da ne kadar mavi olduklarını

bildiği için Michael'a öyle geliyordu. Bugünlerde hep mavi tonlarında düşler görüyordu. Bu renk Francesca mavisi olarak adlandırılmalıydı.

"Michael?" diye tekrarladı genç kadın, ses tonu ona daha önce de seslendiğini ortaya koyuyordu.

"Pardon," dedi Michael çok sık kullandığı çarpık gülümsemesini takınarak. Böyle güldüğünde kimsenin onu ciddiye almadığını biliyordu, zaten amacı da buydu. "Dinlemiyordum."

"Senin bir fikrin var mı?" diye sordu Francesca.

"Hangi konuda?"

"Yıldönümümüz hakkında."

Francesca'nın bir oku olsaydı, herhalde bunu Michael'ın kalbine daha sert saplayamazdı. Fakat hissettiklerini saklamada usta olan Michael sadece omuz silkti. "Bu benim yıldönümüm değil ki," diye hatırlattı ona.

"Biliyorum," dedi Francesca. Michael ona bakmıyordu ama genç kadının sesi gözlerini devirmiş gibi geliyordu kulağa.

Ama öyle yapmamıştı. Michael bundan emindi. Son iki yılda Francesca'yı acı verici derecede iyi tanımıştı ve gözlerini devirmediğini biliyordu. Alaycı, ironik veya muzip olduğunda bunu ses tonuyla ve dudaklarının aldığı şekille dışa vuruyordu. Gözlerini devirmeye ihtiyacı yoktu. Size sadece gözünü dikip bakardı, dudakları hafifçe kıvrılırdı ve...

Michael refleks olarak yutkundu ve bunu içkisinden koca bir yudum alarak gizledi. Kuzeninin karısının dudaklarının kıvrımını incelemek için bu kadar zaman harcamış olması onun için pek de iyi bir referans sayılmazdı.

"Seni temin ederim," diyerek devam etti Francesca sözlerine, parmak uçları piyanonun tuşlarının üzerinde usulca geziniyordu. "Kiminle evlendiğimin gayet farkındayım."

"Eminim öylesindir," diye mırıldandı Michael.

"Anlamadım."

"Devam et."

Genç kadının dudakları aksi bir şekilde büzüldü. Michael onu daha önce bu ifadeyle pek çok kez görmüştü, özellikle de ağabeyleriyle uğraşırken. "Senden bir tavsiye istemiştim çünkü sen çoğunlukla neşelisin."

"Ben mi çoğunlukla neşeliyim?" diye tekrarladı Michael, herkesin onu *böyle* gördüğünü biliyordu, sonuçta ona Neşeli Hovarda diyorlardı, fakat bu sözün Francesca'nın dudaklarından dökülmesinden nefret ediyordu. Bu onun kendini uçarı, anlamsız hissetmesine neden oluyordu.

Çok geçmeden kendini biraz daha kötü hissetti çünkü tüm bunlar muhtemelen doğruydu.

Francesca, "Buna katılmıyor musun?" diye sordu.

"Elbette hayır," diye söylendi. "Yıldönümü kutlamaları konusunda tavsiyemin istenmesine alışık değilim, evlilik konularında bir yeteneğimin olmadığı açık."

"Hiç de açık değil," dedi genç kadın.

"Şimdi başın belada," dedi John kıs kıs gülerek ve elinde tutmakta olduğu *Times* gazetesiyle koltuğunda arkasına yaslandı.

"Evlenmeyi hiç denemedin," diye belirtti Francesca. "Yeteneğinin olmadığını nasıl bilebilirsin?"

Michael zor da olsa gülümsedi. "Sanırım bu beni tanıyan herkes için oldukça aşikâr bir durum. Ayrıca neden evlenmem gereksin ki? Unvanım yok, malım mülküm yok..."

John, "Mülkün var," diyerek araya girdi ve gazeteye göz atarken hâlâ onları dinliyor olduğunu kanıtlamış oldu.

"Sadece ufak bir mülk," diye düzeltti Michael. "Ayrıca onu memnuniyetle sizin çocuklarınıza bırakabilirim, zaten onu bana John vermişti."

Genç kadın kocasına baktı, Michael onun tam olarak ne düşündüğünü biliyordu: John'un araziyi aslında ona kendine ait bir şeyi, bir amacı olduğunu hissetmesi için vermiş olduğunu. Michael birkaç yıl önce ordudan ayrıldığından beri boşluktaydı. Ve John bunu hiç ifade etmemiş olsa da Michael tek başına tehlikelerle yüzleşirken onun Avrupa'da İngiltere

için savaşmamış ve geride kalmış olduğu için suçluluk duyduğunu biliyordu.

Fakat John bir kontluğun vârisiydi. Evlenmek ve soyunun devamını sağlamak için çocuk sahibi olmak gibi bir görevi vardı. Kimse ondan savaşa gitmesini beklememişti.

Michael pek çok kez bu mülkün —oldukça güzel, rahat bir köşk ve yirmi dönümlük bir arazi— John'un bir nevi kefareti olup olmadığını merak etmişti. Francesca'nın da aynı şeyi düşündüğünü sanıyordu.

Yine de genç kadın bunu hiç sormamıştı. Erkekleri —muhtemelen o kadar çok erkek kardeşle büyüdüğünden ötürü— olağanüstü bir berraklıkla anlıyor, bir erkeğe neyin sorulmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Bu durum Michael'ı az da olsa kaygılandırıyordu. Duygularını çok iyi sakladığını düşünüyordu ama ya Francesca hissettiklerini *biliyorsa*? Bilse de bundan bahsetmezdi tabii, ima bile etmezdi. Michael bu konuda garip bir şekilde birbirlerine benzediklerinden şüpheleniyordu; Francesca ona âşık olduğundan şüphelense bile tavırlarını *asla* değiştirmezdi.

"Bence Kilmartin'e gitmelisiniz," dedi Michael aniden.

"İskoçya'ya mı?" diye sordu Francesca piyanonun si bemol tuşuna usulca basarken. "Sezon bu kadar yaklaşmışken mi?"

Michael bir anda oradan ayrılmak isteyerek ayağa kalktı. Aslında buraya hiç gelmemeliydi. "Neden olmasın," dedi ilgisiz bir ses tonuyla. "Orayı seviyorsun. John da orayı çok seviyor. Arabanız iyi durumdaysa yol çok da uzun sürmeyecektir."

"Sen de gelir misin?" diye sordu John.

"Sanmıyorum," dedi Michael keskin bir şekilde. Onların yıldönümü kutlamalarına tanık olmak istiyordu sanki! İşin aslı, bu sadece neye asla sahip olamayacağını hatırlamasına yarardı. Daha sonra da suçluluğunu anımsamasına. Ya da suçluluğunu daha da arttırırdı. Bu gibi hatırlatmalara hiç lüzum yoktu, zaten her gün bunlarla yaşıyordu.

Kuzeninin Karısına Göz Dikmemelisin.

Musa bu emri kayda geçirmeyi unutmuş olmalıydı.

"Burada yapacak çok işim var," dedi.

"Öyle mi?" dedi Francesca, gözleri ilgiyle parlıyordu. "Ne gibi?"

"Ah, bilirsin işte," dedi Michael iğneleyici bir ses tonuyla. "Yok oluşlar ve amaçsızlıkla dolu bir hayat için hazırlık yapmam gereken şeyler var."

Genç kadın ayağa kalktı.

Ah Tanrım, ayağa kalktı ve ona doğru yürümeye başladı. En kötüsü de buydu; Michael'a gerçekten dokunduğu anlar.

Elini Michael'ın koluna koydu. Michael geri çekilmemek için kendini zor tuttu.

"Keşke böyle konuşmasan," dedi Francesca.

Michael genç kadının omzunun üzerinden, onları dinlemiyormuş gibi görünmek için gazetesini biraz daha havaya kaldırmış olan John'a baktı.

"Bu durumda yeni projen haline mi geliyorum?" diye sordu Michael az da olsa kaba bir tavırla.

Francesca geri çekildi. "Seni önemsiyoruz."

Biz. *Biz*. *Ben* değil *John* değil. *Biz*. İşte onların bir bütün olduklarını inceden hatırlatan bir şey daha. John ve Francesca. Lord ve Leydi Kilmartin. Francesca bunu demek istememişti elbette, ne var ki Michael her şeyde bunu duyuyordu.

"Ben de seni önemsiyorum," derken o anda bir çekirge sürüsünün odanın içinden geçmesini bekliyordu.

"Biliyorum," dedi Francesca, açıkça onun ıstırabından bihaberdi. "Senden daha iyi bir kuzen dileyemezdim. Fakat senin mutlu olmanı istiyorum."

Michael *kurtar beni* dercesine John'a baktı.

John okuyormuş gibi davranmayı bırakarak gazetesini bir kenara koydu. "Francesca, sevgilim, Michael yetişkin bir adam. Kendi mutluluğunu kendi uygun gördüğü şekilde bulacaktır. *Uygun gördüğü zaman*."

Genç kadının dudakları büzüldü, Michael onun sinirlendiğini görebiliyordu. Sözlerine karşı çıkılmasından hoşlanmazdı, özellikle de kendi dünyasını –ve içinde bulunanları– istediği şekilde yönetemeyeceğini kabullenmek hiç hoşuna gitmezdi.

"Seni kız kardeşimle tanıştırmalıyım," dedi Francesca.

Aman Tanrım! "Kız kardeşinle tanıştım," dedi Michael çabucak. "Aslında hepsiyle tanıştım. Bebek yürütecinde olanla bile."

"Yürüteçte olanla değil..." Dişlerini gıcırdatarak cümlesini yarıda kesti. "Hyacinth'in uygun olmadığını kabul ediyorum ama Eloise..."

"Eloise ile evlenmeyeceğim," dedi Michael keskin bir şekilde.

"Onunla evlenmen gerektiğini söylemedim," dedi genç kadın. "Sadece onunla bir iki kez dans et."

"Ettim zaten," diye hatırlattı ona Michael. "Elimden daha fazlası gelmez."

"Ama..."

"Francesca," dedi John. Sesi yumuşaktı ama ne demek istediği açıktı. *Dur*.

Michael müdahale ettiği için kuzenini öpebilirdi. John elbette onu sadece gereksiz kadın dırdırından kurtardığını sanıyordu, gerçeği bilmesine imkân yoktu. Michael bir insanın *hem* kuzeninin karısına *hem de* karısının kız kardeşine âşık olmasının vereceği suçluluk hissinin derecesini hesaplamaya çalışıyordu.

Aman Tanrım, Eloise Bridgerton'la evlenmek mi? Francesca onu öldürmeye mi çalışıyordu?

"Hadi, hep beraber bir yürüyüşe çıkalım," dedi genç kadın aniden.

Michael pencereden dışarı baktı. Gün ışığının tüm kalıntıları gökyüzünü terk etmişti. "Bunun için biraz geç değil mi?" diye sordu.

"İki güçlü erkek bana eşlik ederken değil," dedi. "Ayrıca Mayfair sokakları çok iyi aydınlanıyor. Gayet güvende oluruz." Kocasına dönüp sordu: "Ne dersin, sevgilim?"

John cep saatine bakarak, "Bu gece bir randevum var," dedi. "Ama siz Michael'la gidin."

John'un Michael'ın hislerinden haberdar olmadığına bir kanıt daha.

"Siz ikiniz her zaman güzel zaman geçirirsiniz zaten," diye ekledi John.

Francesca Michael'a döndü ve onun kalbinin derinlerine biraz daha sokularak gülümsedi. "Gelir misin?" diye sordu. "Hazır yağmur durmuşken biraz temiz hava almayı çok istiyorum. Açıkçası bütün gün kendimi biraz garip hissettim."

"Tabii gelirim," dedi Michael, nasıl olsa yapacak başka bir işi olmadığını herkes biliyordu. Onun hayatı dikkatlice işlenmiş bir yok oluştan ibaretti.

Hem zaten ona karşı koyamıyordu. Genç kadından uzak durması gerektiğini biliyordu, onunla yalnız kalmaması gerektiğini de. Tutkularının peşinden gidemezdi, fakat kendine acı çektirmesi gerekiyor muydu gerçekten? Günün sonunu yatağında tek başına getirecekti zaten, neredeyse eşit ölçülerde suçluluk ve arzu duyarak.

Ama Francesca ona gülümsediğinde *hayır* diyemiyordu. Ayrıca kendini onunla geçireceği bir saatten yoksun bırakacak kadar da güçlü değildi.

Çünkü onun yanında olabilmek elde edebileceği tek şeydi. Bir öpücük, anlamlı bir bakış veya bir dokunuş imkânsızdı. Ve hiçbir zaman kulağa fısıldanan aşk sözcükleri ya da tutku dolu inlemeler olmayacaktı.

Tek sahip olabileceği şey onun gülümsemesi ve onunla vakit geçirebilmekti ve acınası bir budala olduğu için bunları kabul etmeye istekliydi.

Francesca, "Beni biraz bekler misin?" diyerek kapı aralığında durdu. "Pelerinimi almam lazım."

"Çabuk ol," dedi John. "Saat yediyi geçti."

"Yanımda beni her zaman koruyacak Michael varken yeterince güvende olacağım," diye cevap verdi genç kadın kaygısız bir gülümsemeyle. "Ama merak etme, hızlı olacağım." Kocasına hınzır bir şekilde gülümseyerek baktı. "Ben hep hızlıyımdır."

Michael bakışlarını suratı kızaran kuzeninden kaçırdı. Tanrı şahidi olsun ki *hızlı olacağım*'ın arkasındaki anlamı bilmeyi *gerçekten* istemiyordu. Ne yazık ki hepsi enfes bir şekilde cinsellik çağrıştıran sayısız şey olabilirdi. Ve Michael'ın önündeki bir saati bunların hepsini bir bir aklından geçirip kendine yapıldıklarını düşleyerek geçirmesi pek olasıydı.

Boyunbağını çekiştirdi. Belki de Francesca'yla dolaşmaktan kaçmanın bir yolunu bulabilirdi. Belki de eve gidip soğuk bir banyo yapabilirdi. Hatta daha da iyisi kendine kestane rengi uzun saçları olan istekli bir kadın bulabilirdi. Şanslıysa, kadının gözleri de mavi olurdu.

"Kusura bakma," dedi John genç kadın odadan ayrıldığında.

Michael bakışlarını hızla kuzenine çevirdi. John, Francesca'nın imasından bahsediyor olamazdı.

"Dırdırı yüzünden," diye ekledi John. "Yeterince gençsin. Henüz evlenmene gerek yok."

"Sen benden daha gençsin," dedi Michael ona özellikle karşı çıkmak için.

"Evet ama ben Francesca'yla tanıştım." John bu sözümona açıklama yeterliymiş gibi gayriihtiyari omuz silkti. Ve bu elbette yeterliydi.

"Dırdırına aldırmıyorum," dedi Michael.

"Aldırdığını biliyorum, gözlerinden belli."

İşte sorun buydu. John *gözlerindekileri* görebiliyordu. Dünyada Michael'ı kuzeninden daha iyi tanıyan başka biri yoktu. Bir şey onu rahatsız ediyorsa John bunu hep anlardı. Asıl mucize John'un onun derdinin ne olduğunu fark etmemiş olmasıydı.

"Ona seni rahat bırakmasını söyleyeceğim," dedi John. "Ama bilmen lazım, sadece seni sevdiği için bu kadar çok konuşuyor."

Michael hafifçe gülümseyebilmeyi başardı. Konuşmayı ise kesinlikle başaramadı.

"Onu yürüyüşe çıkardığın için teşekkür ederim," dedi John ayağa kalkarken. "Bütün gün biraz aksiydi, yağmur yüzünden, kendini garip bir şekilde evde tıkılı kalmış gibi hissettiğini söyledi."

"Senin randevun kaçta?" diye sordu Michael.

Koridora çıkarlarken, "Dokuzda," diye cevap verdi kuzeni. "Lord Liverpool ile buluşacağım."

"Parlamento işleri mi?"

John onaylar biçimde kafasını salladı. Lordlar Kamarası'ndaki işini çok ciddiye alıyordu. Michael bazen bir lord olarak doğmuş olsam görevime *böyle* bir ciddiyetle yaklaşır mıydım, diye düşünürdü.

Muhtemelen hayır. Fakat bunun bir önemi yoktu, öyle değil mi?

Michael kuzeninin sol şakağını ovuşturduğunu gördü. "İyi misin?" diye sordu. "Biraz garip görünüyorsun, sanki..." Cümlesini bitiremedi çünkü tam olarak nasıl göründüğünü kestirememişti. Sadece iyi görünmediğini biliyordu.

John'u çok iyi tanıyordu. İçini ve dışını. Muhtemelen Francesca'nın tanıdığından bile daha iyi.

"Çok kötü bir baş ağrısı," diye mırıldandı John. "Tüm gün boyunca çektim."

"Biraz afyon ruhu getirtmemi ister misin?"

John başını iki yana salladı. "O şeyden nefret ediyorum. Aklımı bulandırıyor ve Liverpool'la olan görüşmemde aklımın başımda olmasını istiyorum."

Michael kafasını salladı. "Solgun görünüyorsun," dedi. Niye böyle dediğini bilmiyordu. Zaten John'un afyon ruhu hakkındaki fikrini değiştirme ihtimali pek yoktu.

"Öyle mi?" diye sordu John. Parmaklarını şakaklarına daha sert bastırırken irkildi. "Biraz uzanacağım sanırım, kusura bakmazsan. Çıkmak için daha bir saatim var."

"Tabii," diye mırıldandı Michael. "Birine seni uyandırmasını söyleyeyim mi?"

John kafasını salladı. "Şahsi uşağıma kendim söylerim."

Tam o sırada Francesca üzerinde uzun kadife, gece mavisi bir pelerinle merdivenlerde belirdi. "İyi akşamlar beyler," dedi erkeklerin ona gösterdiği ilginin tadını çıkararak. Fakat en alt basamağa ulaştığında suratı asıldı. "Bir sorun mu var sevgilim?" diye sordu John'a.

"Sadece başım ağrıyor," dedi John. "Mühim değil."

"Biraz dinlenmelisin," dedi genç kadın.

John zorla gülümsedi. "Ben de tam Michael'a aynı şeyi yapmayı planladığımı söylüyordum. Simons'a randevuma yetişmem için beni zamanında uyandırmasını söyleyeceğim."

"Lord Liverpool'la olan randevuna mı?" diye sordu Francesca.

"Evet. Saat dokuzda."

"Altı Yasa'yla mı ilgili?"

John başıyla onayladı. "Evet, aynı zamanda altın para sistemine geri dönmekle ilgili. Hatırlarsan, sabah kahvaltıda sana anlatmıştım."

Genç kadın, "Dikkat et de..." derken duraksadı ve başını sallayarak ona gülümsedi. "Tamam, ne hissettiğimi biliyorsun."

John gülümsedi ve başını eğerek genç kadının dudaklarına sevgi dolu bir öpücük kondurdu. "Senin ne hissettiğini her zaman bilirim, sevgilim."

Michael başka bir yere bakıyormuş gibi yaptı.

"Her zaman değil," dedi Francesca sıcacık ve hafif alaycı bir ses tonuyla.

"Önemli olduğu her zaman bilirim ama," dedi John.

Francesca, "Ah, *bu* doğru," diyerek kabul etti. "Gizemli bir kadın olma çabalarım buraya kadarmış."

John onu tekrar öptü. "Şahsen açık bir kitap gibi olmanı tercih ederim," dedi.

Michael boğazını temizledi. Bu kadar zor olmamalıydı; John ve Francesca normalden farklı bir şekilde davranmıyorlardı ki. Onlar toplumun büyük kısmının kanaatine göre bir elmanın iki yarısı gibiydiler ve birbirlerine inanılmaz derecede âşıktılar.

"Geç oluyor," dedi genç kadın. "Eğer biraz temiz hava almak istiyorsam gitmem lazım."

John bir an için gözlerini kapatarak kafasını salladı.

"İyi olduğundan emin misin?"

"İyiyim," dedi John. "Sadece hafif bir baş ağrısı."

Francesca Michael'ın koluna girdi. Kapıya ulaştıklarında, "Toplantıdan döndükten sonra afyon ruhu almalısın," dedi omzunun üzerinden. "Çünkü şimdi almayacağını biliyorum."

John yorgun bir ifadeyle başını salladı ve merdivenlerden çıkmaya başladı.

"Zavallı John," dedi genç kadın gecenin sert havasına çıkarken. Derin bir nefes aldı, sonra iç çekerek etrafına baktı. "Baş ağrılarından nefret ederim. Oldum olası, beni yatağa düşürürler."

Francesca'yı basamaklardan aşağı kaldırıma yönlendirirken, "Benim hiç başım ağrımaz," diye itiraf etti Michael.

"Gerçekten mi?" Kafasını kaldırıp Michael'a baktı, dudağının bir köşesi yine o acı verici tanıdık ifadeyle kıvrıldı. "Çok şanslısın."

Bu söz Michael'ı neredeyse kahkahalara boğacaktı. Gecenin içinde sevdiği kadınla dolaşıyordu ya işte.

Şanslıydı.

İKİ

...Durum o denli kötü olsaydı bana söylemezdin sanırım. Kadınlara gelince, en azından temiz ve hastalıksız olduklarından emin ol. Bunun dışında vaktini katlanılabilir kılacak ne gerekiyorsa yap. Ve lütfen kendini öldürtmemeye çalış. Aşırı duygusal görünme pahasına da olsa söylemeliyim ki sensiz ne yaparım bilemiyorum.

—Kilmartin Kontu'ndan kuzeni Michael Stirling'e, Napolyon Savaşları sırasında 52. Piyade Alayı vasıtasıyla yollandı.

Tüm hatalarına rağmen —ve Francesca, Michael Stirling'in birçok hatası olduğunu kabul ediyordu— o gerçekten *sevilesi* bir adamdı.

Michael korkunç bir çapkındı (Francesca onu iş üstündeyken görmüştü, dahası aklı başında olan kadınların bile onun cazibesi karşısında tüm dirayetlerini kaybettiklerini de itiraf etmek zorundaydı) ve hayatını Francesca ile John'un ondan bekledikleri ağırbaşlılıkla ele almıyordu, yine de tüm bunlara rağmen genç kadın onu sevmeden edemiyordu.

John'un sahip olduğu en iyi arkadaşı olmuş —tabii evle-

nene kadar—ve son iki yıldır Francesca'nın yakın bir sırdaşı haline gelmişti.

Bu çok ilginç bir şeydi. Onun *bir erkeği* en yakın arkadaşları arasında sayabileceği kimin aklına gelirdi ki? Erkeklerin yanında rahatsız olmuyordu; dört erkek kardeş en kadınsı varlığın bile narinliğini köreltirdi. Ama Francesca kız kardeşleri gibi değildi. Daphne ve Eloise çok içten ve neşeliydiler, Hyacinth'in de öyle olduğunu düşünüyordu, gerçi o henüz bundan emin olamayacağı kadar küçüktü. "Tam Kafa dergi" olarak etiketlenmeye meyilli, avlanma ve atışta sivrilen türde kadınlardı. Erkekler kendilerini onların yanında daima rahat hissediyorlardı ve Francesca bu hissin karşılıklı olduğunu gözlemlemişti.

Fakat Francesca farklıydı. Kendini daima ailesinin geri kalanından biraz farklı hissetmişti. Onları inanılmaz derecede seviyordu ve hepsi için canını verirdi, ancak bir Bridgerton gibi görünse de içten içe beşikteyken başka bir ailenin bebeğiyle değiştirilmiş olduğunu hissederdi.

Ailenin geri kalan tüm fertleri cana yakınken Francesca... Tam olarak çekingen değildi ama biraz daha içine kapanıktı, sözlerinde daha temkinliydi. Zekâsının kıvraklığı ve nüktedanlığıyla ün salmıştı ve kardeşlerini keskin bir yorumla iğnelemek için önüne çıkan hiçbir fırsata karşı koyamadığını kabul etmek zorundaydı. Bu sevgisinden ileri geliyordu elbette, belki de ailesiyle gereğinden fazla vakit geçiren bir kişinin çaresizliğinden, fakat onlar da Francesca'ya hemen karşılık verirlerdi, yani her şey adildi.

Onun ailesi böyleydi. Gülerler, atışırlar, birbirlerine takılırlardı. Francesca'nın bu gürültü patırtıya katkısı ötekilerden sadece biraz daha sessizce, biraz daha muzipçe ve tahrip edici olurdu.

Bazen John'a kapılmış olmasının bir sebebi de genç adamın onu Bridgerton ailesinin kaosundan uzaklaştırmış olması olabilir mi, diye düşünürdü.

John'u sevmediğinden değil, onu seviyor, ona tapıyordu. John onun ruh eşiydi, birbirlerine birçok açıdan benziyorlardı. Ama annesinin evinden ayrılmak ve mizah anlayışı kendisininkine benzer olan John'la daha sakin bir yaşama geçmek de garip bir iç rahatlığı vermişti.

John onu anlıyor ve onun ne yapacağını önceden seziyordu.

John onu tamamlıyordu.

Francesca onunla ilk tanıştığında sonunda eksik parçasını bulan bir yapbozmuş gibi tuhaf bir hisse kapılmıştı. İlk karşılaşmaları aşk ya da tutku dolu değildi ama genç kadın sonunda yanında kendisi gibi olabileceği birini bulmanın garip hissiyle dolmuştu.

Ani olmuştu. Beklenmedikti. John'un ne söylemiş olduğunu hatırlayamıyordu ancak sözcükler dudaklarından döküldüğü anda kendini inanılmaz derecede rahat hissetmişti.

Kuzeni Michael da –gerçeği söylemek gerekirse daha çok kardeş gibiydiler– onunla birlikte gelmişti. Beraber büyümüşlerdi ve yaşları birbirine çok yakındı, dolayısıyla her şeyi paylaşıyorlardı.

Pekâlâ, neredeyse her şeyi. John bir kontluğun vârisiydi, Michael ise onun sadece kuzeniydi, bu yüzden ikisine tamamen aynı davranılmamış olması doğaldı. Ama Francesca'nın duymuş olduğu ve Stirling ailesi hakkında bildiği kadarıyla ikisi de eşit ölçüde sevilmişti. Ve genç kadın Michael'ın hoş mizacının anahtarının *bu* olduğuna inanıyordu.

Çünkü unvan, servet, aslında her şey John'a miras kalmış olsa da Michael onu kıskanıyor gibi görünmüyordu.

John'u kıskanmıyordu. Bu Francesca'yı hayrete düşürmüştü. Michael John'un kardeşi olarak yetiştirilmişti –daha doğrusu ağabeyi olarak– ama yine de ona bağışlanan hiçbir lütfu çekememezlik etmemişti.

Francesca da onu işte bu yüzden çok seviyordu. Onu bu konuda övmeye kalksa, Michael kesinlikle dalga geçer, ruhunun karanlığını ve su katılmamış bir hergele olduğunu kanıt-

lamak için birçok hatasından bahsederdi (genç kadın bunların hiçbirinin abartılmamış olmasından çekiniyordu). Ama işin gerçeği Michael Stirling'in zengin bir ruhu ve başka erkeklere kıyasla emsalsiz bir sevme yeteneği vardı.

Francesca yakında onun için bir eş bulamazsa aklını yitirebilirdi.

"Ne?" dedi genç kadın, sesinin gecenin sessizliğini aniden deldiğini fark ederek. "Kız kardeşimin nesi varmış?"

"Francesca," dedi Michael. Genç kadın onun sesinden kızgın olduğunu ve neyse ki az da olsa eğlendiğini anlayabiliyordu. "Kız kardeşinle evlenmeyeceğim."

"Evlenmen gerektiğini söylemedim ki."

"Söylemene gerek yok. Yüzünden okunuyor."

Francesca dudaklarını büzerek ona doğru baktı. "Bana bakmıyordun bile."

"Tabii ki bakıyordum, zaten bakmasam da fark etmezdi. Neyin peşinde olduğunu biliyorum."

Haklıydı ve bu Francesca'yı korkutuyordu. Bazen onun da kendisini John kadar iyi anladığından endişeleniyordu.

"Senin bir eşe ihtiyacın var."

"Sen daha biraz önce bana bu konuda daha fazla eziyet etmeyeceğine dair kocana söz vermemiş miydin?"

"Vermedim aslında," dedi genç kadın üstünlük taslayan bir bakışla. "Sordu tabii ama..."

"Tabii ama..." diye mırıldandı Michael.

Francesca güldü, Michael onu her zaman güldürebiliyordu.

"Kadınların her zaman kocalarının isteklerini kabul etmeleri gerektiğini sanıyordum," dedi Michael sağ kaşını kaldırarak. "Aslında bunun evlilik yeminine dahil olduğuna eminim."

"Sana *öyle* bir eş bulsam, büyük bir kötülük yapmış olurdum," dedi Francesca son derece kibirli bir ses tonuyla.

Michael döndü ve ona neredeyse babacan bir ifadeyle baktı. Bir asil olması gerekiyormuş, diye düşündü Francesca. Unvanın getirdiği görevleri üstlenemeyecek kadar sorumsuz biriydi

ama birine böyle kendinden emin ve mağrur bir şekilde baktığında pekâlâ bir kraliyet dükü zannedilebilirdi.

"Kilmartin Kontesi olarak görevlerin bana bir eş bulmayı içermiyor," dedi Michael.

"İçermeli."

Michael güldü ve bu genç kadını mutlu etti. Francesca da onu her zaman güldürebiliyordu.

"Pekâlâ," dedi, şimdilik pes etmişti. "Bana yaptığın yaramazlıklardan bahset o zaman. John'un onaylamayacağı bir şey olsun."

Bu yanlarında John varken bile hep oynadıkları bir oyundu. John onları bu oyundan vazgeçirmeye çalışıyormuş gibi yapsa da Francesca onun da Michael'ın hikâyelerinden hoşlandığından kuşkulanıyordu. Çünkü uyarıda bulunma görevini yerine getirdikten sonra o da can kulağıyla anlatılanları dinliyordu.

Michael onlara pek bir şey anlatmazdı. Bu konuda fazla sağduyuluydu. Sadece bir şeyleri ima eder ve ipuçları verirdi, Francesca ve John da her zaman adamakıllı eğlenirlerdi. Evliliklerindeki mutluluğu hiçbir şeyle değişmezlerdi, fakat ahlaksızlıklarla heyecan katılmış hikâyelerden kim hoşlanmazdı ki?

Francesca'yı King Caddesi'nin köşesine doğru yönlendirirken, "Korkarım bu hafta bir yaramazlık yapmadım," dedi Michael.

"Sen mi? Bu imkânsız."

"Henüz günlerden salı," diye hatırlattı ona Michael.

"Evet ama pazar gününü saymazsak, o günün kutsallığını bozmadığına eminim..." Francesca onun pazar günü olsun olmasın mümkün olan her yolla bir günah işlemiş olduğundan oldukça emin bir bakış attı ona. "Geriye sadece pazartesi kalıyor ve bir adam pazartesi günlerinde pek çok şey yapabilir."

"Bu adam değil. Bu pazartesi değil."

"Ne yaptın o zaman?"

Michael ne yaptığını düşündü ve "Aslında hiçbir şey," dedi.

"Bu imkânsız," diyerek ona takıldı Francesca. "Seni en azından bir saatliğine uyanık gördüğüme eminim."

Michael bir şey demedi, sonra genç kadını rahatsız eden bir şekilde omzunu silkti. "Bir şey yapmadım. Yürüdüm, sohbet ettim, yemek yedim, fakat günün sonunda elle tutulur bir şey yapmamıştım."

Francesca içgüdüsel olarak onun kolunu sıktı ve "Sana bir şey bulmalıyız," dedi yumuşacık bir ses tonuyla.

Michael dönüp ona baktı, gizemli görünen gümüşi tondaki gözleri genç kadınınkilerle buluştuğunda bakışları alışılmadık bir yoğunluktaydı.

Bir an sonra o bakışlar kayboldu ve Michael yine her zamanki haline büründü. Bunun üzerine Francesca onun insanlara karşı kendini bu şekilde gösterdiğini düşündü.

Hatta bazen Francesca'nın da öyle görmesini isterdi.

"Eve dönelim," dedi Michael. "Geç oluyor ve üşütürsen John kafamı koparır."

"John akılsızlığım yüzünden *beni* suçlar, bunu pekâlâ biliyorsun," dedi Francesca. "Bu sadece bana seni bekleyen bir kadın olduğunu söyleme şeklin... Muhtemelen yatağındaki çarşaflar dışında üzerinde hiçbir şey olmayan bir kadın."

Michael ona doğru döndü ve sırıttı. Hınzır, dahası şeytani bir gülüştü bu ve Francesca neden *sosyetenin* yarısının —kadın olan yarısının— bir unvanı veya serveti olmamasına rağmen ona âşık olduğunu anladı.

"Yaramazlıklarımla ilgili bir şey duymak istediğini söylemiştin, değil mi?" diye sordu Michael. "Biraz daha ayrıntı ister misin? Çarşafların rengi mesela?"

Francesca kızardı, lanet olsun. Kızarmaktan *nefret ediyordu* ama en azından gece yüzünü gölgeliyordu. "Sarı değildir umarım," dedi yine de çünkü bu sohbetin kendi utangaçlığıyla sona ermesine izin vermeye dayanamazdı. "Sarı seni soluk gösteriyor."

"Çarşafları giymeyeceğim ki," dedi Michael kelimelerini uzatarak.

"Fark etmez."

Michael kendi kendine güldü ve Francesca sadece son sözü söylemek adına konuştuğunu onun anladığını hissetti. Bir an için bu küçük zaferi kazanmasına Michael'ın izin vereceğini düşündü ve sessizlik içinde rahatlamaya başlamışken onun, "Kırmızı," dediğini duydu.

"Efendim?" diye cevap verdi ancak onun ne demek istediğini biliyordu.

"Çarşaflar kırmızı."

"Bana bunu söylediğine inanamıyorum."

"Sen sordun, Francesca Stirling." Michael ona bakmak için başını eğdi ve gece siyahı saçlarından bir tutam alnına düştü. "Seni kocana ispiyonlamadığım için şanslısın."

"John yaptıklarımdan ötürü asla endişelenmez."

Bir an onun cevap vermeyeceğini sandı ama Michael çok geçmeden, "Biliyorum," dedi, sesi alışılmadık şekilde kasvetli ve ciddiydi. "Yoksa sana takılıyor olmazdım."

Francesca tümseklere takılmamak için kaldırıma bakarak yürüyordu ama Michael'ın sesi o kadar ciddiydi ki başını kaldırıp ona baktı.

"Asla yolundan sapmayacağını bildiğim tek kadın sensin," dedi genç kadının çenesine dokunarak. "Bu yüzden seni ne kadar takdir ettiğim konusunda hiçbir fikrin yok."

"Kuzenini seviyorum," diye fısıldadı Francesca. "Ona hiçbir zaman ihanet etmem."

Michael elini hızla çekti. "Biliyorum."

Genç adam ay ışığında çok yakışıklı görünüyordu ve sevgi ihtiyacı neredeyse Francesca'nın kalbini acıtacak kadar dayanılmazdı. Kusursuz yüz hatlarına ve kaslı bedenine karşı koyabilecek bir kadın yoktu kuşkusuz. Ve çekici görünüşünün altında yatanı keşfetmek için vakit ayıran herkes onun Francesca'nın tanıdığı kadar iyi kalpli, sadık, hakikatli biri

olduğunu anlardı. Tabii biraz şeytani yanıyla birlikte. Yine de Francesca kadınların ilgisini en başta bunun çektiğini düşünüyordu.

Michael tüm cazibesiyle aniden, "Gidelim mi?" diye sordu başını evin bulunduğu tarafa doğru yana yatırarak, bunun üzerine genç kadın iç çekerek geriye döndü.

"Beni dışarı çıkardığın için teşekkür ederim," dedi Francesca birkaç dakikalık sessizliğin ardından. "Yağmur yüzünden çıldırmak üzere olduğumu söylerken abartmıyordum."

Michael, "Bunu söylememiştin," dedikten hemen sonra kendini azarladı. Genç kadın kendini biraz garip hissettiğini söylemişti, çıldırmak üzere olduğunu değil, fakat sadece zihni tek yönlü çalışan bir dahi ya da aşktan serseme dönmüş bir sersem ikisi arasındaki farka dikkat ederdi.

"Söylemedim mi?" Francesca kaşlarını çattı. "Şey, aslında kesinlikle öyle düşünüyordum. Üzerimde bir uyuşukluk vardı. Temiz hava çok iyi geldi."

"Yardımcı olabildiğime sevindim," dedi Michael nazikçe.

Francesca, Kilmartin Malikânesi'ne uzanan basamakları çıkarlarken gülümsedi. Ayakları son basamağa değdiği anda kapı açıldı —uşak onları gözlüyor olmalıydı— ve içeri girdikten sonra Michael holde durup pelerinini çıkarana dek onu bekledi.

"Bir şeyler içmek için kalır mısın, yoksa randevuna yetişmek için hemen gitmen mi gerekiyor?" diye sordu Francesca, gözlerinde hınzır bir pırıltı vardı.

Michael holün sonundaki saate göz attı. Saat sekiz buçuktu ve gitmesi gereken hiçbir yer olmasa da —onu bekleyen bir kadın yoktu ama isterse birini hemen bulabilirdi ki bulacaktı da— Kilmartin Malikânesi'nde kalmayı pek istemiyordu.

"Gitmeliyim," dedi. "Yapacak bir sürü işim var."

"Yapacak bir işin yok, biliyorsun," dedi Francesca. "Sen sadece ahlaksız görünmek istiyorsun."

"Takdire şayan bir meşgale," diye mırıldandı Michael.

Francesca ona cevap vermek için ağzını açmışken John'un yakın zamanda işe almış olduğu şahsi uşağı Simons merdivenlerden indi.

"Leydim?" diyerek söz istedi.

Francesca ona doğru döndü ve kafasını eğerek adamın sözlerine devam etmesini belirtti.

"Lordumun kapısını çaldım ve kendisine tam iki kez seslendim ama oldukça derin uyuyor sanırım. Onu yine de uyandırmamı ister miydiniz?"

Francesca başını salladı. "Aslında aksini tercih ederdim, son günlerde çok fazla çalıştı..." Bu son sözleri Michael'a yöneltmişti. "Ama Lord Liverpool ile olan toplantısının çok önemli olduğunu biliyorum. Uyandırabilirsin. Hayır, bekle, onu kendim kaldıracağım, böylesi daha iyi olur." Michael'a döndü. "Yarın görüşürüz değil mi?"

"Aslında John daha çıkmamışsa onu bekleyeyim," diye cevap verdi Michael. "Yürüyerek gelmiştim, John'un işi bittiği zaman eve gitmek için arabayı alırım."

Francesca kafasını salladı ve Michael'ı alçak sesle şarkı mırıldanıp holdeki yağlı boya resimleri aylakça incelerken yalnız bırakarak hızla merdivenlerden çıktı.

Ve sonra acıyla haykırdı.

Michael merdivenlerden nasıl koşarak çıktığını hatırlamıyordu ama bir şekilde oradaydı... Francesca ve John'un yatak odasında ve burası evde şimdiye kadar girmediği tek odaydı.

"Francesca?" dedi nefesi kesilerek. "Frannie, Frannie, ne oldu..."

Genç kadın John'un sarkan koluna yapışmış halde yatağın hemen yanında oturuyordu. "Uyandır onu Michael," dedi ağlayarak. "Uyandır onu. Bunu benim için yap. Uyandır onu!"

Michael dünyanın ayaklarının altından kaydığını hissetti.

Yatak odanın öteki ucunda, en az dört metre uzağındaydı, buna rağmen *biliyordu*.

Kimse John'u onun kadar iyi tanıyamazdı. Kimse.

John odada onlarla değildi. Gitmişti. Yatakta yatan ise...

John değildi.

"Francesca," diye fısıldadı ve yavaşça ona doğru yöneldi. Kolları ve bacakları hissizleşmişti. "Francesca."

Genç kadın ona kocaman açılmış acı çeken gözlerle baktı. "Uyandır onu Michael."

"Francesca, ben..."

"Hemen!" diyerek çığlık attı ve yerinden fırlayıp hızla Michael'ın yanına gitti. "Uyandır onu! Bunu yapabilirsin. Uyandır onu! Uyandır onu!"

Francesca göğsünü yumruklarken ve boyunbağını kavrayıp nefesi kesilene kadar bedenini sarsarken Michael'ın tek yapabildiği orada öylece durmaktı. Kendini perişan ve karmakarışık hissettiğinden ötürü sarılıp onu teselli edemedi bile.

Sonra Francesca bir anda duruldu ve kollarının arasına yığılıp kaldı, gözyaşları gömleğini ıslatıyordu. "Başı ağrıyordu," dedi ağlayarak. "O kadar. Sadece başı ağrıyordu. Sadece bir baş ağrısıydı." Michael'a baktı, bakışları incelercesine yüzünde geziniyor, ondan hiçbir zaman alamayacağı cevapları arıyordu. "Sadece bir baş ağrısıydı," dedi yine.

Yıkılmış görünüyordu.

"Biliyorum," dedi Michael, bu sözün yeterli olmadığının farkındaydı.

"Ah, Michael," dedi hıçkırarak. "Ne yapacağım ben?"

"Bilmiyorum." Gerçekten bilmiyordu. Eton, Cambridge ve ordu arasında hayatın bir İngiliz beyefendisine kazandırması gereken sözüm ona her konuda eğitilmişti. Ama *bu konuda* eğitilmemişti.

"Anlamıyorum," diyordu Francesca ve aynı anda o kadar çok şey söylüyordu ki bunların hiçbiri Michael'a anlamlı gelmiyordu. Michael'ın ayakta duracak gücü bile yoktu, bu

yüzden yatağın yanına yaslanacak şekilde ikisi birden halının üzerine çöktüler.

Neden ağlamadığını merak eden Michael karşısındaki duvara boş gözlerle bakıyordu. Uyuşmuştu ve vücudu ağır geliyordu, ruhunun sökülüp bedeninden alındığı hissinden bir türlü kurtulamıyordu.

John. Olamaz.

Neden?

Neden?

Ve hizmetçilerin açık kapının hemen önünde toplandıklarını belli belirsiz fark edip orada öylece otururken Francesca'nın da aynı kelimeleri fısıldadığını işitti:

John. Olamaz.

Neden?

Neden?

"Hamile olabileceğini düşünüyor musunuz?"

Michael, Lordlar Kamarası'nın Şeref Kurulu'nun yeni ve görünüşe bakılırsa fazla hevesli tayini Lord Winston'a sözlerine bir anlam vermeye çalışarak dik dik baktı. John öleli sadece bir gün olmuştu. Herhangi bir şeyi anlamlandırmak hâlâ zordu. Ve şimdi bu kaba küçük adam, kraliyet için kutsal bir görev hakkında çene çalarak bir dinleyici talep ediyordu.

"Hanımefendi..." dedi Lord Winston. "Hamileyse bu her şeyi karıştırır."

"Bilmiyorum," dedi Michael. "Ona sormadım."

"Sormanız lazım. Yeni varlıklarınızın kontrolünü üstlenmek için sabırsızlandığınızdan eminim, fakat gerçekten hanımefendinin hamile olup olmadığını saptamak zorundayız. Ayrıca hamileyse komitemizden bir üyenin doğum sırasında hazır bulunması gerekiyor."

Michael yüzünün uyuştuğunu hissetti. Her nasılsa, "Anlayamadım," demeyi başardı.

"Bebek değiştirme," dedi Lord Winston acımasızca. "Örneklerini gördük..."

"Tanrı aşkına..."

"Bu herkesten çok sizi korumak için," diyerek araya girdi Lord Winston. "Hanımefendi bir kız doğurur ve orada buna şahitlik edecek kimse olmazsa, onu bebeği bir oğlanla değiştirmemesi için ne durduracak?"

Michael bu soruya cevap verme zahmetine bile girmedi.

"Hamile olup olmadığını öğrenmelisiniz," diye üsteledi Lord Winston. "Ona göre düzenlemeler yapılması gerekiyor."

"Daha dün dul kaldı," dedi Michael sertçe. "Onu böyle yakışıksız sorularla rahatsız etmeyeceğim."

"Burada hanımefendinin duygularından fazlası mevzubahis," diye karşılık verdi Lord Winston. "Veraset konusunda şüpheler olduğu sürece kontluğu olması gerektiği gibi devredemeyiz."

"Kontluğun canı cehenneme," diye çıkıştı Michael.

Lord Winston gözle görülür bir şekilde irkilirken güçlükle soludu. "Kendinizi kaybediyorsunuz lordum," dedi.

"Ben senin lordun değilim," diye tersledi onu Michael. "Ben kimsenin..." Bir koltuğa çöküp konuşmayı kesti ve tehlikeli bir şekilde ağlamak üzere olduğu gerçeğini geçiştirmeye çalıştı. Tam burada, John'un çalışma odasında, sadece bir kontun değil bir adamın ölmüş olduğunu anlıyor gibi bile görünmeyen bu lanet küçük adamın yanında ağlamak istiyordu.

Ve ağlayacağını sanıyordu. Lord Winston gider gitmez kapıyı kilitleyecek, kimsenin onu görmediğinden emin olduktan sonra da muhtemelen yüzünü ellerinin arasına gömüp gözyaşlarına boğulacaktı.

"Birinin ona bunu sorması lazım," dedi Lord Winston.

"Bu ben olmayacağım," dedi Michael kısık bir sesle.

"O halde ben yaparım."

Michael oturmakta olduğu koltuktan fırladı ve Lord Winston'ı duvara dayayıp sıkıştırdı. "Leydi Kilmartin'e yak-

laşmayacaksın," diye bağırdı. "Onunla aynı havayı bile solumayacaksın. Anlatabildim mi?"

Küçük adam nefesi kesilerek, "Oldukça," dedi.

Michael adamın yüzünün morarmaya başladığını belli belirsiz fark ederek onu bıraktı. "Defol."

"Ama ona sormanız..."

"Defol!" diye haykırdı Michael.

"Yarın tekrar geleceğim," diyen Lord Winston tökezleyerek dışarı çıktı. "Siz daha sakin bir ruh hali içindeyken konuşuruz."

Michael duvara yaslanıp boş kapı girişine uzun uzun baktı. Yüce Tanrım, her şey nasıl bu duruma gelmişti? John otuz yaşında bile değildi. Turp gibiydi. Michael, John ve Francesca'nın çocukları olmadığı sürece kontlukta ikinci sırada olabilirdi ama kimse bir gün onun kontluğun başına geçeceğini gerçekten düşünmemişti.

Daha şimdiden kulüplerdeki insanların onu İngiltere'nin en şanslı adamı olarak adlandırdığını duymuştu. Bir gece içinde aristokrasinin kenarından en can alıcı noktasına gelmişti. Kimse Michael'ın bunu hiçbir zaman istememiş olduğunu anlıyor gibi görünmüyordu. *Hiçbir zaman.*

O bir kontluk istemiyordu. Kuzenini geri istiyordu. Ve kimse bunu anlayamıyor gibiydi.

Francesca dışında belki de. Fakat o bile kendi kederiyle öyle kuşatılmıştı ki Michael'ın kalbindeki acıyı tam olarak anlayamazdı.

Ve Michael bunu ondan asla istemeyecekti. Özellikle de Francesca şu an kendi yıkımını yaşarken.

Michael onu düşünerek kollarını göğsünde kavuşturdu. Gerçeği nihayet kabullendiği anda Francesca'nın suratında beliren ifadeyi hayatının geri kalanı boyunca asla unutmayacaktı. John uyumuyordu. Uyanmayacaktı.

Ve Francesca Bridgerton Stirling yirmi iki yaşın hassasiyetine sahipken hayal edilebilecek en üzücü şeyi yaşıyordu.

Yalnız kalmıştı.

Michael onun çaresizliğini kimsenin tahmin edemeyeceği kadar iyi anlıyordu.

O gece genç kadını yatağına Michael ve onun acil çağrısı sonucu aceleyle gelmiş olan annesi yatırmıştı. Ve Francesca hafif bir inilti bile çıkarmadan bir bebek gibi uykuya dalmıştı, bedeni tüm olanların şokuyla bitap düşmüştü.

Ama ertesi sabah uyandığında, meşhur soğukkanlılığını geri kazanmıştı; John'un ölümüyle evin üzerine sağanak gibi yağan sayısız ayrıntıyla uğraşırken güçlü ve sarsılmaz kalmaya kararlıydı.

Sorun ikisinin de o ayrıntıların ne olduğunu gerçekten bilmemesiydi. Gençlerdi, şimdiye dek kaygısız yaşamışlardı. Ölümün üstesinden gelmeyi hiç düşünmemişlerdi.

Mesela, Şeref Kurulu'nun olaylara dahil olacağını kim bilebilirdi? Ve Francesca için mahrem olması gereken bir anın izlenmesi için bir loca talep edeceklerini?

Eğer gerçekten hamileyse tabii.

Lanet olsun, Michael ona bunu sormayacaktı.

O sabah daha erken bir saatte, "Annesine haber vermemiz gerekiyor," demişti Francesca. Bu söylemiş olduğu ilk şeydi aslında. Bir başlangıç, bir selamlama olmamıştı, yalnızca *annesine haber vermemiz gerekiyor* demişti.

Michael onun bu sözlerini onaylarcasına kafasını sallamıştı zira genç kadın haklıydı.

"Senin annene de haber vermeliyiz. İkisi de İskoçya'da, henüz haberleri olmamıştır."

Michael yine kafasını salladı, tek yapabildiği buydu.

"Pusulaları ben yazarım."

Ne yapması gerektiğini merak ederek üçüncü kez başını salladı Michael.

Aslında bu soru Lord Winston ziyarete geldiğinde yanıtlanmıştı, fakat Michael şu anda bunları düşünmeye katlanamıyordu. Tüm o konuşulanlar ona çok nahoş gelmişti. John'un ölümünden kazanabileceklerini düşünmek istemiyordu. Bi-

rinin tüm bu yaşananları *iyi bir şeymiş gibi* dile getirmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Michael yavaş yavaş duvardan kayarak çöktüğünü ve yere oturduğunu hissetti. Bacaklarını kendine doğru çekmiş, başını da dizlerine dayamıştı. *Bunu* o istememişti. Yoksa istemiş miydi?

Francesca'yı istemişti. Hepsi bu kadardı. Ama böyle değil. Bu bedel karşılığında değil.

John'un talihini asla kıskanmamıştı. Gözünü asla onun unvanına, parasına ya da gücüne dikmemişti.

Gözünü yalnızca karısına dikmişti.

Şimdi ise ondan John'un unvanını üstlenmesi, onun yerine geçmesi isteniyordu. Ve suçluluk duygusu kalbinin etrafında merhametsizce yumruğunu sıkıyordu.

Bir şekilde bunu dilemiş miydi? Hayır yapmış olamazdı. Yapmamıştı.

Yapmış mıydı?

"Michael?"

Michael kafasını kaldırdı. Gelen hâlâ o sahte ifadeyi takınmakta olan Francesca'ydı, yüzü ifadesiz bir maskeye bürünmüştü. Kederini ağlayarak dışa vursa Michael'ın kalbini bundan daha çok acıtamazdı.

"Janet'e haber yolladım."

Michael başını salladı. John'un annesi haberi duyunca mahvolacaktı.

"Annene de haber yolladım."

Bu kaybın acısına o da dayanamayacaktı.

"Aklına gelen başka biri varsa..."

Michael başını iki yana salladı, ayağa kalkması gerektiğinin farkındaydı, görgü kurallarının ayağa kalkmasını gerektirdiğini biliyor ama o gücü kendinde bulamıyordu. Francesca'ya bu kadar zayıf görünmek istemezdi ancak elinden başka bir şey gelmiyordu.

"Oturmalısın," dedi Michael sonunda. "Dinlenmen lazım."

"Dinlenemem... Yapmam gereken... Bir an için bile durursam ben..."

Sözünü bitiremedi, zaten bunun bir önemi yoktu. Michael anlamıştı.

Genç kadına baktı. Kestane rengi saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve yüzü solgundu. Okuldan daha yeni mezun olmuş biri gibi genç görünüyordu, böyle bir kalp kırıklığı yaşamak için kesinlikle çok gençti. "Francesca," dedi, ağzından çıkan bu söz bir sorudan çok bir iç çekiş gibiydi.

Ve Francesca söyledi. Michael sormak zorunda kalmadan cevabını verdi.

"Hamileyim."

ÜÇ

...Onu delicesine seviyorum! Delicesine! Onsuz yaşayamazdım.

–Kilmartin Kontesi'nden kız kardeşi Eloise Bridgerton'a, Francesca'nın düğününden bir hafta sonra.

"Francesca, şimdiye kadar gördüğüm en sağlıklı anne adayı olduğunu söylemeliyim."

Francesca St. James'teki evin bahçesine giren kayınvalidesine gülümsedi. Kilmartin Malikânesi bir gece içinde bir kadın meskenine dönüşmüştü âdeta. Konuta önce Janet, sonra da Michael'ın annesi Helen yerleşmişti. Ev Stirling kadınlarıyla dolmuştu, en azından bu ismi evlilik yoluyla edinmiş olanlarla.

Ve her şey çok farklı bir his veriyordu.

Bu garipti. Francesca John'un varlığını duyumsayacağını, soluduğu havada onu hissedeceğini, beraber iki sene geçirdikleri çevrede onu göreceğini düşünmüştü. Ama öyle olmamış, John tamamen gitmişti ve kadınların istila ettiği eve tamamen farklı bir hava gelmişti. Genç kadın bunun iyi bir şey olduğuna inanıyordu; an itibariyle kadın desteğine ihtiyacı vardı.

Fakat kadınların arasında yaşamak gerçekten tuhaftı. Şimdi etrafta daha çok çiçek vardı, her yer vazoyla doluymuş gibi gö-

rünüyordu. Ve John'un purosundan ya da çok sevdiği sandal ağacı sabunundan kalan koku artık yoktu.

Kilmartin Malikânesi artık lavanta ve gülsuyu kokuyordu ve onların kokusunu her duyduğunda genç kadının kalbi sızlıyordu.

Michael bile tuhaf bir şekilde mesafeliydi. Ah, ziyarete geliyordu; hesabını tutmak gerekirse haftada birkaç kez ve Francesca kaç kez geldiğini saydığını kabul etmek zorundaydı. Yine de John'un ölümünden önce olduğu gibi *orada* değildi. Eskisi gibi değildi ve Francesca sadece zihninde bile olsa onu bunun için kınamaması gerektiğini düşünüyordu.

O da acı çekiyordu.

Francesca bunu biliyordu. Michael'ı ve bakışlarındaki mesafeli ifadeyi her gördüğünde bunu kendine hatırlatıyordu. Ona ne söyleyeceğini bilemediğinde veya Michael onunla atışmadığında kendine bunu hatırlatıyordu.

Ve misafir odasında birlikte oturdukları zaman söyleyecek hiçbir şey olmadığında kendine bunu hatırlatıyordu.

John'u kaybetmişti ve şimdi de Michael'ı kaybetmiş gibiydi. Ve hayatındaki iki anaç kadın üzerine titrerken bile —annesini de sayarsa üç ki o da her gün ziyarete geliyordu— çok yalnızdı.

Ve üzgün.

Kimse ona ne kadar üzülebileceğini söylememişti. Bunu ona söylemek kimin *aklına gelirdi* ki? Gerçi birinin aklına gelmiş olsa bile —mesela genç yaşta dul kalmış annesi ona bu acıyı açıklamış olsaydı— Francesca'nın bunu anlaması nasıl mümkün olabilirdi?

Bu, anlamak için yaşanması gereken şeylerden biriydi. Francesca bu melankoli kulübüne dahil olmamayı nasıl da isterdi.

Ve Michael neredeydi? Neden onu teselli edemiyordu? Neden ona ne kadar çok ihtiyacı olduğunu fark edemiyordu? Annesine değil ona, kimsenin annesine değil Michael'a ihtiyacı vardı... John'u Francesca'nın tanıdığı şekilde tanıyan tek kişiye, onu bütün yönleriyle sevmiş olan tek kişiye.

Michael, kaybetmiş olduğu kocasıyla tek bağlantısıydı ve genç kadın onun mesafeli tavırlarından nefret ediyordu.

Kilmartin Malikânesi'nde o aynı lanet olası odadayken bile eskisi gibi değillerdi. Şakalaşmıyorlar ve birbirleriyle atışmıyorlardı. Kederden mustarip mutsuz bir halde orada öylece oturuyorlardı ve konuştuklarında ortamda daha önce hiç olmayan bir huzursuzluk hissediliyordu.

Her şey John'un ölümünden önce olduğu gibi kalamaz mıydı? Oysa Michael'la olan arkadaşlığının sona erebileceği aklına dahi gelmezdi.

"Kendini nasıl hissediyorsun canım?"

Francesca kayınvalidesinin ona bir soru sormuş olduğunu sonradan fark ederek kafasını kaldırıp Janet'e baktı. Muhtemelen birkaç soru sormuştu ve Francesca kendi düşüncelerinde kaybolmuş olduğu için cevaplamayı unutmuştu.

Gecikmeli de olsa, "İyi," dedi. "Her zamankinden farklı bir şey hissetmiyorum."

Janet başını şaşkınlıkla iki yana salladı. "Çok tuhaf. Daha önce böyle bir şey hiç duymamıştım."

Francesca omuz silkti. "Âdetim kesilmemiş olsaydı farklı bir şey olduğunu asla anlayamazdım."

Bu doğruydu. Midesi bulanmıyordu, aç değildi, hiçbir şeyi yoktu. Normalden biraz daha yorgun olduğunu hissediyordu ama bu üzüntüden kaynaklanıyor da olabilirdi. Annesi, babasının ölümünden sonra bir yıl boyunca kendini yorgun hissettiğini söylemişti.

Elbette annesinin ilgilenmesi gereken sekiz çocuğu vardı. Francesca ise yalnızdı, tabii ona hasta bir kraliçeymiş gibi davranan küçük hizmetli ordusunu saymazsa.

"Çok şanslısın," dedi Janet onun karşısındaki koltuğa otururken. "Ben John'a hamileyken her sabah midem bulanırdı. Ve çoğu öğleden sonra da."

Francesca başını salladı ve gülümsedi. Janet bunu daha önce de söylemişti, hatta birkaç kez. John'un ölümü yaşlı ka-

dını çenesi düşük biri haline getirmişti; gelininin üzüntüsünün sessizliğini doldurmaya çalışarak durmaksızın gevezelik ediyordu. Francesca ise bu yüzden ona tapıyor olsa da —en azından denediği için— acısını yatıştıracak tek şeyin zaman olduğunu düşünüyordu.

Öne doğru eğilip içgüdüsel olarak Francesca'nın elini sıkarken, "Hamile olduğun için çok mutluyum," dedi Janet. "Bu her şeyi biraz daha katlanılır kılıyor. Ya da biraz daha az katlanılmaz galiba." Bu sözleri dile getirirken gerçek anlamda gülümsemiyordu belki ama çabalıyor gibi görünüyordu.

Francesca sadece başını salladı, konuşursa gözyaşlarına boğulmaktan korkuyordu.

"Hep daha fazla çocuk isterdim," diye itiraf etti Janet. "Ama kısmet değilmiş. John öldüğü zaman da... Tamam, sadece hiçbir torunun karnında taşıdığından daha fazla sevilmeyeceğini söyleyeyim." Mendilini burnuna dokunduruyor gibi yaparak duraksadı ama gerçekte hedef gözleriydi. "Kimseye söyleme ama erkek mi kız mı olduğu umrumda bile değil. O John'un bir parçası. Önemli olan tek şey bu."

Francesca yumuşak bir ses tonuyla, "Biliyorum," dedi elini karnına koyarak. İçindeki bebekten gelen bazı işaretler olmasını dilerdi, fakat hareketlerini hissetmek için çok erken olduğunu biliyordu, dikkatle hesaplamış olduğu tahminine göre daha üç aylık bile değildi. Tüm elbiseleri üzerine hâlâ kusursuz bir şekilde uyuyordu, damak tadı değişmemişti ve öteki kadınların ona bahsetmiş olduğu gariplik ya da rahatsızlıkların hiçbirini yaşamıyordu.

Her sabah yediklerini çıkarmaktan mutlu olabilir, bu sayede bebeğin neşeli bir şekilde *buradayım* diyerek el salladığını hayal edebilirdi.

"Son günlerde Michael'ı gördün mü hiç?" diye sordu Janet.

"Pazartesiden beri görmedim," dedi Francesca. "Artık çok sık uğramıyor."

"John'u özlüyor," dedi yaşlı kadın yumuşak bir sesle.

"Ben de öyle," diye karşılık verdiğinde sesindeki keskinlik dehşete kapılmasına neden oldu.

Düşüncelere dalmış olan Janet, "Onun için zor olmalı," dedi.

Ona dikkatle bakarken genç kadının dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"Senin için de zor, onu demek istemedim," dedi Janet çabucak. "Fakat onun durumunun belirsizliğini bir düşün. Kont olup olamayacağını altı ay daha bilemeyecek."

"Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Hayır, elbette yok," dedi Janet ona hak vererek. "Yine de bu onu sıkıntılı bir duruma sokuyor. Birden fazla anneden, kız doğurman halinde, Michael'ı kızları için potansiyel bir talip olarak dikkate alacaklarını duydum. Kilmartin Kontu ile evlenmek başka, onun yoksul kuzeniyle evlenmek ise bambaşka bir şey. Ve kimse onun hangisi olacağını bilmiyor."

"Michael yoksul değil," dedi Francesca hırçın bir şekilde. "Ayrıca John'un yas dönemi boyunca asla evlenmez."

"Hayır, evlenmez herhalde, fakat etrafa bakmaya başlamasını umuyorum," dedi yaşlı kadın. "Onun mutlu olmasını çok istiyorum. Tabii kont olursa bir vârisin babası olmak zorunda kalacak. Yoksa unvan ailenin rezil Debenham tarafına gider." Bu düşünceyle ürperdi.

"Michael görevini yerine getirecektir," dedi Francesca ama bundan emin değildi. Onun evlendiğini düşünmek zordu. Hep zor olmuştu —Michael uzun süre bir kadına sadık kalacak türde biri değildi—ama şimdi daha tuhaf geliyordu. Francesca yıllardır John'laydı ve Michael da onlara arkadaşlık etmişti. Michael evlenir ve Francesca onların yanında kendini fazlalık hissederse buna katlanabilir miydi? Kalbi, kendi yalnızken Michael için mutlu olacak kadar büyük müydü?

Gözlerini ovuşturdu. Kendini çok yorgun, açıkçası biraz da güçsüz hissediyordu. Herhalde bu iyi bir işaretti, sonuçta hamile kadınların kendilerini normalden daha yorgun his-

settiklerini de duymuştu. Janet'e baktı. "Yukarı çıkıp biraz dinleneceğim."

"Harika bir fikir," dedi Janet hemfikir olarak. "Dinlenmen gerekiyor."

Francesca kafasını onaylarcasına sallayarak ayağa kalkarken dengesini kaybedince iskemlenin kolunu kavradı. "Neyim var bilmiyorum," dedi gülümsemeye çalışarak. "Kendimi çok dengesiz hissediyorum." Janet'in nefesinin kesildiğini duyunca duraksadı. "Janet?" Ona kaygıyla baktı. Yaşlı kadının rengi epey solmuştu ve titreyen bir eli dudaklarına kapanmak üzere havaya kalkmıştı. "Ne oldu?" diye sordu, ardından kayınvalidesinin ona bakmadığını fark etti. İskemleye bakıyordu.

Francesca içinde kabaran bir korkuyla az önce kalktığı iskemleye bakmaya zorladı kendini.

Orada, minderin tam ortasında küçük kırmızı bir leke vardı.

Kan.

Sarhoş olabilseydim hayat daha kolay olurdu, diye düşündü Michael alayla. İnsanın kendine aşırı müsamaha göstereceği, alkole sığınacağı bir zaman varsa o da buydu.

Ama hayır, dayanıklı bir bünye ve alkolü haysiyet ve zarafetle içmesini sağlayan fevkalade bir yetenekle lanetlenmişti. Bunun anlamı da bir şekilde bezdirici bir kayıtsızlığa erişmek istiyorsa masasında oturup tüm viski şişesini, belki daha da fazlasını içmek zorunda olduğuydu.

Pencereden dışarı baktı. Hava henüz kararmamıştı. Olmaya çalıştığı ahlaksız hovarda bile güneş batmadan önce bir şişe viskiyi içmek için kendini ikna edemezdi.

Michael hayatıyla ilgili ne yapması gerektiğini biliyor olmayı dileyerek parmaklarını hafifçe masaya vurmaya başladı. John öleli altı hafta olmuştu ama hâlâ Albany'deki mütevazı dairesinde yaşıyordu. Kilmartin Malikânesi'ne yerleşmeyi kendine yediremiyordu. Orası kontun yerleşkesiydi ve Michael en az altı ay daha kont olmayacaktı.

Belki de hiçbir zaman olmayacaktı.

Lord Winston'a göre – Michael sonunda onun mektuplarına göz yummak zorunda kalmıştı – unvan Francesca doğum yapana kadar askıya alınacaktı. Ve bir erkek doğurursa Michael konumunu koruyacaktı: Kontun kuzeni olarak.

Fakat Michael'ı oradan uzak tutan özel durum bu değildi. Francesca hamile olmasaydı da Kilmartin Malikânesi'ne taşınmaya gönülsüz olurdu. O hâlâ *oradaydı.*

Genç kadın hâlâ oradaydı, hâlâ Kilmartin Kontesi'ydi ve Michael unvanına ilişkin hiçbir kuşku kalmadan kont olsa bile Francesca *onun* kontesi olmayacaktı. Ve Michael bu ironiyi kaldırıp kaldıramayacağını bilmiyordu.

Üzüntüsünün sonunda Francesca'ya olan özlemini bastırabileceğini, onun yanında olduğunda sonunda onu istemeyeceğini düşünmüştü. Fakat hayır, genç kadın odada yürüdüğünde hâlâ nefesi kesiliyor, ona hafifçe değdiğinde bedeni geriliyor, kalbi onu hâlâ sevmenin ıstırabıyla acıyordu.

Tek fark hissettiği suçluluğun daha yoğun olmasıydı – John hayattayken yeterince suçluluk duymuyormuş gibi! Francesca acı çekiyordu, yas tutuyordu ve Michael'ın onu teselli etmesi gerekirdi, onu arzulaması değil. Yüce Tanrım, John'un bedeni daha mezarında soğumamıştı bile. Ne tür bir canavar onun karısını arzulardı?

Hamile karısını.

Daha şimdiden birçok yönden John'un yerini almıştı. Ve Francesca'nın yanındaki yerini alarak ihaneti tamamlamayacaktı.

Bu yüzden ondan uzak durmuştu. Aslında tam olarak değil çünkü bu çok bariz olurdu, diğer taraftan annesi ve Janet, Kilmartin Malikânesi'nde ikamet ederken bunu yapamazdı. Ayrıca unvan altı ay daha imkân dahilinde onun olmayacak olsa bile kontun işlerini halletmesi için herkes ona güveniyordu.

Michael elinden geleni yapacaktı. Ayrıntıları önemsemiyor, başkasına gidebilecek bir servet için her gün saatler harcamayı umursamıyordu. John için en azından bunu yapabilirdi.

Ve Francesca için. Onunla arkadaş olma konusunda kendini ikna edemiyor olsa da genç kadının finansal işlerinin düzene girmesini sağlayabilirdi.

Michael onun anlamadığını biliyordu. Kilmartin Malikânesi'nde John'un ofisinde çalışırken, bazı vekilharçlar ve avukatlardan gelen raporları incelerken Francesca onu sık sık ziyaret ediyordu. Michael onun eski samimi hallerini aradığının farkındaydı, yine de bunu yapamıyordu.

Varsın zayıf, sığ biri olarak görülsün. Yine de Francesca'nın arkadaşı olamazdı. Henüz değil.

"Bay Stirling?"

Michael başını kaldırdı. Şahsi uşağı, Kilmartin Malikânesi'nin kolay tanınan yeşil ve altın renkli üniformasını giymiş olan bir uşakla birlikte kapının önünde duruyordu.

"Sizin için bir pusula var," dedi uşak. "Annenizden."

Michael bu saatte ne olduğunu merak ederek odanın öbür ucundan yanına doğru gelen uşağa elini uzattı. Annesi onu gün aşırı Kilmartin Malikânesi'ne çağırıyordu, bu pusula da o davetlerden biri olmalıydı.

Uşak zarfı Michael'a verirken, "Acil olduğunu söyledi," diye belirtti.

Acil mi? Bu alışılmadık bir ifadeydi. Michael uşağa ve kendi hizmetlisine açık bir şekilde çekilebilirsiniz bakışı attı, sonra da odada yalnız kalır kalmaz mektup açacağını zarfın üzerinde kaydırdı.

Çabuk gel, diyordu annesi. *Francesca bebeği kaybetti.*

Michael aceleyle Kilmartin Malikânesi'ne giderken az kalsın kendini öldürüyordu. O telaşla neredeyse kafalarını uçuracağı kızgın yayaların çığlıklarını duymazdan gelerek buraya at sırtında aşırı bir süratle, dört nala gelmişti.

Ama şimdi burada, holde ayakta dururken ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Düşük? Bu epey kadınsal bir şeymiş gibi geliyordu kulağa. Michael'dan ne yapması bekleniyordu? Bu bir felaketti ve Francesca adına kendini çok kötü hissediyordu, fakat ne söyleyebileceğini düşünüyorlardı ki? Neden onun burada olmasını istemişlerdi?

Çok geçmeden bir anda ne olduğunu kavradı. Artık bir konttu. Bitmişti. Yavaş ama kesin bir şekilde bir zamanlar kuzenine ait olan her köşeyi doldurarak John'un sorumluluğunu üstleniyordu.

Hızla hole giren annesi, "Ah, Michael," dedi. "İyi ki buradasın."

Kollarını beceriksizce annesine dolayan Michael annesine sarıldı. "Böylesi bir felaket" gibi düpedüz anlamsız sözler mırıldanarak ama çoğunlukla kendini bir aptal ya da münasebetsiz biri gibi hissederek orada öylece dikildi.

Annesi geri çekilince, "Francesca nasıl?" diye sorabildi sonunda.

"Şokta. Ağlıyor."

Michael yutkundu, umutsuzca boyunbağını gevşetmek istiyordu. "Pekâlâ, bu beklenen bir tepki," dedi. "Ben... Ben..."

"Kendini durduramıyor gibi," diyerek araya girdi Helen.

"Ağlamasını mı?"

Helen başıyla onayladı. "Ne yapacağımızı bilemiyorum."

Michael nefes alıp verişlerini ölçtü. Düzenli. Yavaş. Önce içeri sonra dışarı.

"Michael?" Annesi bir cevap bekleyerek ona bakıyordu. Belki de onun bir yol göstermesini umuyordu.

Michael ne yapılması gerektiğini bilirmiş gibi!

Michael'ın konuşmayacağı belli olunca, "Annesi ziyarete geldi," dedi Helen. "Francesca'yı Bridgerton Malikânesi'ne götürmek istiyor."

"Francesca bunu istiyor mu?"

Helen üzüntüyle omzunu silkti. "Ne istediğini bildiğini sanmıyorum. Böylesi bir şoktan sonra."

"Evet," dedi Michael tekrar yutkunarak. Burada olmak istemiyordu. Gitmek istiyordu.

"Doktor her ihtimale karşı onu birkaç gün boyunca yerinden kımıldatmamamızı söyledi," diye ekledi Helen.

Michael başıyla onayladı.

"Doğal olarak biz de seni çağırdık."

Doğal olarak mı? Bunun nesi doğaldı? Michael kendini hiç bu kadar duruma yabancı, bu kadar ne yapacağını bilmez hissetmemişti.

"Artık Kilmartin'sin," dedi annesi usulca.

Michael yine başını salladı. Sadece bir kere. Gösterebileceği en fazla kabullenme buydu.

"Söylemek zorundayım, ben..." Helen durdu, dudakları garip, titrek bir şekilde büzülmüştü. "Şey, bir anne çocuğu için dünyaları ister ama ben... Asla bu şekilde..."

"Bunu söyleme," dedi Michael boğuk bir sesle. Kimsenin bunun iyi bir şey olduğunu söylemesine hazır değildi. Ve Tanrı korusun biri onu tebrik etmeye kalkarsa...

Ortaya çıkacak vahşetten Michael sorumlu olamazdı.

"Seni sordu," dedi Helen.

"Francesca mı?" dedi Michael, gözleri şaşkınlıkla açılarak.

Yaşlı kadın başını salladı. "Seni görmek istediğini söyledi."

"Yapamam," dedi Michael.

"Mecbursun."

"Yapamam." Michael kafasını salladı, hissettiği panik duygusu hareketlerini hızlandırmıştı. "O odaya giremem."

"Onu terk edemezsin."

"Asla benim olmadı ki terk edeyim."

"Michael!" Helen'in nefesi kesildi. "Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?"

"Anne," dedi çaresizce konuyu değiştirmeye çalışarak. "Bir kadına ihtiyacı var. Ben ne yapabilirim?"

"Arkadaşı olabilirsin," dedi Helen yumuşak bir sesle ve

Michael sekiz yaşındayken sınırı aştığı için azarlanmış gibi hissetti kendini.

"Hayır," dedi ve sesi onu dehşete düşürdü. Kulağa acı çeken ve şaşkın, yaralı bir hayvana aitmiş gibi geliyordu. Fakat kesin olarak bildiği tek bir şey vardı: Francesca'yı göremezdi. Şimdi olmazdı. Henüz değil.

"Michael," dedi annesi.

"Hayır," diye tekrarladı Michael. "Ben... Onu yarın görürüm... Ona iyi dileklerimi ilet..." dışında bir şey söyleyemeden hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü.

Ve sonra kaçtı.

Bir korkak gibi oradan kaçtı.

DÖRT

...Böyle bayat bir duygusallığa değmeyeceğine eminim. Karı koca arasındaki romantik aşkı bildiğimi veya anladığımı iddia etmiyorum, fakat kuşkusuz birinin kaybı diğerini mahvedecek kadar kapsayıcı değildir. Sandığından daha güçlüsün, sevgili kardeşim. Onsuz yaşamanın da üstesinden gelirsin, bu tartışmalı bir konu olabilir gerçi.

—Eloise Bridgerton'dan kız kardeşi Kilmartin Kontesi'ne, Francesca'nın düğününden üç hafta sonra.

Sonraki ay, bir insanın dünyada cehennemi yaşamasına en yakın deneyimdi, Michael bundan emindi.

Her yeni törenle, Kilmartin olarak imzaladığı her belgeyle ya da katlanmak zorunda kaldığı her "lordum" hitabıyla John'un ruhunun biraz daha uzaklaştığını hissediyordu.

Yakında, diye düşündü Michael tarafsızca, John hiç var olmamış gibi olacaktı. John Stirling'in dünyada kalan son parçası olacak bebek bile artık yoktu.

Ve eskiden John'un sahip olduğu her şey artık Michael'ındı.

Francesca hariç.

Ve Michael bunu bu şekilde sürdürmeye niyetliydi. Kuzenine bu son hakareti layık göremezdi, hayır bunu yapamazdı.

Francesca'yı görmüştü elbette ve ona en içten teselli sözcüklerini sunmuştu, fakat ne söylerse söylesin —belli ki doğru kelimeleri bulamamıştı— Francesca başını çevirip sadece duvara bakmıştı.

Ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Dürüst olmak gerekirse Francesca zarar görmediği için hissettiği rahatlama, kaybedilen bebek için olan üzüntüsünden daha yoğundu. Anneler —Helen, Janet ve Francesca'nınki— ona kanamayı korkunç detaylarıyla anlatmak zorunda hissetmişlerdi kendilerini, hatta hizmetçilerden biri ona kanlı çarşafları göstermişti, bunlar Francesca'nın düşük yapmış olduğunun kanıtı olarak saklanmış olmalıydı.

Lord Winston onaylarcasına başını sallamış ama sonra çarşafların gerçekten ona ait olduğundan ve karnının büyümeye devam etmediğinden emin olmak için gözünü Kontes'in üstünden ayırmayacağını söylemişti. Bu birinin, aile servetini hak edecek en büyük çocuk statüsünün kutsal haklarını bozmak için yaptığı ilk teşebbüs olmayacaktır, diye eklemişti.

Michael bu boş konuşan küçük adamı pencereden dışarı fırlatmak istemiş fakat bunun yerine ona sadece kapıyı göstermekle yetinmişti. Görünüşe bakılırsa artık öfkelenecek gücü dahi yoktu.

Hâlâ Kilmartin Malikânesi'ne taşınmamıştı. Bunun için tam olarak hazır değildi ve orada tüm o kadınlarla birlikte yaşama düşüncesi boğucuydu. Yakın zamanda taşınması gerektiğini biliyordu; konttan beklenen buydu. Ama şimdilik birkaç küçük odası olan dairesinde yeterince rahattı.

Ve Francesca nihayetinde onu bulduğunda, ufak dairesinde sorumluluklarından kaçıyordu.

Michael'ın şahsi uşağı genç kadını küçük oturma odasına buyur etmişti hemen.

"Michael?"

"Francesca," diyerek karşılık verdi Michael, gelişi onu şoke

etmişti. Genç kadın daha önce buraya hiç gelmemişti. John hayattayken de ölümünden sonra da. "Burada ne arıyorsun?"

"Seni görmek istedim."

Açığa vurulmamış mesaj şuydu: *Benden kaçıyorsun.*

Gerçek buydu ama Michael'ın tüm söylediği, "Otursana," oldu. Sonra da gecikmeli de olsa ekledi: "Lütfen."

Bu uygunsuz bir şey miydi? Francesca'nın burada, onun dairesindeki varlığı? Bundan emin değildi. Konumlarının koşulları çok garip ve tamamen düzensizdi, bu yüzden Michael onlar için şimdi hangi görgü kurallarının işlediğini bilmiyordu.

Francesca oturdu ve bir dakika boyunca eteklerini düzeltmekten başka bir şey yapmadı, sonra kafasını kaldırıp Michael'a baktı, gözleri onunkilerle kalp kıracak bir yoğunlukla buluştuğunda ise, "Seni özledim," dedi.

Duvarlar Michael'ın üzerine doğru gelmeye başlamıştı sanki. "Francesca, ben..."

Genç kadın, "Sen benim arkadaşımdın," dedi suçlarcasına. "John'un yanı sıra sen en yakın arkadaşımdın ve artık kim olduğunu bilmiyorum."

"Ben..." Kendini bir ahmak gibi hissediyordu. Düpedüz aciz, bir çift mavi göz ve dağ kadar ağır bir suçluluk duygusuyla yıkılmış bir ahmak gibi.

Artık ne için suçluluk duyduğundan bile emin değildi. Hissettiği suçluluk birçok kaynaktan, izini sürmeye devam edemediği çeşitli yönlerden geliyor olabilirdi.

"Senin neyin var?" diye sordu Francesca. "Neden benden kaçıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi çünkü onu kandıramaz ve kaçmadığını söyleyemezdi, Francesca bunu anlayacak kadar zeki bir kadındı. Fakat ona gerçeği de söyleyemezdi.

Genç kadının dudakları tuhaf bir biçimde kıvrıldı ve dişleri altdudağını yakaladı. Michael gözlerini dudaklarından alamayarak ona dikkatle baktı, ruhunu alt eden özlemin aciliyeti yüzünden kendinden nefret ediyordu.

"Arkadaşım olduğunu sanıyordum," diye fısıldadı Francesca.

"Francesca, yapma."

"Sana ihtiyacım vardı," dedi kısık bir sesle. "Hâlâ var."

"Hayır, yok," diye karşılık verdi Michael. "Annen, kayınvaliden, aynı zamanda tüm kız kardeşlerin yanında."

"Kız kardeşlerimle konuşmak istemiyorum," dedi, sesi gittikçe canlanıyordu. "Onlar anlamaz."

"Ah, o zaman *ben* kesinlikle anlayamam," diyerek karşı çıktı Michael, çaresizlik sesine tatsız bir tını katıyordu.

Genç kadın gözlerini karartan suçlayıcı bakışlarla ona uzun uzun baktı.

"Francesca, sen..." Kollarını uzatmak istedi ama bunun yerine onları göğsünde kavuşturdu. "Sen... Sen *düşük yaptın*."

"Farkındayım," dedi genç kadın gergin bir şekilde.

"Böyle şeyler hakkında ne bilebilirim ki? Bir kadınla konuşmalısın."

"En azından üzgün olduğunu söyleyemez misin?"

"Üzgün olduğumu söyledim!"

"İnanarak söyleyemez misin?"

Ondan ne *istiyordu*? "Francesca, üzgün olduğumu samimiyetle dile getirdim zaten."

"Ben çok kızgınım," dedi genç kadın, sesinin yoğunluğu giderek artıyordu. "Ve mutsuzum ve üzgünüm. Sana bakınca senin niye aynı şeyleri hissetmediğini anlamıyorum."

Michael bir an için hareket edemedi. "Sakın bunu söyleme," diye fısıldadı.

Francesca'nın gözleri öfkeyle parladı. "Peki, bunu tuhaf bir yolla gösteriyorsun o zaman. Hiç ziyaretime gelmiyorsun, benimle konuşmuyorsun ve anlamıyorsun..."

"Neyi anlamamı istiyorsun?" diye patladı Michael. "Neyi anlayabilirim? Tanrı aşkına..." Kutsal şeylere küfretmeden önce kendine hâkim oldu ve ondan uzaklaşıp pencere pervazına ağırlığını vererek yaslandı.

Francesca tam arkasında sessizce oturuyordu, ölüm kadar kıpırtısızdı. Sonunda, "Neden geldiğimi bilmiyorum. Ben gideyim," dedi.

"Gitme," dedi Michael boğuk bir sesle. Ama arkasına dönmedi.

Genç kadın hiçbir şey söylemedi, Michael'ın ne demek istediğinden emin değildi.

"Daha yeni geldin," dedi Michael, sesi tereddütlü ve sıkıntılıydı. "En azından bir fincan çay iç."

Michael hâlâ ona bakmıyor olsa da genç kadın onayladığını belirtircesine başını salladı.

Ve birkaç dakika boyunca, Francesca sessizliğe daha fazla dayanamayana dek bu şekilde kaldılar. Köşedeki saatten tik tak sesleri yükseliyordu ve genç kadına eşlik eden tek şey Michael'ın sırtıydı. Ve yapabildiği tek şey orada oturup düşünmekti; buraya neden gelmiş olduğunu merak ediyordu.

Michael'dan ne istiyordu?

Ve bunu gerçekten biliyor olsaydı bile hayatı daha kolay olmayacaktı.

"Michael," dedi, farkına bile varmaksızın adı dudaklarının arasından çıkıvermişti.

Michael arkasını döndü. Konuşmadı ama onu dinlediğini bakışlarıyla belli etti.

"Ben..." Neden ona seslenmişti? Ne istiyordu? "Ben..."

Michael hâlâ konuşmuyordu. Orada durmuş Francesca'nın düşüncelerini toparlamasını bekliyordu ve bu her şeyi daha da zorlaştırıyordu.

Çok geçmeden genç kadın düşüncelerini dışa vurdu ve ağzından dökülenler karşısında dehşete kapıldı. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," derken sesinin çatladığını duydu. "Ayrıca çok kızgınım ve..." Durdu, derin bir nefes aldı, gözyaşlarını engellemek için her şeyi yapardı.

Michael yerinden kıpırdamaksızın zor da olsa dudaklarını araladı, fakat o zaman bile ağzından tek bir kelime dahi çıkmadı.

"Bunun neden başıma geldiğini bilmiyorum," diye hıçkırdı Francesca. "Ben ne yaptım? Bunu hak edecek ne yaptım?"

Michael ona güven verircesine, "Hiçbir şey," dedi.

"John gitti ve geri gelmeyecek, ben çok... Ben çok..." Michael'a baktı, üzüntü ve öfkenin ifadesine yansıdığını biliyordu. "Bu adil değil. Bunun başka birinin değil de benim başıma gelmesi hiç adil değil. Kaybeden kişi oluşum hiç adil değil..." Bunu söyledikten sonra tıkandı ve kesik kesik nefes alarak hıçkırıklara boğuldu, tek yapabildiği ağlamaktı.

"Francesca," dedi Michael ve onun önünde diz çöktü. "Üzgünüm. Çok üzgünüm."

"Biliyorum," diyerek hıçkırdı Francesca. "Ama bu hiçbir şeyi düzeltmiyor."

"Hayır," diye mırıldandı Michael.

"Ve bunu adil hale getirmiyor."

"Hayır," dedi yeniden.

"Ve bu... Ve bu..."

Michael onun cümlesini tamamlamayı denemedi. Francesca ise bunu yapmış olmasını diledi; yıllardır yapmış olmasını diledi çünkü belki o zaman genç adam yanlış olan şeyi söyleyecekti ve belki o zaman, Francesca ona doğru eğilmeyecek, onun sarılışına izin vermeyecekti.

Ama ah Tanrım, birinin ona sımsıkı sarılmasını nasıl da özlemişti.

"Neden gittin?" dedi ağlayarak. "Neden kalıp bana yardım etmedin?"

"İstedim... Ama sen..." En sonunda sadece, "Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum," dedi Michael.

Francesca ondan çok şey beklediğini biliyordu ama bu umrunda bile değildi. Yalnız olmaktan usanmıştı.

Halbuki artık, en azından şu an için yalnız değildi. Michael yanındaydı, ona sarılıyordu ve Francesca haftalardır ilk defa kendini sıcak ve güvende hissediyordu. Ve şimdi ağlıyordu.

Haftalardır birikmiş gözyaşlarını akıtıyordu. John için, hiçbir zaman tanıyamayacağı bebeği için ağlıyordu.

Fakat en çok da kendisi için.

Konuşabilecek kadar toparlanınca, "Michael," dedi. Sesi hâlâ titrekti ama onun adını söylemeyi başarmıştı ve daha fazlasını söylemek zorunda olduğunu biliyordu.

"Evet?"

"Böyle devam edemeyiz." Michael'da bir şeyin değiştiğini hissetti. Sarılışı sıkılaştı, belki de gevşedi, fakat tam olarak aynı olmayan bir şey vardı.

"Nasıl?" diye sordu genç adam, sesi boğuk ve tereddütlüydü.

Francesca onu görebilmek için geri çekildi, Michael kollarını çektiğinde ise serbest kalmak için kıpırdanmak zorunda kalmayacağını anlayıp rahatladı. "Böyle," dedi, gerçi onun anlamadığını biliyordu. Anladıysa bile diğer türlü davranacaktı. "Beni görmezden gelmen," diye devam etti sözlerine.

"Francesca, ben..."

"Bebek bir bakıma sana da aitti," dedi genç kadın düşünmeden.

Michael'ın benzi soldu, ölü gibi solgun görünüyordu. Rengi öylesine gitmişti ki Francesca bir an için nefes alamadı.

Genç adam, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu fısıldayarak.

"Bir babaya ihtiyacı olacaktı," dedi çaresizce omuz silkerek. "Ben... Sen... *O* sen olmalıydın."

"Erkek kardeşlerin var," dedi Michael boğulurcasına.

"John'u tanımıyorlardı. Senin tanıdığın şekilde değil."

Michael ondan uzaklaşıp ayağa kalktı, sonra bu yeterli değilmiş gibi gidebildiği kadar —pencereye kadar— geriledi. Gözleri belli belirsiz parladı, fakat Francesca onun tuzağa düşmüş bir hayvanı andırdığına yemin edebilirdi... Ölümün kesinliğini bekleyen, köşeye sıkıştırılmış ve dehşete kapılmış bir hayvanı.

"Bana bunları neden anlatıyorsun?" dedi Michael, sesi donuk ve kısıktı.

Francesca rahatsız bir şekilde yutkunarak, "Bilmiyorum," dedi. Ama biliyordu. Çektiği acıyı Michael'ın da çekmesini istiyordu. İncindiği kadar onu da incitmek istiyordu. Bu adil ya da hoş bir şey değildi ama kendine engel olamıyor ve bunun için af dileme gereği duymuyordu.

"Francesca," derken sesi tuhaftı, derin ve keskindi, genç kadının şimdiye dek duymuş olduğu hiçbir şeye benzemiyordu.

Francesca ona baktı, fakat yüzünde görebileceği şeyden korkarak kafasını ona çevirirken çok yavaş hareket etti.

"Ben John değilim," dedi Michael.

"Bunu biliyorum."

"Ben John değilim," dedi bir kez daha ve Francesca biraz önce verdiği cevabı duymadığından şüphelendi.

"Biliyorum."

Michael gözlerini kıstı ve bakışları tehlikeli bir yoğunlukla genç kadına odaklandı. "O benim bebeğim değildi ve ben ihtiyacın olan *şey* olamam."

Francesca'nın içinde bir şeyler ölmeye başladı. "Michael, ben..."

"Onun yerini almayacağım," dedi, bağırmıyordu ama sesi kulağa bunu istiyormuş gibi geliyordu.

"Hayır, sen onun yerini alamazsın. Sen..."

Michael ürkütücü bir hızla onun yanına gitti ve genç kadını omuzlarından kavrayıp ayağa kaldırdı. "Bunu yapmayacağım," diye haykırdı Francesca'yı sarsarak. Durdu, sonra onu yeniden sarsmaya başladı. "Ben John olamam. O olmayacağım."

Francesca konuşamıyor, kelimeleri bir araya getiremiyor, ne yapması gerektiğini bilemiyordu.

Karşısındaki adamın kim olduğunu bilmiyordu.

Michael onu sarsmayı bıraktı, fakat genç kadına bakarken parmakları omuzlarına batıyor, gümüş rengi gözleri ise korku-

tucu ve üzücü bir ifadeyle parıldıyordu. "Benden bunu isteyemezsin," dedi nefes nefese kalmış bir halde. "Bunu yapamam."

Francesca, "Michael?" diye fısıldarken sesinde berbat bir şey duydu. *Korku.* "Michael, lütfen bırak beni."

Genç adam onu bırakmadı, Francesca onun bu sözleri duymuş olduğundan bile emin değildi. Bakışları ulaşılmaz bir yerlere dalmış gibi görünüyordu.

"Michael!" dedi yeniden, sesi panikle daha yüksek çıkmıştı.

Ve sonra Michael ansızın denileni yerine getirdi, geriye doğru sendelerken yüzünde kendinden nefret eden birinin ifadesi belirdi. "Özür dilerim," diye fısıldadı, gözlerini kendine yabancıymış gibi ellerine dikerek. "Çok özür dilerim."

Francesca kapıya doğru yanaştı. "Gitsem iyi olacak," dedi.

Michael başını salladı. "Evet."

"Sanırım..." Sözcükler boğazına takılınca tek kurtuluşuymuş gibi yapıştığı kapı kulpunu tutarak duraksadı. "Sanırım bir süre görüşmememiz daha iyi olacak."

Michael kafasını salladı.

"Belki de..." Ama Francesca daha fazlasını söyleyemedi. Ne söylemesi *gerektiğini* bilmiyordu. Aralarında az önce ne olduğunu anlamış olsa bazı sözcükler bulabilirdi, fakat olan biteni çözemeyecek kadar allak bullak olmuş ve korkmuştu.

Korkmuştu ama neden? Kesinlikle *ondan* korkmamıştı. Michael ona asla zarar vermezdi. Gerekli olursa onun için canını bile verirdi; Francesca bundan tamamen emindi.

Belki de yarından korkmuştu. Ve ondan sonraki günden. Her şeyi kaybetmişti ve şimdi görünen o ki Michael'ı da kaybetmişti. Bütün bunların üstesinden nasıl gelebileceğini bilemiyordu.

"Gidiyorum," dedi, gidişine engel olması, bir şey söylemesi, her şeyi telafi edecek *herhangi bir şey* söylemesi için Michael'a son bir şans vererek.

Ama Michael tek kelime etmedi. Başını bile sallamadı. Tek

yaptığı gözlerinde beliren hemfikir sessizlikle Francesca'ya bakmak oldu.

Ve Francesca gitti. Kapıdan ve onun evinden dışarı çıktı. Sonra da arabasına binip eve doğru yola koyuldu.

Eve varınca tek kelime dahi etmedi. Merdivenleri çıkıp kendini yatağına bıraktı.

Ama ağlamadı. Ağlaması gerektiğini, ağlarsa rahatlayacağını düşünmeden edemese de gözlerini tavana dikip bakmaktan başka bir şey yapmadı.

Tavan, hiç değilse, bakışlarına aldırmıyordu.

Her ne kadar saate göz attığında henüz öğlen olmadığını fark etse de Michael Albany'deki dairesinde viski şişesini kavradı ve kendine bir kadeh içki doldurdu.

Yapmış olduklarıyla alçaklıkta yeni bir seviyeye inmişti ve bu yeterince belirgindi.

Ama ne kadar düşünürse düşünsün *başka ne yapabilirdi* bulamıyordu. Francesca'yı incitmek gibi bir niyeti yoktu, kuşkusuz durup düşünerek *ah evet sanırım bir eşeklik edeceğim* diye karar vermemişti, fakat ne kadar hızlı ve düşüncesizce bir tepki vermiş olursa olsun başka türlü nasıl davranabilirdi bilmiyordu.

Kendini tanıyordu. Kendinden hoşlanmıyordu —özellikle son günlerde— ama kendini tanıyordu. Ve Francesca o dipsiz mavi gözlerini üzerine dikip, "Bebek bir bakıma sana da aitti," diyerek onu can damarından vurmuştu.

Francesca bilmiyordu.

En ufak bir fikri dahi yoktu.

Francesca karanlık duygularından habersiz olduğu sürece, John'un yerini aldığı her alan için neden kendinden nefret etmekten başka bir seçeneği olmadığını anlayamadığı sürece, Michael ona yakın olamazdı. Çünkü genç kadın böyle şeyler söylemeye devam edecekti.

Michael açıkçası buna ne kadar dayanabilirdi, bilmiyordu.

Ve böylece, bedeni ıstırap ve suçluluktan gerilmiş halde çalışma odasında dururken iki şeyin farkına vardı.

İlki kolaydı. Viski acısını hafifletmek için hiçbir işe yaramıyordu ve Kuzey İskoçya'nın Spey tarafından gelen yirmi beş yıllık viski onun kendini daha iyi hissetmesini sağlamıyorsa, Britanya Adaları'ndaki hiçbir şey bunu başaramazdı.

Bu da onu hiç de kolay olmayan ikinciye götürüyordu. Fakat bunu yapmak zorundaydı. Yaşamındaki seçimler nadiren böyle belirgin olurdu. Can yakıcı ama acı verici bir şekilde belirgin.

Bu nedenle kehribar renkli sıvıdan iki parmak kala kadehini bıraktı ve yatak odasına gitmek üzere holde ilerledi.

Şahsi uşağını gardırobun önünde bir boyunbağını katlarken bulunca, "Reivers," dedi. "Hindistan hakkında ne düşünüyorsun?"

İkinci Kısım

1824 Mart,
Dört yıl sonra

BEŞ

...Burası hoşuna giderdi. Sıcaklık dışında, kimse sıcaklıktan hoşlanıyor gibi görünmüyor. Ama geri kalanı seni büyülerdi. Renkler, baharatlar, havanın kokusu —insanı sıkıntı verici ve sarhoş edici olan tuhaf, hislere hitap eden bir sisin içine sokabilirler. En çok keyif bahçelerinden hoşlanırdın sanırım. Londra'daki parklara büyük ölçüde benziyorlar ama çok daha fazla yeşil ve bereketliler ve hiç görmediğin en fevkalade çiçeklerle dolular. Doğayla iç içe olmayı hep sevmişsindir; tamamen eminim ki buna bayılırdın.

—Michael Stirling'den (yeni Kilmartin Kontu) Kilmartin Kontesi'ne, Hindistan'a varışından bir ay sonra.

Francesca bir bebeği olsun istiyordu.

Uzun zamandır istiyordu, fakat bunu ancak son aylarda kendine itiraf edebilmiş, nereye giderse gitsin ona eşlik edermiş gibi görünen özlem hissini ancak kelimelere dökebilmişti.

Ağabeyinin eşi Kate'in mektubunu okurken kalbinin hafifçe sızlaması üzerine her şey yeterince masum bir şekilde başlamıştı; mektup yakında iki yaşına basacak ve şimdiden ele avuca sığmaz bir çocuk olan Charlotte hakkında haberlerle doluydu.

Ama kardeşi Daphne beraberinde dört çocuğuyla birlikte bir ziyaret için İskoçya'ya geldiğinde sızı kötüleşmiş, daha çok ağrıya benzer bir şeye dönüşmüştü. Çocuk gürültüsünün bir evi nasıl tamamen değiştirebileceği o zamana kadar Francesca'nın aklına hiç gelmemişti. Hastings çocukları Kilmartin'e yaşamı ve kahkahayı getirerek buranın özünü değiştirmişlerdi. İşte o zaman Francesca bunların yıllardır ne yazık ki Kilmartin'de eksik olduğunu fark etmişti.

Ve sonra onlar gittiğinde her yer sessizleşmişti ama bu hiç huzur verici değildi.

Ev sadece boştu.

O andan itibaren Francesca değişmişti. Çocuk arabası iten bir dadı gördüğünde içi sızlıyordu. Tarlada zıplayan bir tavşan görse onu birine, küçük birine işaret etmesi gerektiğini düşünüyordu. Noel'i ailesiyle geçirmek üzere Kent'e gittiğinde, gece olup da tüm yeğenleri yataklarına yatırıldıklarında kendini yalnız hissetmişti.

Ve tek düşünebildiği hayatının geçip gittiği, yakın zamanda bir şeyler yapmazsa bu şekilde öleceğiydi.

Yalnız.

Mutsuz ölmeyecekti; mutsuz değildi. Tuhaf bir şekilde dulluğa alışmış, hayatında rahat ve halinden memnun bir düzen bulmuştu. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini John'un ölümünü takip eden o korkunç aylarda tahmin bile edemezdi, ancak biraz deneme yanılma yoluyla dünyada kendine bir yer edinmişti. Bununla birlikte biraz da huzur.

Kilmartin Kontesi olarak hayatından keyif alıyordu. Michael hiç evlenmemişti, bu yüzden Francesca unvanla birlikte görevleri de kaybetmemişti. Kilmartin'i seviyordu ve burayı Michael'ın hiçbir müdahalesi olmadan yönetiyordu. Michael dört yıl önce ülkeden ayrılırken Francesca'nın Kilmartin'i uygun gördüğü şekilde yönetmesiyle ilgili bir talimat vermişti ve gidişinin yarattığı şok zamanla yok olduktan sonra genç

kadın bunun Michael'ın ona verebileceği en değerli hediye olduğunu fark etmişti.

Ona yapacak bir şey vermişti... Bir amaç.

Tavanı seyretmesini engelleyecek bir sebep.

Arkadaşları vardı, ailesi vardı —hem Stirlingler hem Bridgerton'lar— ve her yıl birkaç ayı İskoçya'da birkaç ayı Londra'da geçen dolu bir hayatı vardı.

Dolayısıyla mutlu olması gerekirdi. Ve çoğunlukla mutluydu.

Yine de bir bebeği olsun istiyordu.

Bunu kendine itiraf etmesi zaman almıştı. Bu bir şekilde John'a vefasızlıkmış gibi görünen bir arzuydu; nihayetinde o *John'un bebeği* olmayacaktı ve ölümünün üzerinden dört yıl geçmiş olsa da şimdi bile yüzü onun hatlarını yansıtmayan bir çocuğu hayal etmek zor geliyordu.

Ve bu öncelikle yeniden evlenmesi gerektiği anlamına geliyordu. Adını değiştirmesi, bağlılığını başka bir adama sunması, kalbini ve sadakatini ona adayacağına yemin etmesi gerekecekti, bu düşünce kalbini artık acıyla yakmasa bile... Yabancı geliyordu.

Ama yine de bir kadının yoluna devam etmesi gereken durumlar olduğuna inanıyordu ve soğuk bir şubat günü Kilmartin'de pencereden dışarı bakarak ağaç dallarını yavaşça saran karı izlerken bu isteğinin onlardan biri olduğunu fark etti.

Hayatta korkulacak çok şey vardı ama yabancılık hissi onlardan biri olmamalıydı.

Böylelikle eşyalarını toplamaya ve bu yıl Londra'ya biraz daha erken gitmek için yola çıkmaya karar verdi. Genellikle sezonu şehirde geçirirdi, orada ailesiyle vakit geçirmenin tadını çıkarır, alışveriş yapar, müzikallere katılır, oyunlara giderdi. Kısacası orada İskoç sayfiyesinde mevcut olmayan her şeyi yapardı. Ama bu sezon farklı olacaktı. Özellikle de yeni bir gardıroba ihtiyacı vardı. Bir süredir yasta değildi, fakat kısmi yasa ait grilerden ve lavanta tonlarından tam olarak vazgeç-

memiş, yeni konumu gereği bir kadının izleyeceği modaya kesinlikle hiç dikkat etmemişti.

Artık mavi giyme zamanıydı. Parlak, güzel, peygamber çiçeği mavisi. Yıllar önce bu onun en sevdiği renkti ve o tonda giyindiğinde insanların kıyafetinin nasıl da gözlerinin rengiyle uyumlu olduğunu söylemelerini bekleyecek kadar da kibirliydi.

Mavi giysiler alacaktı ve evet... Pembe ve sarı da hatta belki de —düşüncesi bile kalbini beklentiyle ürpertiyordu— kırmızı.

Bu kez bekâr bir kız değildi. Seçkin bir duldu ve kurallar farklıydı.

Ama istekler aynıydı.

Londra'ya kendine bir koca bulmak için gidiyordu.

Çok uzun zaman olmuştu.

Michael İngiltere'ye dönüşünün iyice gecikmiş olduğunu biliyordu, fakat bu ertelenmesi korkunç derecede kolay şeylerden biri olmuştu. Onu dikkate değer bir düzende bulan annesinin mektuplarına bakılırsa kontluğun işleri Francesca'nın idaresinde epey yolundaydı. Michael'ı ihmalkârlığı yüzünden suçlayacak ya da ona ihtiyaç duyan kimse yoktu ve tüm göstergeler doğrultusunda arkasında bırakmış olduğu herkesin hayatı, onları desteklemek için etrafta bulunduğu zamanlara kıyasla, yokluğunda çok daha iyiydi.

Demek ki suçluluk duymasını gerektiren hiçbir şey yoktu.

Ne var ki insan kaderinden ancak bir yere kadar kaçabilirdi ve Michael tropikal kuşakta üçüncü yılını devirirken egzotik bir hayatın yeniliğinin gittikçe azaldığını, hatta tamamen dürüst olması gerekirse iklimin onu hasta ettiğini kabullenmişti. Hindistan ona bir amaç, hayatta şimdiye kadar başarı göstermiş olduğu iki şeyin ötesinde —askerlik ve eğlence— bir yer vermişti. Gemiye bindiğinde elinde üç yıl önce Madras'a

taşınmış olan asker arkadaşının adı dışında hiçbir şey yoktu. Bir ay içinde bir hükümet görevi edinmiş ve kendini önemli kararlar verirken, insanların hayatlarını gerçekten şekillendiren kanun ve politikaları uygulamaya koyarken bulmuştu.

Ve sonunda John'un İngiliz Parlamentosu'ndaki işine neden o kadar tutkun olduğunu anlamıştı.

Fakat Hindistan onu mutlu etmemişti. Ona sınırlı ölçüde huzur sağlamıştı ki bu aslında biraz çelişkili görünüyordu çünkü son yıllarda üç kez ölümle burun buruna gelmişti – ustalıkla bıçak kullanan Hint prensesiyle olan anlaşmazlığını da sayarsa dört kez. (Michael hâlâ zarar vermeden onu silahsız bırakabileceğini savunuyordu ama kabul etmek zorundaydı ki kadının bakışları ölümcüldü ve Michael uzun zaman önce –hatalı bile olsa– aşağılandığına inanan bir kadını yabana atmamak gerektiğini öğrenmişti.)

Hayati tehlike atlattığı hadiseler bir yana Hindistan'da geçirdiği zaman ona mutlak bir denge anlayışı da kazandırmıştı. Sonunda kendisi için bir şeyler yapmış, kendine bir anlam katmıştı.

Ama en önemlisi de Francesca'nın yakınında olmadığı gerçeği ona huzur vermişti.

Francesca ile aralarında binlerce kilometre olması hayatını daha iyi hale getirmemiş olsa da kesinlikle kolaylaştırmıştı.

Genç kadının yakınında oluşunun güçlüklerine göğüs germesi gereken zamanlar geçmişte kalmıştı artık. Böylelikle eşyalarını topladı, İngiltere'ye döneceklerini duyunca epey rahatlayan şahsi uşağına haber verdi, *Prenses Amelia*'nın sancak tarafında lüks bir süitte yer ayırttı ve eve doğru yola çıktı.

Francesca'yla yüzleşmesi gerekecekti elbette. Bundan kaçış yoktu. Ona acımasızca musallat olmuş mavi gözlerinin içine bakması ve arkadaşı olmayı denemesi gerekecekti. John'un ölümünden sonraki karanlık günler boyunca genç kadının istemiş olduğu tek şey buydu ve *bu* Michael'ın onun için yapamayacağı tek şey olmuştu.

Şimdi belki de zamanın yardımı ve mesafenin iyileştirici gücü sayesinde bunun üstesinden gelebilirdi. Francesca'nın değişmiş olduğunu, onu görünce artık ona âşık olmadığını keşfedeceğini umut edecek kadar aptal değildi; *bunun* asla olmayacağından tamamen emindi. Ama sonunda kuzenini görmek için omzunun üzerinden bakmadan "Kilmartin Kontu" ifadesini duymaya alışmıştı. Ve şimdi belki de kaybının acısı artık çok taze olmadığından, kendini uzun zamandır göz koyduğu şeyi çalmayı planlayan bir hırsızmış gibi hissetmeden *arkadaşı olarak* Francesca'nın yanında olabilirdi.

Ve bir umut... Francesca da yaşamına devam etmiş olur ve ondan *bir tanesi dışında* John'un görevlerini yerine getirmesini istemezdi.

Ama ne olursa olsun Londra'ya ayak bastığı ay mart olacağı için memnundu, genç kadının sezon için şehre gelmeyeceği yılın çok erken bir zamanıydı bu.

Michael cesur bir adamdı; savaş meydanında veya dışında bunu sayısız kez kanıtlamıştı. Aynı zamanda dürüst biriydi... Francesca'yla karşılaşma ihtimalinin onu hiçbir Fransız savaş meydanının ya da sivri dişli bir kaplanın yapamayacağı kadar korkuttuğunu kabul edecek kadar dürüsttü.

Belki de şansı yaver giderse, Francesca bu sene sezon için Londra'ya hiç uğramazdı bile.

Bu ne büyük bir lütuf olurdu.

Etraf karanlıktı, Francesca uyuyamıyordu ve ev acınacak derecede soğuktu, en kötüsü de hepsi onun hatasıydı.

Ah, pekâlâ, karanlık dışında. Francesca bunun sorumluluğunu üzerine alamayacağını farz ediyordu —gece karanlıktı nihayetinde— ve güneşin batmasıyla bir ilgisi olduğunu düşünmek biraz abartılı olurdu. Ama gelişi konusunda ev halkına hazırlık yapmaları için yeterli zamanın tanınmaması

onun hatasıydı. Genç kadın Londra'ya bir ay erkenden geçmeyi planladığını haber vermeyi unutmuştu. Sonuç olarak Kilmartin Malikânesi hâlâ çekirdek kadroyla idare ediliyordu, ayrıca kömür ve mum stokları da vahim bir şekilde azdı.

Ertesi gün ev idarecisi ve kâhya Bond Caddesi'ndeki dükkânlara koşturduktan sonra her şey daha iyi olacaktı, fakat şimdi Francesca yatağında titriyordu. Sert bir rüzgârla martın ilk günlerinde normalden çok soğuk, içler acısı bir biçimde dondurucu bir gün olmuştu. Kâhya mevcut olan tüm yakacağı genç kadının şöminesine taşımaya kalkmıştı, ancak kontes olması onun yüzünden tüm ev halkının donmasına izin vereceği anlamına gelmiyordu. Ayrıca odası kocamandı ve evin kalanı sıcak değilse burayı adamakıllı ısıtmak her zaman zor olmuştu.

Kütüphane. Çözüm buydu. Kütüphane küçük ve rahattı. Kapı kapalı olduğu sürece şöminedeki ateş odayı sıcak tutmaya yeterdi. Dahası, orada uzanabileceği bir de kanepe vardı. Küçüktü ama Francesca da öyleydi, hem hiçbir şey yatak odasında ölümüne üşümesinden daha kötü olamazdı.

Karar verilmişti, genç kadın yataktan kalktı ve gecenin soğuk havasının içinden geçerek bir iskemlenin arkasında bulunan sabahlığına atıldı. Yeterince sıcak tutmuyordu —daha kalın bir şeye ihtiyacı olacağını düşünmemişti— ama hiç yoktan iyiydi. Sefalet içindekilerin seçici olamayacağını düşündü sabırlı bir şekilde, özellikle de ayak parmakları soğuktan donarken.

Hızla merdivenlerden inerken, kalın yün çorapları cilalı basamaklarda kayıyordu. Son iki basamaktan neredeyse yuvarlandı, neyse ki ayaklarının üzerinde durabildi ve koridor boyunca kütüphaneye doğru koştu.

Kendi kendine, "Ateş, ateş, ateş," diye mırıldanıyordu. Kütüphaneye girer girmez birini çağırmak için zili çalacak ve derhal ateşin yakılmasını sağlayacaktı. Burnunun uyuşukluğu geçecek, parmak uçları şu soluk mavi renkten kurtulacak ve...

İterek kapıyı açtı.

Dudaklarından kısa, keskin bir çığlık döküldü. Şömine halihazırda yakılmıştı ve tam önünde tembel tembel ellerini ısıtan bir adam duruyordu.

Francesca silah olarak kullanabileceği herhangi bir şey aradı çılgına dönmüşçesine etrafa bakarak.

Tam o sırada adam arkasına döndü.

"*Michael?*"

Michael onun Londra'da olduğunu bilmiyordu. Lanet olsun, onun burada olabileceğini aklından bile geçirmemişti. Bilseydi bir şey değişmezdi elbette ama en azından hazırlıklı olurdu. O soğuk sırıtışını takınabilir ya da en azından kusursuz bir şekilde giyinmiş, iflah olmaz çapkın rolüne dört elle sarılmış olabilirdi.

Ama hayır, orada öylece durmuş ağzı açık halde ona bakıyordu. Genç kadının üzerinde koyu kırmızı bir gecelik ve bir sabahlık dışında hiçbir şey olmadığına dikkat etmemeye çalışıyordu, kıyafetleri o kadar inceydi ki hatlarını seçebiliyordu...

Boğazı düğümlendi. Bakma. *Sakın* bakma.

Francesca, "Michael," diye fısıldadı yeniden.

"Francesca," dedi, ne de olsa bir şey demesi gerekiyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

Görünüşe bakılırsa bu sözler genç kadını bir anda düşünmeye ve harekete geçmeye itti. "Burada ne yapıyorum?" diye tekrarladı. "Hindistan'da olması gereken ben değilim. *Sen* burada ne yapıyorsun?"

Michael kayıtsızlıkla omuz silkti. "Eve dönüş vaktinin geldiğini düşündüm."

"Önceden yazamaz mıydın?"

"Sana mı?" diye sorarken tek kaşını kaldırdı. Bu bilinçli bir saldırıydı ve öyle olması amaçlanmıştı. Francesca ona yolculukları sırasında bir satır bile yazmamıştı. Michael genç

kadına üç tane mektup yollamıştı ama onun cevap vermeye niyeti olmadığı belli olunca iletişimin kalanını Helen ve Janet ile yürütmüştü.

"Herhangi birine," diye yanıt verdi genç kadın. "Yazmış olsaydın biri seni karşılamak için burada olurdu."

"Sen buradasın," diye dikkat çekti.

Francesca ona kaşlarını çatarak baktı. "Geleceğini bilseydik evi senin için hazır ederdik."

Michael yeniden omuz silkti. Hareketleri, umutsuzca sergilemek istediği imajı somutlaştırmıştı. "Yeterince hazır zaten."

Genç kadın göğüslerini görüş alanından çıkaracak şekilde kollarını bedenine sardı. Michael bunun en iyisi olduğunu kabul etmek zorundaydı. "Pekâlâ, yine de yazabilirdin," dedi sonunda, gecenin soğuk havasında sesi keskindi. "Bu yalnızca nazik bir davranış olurdu."

"Francesca," dedi Michael ve ateşin karşısında ellerini ovuşturmaya devam edebilmek için hafifçe döndü. "Hindistan'dan Londra'ya postanın ulaşmasının ne kadar zaman aldığına dair bir fikrin var mı?"

"Beş ay," diye cevap verdi Francesca çabucak. "Rüzgârlar elverişliyse dört."

Kahretsin, haklıydı. "Öyle olmasına karşın..." dedi aksi bir tavırla. "Dönmeye karar verdiğim zaman önceden haber vermeye çalışmam anlamsız olurdu. Mektup benimle aynı gemide yola çıkardı."

"Gerçekten mi? Yolcu gemilerinin posta taşıyanlardan daha yavaş olduğunu düşünürdüm."

Michael omzunun üzerinden ona bakarak iç geçirdi. "Hepsi posta taşır. Ayrıca bu gerçekten fark eder mi?"

Genç kadın bir an için fark edeceğini savunacakmış gibi göründü ama sonra, "Hayır, elbette, fark etmez," dedi. "Önemli olan artık evde olman. Annen çok sevinecek."

Michael keyifsiz gülümsemesini görmemesi için kafasını çevirirken, "Evet," diye mırıldandı. "Elbette."

"Ve ben..." Duraksadı ve boğazını temizledi. "Ben de geri dönmene sevindim."

Genç kadının sesi kendini *buna* ikna etmeye çalışıyormuş gibi çıkıyordu, yine de Michael bir kereliğine de olsa centilmeni oynamaya karar verdi ve "Üşüyor musun?" diye sordu.

Francesca, "Pek sayılmaz," dedi.

"Yalan söylüyorsun."

"Sadece biraz."

Michael kenara çekilip ateşin önünde onun için yer açtı. Genç kadının yaklaştığını duymayınca da eliyle boş yeri işaret etti.

"Odama geri dönmeliyim," dedi Francesca.

"Tanrı aşkına, Francesca, üşüyorsan ateşin yanına gel. Seni ısırmam."

Genç kadın dişlerini gıcırdattı ve ileri doğru birkaç adım atarak ateşin karşısında ona katıldı. Yine de aralarında ufak bir mesafe bırakarak kendini bir şekilde kenarda tuttu. "İyi görünüyorsun," dedi.

"Sen de."

"Uzun zaman oldu."

"Biliyorum. Dört yıl sanırım."

Francesca yutkundu, bunun böyle zor olmamasını dilerdi. Tanrı aşkına, bu Michael'dı. Zor olmaması gerekirdi. Evet kötü bir biçimde ayrılmışlardı ama bu John'un ölümünü izleyen karanlık günlerde kalmıştı. O zamanlar herkes yollarının üzerindeki her şeye saldıracak yaralı hayvanlar gibi acı içindeydi. Şimdi farklı olmalıydı. Tanrı biliyor ya, Francesca bu anın nasıl olacağını yeterince çok düşünmüştü. Michael sonsuza dek uzakta kalamazdı, bunu herkes biliyordu. Yine de genç kadın, ilk kızgınlığı geçip geri geldiğinde aralarında geçen nahoş şeyleri unutabilmelerini bir hayli umut etmişti.

Ve onunla yeniden arkadaş olmayı. Buna ihtiyacı vardı, şimdiye kadar idrak etmiş olduğundan daha çok.

Korkunç sessizliği bozmak adına, "Herhangi bir planın var mı?" diye sordu.

"Şimdilik tek düşünebildiğim ısınmak," diye mırıldandı Michael.

Francesca gülümsemeye çalıştı. "Yılın bu zamanına göre hava inanılmaz derecede soğuk."

"Buranın ne kadar berbat bir şekilde soğuk olabileceğini unutmuştum," diye yakındı Michael ellerini ovuşturken.

"Bunu duyan da bir İskoç kışının anısından hiç kaçmadığını sanır," diye mırıldandı Francesca.

Genç adam bu sözler üzerine ona döndü ve dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Değişmişti. Francesca bunun farkındaydı. Ah, herkesin dikkatini çekecek bariz farklılıklar vardı. Şaşırtıcı derecede esmerleşmişti ve her zaman simsiyah olan saçlarında tek tük gümüşi teller belirmişti.

Ama dahası da vardı. Dudakları çizgi halini almıştı ve uzun boyunun zarafeti kaybolmuş gibiydi. O her zaman çok rahat, kendiyle barışık görünürdü, şimdi ise... Gergindi.

Kendini zorluyordu.

"Sen öyle sanırdın," diye mırıldandığında Francesca ona boş boş baktı. Michael'ın bir cevap veriyor olduğunu tamamen unutmuştu. Çok geçmeden, "Sıcağa daha fazla katlanamayacağım için eve döndüm ve işte şimdi soğuktan donmak üzereyim," diye ekledi genç adam.

Francesca, "Yakında bahar gelecek," dedi.

"Ah evet, bahar. Kışın buz gibi rüzgârına karşılık baharın neredeyse donduran rüzgârları gelecek."

Francesca bunun üzerine güldü, Michael'ın yanında gülünecek bir şey bulmaktan ötürü anlamsız bir şekilde memnun olmuştu. "Ev yarın daha iyi durumda olur," dedi. "Ben de daha yeni geldim ve senin gibi önceden haber vermeyi ihmal ettim. Bayan Parrish evin eksiklerinin yarın tamamlanacağına dair bana güvence verdi."

Michael başıyla onayladı, ardından sırtını ısıtmak için döndü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben mi?"

Michael durumu açıklığa kavuşturmak için boş odayı işaret etti.

"Burada yaşıyorum," dedi Francesca.

"Genellikle nisandan önce gelmezsin."

"Bunu biliyor musun?"

Michael bir an için utanmış göründü. "Annemin mektupları hatırı sayılır derecede detaylıdır," dedi.

Francesca omuz silkti, sonra yavaş yavaş ateşe biraz daha yaklaştı. Ona bu denli yakın durmaması gerekirdi ama kahretsin hâlâ oldukça üşüyordu ve ince sabahlığı soğuğu savuşturmada pek etkili değildi.

"Bu bir cevap mı?" dedi Michael kelimeleri uzatarak.

"Canım öyle istedi," dedi Francesca küstahça. "Bu bir leydinin ayrıcalığı değil midir?"

Michael muhtemelen yan tarafını ısıtmak için bir kez daha döndü ve onunla yüz yüze geldi.

Ve Francesca kendini ona aşırı derecede yakın hissetti.

Hafifçe kımıldadı, fakat sadece biraz... Yakınlığından rahatsız olduğunu Michael'ın fark etmesini istemiyordu.

Aynı zamanda bunu kendine de itiraf etmek istemiyordu.

"Bir leydinin ayrıcalığının fikrini değiştirmek olduğunu düşünürdüm," dedi Michael.

"Bir leydinin ayrıcalığı istediği her şeyi yapabilmesidir," dedi Francesca şımarık bir tavırla.

"Pes ettim," diye söylendi Michael. Genç kadına bu kez daha yakından baktı. "Değişmemişsin."

Francesca'nın dudakları aralandı. "Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"Çünkü tam olarak hatırladığım gibi görünüyorsun." Ve sonra zalimce yarı şeffaf gece giysisini işaret etti. "Kıyafetlerin dışında tabii."

Genç kadın güçlükle soludu ve kollarını bedenine daha da sıkıca sararak geriledi.

Bu biraz hastalıklı bir hareketti ama Michael onu gücendirdiği için halinden memnundu. Onun ulaşamayacağı kadar uzaklaşmasına ihtiyacı vardı. Francesca'nın aralarına bir sınır koyması gerekecekti.

Çünkü Michael aksinin üstesinden gelebileceğinden emin değildi.

Ona değişmediğini söylerken yalan söylüyordu. Francesca'da farklı bir şey vardı, tamamen beklenmedik bir şey.

Michael'ı derinden sarsan bir şey.

Bu onunla ilgili bir histi... Francesca'nın ulaşılabilir bir havası vardı, John ölmüş olsa da tamamen gitmiş olduğunun korkunç, acı verici bilgisi oradaydı ve Michael'ı uzanıp ona dokunmaktan alıkoyan tek şey vicdanıydı.

Bu neredeyse gülünçtü.

Neredeyse.

Ve Francesca orada hâlâ hiçbir şeyden haberi olmaksızın duruyordu; yanındaki adamın bedenini saran her katmanı soymayı ve onu ateşin önüne yatırmayı her şeyden çok istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Michael onun uyluklarının arasına yerleşmek istiyordu, kendini onun derinliklerine bırakmak ve...

Acımasızca güldü. Belli ki *dört yıl* uygunsuz hevesini soğutmada pek bir işe yaramamıştı.

"Michael?"

Michael ona doğru baktı.

"Bu kadar komik olan şey ne?"

Senin sorun, komik olan bu. "Anlamazsın."

"Anlamama yardımcı olabilirsin," diyerek ona meydan okudu Francesca.

"Ah, sanmıyorum."

"Michael," diye ısrar etti.

Michael ona döndü ve kasıtlı bir soğukkanlılıkla, "Francesca, asla anlayamayacağın bazı şeyler var," dedi.

Dudakları aralanan genç kadın tokat yemiş gibi bir ifadeyle ona baktı.

Ve Michael bunu yapmışcasına kendini korkunç hissetti.

"Bu söylediğin berbat bir şeydi," diye fısıldadı genç kadın.

Michael omuz silkti.

"Değişmişsin," dedi Francesca.

Acı olan şu ki Michael değişmemişti. Hayatını katlanılmasını daha kolay kılabilecek hiçbir açıdan değişmemişti. İç çekti ve Francesca'nın ondan nefret etmesine katlanamadığı için kendinden nefret etti. "Bağışla beni," dedi bir elini saçlarının arasından geçirerek. "Yorgunum, üşüyorum ve eşek herifin tekiyim."

Francesca bu sözler üzerine sırıttı ve bir anlığına zaman içinde geriye yolculuk yaptılar. Michael'ın kolunun üst kısmına dokunarak, "Sorun değil," dedi nazikçe. "Uzun yoldan geldin."

Michael derin bir nefes aldı. Francesca eskiden de hep böyle yapardı; koluna arkadaşça dokunurdu. Asla alenen değil elbette ve bunu nadiren ikisi yalnızken yapardı. John orada olurdu; John her zaman oradaydı. Ve *bu* her zaman —*her zaman*— Michael'ı sarsardı.

Ama asla şimdiki kadar sarsılmamıştı.

"Uyumaya ihtiyacım var," diye geveledi. Genellikle rahatsızlığını saklamada ustaydı ama bu gece onu görmeye hazırlıklı değildi ve bunun ötesinde feci yorgundu.

Francesca elini çekti. "Senin için bir oda hazırlanmadı. Benimkinde kal. Ben burada uyurum."

"Hayır," dedi Michael, niyetlendiğinden çok daha sert bir biçimde. "Burada ben yatarım ya da... Herhangi bir yerde," diye mırıldandı ve zili çalmak için uzun adımlarla odanın diğer tarafına geçti. Kahretsin, gecenin herhangi bir saatinde bir yatak odası hazır edilmeyecekse, Kilmartin Kontu olmanın ne anlamı vardı ki?

Ayrıca zili çalmak bir hizmetlinin bir iki dakika içinde oraya geleceği anlamına gelirdi ki bu da Francesca'yla daha fazla baş başa kalmayacak olması demekti.

Bu daha önce baş başa kalmalarına benzemiyordu, çünkü hiçbir zaman *gece* yalnız kalmamışlardı ve genç kadının üzerinde hiçbir zaman bu şekilde kıyafetler yoktu ve...

Zilin ipine tekrar asıldı.

"Michael," dedi, sesi neredeyse eğleniyormuş gibi çıkıyordu. "Seni ilk seferde duymuş olduklarından eminim."

"Evet, her neyse, uzun bir gün oldu," dedi. "Kanal'daki fırtına falan."

"En yakın zamanda bana yolculuklarını anlatmalısın," dedi yumuşakça.

Michael bir kaşını kaldırarak ona şöyle bir baktı. "Mektuplarımda bahsetmiştim."

Bir an için genç kadının dudakları büzüldü. Bu, Michael'ın onun yüzünde sayısız kez görmüş olduğu bir ifadeydi: Francesca efsanevi nüktedanlığıyla ona sataşıp sataşmayacağına karar vermeye çalışarak kelimelerini seçiyordu.

Çok geçmeden kararını verdi ve "Gittiğin için sana çok kızgındım," dedi.

Michael nefesini tuttu. Francesca her zamanki gibi rastgele bir karşılık vermektense keskin dürüstlüğü tercih etmişti.

"Üzgünüm," dedi Michael, yaptığı hiçbir şeyi değiştirmeyecek olsa da bunu içinden gelerek söylemişti. Gitmesi gerekmişti. Gitmek *zorunda kalmıştı.* Belki bu bir korkak olduğu, belki de yeteri kadar erkek olduğu anlamına geliyordu. Fakat kontluğu devralmaya hazır değildi. O John değildi, asla da olmazdı. Ve herkesin ondan istediği tek şey buymuş gibi görünmüştü.

Francesca bile kendine has, orta karar tavırlarıyla bunu dışa vurmuştu.

Genç kadına baktı. Neden gitmiş olduğunu onun hâlâ anlamadığından oldukça emindi. Anladığını sanıyordu ama

nasıl anlayabilirdi ki? Michael'ın onu sevdiğini bilmiyordu, John'un yaşamını üstlenmekle kendini ne kadar suçlu hissettiğini anlaması mümkün değildi.

Fakat bunların hiçbiri Francesca'nın hatası değildi. Genç kadın kırılgan ve gururlu bir şekilde gözlerini ateşe dikmişken Michael ona baktı ve söylediğini tekrarladı. "Üzgünüm."

Francesca bu özrü başını belli belirsiz öne doğru eğerek kabul etti. "Sana yazmış olmalıydım," dedi. Michael'a döndüğünde bakışları keder yüklüydü, belki de biraz kendi özrünü yansıtıyordu. "Ama gerçek şu ki içimden gelmedi. Seni düşünmek bana John'u hatırlatıyordu ve sanırım o zamanlar John hakkında daha fazla düşünmeye ihtiyacım yoktu."

Michael anlamış gibi yapmadı ama kafasını salladı.

Francesca hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Ne kadar çok eğlenirdik değil mi, üçümüz, beraber?"

Michael yeniden başını salladı. "Onu özlüyorum," dedi ve bunu dile getirmenin iyi gelmesine şaşırdı.

"Hep, en sonunda evleneceğin zaman, her şeyin ne kadar hoş olacağını düşünürdüm," dedi Francesca. "Göz kamaştırıcı ve eğlenceli birini seçerdin, bundan eminim. Dördümüz nasıl da harikulade zamanlar geçirebilirdik."

Michael öksürdü. Yapılacak en iyi hareket bu gibi görünmüştü.

Derin düşüncelerinden sıyrılan genç kadın kafasını kaldırıp ona baktı. "Üşüttün mü?"

"Muhtemelen. Cumartesiye kadar ölüm döşeğinde olurum herhalde."

Francesca bir kaşını kaldırdı. "Umarım sana bakmamı beklemiyorsundur."

Michael'ın sohbeti en rahat hissettiği yere çevirmek için tek ihtiyacı olan bu başlangıçtı.

"Gerek yok," dedi bir elini sallayarak. "Her türlü ihtiyacımı karşılamaları için uygunsuz bir grup kadını cezbetmem üç günden fazla sürmez."

Genç kadın dudaklarını sıktı ama açıkça eğlendiği belliydi. "Her zamanki gibi, anlıyorum."

Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Kimse gerçekten değişmez, Francesca."

Francesca koridoru işaret ederek başını yana eğdi, birinin kütüphaneye doğru hızlı adımlarla yaklaştığını duyabiliyorlardı. Uşak odaya ayak bastığında genç kadın her şeyle ilgilendi, Michael'a ateşin başında beklemek ve onaylarcasına başını sallamaktan başka yapacak hiçbir şey bırakmadı.

Uşak emirleri yerine getirmek için ayrılınca, "İyi geceler, Michael," dedi Francesca.

"İyi geceler, Francesca," dedi Michael yumuşak bir sesle.

"Seni yeniden görmek güzel," dedi genç kadın. Ardından içlerinden birini buna ikna etmek için ki Michael bunun kim olduğundan emin değildi, "Gerçekten öyle," diye ekledi.

ALTI

...Daha önce yazmadığım için üzgünüm. Hayır, bu doğru değil. Üzgün değilim. Yazmak istemedim. Hakkında düşünmek istemedim...

—Kilmartin Kontesi'nden yeni Kilmartin Kontu'na. İlk mektup eline geçtikten bir gün sonra parçalandı, sonra gözyaşlarıyla sırılsıklam oldu.

Ertesi sabah Michael uyanıncaya kadar Kilmartin Malikânesi toparlanmış ve bir kontun evine uygun hale getirilmişti. Her bir şömine yakılmıştı, dahası resmi olmayan yemek odasında haşlanmış yumurta, jambon, domuz pastırması, sosis, tereyağı, reçelle birlikte kızarmış ekmekler ve genç adamın favorisi olan ızgara uskumrudan oluşan gösterişli bir kahvaltı sofrası kurulmuştu.

Francesca ise ortalıkta yoktu.

Michael onun nerede olduğunu sorduğunda genç kadının sabahın erken saatlerinde kendisi için bir pusula bırakmış olduğunu öğrendi. Francesca Kilmartin Malikânesi'nde baş başa kalmalarının dedikoduya yol açabileceğini hissetmiş, bu yüzden de Janet veya Helen İskoçya'dan dönünceye kadar Bruton

Caddesi Beş Numara'daki annesinin evine taşınmıştı. Yine de gün içinde ziyarete gelmesi için Michael'ı davet ediyordu, konuşacak çok şeyleri olduğundan emindi.

Michael onun haklı olduğunu düşünerek kahvaltısını bitirdikten sonra (Hindistan'daki sabah öğününün içinde yer alan yoğurtları ve *dosa*ları* özlediğini fark etmesi onun için büyük bir sürpriz olmuştu.) Beş Numara'ya gitmek üzere yola çıktı.

Yürümeyi tercih etti; çok uzağa gitmiyordu ve önceki günün buz gibi rüzgârlarından sonra hava takdir edilecek derecede ısınmıştı. Gerçi en çok da şehir manzarasını içine çekmek, kendine Londra'nın ahengini hatırlatmak istiyordu. Daha önce başkentin değişik kokularına ve seslerine dikkat etmemişti... Nal seslerinin nasıl da çiçek satıcısının neşeli bağırışlarına ve görgülü kısık seslerin gürültüsüne karıştığını da. Ayakkabılarının kaldırım taşlarının üzerinde çıkardığı ses, kavrulan fındıkların kokusu, havadaki isin hayal meyal hissedilen ağırlığı, hepsi birleşip Londra'yı *özel bir şey* haline getiriyordu.

Tüm bunların neredeyse *aşırı* gelmesi çok tuhaftı çünkü dört yıl önce Hindistan'a ayak bastığında da tam manasıyla aynı şekilde hissetmiş olduğunu hatırlıyordu. Baharat ve çiçek kokulu, nemli hava tüm duyularını sarsmıştı. Bunu uyuşturan ve kafa karıştıran bir saldırı olarak yorumlamıştı. Londra'ya dair tepkisi bu denli kuvvetli olmasa da kendini hâlâ dışlanmış garip bir ruh halinde hissediyordu, duyuları buna neden olmaması gereken kokular ve seslerle boğulmuştu.

Kendi toprağında bir yabancı mı olmuştu? Bu tuhaf bir şeydi, hal böyleyken Londra'nın en seçkin alışveriş bölgesinin kalabalık sokaklarında yürürken göze battığını, ona göz atan herkesin farklı olduğunu hissettiğini, İngiliz yaşam biçimlerinden dibine kadar uzaklaşmış olduğunu saniyeler içinde anladığını düşünmeden edemiyordu.

* Hindistan'a özgü bir tür krep.

Bir dükkânın vitrininde yansımasını gördüğünde bunun esmerleşmiş teniyle alakalı olabileceğini hesaba kattı.

Renginin açılması haftalar sürecekti. Belki de aylar.

Annesi kıyameti koparacaktı.

Bunu düşünmek bile sırıtmasına yetti. Annesini çileden çıkarmaya bayılırdı. Hiçbir zaman bunun eğlenceli olmadığını düşünecek kadar büyümeyecekti.

Bruton Sokağı'na döndü ve Beş Numara'ya varmadan önce son birkaç evin önünden geçti. Buraya daha önce de gelmişti tabii. Francesca'nın annesi "aile" kelimesinin içerdiği anlamı daima olabildiği kadar geniş tutmuş, bu sayede Michael kendini Francesca ve John ile beraber sayısız Bridgerton aile etkinliğine davetli bulmuştu.

Oraya vardığında, Leydi Bridgerton yeşil ve krem renkli misafir odasındaydı, pencerenin önündeki yazı masasında çayını içiyordu. "Michael!" diye bağırdı ve gözle görülür bir sevgiyle ayağa fırladı. "Seni görmek ne kadar güzel!"

Michael görkemli bir öpücükle taçlandırmak üzere onun elini tutarak, "Leydi Bridgerton," dedi.

"Kimse bunu senin gibi yapamıyor," dedi Leydi Bridgerton onaylarcasına.

"İnsan en iyi tavırlarını sürekli geliştirmelidir," diye mırıldandı Michael.

"Ve belli bir yaşa gelmiş olan hanımların bu gibi davranışları ne kadar takdir ettiğini sana anlatamam."

"Belli bir yaştan kastınız..." Michael ona hınzır bir şekilde gülümsedi. "Otuz bir miydi acaba?"

Leydi Bridgerton yaşlandıkça güzelleşen türde bir kadındı ama şu an Michael'a gülümserken her zamankinden daha farklı bir ışık saçıyordu. "Michael Stirling, bu evde *her zaman* hoş karşılanacaksın."

Michael ona sırıttı ve yaşlı kadın oturmasını işaret ettiğinde yüksek arkalı bir sandalyeye yerleşti.

"Ah, hayatım," dedi Leydi Bridgerton hafifçe suratını asarak. "Özür dilemek zorundayım. Sana artık Kilmartin olarak hitap etmem gerekiyor sanırım."

"Michael demeniz yeterli," diyerek onu temin etti genç adam.

"Dört yıl olduğunu biliyorum," diyerek sözlerine devam etti Leydi Bridgerton. "Ama seni görmediğim için..."

"Bana nasıl isterseniz öyle hitap edebilirsiniz," dedi Michael kibar bir tavırla. Bu garipti. Sonunda Kilmartin diye çağrılmaya alışmış, unvanının soyadının önüne geçmesini artık kanıksamıştı. Ama belli ki bu Hindistan'da bulunduğu süre için geçerliydi, orada kimse onu sadece Bay Stirling olarak tanımamıştı ve belki de daha önemlisi, kimse bir zamanlar John'un kont olduğunu bilmiyordu. Unvanını Violet Bridgerton'un ağzından duymak biraz sinir bozucuydu, özellikle de onun birçok kayınvalidenin yaptığı gibi alışkanlıkla John'a oğlu olarak hitap ettiği düşünülürse.

Leydi Bridgerton, Michael'ın içsel huzursuzluklarından birini sezmiş olsa bile bunu kesinlikle belli etmiyordu. "Böyle uyumlu olacaksan," dedi. "Ben de öyle olmalıyım. Lütfen bana Violet de. Zamanı çoktan gelmişti."

"Ah, yapamam," dedi Michael çabucak. Gerçekten yapamazdı. O Leydi Bridgerton'du. O... Tamam, ne gibi bir anlam ifade ettiğini tanımlayamıyordu belki ama yine de ona *Violet* demesi mümkün değildi.

"Michael, ısrar ediyorum," dedi Leydi Bridgerton. "Ayrıca çoğunlukla istediğimi elde ettiğimden haberdar olduğundan eminim."

Michael'ın bu tartışmayı kazanmasına imkân yoktu, o yüzden sadece iç çekti ve "Bir Violet'in elini öpebilir miyim bilmiyorum. Bu epey uygunsuz şekilde samimi olurmuş gibi geliyor, değil mi?" dedi.

"Vazgeçmeyi aklından bile geçirme."

"Dile düşeriz," diye uyarıda bulundu Michael.

"İtibarımın bunu kaldırabileceğine inanıyorum."

"Olabilir ama ya benimki?"

Leydi Bridgerton bir kahkaha attı. "Sen bir hovardasın."

Michael arkasına yaslandı. "Bu işime epeyce yarıyor," dedi.

"Çay ister misin?" Odanın öteki ucundaki masanın üzerinde duran porselen demliği gösterdi. "Benimki soğudu ama biraz daha isteyebilirim."

Michael, "Çok iyi olur," diyerek kabul etti.

"Hindistan'da o kadar yıl geçirdikten sonra çay konusunda seçici olmalısın," dedi Leydi Bridgerton ve ayağa kalkıp zili çalmak için odanın öteki tarafına doğru yürüdü.

Michael da ayağa kalktı. "Aynı şey değil," dedi. "Tam anlamıyla açıklayamasam da hiçbir şey İngiltere'deki çayın tadına benzemiyor."

"Suyun kalitesiyle alakalıdır belki de ne dersin?"

Michael hınzırca gülümsedi. "Belki de çayı servis eden kadınların kalitesiyle."

Leydi Bridgerton güldü. "Lordum, sizin bir eşe ihtiyacınız var. Acilen."

"Ah, gerçekten mi? O nedenmiş peki?"

"Çünkü mevcut durumunuzla etraftaki evli olmayan kadınlar için kesinlikle bir tehlike teşkil ediyorsunuz."

Michael son bir flört oyununa karşı koyamadı. "Umarım kendini de bu zümreye dahil ediyorsundur, Violet."

O sırada kapıdan bir ses geldi: "*Annemle* flört mü ediyorsun?"

Gelen Francesca'ydı elbette. Belçika'ya özgü oldukça karmakarışık bir dantel parçasıyla süslenmiş lavanta rengi gündüz elbisesinin içinde kusursuz bir görüntüyle kapıda belirmişti. Michael ile ters gitmek için uğraşıyor gibi bir hali vardı.

Bu konuda tamamen başarısızdı.

Michael iki hanımın oturmasını izlerken dudaklarına gizemli bir gülümseme yerleştirdi. "Dünyayı katettim Francesca ve herhangi bir kritere bakmadan söyleyebilirim ki flört etmek için annene tercih edebileceğim çok az sayıda kadın var."

"Şu anda seni akşam yemeğine davet ediyorum," diye belirtti Violet. "Ve hayır cevabını kabul etmeyeceğim."

Michael kendi kendine gülümsedi. "Şeref duyarım."

Karşısında oturan Francesca, "Sen ıslah olmazsın," diye mırıldandı.

Michael ona sadece sırıtarak karşılık verdi. İyi gidiyor, diye düşündü içten içe. Ziyareti tamamen umduğu gibi gidiyordu, Francesca'yla eski rollerine ve eski alışkanlıklarına geri dönüyorlardı. O yine umursamaz ve baştan çıkarıcıydı, genç kadın ise onu paylıyor gibi davranıyordu, her şey John ölmeden önceki haline dönmüştü.

Michael dün gece gafil avlanmıştı. Onu görmeyi beklemiyordu. Dışarıya karşı büründüğü kimliğin tavırlarını kesinlikle uygulayamadığından emindi.

Gerçi yaptığı *her şey* sahte değildi. Her zaman biraz pervasız olmuştu ve büyük olasılıkla *gerçekten* ıslah olmaz biriydi. Annesi onun kadınları dört yaşından beri cezbettiğini söylemekten muhakkak hoşlanırdı.

Francesca ile olduğunda kişiliğinin bu parçasının ön planda kalması hayati önem taşıyordu, böylece genç kadın altında yatan başka bir şeyin varlığından hiçbir zaman şüphelenmeyecekti.

"Artık dönmüş olduğuna göre... Planların nedir?" diye sordu Violet.

Michael ona doğru döndü, yüzünde boş bir ifade belirdiğinin farkındaydı. "Aslına bakarsan emin değilim," dedi, bunun doğru olduğunu itiraf etmekten içten içe utanıyordu. "Yeni görevimde benden tam olarak ne beklendiğini anlamam biraz zaman alacak."

"İşin o kısmında Francesca'nın sana yardımcı olabileceğinden eminim," dedi Violet.

"İsterse, tabii," dedi Michael yavaşça.

Francesca, "Tabii," derken çay tepsisiyle gelen hizmetçiye alan sağlamak için biraz yana kaydı. "İhtiyacın olan her konuda sana yardımcı olurum."

"Bu oldukça hızlıydı," diye mırıldandı Michael.

Violet, "Çaya bayılırım," diye belirtti. "Gün boyunca içerim. Hizmetçiler artık ocakta sürekli kaynar su bulunduruyorlar."

Servis etme işini üzerine almış olan Francesca, "Biraz alır mısın?" diye sordu.

"Evet, teşekkür ederim," dedi Michael.

Anaç bir kadının tüm gururuyla, "Kimse Kilmartin'i Francesca kadar iyi bilemez," dedi Violet. "Senin için paha biçilmez bir kaynak olacak."

"Haklı olduğuna kesinlikle inanıyorum," dedi Michael, Francesca'nın uzattığı fincanı alırken. Genç kadın onun çayı nasıl içtiğini hatırlıyordu —şekersiz, sadece sütle. Nedense bu Michael'ı aşırı derecede mutlu etti. "Altı yıl önce kontes oldu ve son dört yıldır kontun sorumluluklarını da üstlenmek zorunda kaldı." Francesca'nın şaşkın bakışlarına karşılık ekledi: "İsmen olmasa da diğer her şekilde. Hadi ama Francesca, bunun doğru olduğunun farkında olmalısın."

"Ben..."

"Ve..." diye devam etti Michael sözlerine. "Bunun bir iltifat olduğunun da. Sana geri ödeyemeyeceğim kadar büyük bir borcum var. Kontluğun böyle becerikli ellerde olduğunu bilmeseydim bu kadar uzun zaman uzakta kalamazdım."

Francesca'nın kızarması Michael'ı şaşırttı. Onu tanıdığı yıllar içerisinde yanaklarının pembeleştiğini gördüğü zamanlar bir elin parmaklarını geçmezdi.

Dili dolaşarak, "Teşekkürler," dedi Francesca. "Seni temin ederim ki benim için bir külfet değildi."

"Olabilir ama bu yine de duyduğum minnette bir farklılık yaratmaz." Michael fincanını dudaklarına götürdü ve sohbetin bundan sonraki gidişatını kadınlara bıraktı.

Francesca ve Violet bu işi mutlulukla üstlendiler. Violet ona Hindistan'da geçirdiği zaman hakkında sorular sordu ve Michael bir anda onlara saray ve prenseslerden, kervanlardan ve körilerden bahsetmeye başladı. Yağmacıları ve sıtmayı ko-

nunun dışında tuttu, bunların bir salon sohbeti için uygun olmayacağına karar vermişti.

Bir süre sonra hoşça vakit geçirdiğini fark etti. Belki de, diye düşündü Violet, geçen sene katılmış olduğu Hindistan temalı bir baloyla ilgili bir şeyler söylerken. Belki de... Doğru kararı vermişti.

Eve dönmek hakikaten iyi olabilirdi.

Francesca bir saat sonra kendini Michael'ın kolunda Hyde Park'ta dolaşırken buldu. Güneş bulutların arasından görünmeye başlamıştı ve genç kadın bu güzel havaya karşı koyamadığını söyleyince Michael'ın yürüyüş için ona eşlik etmeyi teklif etmekten başka bir seçim şansı kalmamıştı.

Francesca, "Tıpkı eskiden yaptığımız gibi," derken yüzünü güneşe doğru kaldırdı. Muhtemelen feci bir şekilde yanacaktı ya da en azından yüzünde çiller belirecekti. Olsun... Çok kısa bir süre önce tropikal bir bölgeden dönmüş olduğunu açıkça belli eden bronz bir tene sahip olan Michael'ın yanında her zaman porselen gibi beyaz görüneceği kesindi.

"Yürümek mi?" diye sordu Michael. "Yoksa sana eşlik etmemi sağlamak için ustaca çevirdiğin dolaplar mı?"

Genç kadın ciddiyetini bozmamaya çalıştı. "İkisi de tabii ki. Beni sık sık dışarı çıkarırdın. John'un meşgul olduğu zamanlarda."

"Evet, haklısın."

Bir süre sessizce yürüdüler sonra Michael, "Bu sabah gitmiş olduğunu öğrendiğimde biraz şaşırdım," dedi.

"Umarım neden gitmek zorunda kaldığımı anlıyorsundur. Gitmek istemiyordum elbette, annemin evine dönmek çocukluğuma doğru geriye bir adım atmışım gibi hissetmeme neden oluyor." Dudaklarını hoşnutsuzlukla birbirine bastırdı. "Annemi taparcasına seviyorum ama kendi evimi çekip çevirmeye epey alıştım."

"Benim başka bir yere taşınmamı ister misin?"

"Hayır, tabii ki istemem," dedi genç kadın çabucak. "Sen kontsun. Kilmartin Malikânesi sana ait. Ayrıca Helen ve Janet'in gelmesine az kaldı, bir hafta içinde burada olurlar, o zaman ben de geri taşınabilirim."

"Cesur ol Francesca, eminim bu kadarına dayanabilirsin."

Francesca ona yandan bir bakış attı. "Bu senin... Aslında hiçbir erkeğin... Anlayabileceği bir şey değil, fakat pozisyonumun sosyeteye yeni adım atacak bir genç kızınki gibi olmasındansa dul bir kadın olma durumunu tercih ederim. Beş Numara'da Eloise ve Hyacinth ile yaşarken kendimi ilk sezonumda ve bunun tüm kural ve düzenlemelerine bağlı hissediyorum."

"Hepsine değil," diyerek dikkat çekti Michael. "Yoksa şu an benimle dolaşma iznin olmazdı."

"Doğru," diye kabul etti. "Özellikle de seninle."

"Ne demek oluyor bu şimdi?"

Francesca güldü. "Ah, hadi ama Michael. Dört yıllığına ülkeden uzak kaldın diye şöhretinin bir anda silinip gideceğini mi düşünmüştün?"

"Francesca..."

"Sen bir *efsanesin*."

Michael donakalmış görünüyordu.

Michael'ın neden bu kadar şaşırdığını düşünen Francesca, "Bu doğru," dedi. "Tanrım, kadınlar hâlâ senden bahsediyorlar."

"Sana bahsetmiyorlardır umarım," diye söylendi Michael.

"Ah, hem de herkesten çok bana bahsediyorlar." Francesca günahkârca sırıttı. "Hepsi ne zaman döneceğini bilmek istiyor. Dönüşünün haberi duyulunca daha beter olacağı kesin. Londra'nın en adı çıkmış hovardasının sırdaşı olmanın çok garip bir rol olduğunu söylemem gerek."

"Sırdaş, ha?"

"Başka ne diyebilirsin ki?"

"Hayır, hayır, sırdaş kusursuzca uygun bir kelime. Tabii sana *her şeyi* anlattığımı varsayarsak..."

Genç kadın küskün bir ifadeyle ona baktı. Bu tam Michael'ın yapacağı bir şeydi... Sözlerini anlamlı bir şekilde yarıda kesip Francesca'nın hayal gücünü heyecanlı sorularla baş başa bırakmak. "O halde," diye mırıldandı. "Bu sözünden bize Hindistan'la ilgili havadislerin tümünü anlatmadığın sonucunu çıkarıyorum."

Michael sadece gülümsedi. Pervasızca.

"Pekâlâ. Öyleyse sohbetimizi daha saygın alanlara taşımama müsaade et. Geri döndüğüne göre şimdi ne yapmayı planlıyorsun? Parlamentodaki yerini alacak mısın?"

Anlaşılan o ki Michael bunun üzerine düşünmemişti.

"John böyle yapmanı isterdi," dedi Francesca, onu zalimce manipüle ettiğinin farkındaydı.

Genç adam ona amansızca baktı, gözlerinden bu taktiklerin hoşuna gitmediği belli oluyordu.

"Evlenmen de gerekecek," dedi Francesca.

"Çöpçatanım olmayı mı hedefliyorsun?" diye sordu Michael aksi bir şekilde.

Francesca omuzlarını silkti. "Eğer istersen. Bu konuda senden kötü bir iş çıkarmam mümkün değil."

"Yüce Tanrım," diye homurdandı Michael. "Döneli daha bir gün oldu. Bu konunun üzerine şu anda gitmek zorunda mıyız?"

"Hayır, tabii ki değiliz," diyerek kabul etti. "Ama yakında olmalı. Gençleşmiyorsun."

Michael ona şoke olmuş bir halde baktı. "Başka kimsenin benimle bu şekilde konuşmasına izin vereceğimi zannetmiyorum."

Francesca tatmin olmuş bir gülümsemeyle, "Anneni unutma," dedi.

"*Sen*," dedi Michael kelimeyi vurgulayarak. "Benim annem *değilsin*."

"Tanrı'ya şükür değilim," diye karşılık verdi. "Öyle olsaydı yıllar önce kalp yetmezliğinden giderdim. Annen nasıl başa çıkıyor, anlamıyorum."

Michael birden durdu. "*O denli* kötü değilim."

Francesca zarifçe omuz silkti. "Değil misin?"

Ve Michael'ın dili tutuldu. Tamamen nutku tutuldu. Bu sayısız kez girmiş oldukları bir diyalogdu ama şimdi farklı bir şey vardı. Genç kadının sesinde bir ima, sözlerinde daha önce hissedilmeyen bir iğneleme vardı.

Belki de Michael bunları daha önce hiç fark etmemişti.

Francesca, "Ah, bu kadar şaşırmana gerek yok," derken ona doğru uzanıp hafifçe kolunu okşadı. "Çok kötü bir şöhretin olduğu kesin. Fakat sonsuz bir çekiciliğin var, böylelikle her zaman bağışlanıyorsun."

Francesca onu gerçekten böyle mi görüyordu? Michael buna neden şaşırmıştı ki? Bu tam da kendini adamış olduğu imaj değil miydi?

"Şimdi kont olduğuna göre," diye devam etti Francesca sözlerine. "Bütün anneler seni çok değerli kızlarıyla birleştirmek için üzerine düşecekler."

"Korkutucu," dedi Michael neredeyse duyulmayacak bir sesle. "Çok korkutucu."

"Korkmalısın," dedi Francesca, herhangi bir acıma belirtisi göstermeden. "Bu bir tür avlanma çılgınlığı olacak, sana garanti ederim. Bu sabah annemi bir kenara çekip Eloise veya Hyacinth hakkında sana baskı yapmaması için söz verdirdiğim için şanslısın."

"Eskiden kız kardeşlerini yoluma çıkarmaktan büyük zevk aldığını hatırlıyorum."

Francesca'nın dudakları belli belirsiz kıvrıldı. "O yıllar önceydi," dedi ve oluşan rüzgâr önceden söylemiş olduklarını uzaklaştırabilirmiş gibi elini havada umursamazca salladı. "Zaten onlara uygun olmazdın."

Michael'ın onun kız kardeşlerine kur yapma gibi bir isteği hiç olmamıştı, yine de genç kadına azıcık da olsa sataşma fırsatına direnemedi. "Eloise'e mi?" diye sordu. "Yoksa Hyacinth'e mi?"

"Hiçbirine," dedi Francesca onu güldürecek derecede asabi bir tavırla. "Ama endişe etme, sana birini bulacağım."

"Endişe mi ediyordum?"

Michael bir şey dememiş gibi genç kadın sözlerine devam etti. "Seni Eloise'in arkadaşı Penelope ile tanıştıracağım."

"Bayan Featherington mu?" diye sordu Michael, hiç konuşmayan hafif tıknaz kızı hemen hatırlamıştı.

"O benim de arkadaşım tabii," diye ekledi Francesca. "Ondan hoşlanabileceğine inanıyorum."

"Konuşmayı öğrenmiş mi?"

Francesca ona dik dik baktı. "Bu dediğini duymamış gibi yapacağım. Çekingenliğini aştıktan sonra Penelope'nin kusursuz bir biçimde tatlı ve zeki bir leydi olduğunu anlayacaksın."

"Çekingenliğini aşması ne kadar sürüyor?" diye mırıldandı Michael.

"Bence o seni oldukça iyi dengeler," diye açıkladı Francesca.

"Francesca," dedi Michael biraz sert bir ses tonuyla. "Benim için çöpçatanlık yapmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Ama biri..."

"Biri bunu yapmak zorunda deme sakın," diyerek onun sözünü kesti Michael. Genç kadının aklından geçenleri okumak cidden çok kolaydı, tıpkı yıllar önceki gibi. Francesca her zaman onun hayatını yönetmek istemişti.

"Michael," dedi Francesca, kelime ağzından bir iç çekiş gibi çıkmıştı, hak ettiğinden çok daha fazla cefakâr bir tonla.

"Şehre döneli daha bir gün oldu," dedi Michael. "Bir gün. Yorgunum ve güneş çıkmış çıkmamış umrumda değil, hâlâ donuyorum ve eşyalarım daha bavullardan bile çıkmadı. Lütfen, düğünümü planlamaya başlamadan evvel bana en azından bir hafta ver."

"Bir hafta öyleyse?" dedi Francesca muzipçe.

"Francesca," derken sesi onu uyarır gibiydi.

"Tamam, tamam," dedi genç kadın ilgisizce. "Ama sonra demedi deme. Toplum içine çıktığın anda genç kızlar seni anneleriyle birlikte köşeye sıkıştıracaklar ve..."

Michael genç kadının tahmininin isabetli olduğunu düşünerek gözlerinin önüne gelen sahneyle ürperdi.

"Ve yardım etmem için bana yalvaracaksın," diye bitirdi sözlerini Francesca. Kafasını kaldırıp ona baktığında yüzünde sinir bozucu bir tatmin olmuşluk ifadesi vardı.

Michael ona nefret edeceğini bildiği babacan bir gülümsemeyle bakarak, "Eminim öyle olur," dedi. "Ve o an geldiğinde pişmanlık, gönül almaya çalışma, utanç ve bana yakıştırmaya çalışacağın her türlü tatsız duyguyla birlikte layıkıyla ayaklarına kapanmış olacağım."

Francesca bu sözler üzerine kahkahalarla güldü ve bu, Michael'ın kalbini olmasına izin vermesi gerekenden çok daha fazla ısıttı. Onu her zaman güldürebiliyordu.

Genç kadın ona doğru döndü ve gülümsedi, sonra da kolunu okşadı. "Geri dönmüş olman güzel."

"Geri dönmüş olmak güzel," dedi Michael. Düşünmeden konuşmuştu ama gerçekten öyle hissettiğini fark etti. Dönmüş olmak güzeldi. Zordu *ama* güzeldi. Zorluğu bile şikâyet etmeye değmezdi. Nasıl olsa bu alışık olmadığı bir şey değildi.

Hyde Park'ın derinlerine doğru iyice ilerlemişlerdi ve etraf biraz daha kalabalıktı. Ağaçlar yeni yeni tomurcuk vermeye başlamıştı ve hava hâlâ yeterince serindi, dışarıda dolaşan insanlar henüz bir gölgelik aramıyorlardı.

"Keşke kuşlar için ekmek getirseydim," diye mırıldandı Francesca.

"Serpentine'dekilere mi?" diye sordu Michael şaşkınlıkla. Francesca'yla beraber Hyde Park'ta sık sık gezmişler ama parkın Serpentine bölgesindeki bankları veba tehlikesi varmış gibi hep es geçmişlerdi. Orası küçük yabaniler gibi çığlık atan

dadılar ve çocuklarla dolu olurdu (dadılar genelde çocuklardan daha çok bağırırlardı) ve Michael'ın orada kafasına bir somun ekmek fırlatılmış birden fazla tanıdığı vardı.

Kimse gelişme çağında olan o minik kriket oyuncusuna ekmekleri daha uysal —ve daha az tehlikeli— parçalara bölmesi gerektiğini anlatmamıştı herhalde.

"Kuşlara ekmek atmak hoşuma gidiyor," dedi Francesca az da olsa savunmaya geçerek. "Ayrıca bugün etrafta çok fazla çocuk olmaz. Hava hâlâ biraz soğuk."

"Soğuk John ve beni hiç durdurmazdı," dedi Michael cesaretle.

"Evet, şey, siz İskoçsunuz," diye karşılık verdi Francesca. "Sizin kanınız damarlarınızda yarı donmuş bir şekilde de gayet güzel dolaşıyor."

Michael sırıttı. "Biz İskoçlar epey sağlıklıyızdır." Bu daha çok bir espriydi. İngilizlerle yapılmış o kadar çok evlilikten sonra aile artık İskoç olduğu kadar İngiliz'di, hatta belki daha çok İngilizdi, yine de Kilmartin'in konumu gereği Stirlingler İskoç miraslarına bir onur nişanı gibi tutunuyorlardı.

Serpentine'in çok da uzağında olmayan bir bank bulup oturdular ve tembelce göldeki ördekleri izlemeye başladılar.

"İnsan, daha sıcak bir yer bulmaları gerektiğini düşünüyor," dedi Michael. "Mesela Fransa?"

"Oraya gidip de çocukların onlara attığı tüm yemekleri kaçırsınlar mı?" Francesca muzipçe gülümsedi. "O kadar aptal değiller."

Michael sadece omzunu silkti. Kuşların davranışları hakkında bilgi sahibiymiş gibi davranmakla uzaktan yakından bir ilgisi olamazdı.

"Hindistan'ın havasını nasıl buldun?" diye sordu Francesca. "Söylendiği kadar sıcak mı?"

"Daha da sıcak," diye yanıtladı Michael. "Belki de değildir. Bilmiyorum. Tasvirlerin eksiksiz bir şekilde doğru olduğunu

tahmin ediyorum. Sorun şu ki hiçbir İngiliz ne demek istendiğini oraya gidene kadar tam olarak anlayamaz."

Francesca ona merakla baktı.

"Hayal edebileceğinden çok daha sıcak," dedi Michael heceleyerek.

"Kulağa... Tamam, kulağa nasıl geldiğini bilmiyorum," diye itiraf etti genç kadın.

"Böceklere kıyasla hiç de zor sayılmaz."

"Kulağa korkunç geliyor," diye karar verdi Francesca.

"Bundan muhtemelen hoşlanmazdın. Uzun bir konaklama hiçbir şekilde hoşuna gitmezdi."

"Seyahat etmek isterdim..." dedi genç kadın yumuşak bir sesle. "Bunu hep planlamışımdır."

Sonra sessizleşti ve oldukça dalgın bir tavırla başını sallamaya başladı. Çenesi o kadar uzun süre aşağı inip kalktı ki Michael onun ne yaptığını unuttuğunu düşündü. Çok geçmeden gözlerinin uzaktaki bir noktaya takıldığını fark etti. Bir şeyi izliyordu, fakat Michael neyi izlediğini bir türlü anlayamamıştı. Görünürde ilginç bir şey yoktu, sadece bir bebek arabasını iten asık suratlı bir dadı vardı.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu sonunda.

Genç kadın tek kelime etmeksizin uzaklara bakmaya devam etti.

"Francesca?"

Francesca ona doğru döndü. "Bebek sahibi olmak istiyorum."

YEDİ

...Şimdiye kadar senden bir mektup gelir diye ummuştum, fakat elbette bu kadar uzun bir yol katetmesi gerektiğinde postanın güvenilmez olduğu bilinen bir şey. Daha geçen hafta postayla dolu bir çantanın buraya varışının iki yıl sürmüş olduğu hakkında bir hikâye duydum; alıcıların çoğu çoktan İngiltere'ye dönmüştü bile. Annem iyi olduğunu ve çetin sınavını atlatmış olduğunu yazmış, bunu duyduğuma sevindim. Buradaki işim beni hem zorlamaya hem de tatmin etmeye devam ediyor. Madras'taki birçok Avrupalı'nın yaptığı gibi ben de şehrin dışına taşındım. Her şeye karşın şehri gezmek hoşuma gidiyor; görüntüsü Yunan şehirlerine çok benziyor, aslında o ülkeye hiç gitmediğim için zihnimdeki Yunan şehirlerine benziyor dersem daha doğru olur. Gökyüzü mavi, öyle mavi ki neredeyse kör edici bir renkte, âdeta şimdiye dek gördüğüm en mavi şey diyebilirim.

—Kilmartin Kontu'ndan Kilmartin Kontesi'ne, Hindistan'a gelişinden altı ay sonra.

"Efendim?"

Francesca onu şoke etmişti. Michael konuşabildiğinde ağzından tükürükler saçıyordu. Genç kadın sözlerinin bu tür bir

tepkiye neden olacağını beklememişti, fakat Michael ağzı açık kalmış, durgunlaşmış bir halde yanında otururken bu andan az da olsa zevk almadan edemedi.

"Bebek sahibi olmak istiyorum," dedi yeniden omuz silkerek. "Bu çok mu şaşırtıcı bir şey?"

Michael'ın dudakları ses çıkarmadan önce bir süre sessizce hareket etti. "Şey... Hayır... Ama..."

"Yirmi altı yaşındayım."

"Kaç yaşında olduğunu biliyorum," dedi Michael biraz aksi bir tavırla.

"Nisan sonunda yirmi yedi olacağım. Çocuk istememin o kadar da tuhaf olduğunu sanmıyorum."

Michael'ın bakışlarında hâlâ belli belirsiz bir donukluk vardı. "Hayır, tabii ki öyle değil ama..."

"Ve sana hesap vermek zorunda değilim!"

"Senden böyle bir şey istemedim," dedi ona sanki iki başı varmış gibi bakarak.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Francesca. "Aşırı tepki gösterdim."

Bu sözler üzerine genç adamın bir şey söylememesi Francesca'yı sinirlendirdi. En azından öyle düşünmediğini dile getirebilirdi. Yalan söylemiş olurdu ama nezaketen de olsa böyle diyebilirdi.

Sessizlik sonunda dayanılmayacak bir boyuta ulaştığında, "Birçok kadın çocuk ister," diye mırıldandı Francesca.

"Doğru," dedi Michael zoraki bir biçimde. "Elbette. Fakat... Önce bir eş bulman gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Kuşkusuz." Francesca ona abartılı bir kızgınlıkla baktı. "Londra'ya neden erken geldiğimi zannediyorsun?"

Michael ona boş gözlerle baktı.

Aklı noksan biriyle konuşur gibi, "Kendime bir koca arıyorum," dedi Francesca.

"Bunu ne kadar da çıkarcı bir şekilde ifade ettin," diye mırıldandı Michael.

Francesca dudaklarını büzdü. "Neyse ne. Sen de kendi iyiliğin için buna alışsan iyi edersin. Çok yakında bütün kadınlar *senin* hakkında tam olarak bu şekilde konuşmaya başlayacak."

Michael bu açıklamanın son kısmını duymazdan geldi. "Aklında belirli bir adam var mı?"

Francesca kafasını iki yana salladı. "Henüz yok. Fakat bakınmaya başlayınca birinin öne çıkacağını sanıyorum." Bu konu hakkında konuşurken sesinin neşeli çıkması için çabalıyordu, halbuki sesinin hem ahengi hem de gücü gittikçe düşüyordu. "Erkek kardeşlerimin arkadaşları olduğuna eminim," diye geveledi sonunda.

Michael ona baktı, sonra hafifçe arkasına yaslanıp gözlerini suya dikti.

"Seni çok şaşırttım," dedi Francesca.

"Yani... Evet."

"Normalde bundan büyük zevk alırdım," derken dudakları alaycı bir biçimde kıvrıldı.

Michael cevap vermedi ama belli belirsiz gözlerini devirdi.

"Sonsuza kadar John'un yasını tutamam," dedi Francesca. "Yani, aslında tutabilirim, tutardım ama..." Neredeyse ağlamak üzere olduğunu hissederek duraksadı. "En kötüsü de ne biliyor musun? Çocuk sahibi olamayabilirim bile. John'dan hamile kalmak iki yılımı almıştı ve bak onu da nasıl berbat ettim."

"Francesca," dedi Michael hararetle. "Düşük yüzünden kendini suçlamamalısın."

Genç kadın acı dolu bir kahkaha attı. "Düşünebiliyor musun? Biriyle sadece çocuk sahibi olmak için evlenirmişim, sonra da çocuğum olmazmış?"

Yumuşak bir sesle, "Bu herkesin başına gelebilir," dedi Michael.

Dediği şey doğruydu, yine de bu Francesca'nın kendini iyi hissetmesini sağlamıyordu. Bir *seçim şansı* vardı. Evlenmek zorunda değildi; bir dul olarak da kalsa kimseye bağımlı olmadan geçimini rahatlıkla sağlayabilirdi Tanrı'ya şükür. Evlenir-

se – hayır, evlendiği zaman, kendini zihnen bu fikre alıştırmalıydı – bu aşk için olmayacaktı. John'layken sahip olduğu gibi bir evlilik olmayacaktı; bir kadın öyle bir aşkı kolay kolay hayatında iki kez bulamazdı.

Bebek sahibi olmak için evlenecekti ve bir bebeği olacağı bile kesin değildi.

"Francesca?"

Genç kadın ona bakmadı, öylece oturdu ve göz pınarlarını yakan yaşlara teslim olmamak için gözlerini kırpıştırdı.

Michael bir mendil çıkardı, fakat Francesca bu hareketi görmezden geldi. Mendili alırsa ağlayacağı *kesindi.* İşte o zaman onu hiçbir şey durduramayacaktı.

"Hayatıma devam etmek zorundayım," dedi meydan okurcasına. "Zorundayım. John öldü ve ben..."

Sonra çok acayip bir şey oldu. Aslında doğru kelime *acayip* değildi. Şoke edici denebilirdi. Belki de insanın nabzını durduracak, hareketsiz kılacak, nefesini kesecek türde bir şaşkınlığı tanımlayabilecek bir kelime yoktu.

Francesca Michael'a doğru döndü. Bu çok basit bir şey olmalıydı. Daha önce de Michael'a bakmak için yüzlerce... Hayır, binlerce kez dönmüştü. Son dört yılı Hindistan'da geçirmiş olabilirdi ama genç kadın onun yüzünü biliyordu, gülüşünü de. Açıkçası onunla ilgili her şeyi biliyordu.

Fakat *bu kez* farklıydı. Michael'a döndüğünde, genç adamın da ona doğru dönmüş olmasını beklemiyordu. Ve kesinlikle gözlerinin içindeki kömür renkli benekleri görebilecek kadar yakınında olmasını da.

En önemlisi de Michael'a döndüğünde bakışlarının onun dudaklarına doğru kaymasını hiç beklemiyordu. Dudakları dolgun ve harika görünüyordu, şekli de güzeldi, zaten onun dudaklarının şeklini kendininki kadar iyi biliyordu. Ancak daha önce onlara gerçekten *bakmamış* ve fark etmemişti, tam olarak aynı renk olmadıklarını veya altdudağının kıvrımının ne kadar kışkırtıcı olduğunu ve...

Ayağa kalktı. O kadar hızlı kalktı ki neredeyse dengesini kaybediyordu. "Gitmem lazım," dedi, sesinin şeytani bir yaratığa değil de kendisine aitmiş gibi çıkmasına hayli şaşırmıştı. "Bir randevum var. Unutmuşum."

"Tabii," derken Michael da ayağa kalktı.

Detaylar yalanını daha ikna edici kılacakmış gibi, "Terziyle buluşmam gerekiyor," diye ekledi Francesca. "Bütün kıyafetlerim kısmi yas döneminin renklerinde."

Michael başını sallayarak onayladı. "Sana yakışmıyorlar."

"Çok naziksin," dedi Francesca huysuz bir tavırla.

"Senin mavi giymen lazım."

Genç kadın titrek bir şekilde başını salladı, hâlâ ne dengesi ne de keyfi yerindeydi.

"İyi misin?" diye sordu Michael.

"İyiyim," diye cevap verdi Francesca keskin bir ses tonuyla. Kimsenin sesinin tonuna kanmayacağını anlayarak daha dikkatli bir şekilde ekledi: "İyiyim, merak etme. Sadece geç kalmaktan hiç hoşlanmıyorum." Bu kısım doğruydu ve Michael da bunu biliyordu, bu yüzden genç kadın onun bunu asabiyetinin sebebi olarak kabul edeceğini umuyordu.

"Pekâlâ," dedi Michael uyum göstererek.

Ve Francesca Beş Numara'ya geri dönüş yolu boyunca gevezelik etti. Bu arada hararetle heyecanının sebebini belli etmemesi gerektiğini de fark etti. Serpentine'deki bankta içinden geçmiş olanları Michael'ın tahmin etmesine izin veremezdi.

Kuşkusuz Michael'ın yakışıklı olduğunu –hem de göz kamaştıracak derecede yakışıklı olduğunu– biliyordu. Bununla birlikte bu onun için hep teorik bir bilgi niteliğinde olmuştu. Michael yakışıklıydı, tıpkı erkek kardeşi Benedict'in uzun boylu, annesinin de güzel gözlere sahip olması gibi.

Ama ansızın... Ama şimdi...

Francesca ona bakmış ve tamamen yeni bir şey görmüştü.

Onu bir *erkek* olarak görmüştü.

Ve bu Francesca'yı fena halde korkutmuştu.

Francesca en iyi eylem planının daha fazla eylem olduğu fikrine inanmaya meyilliydi, bu yüzden gezintiden sonra Beş Numara'ya döndüğünde annesini bulup onu hemen terziye gitmesi gerektiğine dair bilgilendirdi. Yalanını ne kadar çabuk gerçeğe dönüştürürse, o kadar iyi olacaktı.

Annesi Francesca'nın gri ve lavanta rengi kısmi yas dönemi kıyafetlerini çıkarmak istemesine o kadar çok sevinmişti ki daha bir saat bile geçmeden ikisi beraber Violet'in zarif at arabasına rahat bir şekilde kurulmuş, Bond Caddesi'ndeki seçkin dükkânları ziyaret etmeye gidiyorlardı. Francesca normalde annesinin işine karışmasına kızardı; çok şükür kendi gardırobunu kusursuzca seçebilme kabiliyetine sahipti ama bugün annesinin varlığını garip bir şekilde huzur verici bulmuştu.

Annesi diğer zamanlarda onu huzursuz etmiyordu, sorun bu değildi. Fakat Francesca çoğunlukla bağımsız çizgisini tercih etme eğilimindeydi ve "Bridgerton kızlarından biri" olarak görülmek istemiyordu. Ayrıca terziye yaptıkları bu yolculuk ilginç bir şekilde hayli tedirgin ediciydi. Bunu itiraf etmesi için etraflıca bir işkence görmesi gerekiyordu, yine de genç kadın *tam manasıyla* dehşet içindeydi.

Tekrar evlenme zamanının geldiğine karar vermemiş olsaydı bile matem elbiselerini çıkarması büyük bir değişimi işaret ediyordu ve Francesca bunların ikisi için de hazır olduğundan emin değildi.

Arabada otururken elbisesinin kollarına baktı. Kumaşı göremiyor —ceket üzerini kapatıyordu— ama lavanta renginde olduğunu biliyordu. Bunun huzur verici bir yanı vardı, sağlam ve güvenilir bir yanı. Üç yıldır bu rengi ya da yeri geldiğinde gri giyiyordu. Ve ondan önceki bir yıl boyunca da

sürekli siyah giymişti. Bunlar genç kadın için bir nevi arma olmuştu ya da bir tür üniforma. Kıyafetleri *bunu* kuvvetle açığa koyduğu zaman insan kim olduğu hakkında endişelenmek zorunda kalmazdı.

Bir soru sormak istediğini fark edemeden, "Anne?" deyiverdi.

Violet gülümseyerek ona doğru döndü. "Efendim, hayatım?"

"Neden tekrar evlenmedin?"

Violet'in dudakları hafifçe aralandı, gözleri ise Francesca'yı şaşırtacak şekilde parladı. "Biliyor musun," dedi Violet hafifçe. "Aranızdan biri bunu bana ilk defa soruyor."

"Bu doğru olamaz," dedi Francesca. "Emin misin?"

Annesi başını salladı. "Çocuklarımdan hiçbiri bana bu soruyu sormadı. Sormuş olsalardı hatırlardım."

"Hayır, hayır, elbette hatırlardın," dedi Francesca çabucak. Ama bu tamamen... Garipti. Ve gerçekten düşüncesizce. Niye kimse Violet'e bu konuyla ilgili hiç soru sormamıştı? Bu soru Francesca'ya cevabı en merak edilen soru gibi gelmişti. Violet'in çocuklarından herhangi biri bu sorunun cevabını kendi kişisel merakı açısından önemsememişse bile bunun Violet için ne kadar önemli olduğunu da mı fark etmemişti?

Annelerini *tanımayı* istememişler miydi? Gerçekten tanımayı?

"Baban öldüğünde..." dedi Violet. "Ne kadarını hatırlıyorsun bilmiyorum ama çok ani olmuştu. Hiçbirimiz bunu beklemiyorduk." Dudaklarından hüzünlü bir kahkaha sıyrıldı ve Francesca, bir gün John'un ölümü hakkında konuşurken havaya keder saçsam bile kahkaha atabilecek miyim diye merak ederken buldu kendini.

"Arı sokması," diye devam etti annesi sözlerine ve Francesca Edmund Bridgerton'un ölümünün ardından yirmi seneden fazla süre geçmiş olmasına rağmen hakkında konuşurken annesinin hâlâ şaşkın göründüğünü fark etti.

"Kim bunun mümkün olduğunu düşünürdü ki?" dedi Violet kafasını iki yana sallayarak. "Onu ne kadar iyi hatırladığını bilmiyorum ama baban iri bir adamdı. Benedict kadar uzundu ve omuzları belki de ondan bile daha genişti. Asla düşünmezdin... Bir arının onu..." Durdu, beyaz renkli temiz bir mendil çıkardı ve boğazını temizlerken onunla ağzını kapattı. "Yani, tam anlamıyla beklenmedikti. Başka ne söylenebilir bilmiyorum ancak..." Acı çeken bakışlarla kızına doğru döndü. "Ancak senin herkesten iyi anlayacağını sanıyorum."

Francesca gözlerinin gerisinde beliren yakıcı hissi engellemeye dahi çalışmadan başını salladı.

"Her neyse," dedi Violet canlı bir şekilde, konuyu uzatmamak istediği aşikârdı. "Babanın ölümünden sonra ben çok... Afallamıştım. Bir sisin içinde yürüyormuşum gibi hissediyordum kendimi. İlk yılı nasıl atlattım hiç bilmiyorum. Hatta hemen ardından gelen yılları da. Demek istediğim, tekrar evlenmeyi düşünecek durumda değildim."

"Anlıyorum," dedi Francesca yumuşak bir sesle. Gerçekten anlıyordu.

"Ondan sonra... Şey, ne oldu bilmiyorum. Belki de hayatımı paylaşabileceğim kadar önemsediğim biriyle tanışmadım. Belki de babanı çok fazla sevmiştim." Omuz silkti. "Belki de buna hiç ihtiyaç duymadım. Ne de olsa o sıralar senden çok daha farklı bir konumdaydım. Unutma ki daha yaşlıydım ve zaten sekiz tane çocuğum vardı. Baban da işlerimizi çok iyi bir düzende bırakmıştı. Hiçbir şeye ihtiyacımız olmayacağını biliyordum."

"John da Kilmartin'i mükemmel bir düzende bıraktı," dedi Francesca hızla.

Francesca'nın elini okşayarak, "Kuşkusuz," dedi Violet. "Yanlış anlama, başka bir şey ima etmek istemedim. Fakat senin sekiz çocuğun yok, Francesca." Gözlerindeki ifade her nasılsa değişmiş, mavisi bile derinleşmişti. "Ve önünde yapayalnız geçiremeyeceğin kadar çok uzun bir zaman var."

Genç kadın başını salladı. "Biliyorum," dedi. "Biliyorum. Biliyorum, ama yine de tam olarak yapamıyorum... Yapamıyorum..."

Violet nazikçe sordu: "Neyi yapamıyorsun?"

"Yapamıyorum..." Bakışlarını aşağı kaydırdı. Nedenini bilmiyor olsa da gözlerini yerden ayıramıyordu. "Yanlış bir şey yaptığım hissinden kurtulamıyorum, John'a ve evliliğimize saygısızlık ettiğim hissinden."

"John senin mutlu olmanı isterdi."

"Biliyorum. Biliyorum. Kesinlikle isterdi. Ama görmüyor musun..." Bakışlarını tekrar yukarı kaldırdı, gözleri annesinin yüzünde *bir şey* arıyordu, bunun ne olduğundan emin değildi —belki onay belki de sadece sevgi zira orada bulacağını bildiği bir şeyi aramak huzur vericiydi. "Aradığım şey bu değil," diye ekledi. "John gibi birini bir daha bulamam. Bunu kabullendim. Yine de daha azına razı olmak yanlış geliyor."

"John gibi birini bulamayacaksın, bu doğru," dedi Violet. "Ama farklı bir yolla kendine uygun bir erkek bulabilirsin."

"Sen bulmadın."

"Hayır, bulmadım," diyerek kabul etti Violet. "Aradığım da pek söylenemez. Hatta hiç aramadım."

"Aramış olmayı ister miydin?"

Violet ağzını açtı ama ne bir ses ne de bir nefes duyuldu. Sonunda, "Bilmiyorum Francesca. Doğrusu şu ki bilmiyorum," dedi. Ardından anı biraz kahkahayla yumuşatmak için ekledi: "Kesinlikle daha fazla çocuk istemedim!"

Francesca gülümsemeden edemedi. "Ben istiyorum," dedi usulca. "Bir bebek sahibi olmak istiyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bu konuda bana niçin hiçbir şey sormadın?"

Violet başını ona doğru eğdi. "Tekrar evlenmememin nedenini bana niçin hiç sormadın?"

Francesca dudaklarının istemsizce aralandığını hissetti. Oysa annesinin anlayışlılığına bu kadar şaşırmamalıydı.

"Senin yerinde Eloise olsaydı, sanırım bir şey derdim," dedi Violet. "Ya da kız kardeşlerinden herhangi biri. Ama sen..." Geçmişi anarak gülümsedi. "Sen onlar gibi değilsin. Hiçbir zaman da olmadın. Çocukken bile kendini onlardan ayrı tutardın. Mesafeni korumaya ihtiyaç duyardın."

Francesca içgüdüsel olarak uzandı ve annesinin elini sıktı. "Seni seviyorum, bunu biliyor musun?"

Violet gülümsedi. "Bundan epey şüpheleniyordum."

"Anne!"

"Pekâlâ, elbette biliyorum. Seni bu kadar çok severken, sen beni nasıl sevmeyesin ki?"

"Bunu söylememiştim," dedi, ihmali yüzünden dehşete kapılmıştı. "Yakın zamanda söylemedim en azından."

"Sorun değil." Violet de onun elini sıkarak karşılık verdi. "Kafan başka şeylerle meşguldü."

Francesca bunu duyunca nedense usulca kıkırdadı. "Bu ifade yetersiz kalır."

Violet hafif bir şekilde gülümsedi.

Genç kadın hızla, "Anne?" deyiverdi yeniden. "Bir soru daha sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Birini bulamazsam... John gibi birini bulamayacağımı biliyorum tabii, ama yine de bana eş olarak uyacak birinden bahsediyorum... Eğer öyle birini bulamazsam ve oldukça hoşlandığım, buna rağmen âşık olmadığım biriyle evlenirsem... Bu doğru olur mu?"

Violet cevap vermeden önce bir süre sessiz kaldı. "Korkarım bunun cevabını yalnız sen bileceksin," dedi sonunda. "Ben asla hayır demem. Sosyetenin yarısının —aslında yarısından fazlasının— böyle evlilikleri var ve çok azı hayatlarından tamamen memnun. Fakat zamanı geldiğinde kendi kararını kendin vermen gerekecek. Herkes farklıdır, Francesca. Bunu çoğu insandan iyi bildiğini zannediyorum. Ve bir erkek sana evlenme teklifi ettiğinde, onu kendi meziyetlerine göre değer-

lendirmelisin, daha önceden belirlediğin rastgele standartlara göre değil."

Annesi kuşkusuz haklıydı, ancak Francesca hayatın dağınıklığından ve karmaşıklığından öyle bunalmıştı ki aradığı cevap bu değildi.

Ve bunların hiçbiri kalbinin en derinlerinde yatan soruna bir çözüm getirmiyordu. Peki ya gerçekten John'layken hissettiği şekilde hissetmesine neden olacak biriyle tanışırsa ne olurdu. Bunun olacağını hayal edemiyordu; doğrusu bunun olma olasılığı da çok düşüktü.

Ama ya tanışırsa? O zaman bununla nasıl yaşayabilirdi?

Berbat bir ruh halinde olmanın insanı tatmin eder bir yanı da vardı, o yüzden Michael bu halinin tadını çıkarmaya karar verdi.

Eve dönüş yolu boyunca çakıl taşlarını tekmeledi.

Sokakta kendisine değen herkese homurdanarak karşılık verdi.

Evinin giriş kapısını öyle bir hiddetle iterek açtı ki kapı hızla arkasındaki taş duvara çarptı. Daha ziyade Michael'ın yapmayı tasarladığı şey buydu, tabii lanet olası kâhya onun gelişini sessizce gözleyip o daha kulpuna bile dokunamadan kapıyı onun için açmış olmasaydı.

Yine de kapıyı çarparak açmayı *tasarlamıştı* ki bu da özünde biraz tatmin sağlıyordu.

Ardından merdivenlerden paldır küldür çıkıp odasına gitti —burası hâlâ feci derecede John'un odası olduğu hissini veriyordu ama o esnada bu konuda yapabilecek bir şey yoktu— ve çizmelerini çıkarmaya başladı.

Ya da çıkarmaya çalıştı.

Kahretsin.

"Reivers!" diye bağırdı.

Şahsi hizmetlisi kapı girişinde belirdi –daha doğrusu oraya ışınlanmış gibiydi.

"Buyrun, lordum?"

"Çizmelerimi çıkarmama yardım eder misin?" dedi Michael kendini çocuk gibi hissederek. Orduda üç, Hindistan'da ise dört yıl geçirmişti ve hâlâ lanet çizmelerini çıkaramıyor muydu? Acaba Londra'nın hangi özelliği bir erkeği sümüklü bir salağa çeviriyordu? Londra'dan ayrılmadan önce de çizmelerini yine Reivers'ın çıkardığını hatırladı.

Aşağı doğru baktı. Bunlar *farklı* çizmelerdi. Farklı durumlar için farklı tarzlar, diye düşündü ve Reivers işiyle her zaman müthiş gurur duyardı. Kuşkusuz Michael'ı Londra'nın son modasına göre giydirmek isterdi... Hayır, yapmış olamazdı...

"Reivers?" dedi Michael kısık sesle. "Bu çizmeleri nereden aldın?"

"Lordum?"

"Bu çizmeleri diyorum. Onları hatırlayamadım."

"Sandıklarınızın hepsini henüz gemiden teslim alamadık, lordum. Sizin de burada Londra'ya uyan bir ayakkabınız yoktu, bu yüzden bunları önceki Kont'un eşyaları arasından..."

"*Tanrım.*"

"Lordum? Bunlar size uymadıysa çok özür dilerim. İkinizin de aynı numara ayakkabı giydiğinizi hatırlıyorum, belki de bunları giymek istersiniz diye..."

"Sadece çıkar şunları. Hemen." Michael gözlerini kapatıp deri bir koltuğa –John'un deri koltuğuna– oturdu ve içinde bulunduğu durumun ironisine hayret etti. En berbat kâbusu gerçek oluyordu, hem de tam manasıyla.

"Tabii lordum," dedi Reivers, acı çekiyormuş gibi görünüyordu ama çizmeleri çıkarma işine hızla geri döndü.

Michael burnunu başparmağıyla işaretparmağının arasına alıp sıktı ve tekrar konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes verdi. "Benden önceki Kont'un gardırobundaki eşyaların hiçbirini kullanmamayı tercih ederim," dedi bezgince. Aslında

John'un eşyalarının niye hâlâ burada olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu; çoğunun yıllar önce hizmetlilere verilmiş ya da vakıflara bağışlanmış olması gerekirdi. Fakat bunun kendisinin değil Francesca'nın vermesi gereken bir karar olduğunu düşündü.

"Nasıl isterseniz, lordum. Bu konuyla hemen ilgileneceğim."

"İyi," diye homurdandı Michael.

"Bir yere saklayıp kilitleyeyim mi?"

Kilit altına almak mı? Yüce Tanrım, sanki eşyalar zehirliymiş gibi. "Oldukları yerde kalmalarında bir sorun olmaz," dedi Michael. "Sadece kullanmak istemiyorum."

"Peki lordum." Reivers yutkununca adem elması rahatsızlık verici bir şekilde ortaya çıktı.

"Şimdi ne var, Reivers?"

"Şey, söylemek istediğim, eski Lord Kilmartin'in bütün teçhizatı hâlâ burada."

"Burada mı?" diye sordu Michael ifadesizce.

"Burada," diye onayladı Reivers odada etrafına bakınarak.

Michael koltuğuna biraz daha gömüldü. Kuzenini hatırlatan her şeyi dünya üzerinden silmek istemiyordu ki...

Kimse John'u onun özlediği kadar özleyemezdi. *Kimse.*

Yani, belki Francesca dışında, diye kabul etti ama bu farklıydı.

Her şeye rağmen Michael, etrafı böyle tamamen ve boğucu bir şekilde John'un eşyalarıyla sarılmış halde hayatını nasıl sürdürebileceğini bilmiyordu. Onun unvanını almıştı, parasını harcıyor ve evinde yaşıyordu. Bu onun lanet olası ayakkabılarını da giymesi anlamına mı geliyordu?

"Hepsini topla," dedi Reviers'a. "Yarın. Bu akşam rahatsız edilmek istemiyorum."

Kaldı ki büyük olasılıkla bu kararıyla ilgili Francesca'yı önceden uyarmalıydı.

Francesca.

İç çekti ve uşağı gittikten sonra ayağa kalktı. Tanrım, Reivers çizmeleri yanında götürmeyi unutmuştu. Michael onla-

rı yerden alıp kapının dışına koydu. Muhtemelen aşırı tepki veriyordu ama kahretsin önündeki altı saat boyunca John'un çizmelerine bakıp durmak istemiyordu.

Kapı kararlı bir klik sesiyle kapandıktan sonra amaçsızca pencereye doğru gitti. Ağırlığını vererek geniş ve derin pencere pervazına yaslandı ve tül perdenin arkasından aşağıdaki sokağın bulanık manzarasına baktı. Sonra ince kumaşı kenara itti ve kaldırımda küçük bir çocuğu çekiştiren dadıyı görünce dudakları acı dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Francesca. Bir bebek istiyordu.

Michael niye bu kadar şaşırdığını bilmiyordu. Bu konuyu mantıklı olarak düşünseydi şaşırmamış olurdu. Tanrı aşkına, o bir kadındı ve elbette çocuk sahibi olmak isteyecekti. Hepsi istemez miydi? Oturup genç kadının sonsuza kadar John'un yasını tutacağını düşünmediği gibi onun günün birinde yeniden evlenmek isteyeceği de aklının ucundan geçmemişti.

Francesca ve John. John ve Francesca. Onlar bir bütündüler, en azından eskiden öyleydiler ve John'un ölümü birini ötekinden ayrı düşünebilmeyi maalesef biraz daha kolaylaştırmış olsa da *içlerinden birini bir başkasıyla düşünmek* tamamen farklı bir şeydi.

Tabii bir de Francesca'yı başka bir erkekle düşününce verdiği genel tepki, tüylerinin diken diken olması gibi bir mesele vardı.

Ürperdi. Yoksa bu bir titreme miydi? Lanet olsun, bunun bir titreme olmadığını umuyordu.

Bu fikre alışması gerekeceğini düşündü. Francesca çocuk sahibi olmak istiyorsa, o halde bir kocaya ihtiyacı olacaktı ve Michael'ın bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Genç kadın bu kararı geçen sene vermiş ve tiksindirici her detayı halledip böylece Michael'ı tüm flört aşamasına tanıklık etmenin yaratacağı mide bulantısından muaf tutmuş olsaydı ne kadar da güzel olurdu. *Geçen* sene evlenmiş olsaydı her şey çoktan olup bitmiş olacaktı ve Michael bunları yaşamayacaktı.

Hikâyenin sonu.

Ama şimdi, Michael *izlemek* zorunda kalacaktı. Hatta belki tavsiye vermesi bile gerekecekti.

Lanet olsun.

Tekrar titredi. Kahretsin. Belki de sadece üşüyordu. Sonuçta mart ayıydı ve şöminede ateş olmasına rağmen hava dondurucuydu.

Gizemli bir şekilde giderek sıkıyormuş gibi gelen boyunbağına asıldı ve onu çıkarıp attı. Tanrım, kendini berbat hissediyordu, şaşkınlıktan kalakalmıştı ve acayip bir şekilde dengeden yoksundu.

Oturdu. Yapılacak en iyi şey buymuş gibi görünüyordu.

Sonra da kendini iyi olduğuna ikna etme çabalarından tamamen vazgeçerek giysilerinin geri kalanını da çıkardı ve neredeyse sürünerek yatağına girdi.

Uzun bir gece olacaktı.

SEKİZ

...Senden haber almak ~~harika şahane hoş~~ iyi oldu. İyi olduğuna sevindim. John seninle gurur duyardı. ~~Seni özlüyorum.~~ Onu özlüyorum. ~~Seni özlüyorum.~~ Çiçeklerin bazıları hâlâ solmadı. Etrafta hâlâ açmış çiçeklerin olması çok güzel değil mi?

—Kilmartin Kontesi'nden Kilmartin Kontu'na, Kont'un ikinci mektubunun gelmesinden bir hafta sonra, tamamlanmamış ve hiç postalanmamış ilk taslak.

"Michael akşam yemeğinde bize katılacağını söylememiş miydi?"

Francesca tam karşısında kaygılı bakışlarla oturan annesine baktı. O da aynı şeyi düşünüyor, aslına bakılırsa genç adamın gecikme sebebini merak ediyordu.

Günün büyük bir kısmını Michael'ın yemeğe geliş anından korkarak geçirmişti, halbuki parktaki o andan beri sıkıntılı oluşu hakkında genç adamın hiçbir fikri yoktu, "öyle bir an" olduğunu muhtemelen fark etmemişti bile.

Francesca hayatında ilk kez erkeklerin genel anlayışsızlıklarına müteşekkir kalmıştı.

Sandalyesinde hafifçe dikleşerek, "Evet, geleceğini söylemişti," diye cevap verdi. Bir süredir oturma odasında annesi

ve iki kız kardeşiyle birlikte akşam yemeği için misafirlerini bekleyerek boş vakit geçiriyordu.

"Ona belirli bir saat bildirmedik mi?" dedi Violet.

"Parktaki gezintimizden sonra beni eve bıraktığında saati teyit etmiştim." Bu konuşmanın olduğuna şüphesi yoktu çünkü o anda midesine ağrılar girdiğini net bir şekilde hatırlıyordu. Onu tekrar görmek istemiyordu —en azından bu kadar kısa bir süre içinde— ama ne yapabilirdi ki? Annesi onu çoktan davet etmişti.

"Muhtemelen sadece geç kalmıştır," dedi genç kadının en küçük kız kardeşi Hyacinth. "Hiç şaşırmadım. Geç kalmak onun tarzı."

Francesca anında ona doğru döndü. "Ne demek şimdi bu?"

"Onun şöhreti hakkında çok şey duydum."

"Michael'ın şöhretinin konuyla ne ilgisi var?" diye sordu Francesca aksi bir ses tonuyla. "Hem sen ne bilirsin ki? Michael daha sen sosyeteye takdim edilmeden yıllar evvel İngiltere'den ayrıldı."

Hyacinth elindeki son derece karışık nakış işine iğnesini batırarak omzunu silkti. "İnsanlar hâlâ ondan bahsediyorlar," dedi umursamazca. "Bilmen gerekiyorsa söyleyeyim, kadınlar sadece adını duyduklarında bile salak gibi baygınlık geçiriyorlar."

"Bayılmanın başka bir yolu yoktur zaten," diyerek araya girdi Francesca'dan tam olarak bir yaş büyük ama hâlâ evlenmemiş olan Eloise.

Francesca küçümser bir şekilde, "Pekâlâ, o bir hovarda olabilir," dedi. "Ama her zaman aşırı derecede dakiktir." Başkalarının Michael hakkında kötü konuşmasına asla müsamaha gösteremiyordu. Kendisi onun hatalarından yakınabilir, hakkında konuşup ona kızabilirdi, fakat Michael hakkındaki bilgisi sadece dedikodulara ve imalara dayanan Hyacinth'in böyle kapsamlı bir yargıya varması kabul edilemezdi. Keskin bir ses tonuyla ekledi: "İstediğine inanabilirsin." Hyacinth'in son sözü söylemesine kesinlikle izin vermeyecekti. "Ama o

hiçbir zaman buradaki bir yemeğe geç kalmaz. Anneme saygısı sonsuzdur."

"Peki ya sana olan saygısı?" diye sordu Hyacinth.

Francesca, elindeki nakış işine bakarak yılışık bir şekilde sırıtan kız kardeşini süzdü. "O..." Hayır, bunu yapmayacaktı. Orada oturup kız kardeşiyle bir tartışmaya girmeyecekti, gerçekten ters giden bir şey olabilirdi. Michael tüm ahlaksız yanlarına rağmen özünde kibar ve saygılıydı ya da en azından Francesca'nın yanında hep öyle olmuştu. Ve hiçbir şekilde yemeğe – şömine rafındaki saate göz attı – yarım saat geç kalmazdı. Hayır, en kötü ihtimalle bir pusula gönderirdi.

Francesca güvercin grisi eteğini çabucak düzelterek ayağa kalktı. "Kilmartin Malikânesi'ne gidiyorum," diye belirtti.

"Tek başına mı?" diye sordu Violet.

"Tek başıma," diye karşılık verdi genç kadın kararlı bir şekilde. "Ne de olsa orası benim evim. Kısa bir ziyaret için uğrarsam kimse arkamdan konuşmaya başlamaz diye düşünüyorum."

"Evet, evet, tabii," dedi annesi. "Ama çok uzun kalma."

"Anne, ben bir dulum. Ve geceyi orada geçirmeyi planlamıyorum. Yalnızca; Michael iyi mi diye bakmak istiyorum. Bir sıkıntı olmaz, merak etme."

Violet onaylarcasına başını salladı, fakat yüz ifadesinden daha fazlasını söylemek istediği belli oluyordu. Bu durum yıllardır böyleydi – Violet genç yaşta dul kalmış kızına karşı koruyucu rolünü kaldığı yerden devam ettirmek istiyor, buna rağmen onun bağımsızlığına saygı duymaya çalışarak kendini tutuyordu.

Kendini müdahale etmekten alıkoyamadığı zamanlar oluyordu ama deniyordu ve Francesca da annesinin bu gayretine müteşekkirdi.

"Sana eşlik etmemi ister misin?" diye sorarken Hyacinth'in gözleri parlıyordu.

"Hayır!" dedi Francesca, sesinin niyetlenmiş olduğundan daha şiddetli çıkmasına şaşırmıştı. "Neden gelmek isteyesin ki?"

Hyacinth omuz silkti. "Meraktan. Neşeli Hovarda'yla tanışmak istiyorum."

"Önceden tanışmıştın," diye dikkat çekti Eloise.

"Evet ama o asırlar önceydi," dedi Hyacinth dramatik bir iç çekişle. "Daha hovardanın ne demek olduğunu anlamadan önce."

"Bunu şimdi de anlamıyorsun zaten," dedi Violet sertçe.

"Ah ama ben..."

"Sen," diye tekrarladı Violet. "Hovardanın ne demek olduğunu anlamıyorsun."

"Pekâlâ." Hyacinth iç bayıltıcı tatlılıkta bir gülümsemeyle annesine döndü. "Hovardanın ne demek olduğunu bilmiyorum. Ayrıca kendi kendime giyinmeyi ve dişlerimi fırçalamayı da bilmiyorum."

Eloise oturduğu koltuktan, "Dün akşam Polly'nin gece elbisesini giymesine yardım ettiğini gördüm," diye mırıldandı.

"Kimse bir gece elbisesini kendi başına giyemez ki," diyerek karşı çıktı Hyacinth.

Kimsenin onu dinlemediğinden neredeyse emin olsa da "Ben gidiyorum," dedi Francesca.

"Ne yapıyorsun?" diye atıldı Hyacinth.

Francesca bunun ona sorulmadığını anlayana dek kısa bir süreliğine durdu.

"Dişlerini inceliyordum sadece," dedi Eloise tatlılıkla.

"Kızlar!" diye haykırdı Violet. Francesca yirmi yedi yaşında olan Eloise'in bu genellemeyi pek hoş karşılamayacağını tahmin ediyordu.

Öyle de oldu, fakat Francesca Eloise'in rahatsızlığını ve annesine karşılık verişini odadan sıvışıp bir uşaktan araba çağırmasını istemek için bir fırsat olarak değerlendirdi.

Sokaklar çok kalabalık değildi; henüz erkendi ve sosyetenin toplantı ya da balolara gidişine en az bir iki saat daha vardı.

Araba hızla Mayfair'den geçti ve Francesca on beş dakikadan az bir süre içerisinde St. James'teki Kilmartin Malikânesi'nin merdivenlerini çıkarken buldu kendini. Bir uşak her zamanki gibi genç kadın tokmağı kaldıramadan kapıyı açtı ve Francesca aceleyle içeri girdi.

"Kilmartin burada mı?" diye sordu ve Michael'a ilk kez böyle hitap etmiş olduğunu fark ederek küçük bir şaşkınlık anı yaşadı. Bunu bu kadar kolayca dile getirmiş olması tuhaftı, aynı zamanda iyi bir yanı da vardı. Herkesin bu değişikliğe alışması herhalde geçen zamana bağlıydı. Michael artık konttu ve hiçbir surette bir daha sadece Bay Stirling olmayacaktı.

"Öyle sanıyorum," diye yanıtladı uşak. "Akşamüzeri erken bir saate geldi ve ayrılmış olduğu hakkında bilgilendirilmedim."

Francesca kaşlarını çattı ve yukarı çıkmadan önce tek bir baş hareketiyle uşağa çekilebileceğini belirtti. Michael gerçekten evdeyse yukarıda olmalıydı; aşağıda ofisinde olsaydı uşak bunu kesinlikle fark ederdi.

İkinci kata çıktı, koridor boyunca kontun odasına doğru yürüdü, botları lüks Aubusson halısının üzerinde hiç ses çıkarmıyordu. Odaya vardığında, "Michael?" diye seslendi hafifçe. "Michael?"

İçeriden ses gelmeyince kapıya doğru biraz daha yaklaştı ve kapının tam olarak kapalı olmadığını fark etti. Biraz daha yüksek bir sesle, "Michael?" diye seslendi yeniden. Evin içinde onun adını haykırması uygun olmazdı. Bunun yanı sıra uyuyorsa onu uyandırmak da istemezdi. Muhtemelen hâlâ uzun yolculuğun yorgunluğunu üzerinden atamamış ve Violet onu yemeğe davet ettiğinde bunu itiraf etmeyi kendine yedirememişti.

Hâlâ bir cevap yoktu, Francesca kapıyı bir iki santim daha itti. "Michael?"

Bir şeyler duydu. Bir hışırtı. Belki de bir inleme.

"Michael?"

"Frannie?"

Bu kesinlikle Michael'ın sesiydi, fakat sesinin böyle çıktığını daha önce hiç duymamıştı.

"Michael?" Hızla içeri girdiğinde Michael'ı yatağında top gibi büzülmüş halde ve şimdiye kadar kimsede rastlamadığı kadar hasta bir durumda buldu. John hiç hastalanmamıştı, sadece bir akşam yatağına uzanmış ve ölüme uyanmıştı.

Tabiri caizse.

Soluğu kesilerek, "Michael!" dedi Francesca. "Neyin var?"

"Ah, önemli bir şey değil," dedi genç adam hırıltılı bir sesle. "Soğuk algınlığı herhalde."

Francesca ona kuşkulu gözlerle baktı. Siyah saçları alnına yapışmıştı, cildi kızarmış ve benek benek olmuştu, dahası yataktan yükselen sıcaklık genç kadının nefesini kesiyordu.

Hastalık koktuğunu söylemeye gerek bile yoktu. O korkunç, terli, kısmen çürük kokan şeyin bir rengi olsa kesin kusmuk yeşili olurdu. Francesca uzanıp Michael'ın alnına dokundu ve sıcaklığı hisseder hissetmez geri çekildi.

"Bu bir soğuk algınlığı *değil*," dedi sertçe.

Michael'ın dudakları gülümsemenin berbat bir taklidiyle gerildi. "Gerçekten fena bir soğuk algınlığı?"

"Michael Stuart Sterling!"

"Aman Tanrım, annem gibi konuşuyorsun!"

Francesca kendisini kesinlikle *annesi* gibi hissetmiyordu, bilhassa parkta başından geçenden sonra ve onu böyle güçsüz, alımsız görmek bir nevi rahatlama hissi vermişti. Bu akşamüstü hissettiği şey her neyse, onu biraz köreltmişti.

"Michael, senin neyin var?"

Michael omzunu silkti ve örtülerin altına daha fazla gömüldü, vücudu bunu yapmak için harcadığı çaba yüzünden titriyordu.

"Michael!" Uzandı ve onun omzunu tuttu. Nazik olduğu pek söylenemezdi. "Sakın klasik numaralarını bende denemeye kalkma. Beyninin nasıl işlediğini çok iyi biliyorum. Hiçbir

şey umrunda değilmiş gibi davranırsın daima, hiçbir eleştiriye aldırmıyormuş gibi..."

"Aldırmam," diye mırıldandı Michael. "Sen de aldırmazsın. Basit bir hüner, gerçekten."

"Michael!" Bu kadar hasta olmasaydı onu tokatlayabilirdi. "Bunu hafife almayı denemeyeceksin, anladın mı beni? Bana hemen neyin olduğunu söylemen için ısrar ediyorum!"

"Yarın daha iyi olurum," dedi Michael.

"Ah, *muhakkak,*" dedi Francesca olabildiğince alaycı konuşmaya çalışarak.

"Olacağım," diye ısrar etti Michael. Huzursuzca kıpırdanıyordu ve her hareketini bir inleme izliyordu. "Yarın iyi olacağım."

Nedense kelimeleri ifade ediş tarzı Francesca'nın aklına son derece tuhaf bir şeyi getirdi. "Peki ya ondan sonraki gün?" diye sordu gözlerini kısarak.

Yatak örtülerinin altından hınzır bir kahkaha sesi yükseldi. "Sonra yine yatak döşek hasta olacağım herhalde."

"Michael," dedi genç kadın yeniden, korkudan sesi yüksek çıkmıyordu. "Neyin var?"

"Tahmin edemedin mi?" Kafasını örtünün altından çıkardığında öyle hasta görünüyordu ki Francesca ağlamak istedi. "Sıtmaya yakalandım."

"Aman Tanrım," diye bağırdı Francesca ve istemsizce bir adım geri çekildi. "Aman Tanrım!"

"Tanrı'nın adını boş yere anarak kutsal şeylere saygısızlık ettiğini ilk kez duyuyorum," dedi Michael. "Muhtemelen benim hakkımda olduğu için koltuklarımın kabarması lazım."

Francesca onun böyle bir zamanda nasıl ciddiyetten uzak olabildiğini anlamıyordu. "Michael, ben..." Ona doğru uzandı, sonra vazgeçti, ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

"Merak etme," dedi Michael başka bir titreme dalgası bedenini vururken ve biraz daha büzüştü. "Sana bulaşmaz."

"Bulaşmaz mı?" diyerek ona boş boş baktı Francesca. "Yani, tabii bulaşmaz." Bulaşıcı olsaydı bile genç kadını onunla ilgilenmekten alıkoyamazdı. O Michael'dı. O... Tamam, Michael'ın onun için ne anlam ifade ettiğini kesin olarak tanımlamak zordu, fakat ikisinin arasında bozulmaz bir bağ vardı ve belli ki dört yıl ve binlerce kilometrelik mesafe buna pek de zarar verememişti.

Michael yorgun bir sesle, "Havadan geçer," dedi. "Sıtmaya yakalanman için o kokuşmuş havayı içine çekmen gerekir. O yüzden buna sıtma* deniyor. İnsanlardan bulaşıyor olsaydı şimdiye kadar bütün İngiltere sıtma olmuştu."

Bu açıklama karşısında Francesca kafasını salladı. "Sen... Sen..." Bunu soramıyor, nasıl soracağını bilmiyordu.

"Hayır," dedi Michael. "En azından öyle olacağını düşünmüyorlar."

Francesca içinin rahatlamasıyla çöktüğünü hissetti ve oturmaya ihtiyaç duydu. Onsuz bir dünyayı hayal edemiyordu. Uzakta olduğunda bile her zaman *orada* olduğunu biliyordu... Aynı gezegeni paylaştıklarını, aynı dünya üzerinde yürüdüklerini biliyordu. John'un ölümünü takip eden günlerde çekip gittiği için Michael'dan nefret ederken ve ona olan kızgınlığından ötürü ağlamak isterken bile onun hayatta ve sağlıklı olduğunu, isterse anında geri döneceğini biliyordu.

Buradaydı. Yaşıyordu. Ve John gitmişken... Francesca ikisini birden kaybetmenin nasıl bir şey olacağını bilmiyordu.

Michael tekrar şiddetli bir şekilde titredi.

Francesca, "İlaca ihtiyacın var mı?" diye sorarken dikkat kesildi. "Bir ilacın var mı?"

"Çoktan aldım," dedi Michael dişleri birbirine çarparak.

Yine de Francesca'nın bir şeyler yapması gerekiyordu. John'un ölümünü engellemek için bir şey yapabilir miydim, diye düşünüp kendinden nefret etme hatasına mateminin en

* İtalyancada kötü hava (malaria) anlamına gelir.

kötü zamanlarında bile düşmemişti, yine de her şeyin yokluğunda vuku bulmuş olmasından hep nefret etmişti. Aslında *bu* John'un yanında Francesca olmadan yaptığı tek önemli şeydi. Ve Michael sadece hasta ve ölmeyecek olsa da genç kadın onun tek başına acı çekmesine izin vermeyecekti.

"Sana bir battaniye daha getireyim," dedi. Michael'ın cevabını beklemeden kendi odasına açılan bağlantı kapısına doğru koştu ve yatağının üstündeki pikeyi kaptı. Rengi gül pembesiydi ve muhtemelen ayırt etme yetisine eriştiğinde Michael'ın erkeksi duyarlılığını rencide edecekti, fakat Francesca bunun *onun* sorunu olduğuna karar verdi.

Geri döndüğünde genç adam o kadar kıpırtısız yatıyordu ki Francesca onun uyuduğunu sandı, yine de pikeyi üzerine örterken Michael teşekkür edecek kadar canlandı.

Francesca ahşap bir iskemleyi yatağının yanına çekti ve otururken, "Yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Yok."

"Bir şey olmalı," diye ısrar etti Francesca. "Herhalde sadece oturup bunun geçmesini beklemeyeceğiz."

"Aynen öyle yapacağız," dedi Michael güçsüz bir ses tonuyla.

"Bunun doğru olduğuna inanamam."

Michael tek gözünü açtı. "Koskoca tıbbi düzene meydan okumaya mı kalkıyorsun?"

Francesca dişlerini gıcırdattı ve ona doğru eğilerek, "Daha fazla ilaca ihtiyacın olmadığına emin misin?" diye sordu.

Michael başını salladı, ardından bunu yapmak için sarf ettiği çabayla inledi. "Birkaç saat daha ihtiyacım olmaz."

"Nerede?" diye sordu Francesca. Gerçekten yapabileceği tek şey ilacın yerini tespit edip gerektiği zaman Michael'a vermekse, o halde Tanrı yardımcısı olsun, en azından bunu yapacaktı.

Genç adam kafasını hafifçe sola doğru çevirdi. Francesca onun bu hareketini takip ettiğinde, odanın öteki ucundaki

ufak masada duran katlanmış bir gazetenin üzerine konmuş küçük ilaç şişesini gördü. Derhal ayağa fırladı ve şişeyi alıp etiketini okuyarak sandalyesine geri döndü.

"Kinin," diye mırıldandı. "Bunu duymuştum."

"Mucize ilaç," dedi Michael. "Ya da öyle diyorlar."

Francesca ona şüpheyle baktı.

"Bana bir bak," dedi genç adam çarpık ve bitap bir sırıtışla. "Canlı bir kanıt."

Genç kadın şişeyi inceledi ve yan yatırıp toz halindeki ilacın yer değiştirişini izledi. "İkna olduğumu söyleyemem."

Michael bir omzunu kaygısız bir hareketle kımıldatmaya çalıştı. "Ölü değilim ya."

"Hiç de komik değil."

"Hayır, aslında bu komik olan tek şey," diye düzeltti Michael. "Gülebildiğimiz her fırsatta gülmeliyiz. Düşünsene, eğer ben ölürsem unvan kime gider... Janet bunu nasıl ifade ediyordu?"

"Ailenin rezil Debenham tarafına," diyerek yarım kalan cümleyi aynı anda tamamladılar ve Francesca buna inanamadı ama gerçekten gülümsüyordu.

Michael onu her zaman gülümsetebiliyordu.

Francesca uzanıp Michael'ın elini tuttu. "Bunun üstesinden geleceğiz," dedi.

Genç adam başını onaylarcasına salladı, sonra gözlerini kapattı.

Francesca tam onun uykuya dalmış olduğunu düşünürken, "Burası, sen varken daha iyi," diye fısıldadı Michael.

Ertesi sabah Michael her nasılsa kendini tazelenmiş hissediyordu, her zamanki hali gibi olmasa da dün geceye kıyasla çok daha iyiydi. Dehşete kapılarak Francesca'nın hâlâ yatağın yanındaki sandalyede oturduğunu fark etti, başı sarhoş gibi yana

yatmıştı. Bir insan ne kadar rahatsız *görünebilirse* genç kadın da boynunun sıkıntı verici açısına, gövdesinin spiral şeklinde kıvrılmış olmasına kadar o denli rahatsız görünüyordu.

Ama uyuyordu. Hatta horluyordu, Michael bunu oldukça sevimli bulmuştu. Onu kafasında hiç horlarken canlandırmamıştı ve onu uyurken sayamayacağı kadar çok hayal etmiş olduğunu üzücü de olsa söylemek zorundaydı.

Hastalığını ondan saklayabileceğini umut ederek çok ileri gitmişti, sezgileri kuvvetli olan Francesca aynı zamanda oldukça meraklıydı. Michael onu bu kadar endişelendirmemiş olmayı tercih ederdi, buna rağmen dün gece yanında kalmasından ötürü memnun olduğu da bir gerçekti. Böyle hissetmemeliydi, en azından kendisini böyle hissetmekten menetmeliydi ama buna karşı koyamıyordu.

Francesca'nın kımıldadığını duydu ve onu daha iyi görebilmek için yana döndü. Onu hiç uyanırken görmemiş olduğunu fark etti. Bunu neden bu kadar ilginç bulduğundan emin değildi; genç kadının başka özel anlarını da hiç görmemişti. Belki de bunun nedeni gündüz düşlerinin hiçbirinde ve hiçbir fantezisinde bu anları —pozisyonunu değiştirirken boğazının derinliklerinden yükselen hırıltıyı, esnerkenki küçük iç çekiş seslerini, gözlerini aralarken gözkapaklarının narin dansını— gözünün önüne getirmemiş olmasıydı.

Çok güzeldi.

Onun güzel olduğunun farkındaydı elbette, bunu yıllardır biliyordu, fakat daha önce hiç böyle içine işleyen bir şekilde, iliklerine kadar derinlemesine hissetmemişti.

Bunun sebebi açıkken görme ayrıcalığına çok fazla sahip olmadığı gür ve parlak kestane renkli dalgaları değildi. Erkekleri şiir yazmaya sevk eden —John'un sonu gelmeyen eğlencesini hatırladı— ışık saçan mavi gözleri de değildi. Yüzünün şekli ya da kemiklerinin yapısı da; bu yüzden olsaydı tüm Bridgerton kızlarının güzelliğine kafayı takmış olurdu, hepsi birbirine benziyordu, en azından dışarıdan bakınca.

Hareket ediş tarzıyla ilgili bir şeydi.

Nefes alıp verişiyle ilgili.

Sadece onunla ilgiliydi.

Ve Michael hiçbir zaman bu histen kurtulamayacaktı.

"Michael," diye mırıldandı Francesca uykulu bir şekilde gözlerini ovuştururken.

"Günaydın," dedi Michael, sesindeki hoyratlığın yorgunluktan kaynaklandığını sanmasını umuyordu.

"Daha iyi görünüyorsun."

"Daha iyi hissediyorum."

Francesca yutkundu ve bir saniyeliğine duraksadıktan sonra, "Sen buna alışmışsın," dedi.

Michael başıyla onayladı. "Hastalığı umursamadığımı söyleyecek kadar ileri gidemem ama evet, alıştım. Ne yapmam gerektiğini biliyorum."

"Ne kadar sürecek?"

"Tahmin etmesi zor. İki günde bir ateşim çıkacak, ta ki... İyileşene kadar. Bir ya da iki hafta sürebilir. Çok şanssızsam üç haftaya da çıkabilir."

"Peki ya sonra?"

Michael omuz silkti. "Sonra bekleyeceğim ve bir daha olmamasını umacağım."

"Bu mümkün mü?" Oturduğu yerde doğruldu. "Bir daha tekrarlanmayacak şekilde bitebilir mi yani bir anda?"

"Garip ve vefasız bir hastalık bu."

Francesca gözlerini kıstı. "*Sakın* bir kadına benzediğini söyleme."

"Sen gündeme getirene dek aklıma bile gelmemişti."

Dudakları belli belirsiz gerilen genç kadın, "En son ne zaman oldu?" diye sordu. Gözlerini kırpıştırarak ekledi: "Bunlara ne ad veriliyor?"

Michael omuz silkti. "Ben saldırı diyorum. Saldırıya uğramışım gibi hissettirdikleri kesin. En son altı ay önce olmuştu."

"Ah bu iyi işte!" Altdudağını dişlerinin arasına aldı. "Değil mi?"

"Ondan öncekinin üç ay önce olduğunu düşünürsek, evet, sanırım öyle."

"Kaç kere oldu ki?"

"Bu üçüncü. Görmüş olduklarımla karşılaştıracak olursam o kadar da kötü değil."

"Bunun beni avutması mı gerekiyor?"

"Beni avutuyor," dedi Michael açıkça. "Hıristiyanlık erdemlerine uyan örnek biri olduğum için herhalde."

Francesca ansızın ona doğru uzandı ve alnına dokundu. "Ateşin düşmüş."

"Evet, öyle seyreder, dikkat çekici biçimde tutarlı bir hastalıktır. Şey, en azından ortasına geldiğinde. Bir de ne zaman başlayacağını bilebilseydim iyi olurdu."

"Bir gün sonra gerçekten ateşin yine çıkacak mı? Bir anda?"

"Bir anda," diyerek doğruladı Michael.

Francesca bunu kısa bir süre değerlendirdi ve "Bunu ailenden saklaman mümkün değil," dedi.

Michael yerinden doğrulup oturmayı denedi. "Tanrı aşkına Francesca, anneme söyleme ve..."

"Birkaç güne burada olacaklar," diyerek araya girdi genç kadın. "Ben İskoçya'dan ayrıldığımda, onlar da benden bir hafta sonra yola çıkacaklarını söylemişlerdi. Janet'i tanıdığım kadarıyla bir hafta aslında üç gün demek. Onların gerçekten fark etmeyeceklerini mi sanıyorsun? Kolayca yalan söy..."

"Kolayca değil," dedi Michael iğneleyici bir şekilde.

"Her neyse," dedi genç kadın sertçe. "Gerçekten iki günde bir yatak döşek hastalandığını fark etmeyeceklerini mi sanıyorsun? Tanrı aşkına Michael, onların zekâlarına biraz saygı göster."

Michael yeniden yastıklara gömülerek, "Pekâlâ," dedi. "Ama başka kimse bilmeyecek. Londra'nın ucubesi olmaya niyetim yok."

"Sıtmaya yakalanmış ilk kişi sen değilsin."

"Kimsenin merhametini istemiyorum," diye terslendi. "Özellikle de seninkini."

Francesca tokat yemiş gibi geri çekildi ve Michael kendini bir ahmak gibi hissetti.

"Bağışla," dedi. "Demek istediğim o değildi."

Genç kadın ona kızgınlıkla baktı.

"Merhametini istemiyorum," dedi Michael pişmanlık duyarak. "Ama ilgini ve iyi dileklerini memnuniyetle kabul ederim."

Francesca onunla göz göze gelmekten kaçındı, ama Michael onun bu sözlere inanıp inanmama konusunda bir karar vermeye çalıştığını biliyordu.

"Gerçekten," dedi Michael, sesindeki bitkinliği saklayabilecek enerjisi kalmamıştı. "Dün burada olduğun için mutluyum. Bunu daha önce de yaşadım."

Francesca ona keskin bir bakış attı, bir soru sorar gibiydi, fakat Michael ne kadar uğraşsa da ne olduğunu tahmin edemiyordu.

"Bunu daha önce de yaşadım," diye tekrarladı. "Fakat bu kez... Farklıydı. Daha iyiydi. Daha kolaydı." Doğru kelimeyi bulmuş olmanın verdiği rahatlıkla derin bir nefes aldı. "Kolaydı. Daha kolaydı."

"Ah." Francesca sandalyesinde kıpırdandı. "Ben... Buna sevindim."

Michael pencerelere doğru baktı. Kalın perdelerle örtülmüşlerdi ama kenarlardan sızan güneş ışığının parıltılarını seçebiliyordu. "Annen senin için endişelenmez mi?"

Genç kadın, "Ah, olamaz!" diye bağırarak ayağa fırladı, o kadar telaşlanmıştı ki eli komodine çarptı. "Ah, ah, ah."

"İyi misin?" diye kibarca sordu Michael, Francesca'nın kendine ciddi bir zarar vermediği belliydi.

"Ah..." Genç kadın elini sallayarak çarpmanın acısını hafif-

letmeye çalışıyordu. "Annemi tamamen unuttum. Dün akşam eve dönmemi bekliyordu."

"Ona bir pusula yollamadın mı?"

"Yolladım. Senin hasta olduğunu söyledim, o da cevap yazdı ve sabah uğrayıp yapabileceği bir şey var mı diye bakacağını söyledi. Saat kaç? Saatin var mı? Tabii ki var." Kendini kaybetmişçesine şömine rafının üstündeki ufak saate doğru döndü.

Burası John'un odasıydı; hâlâ da birçok yönden onundu. Francesca'nın saatin nerede olduğunu bilmesi doğaldı.

"Daha sekizmiş," dedi ve rahatlayarak iç çekti. "Annem acil bir durum olmadıkça dokuzdan önce uyanmaz, umarım bunu acil durum olarak görmemiştir. Notumda paniklediğimi belli etmemeye çalışmıştım."

Onu biraz olsun tanıyorsam notu her zamanki soğukkanlı sakinliğiyle yazmıştır, diye düşündü Michael gülümseyerek. Genç kadın muhtemelen annesine yalan söylemiş ve bir hemşire tuttuğunu söylemişti.

"Paniklemeye gerek yok," dedi Michael.

Francesca ona baktığında tedirgindi. "Kimsenin sıtmaya yakalanmış olduğunu bilmesini istemediğini söyledin."

Michael'ın dudakları aralandı. Francesca'nın isteklerine bu kadar sıkı sıkıya bağlı kalacağını düşünmemişti. "Bunu annenden saklayacak mısın?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Kesinlikle. Ona söyleyip söylememek senin kararın, benim değil."

Bu gerçekten hayli dokunaklıydı, dahası şefkatliydi, hatta...

"Bence sen delirmişsin," diye sertçe ekledi Francesca.

Şefkatli belki de pek doğru bir tanım değildi.

"Yine de isteklerine saygı göstereceğim." Ellerini beline koydu ve Michael'a ancak gücenmişlik olarak tanımlanabilecek bir şekilde baktı. "Başka türlü davranacağımı nasıl düşünürsün?"

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı Michael.

"Gerçekten, Michael," diye yakındı Francesca. "Senin neyin var anlamıyorum."

"Kötü havalardandır?" diye espri yapmaya çalıştı Michael.

Genç kadın ona Bir Bakış attı. Büyük harflisinden.

"Annemin yanına geri dönüyorum," dedi kısa gri botlarını giyerken. "Gitmezsem, emin ol, annemin tüm Kraliyet Akademisi Doktorları'nı peşine takıp buraya geleceğinden emin olabilirsin."

Michael tek kaşını kaldırdı. "Sen hastalandığında öyle mi yapardı?"

Francesca yarı hırıltı, yarı homurdanma ama tamamen kızgın, kısık bir ses çıkardı. "Birazdan dönerim. Bir yere kaybolma."

Michael ellerini kaldırıp alay edercesine hasta yatağını gösterdi.

"Hmmm, bunun seni durduracağını sanmıyorum," diye mırıldandı genç kadın.

"İnsanüstü güçlerime olan inancın çok dokunaklı."

Francesca kapıya vardığında durdu. "Yemin ederim, Michael, sen şimdiye kadar tanıdığım en sinir bozucu ölümcül hastasın."

Michael, "Seni eğlendirmek için yaşıyorum ben!" diye bağırdığında Francesca çoktan koridora çıkmıştı. Elinde ona fırlatabileceği bir şey olsaydı, genç adam onun bunu büyük bir zevkle yapacağından kesinlikle emindi.

Michael yeniden yastıklara yaslandı ve gülümsedi. Sinir bozucu bir hasta olabilirdi, fakat Francesca da huysuz bir hemşireydi.

Ve Michael bundan hiç şikâyetçi değildi.

DOKUZ

...Mektuplarımız postadaki bir aksaklığa takılmış olabilir, yine de bana daha çok mektuplarıma cevap vermek istemiyormuşsun gibi geliyor. Bunu kabulleniyorum ve hep iyi olmanı diliyorum. Seni daha fazla rahatsız etmeyeceğim. Ama fikrini değiştirirsen, dikkate alacağımı bildiğini umuyorum.

– Kilmartin Kontu'ndan Kilmartin Kontesi'ne, Hindistan'a gelişinden sekiz ay sonra.

Hastalığını saklamak kolay olmuyordu. *Sosyete* bir sorun teşkil etmiyordu; davetleri geri çevirmesi yetiyordu ve Francesca da onun toplumda yer edinmeden önce yeni evine yerleşmek istediği dedikodusunu yayıyordu.

Hizmetlilerden saklamak daha zordu. Doğal olarak konuşuyorlardı, özellikle de diğer evlerin hizmetkârlarıyla, bu yüzden Francesca'nın içlerinden sadece en sadık olanlarının Michael'ın hasta odasında neler olduğunu bildiğinden emin olması gerekiyordu. Bu biraz ustalık istiyordu, bilhassa genç kadın resmi olarak Kilmartin Malikânesi'nde yaşamıyorken; en azından Janet ile Helen gelene dek ve Francesca onların bir an önce gelmesini dört gözle bekliyordu.

Ama en zor kısmı, acımasızca meraklı olan kişilerden, yani Francesca'nın ailesinden gizli tutmaktı. Bridgerton ev halkı arasında sır saklamak hiçbir zaman kolay olmamıştı ve bir sırrı hepsinden saklamaya çalışmak en basit deyişle lanet bir kâbus gibiydi.

Kahvaltı esnasında, "Neden her gün oraya gidiyorsun?" diye sordu Hyacinth.

"Çünkü orada yaşıyorum," diye yanıtladı Francesca çöreğinden bir lokma ısırarak. Anlayışlı olan her insan *bunu* konuşmak istemediğinin bir işareti olarak kabul ederdi.

Hyacinth ise hiçbir zaman anlayışlı biri olmamıştı. "Sen burada yaşıyorsun," diye belirtti.

Francesca yutkundu, sonra bir yudum çay içti, soğukkanlılığını korumak için cevabını geciktiriyordu. "Burada uyuyorum," dedi sakin bir şekilde.

"Nerede yaşadığının tanımı bu değil midir?"

Genç kadın çöreğine biraz daha marmelat sürdü. "Yemek yiyorum, Hyacinth."

En küçük kız kardeş omuz silkti. "Ben de yiyorum ama bu beni anlamlı bir sohbete katılmaktan alıkoymuyor."

"Onu öldüreceğim," dedi Francesca belli birine hitap etmeden. Bu muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü etrafta başka kimse yoktu.

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu Hyacinth.

"Tanrı'yla," dedi Francesca açıkça. "Ve seni öldürmek için ilahi bir iznim olduğunu varsayıyorum."

"Hmmm," diye karşılık verdi kız kardeşi. "O kadar kolay olsaydı, yıllar önce *sosyetenin* yarısını ortadan kaldırmak için izin isterdim."

Francesca onun her beyanının bir karşılık gerektirmediğine karar verdi. Aslına bakılırsa pek azı bir cevap hak ediyordu.

Violet'in, "Ah, Francesca!" diyen sesi duyuldu, neyse ki konuşmaları bu sayede kesilmiş oldu. "Buradaymışsın."

Francesca annesinin kahvaltı salonuna girişini görmek için kafasını kaldırdı, fakat tek kelime edemeden Hyacinth söze girdi. "Francesca beni az kalsın öldürecekti."

"Benim için hava hoş, iyi bir zamanlama olurdu," dedi Violet otururken. Francesca'ya döndü. "Bu sabah Kilmartin Malikânesi'ne gitmeyi planlıyor musun?"

Genç kadın başını salladı."Orada yaşıyorum."

Hyacinth çayına bolca şeker koyarken, "Bence burada yaşıyor," dedi.

Violet onu umursamadı. "Bugün sana eşlik edeceğim sanırım."

Francesca neredeyse çatalını düşürüyordu. "Neden?"

Zarif bir omuz silkmeyle, "Michael'ı görmek istiyorum," dedi Violet. "Hyacinth, çörekleri uzatır mısın?"

"Michael'ın bugün için planının ne olduğunu bilmiyorum," dedi Francesca aceleyle. Genç adam bir gece önce yine sıtma saldırısına uğramıştı; dördüncü kez ateşlenmişti ve bunun döngünün sonu olmasını umuyorlardı. Her ne kadar şimdiye dek epey toparlanmış olması gerekse de muhtemelen korkunç görünüyordu. Tanrı'ya şükür cildi sararmamıştı – Michael bunun genelde hastalığın ölümcül evreye yaklaştığının bir belirtisi olduğunu söylemişti– ancak üzerinde hâlâ o rezalet hasta hava vardı ve Francesca annesinin bunu bir nebze olsun sezerse dehşete düşeceğini biliyordu. Ve çok öfkeleneceğini de.

Violet Bridgerton bir şeylerden haberdar edilmemekten hoşlanmazdı. Özellikle de konu abartısız bir "ölüm kalım" meselesiyse.

"Müsait değilse eve geri dönerim," dedi Violet. "Marmelat lütfen, Hyacinth."

"Ben de geleceğim," dedi Hyacinth.

Ah, Tanrım! Francesca'nın bıçağı çöreğin üzerinden sekti. Kız kardeşini ilaçla uyutmak zorunda kalacaktı. Tek çözüm buydu.

Hyacinth, "Gelmem sorun olmaz, değil mi?" diye sordu annesine.

Francesca, "Eloise ile sizin bir planınız yok muydu?" dedi hemen.

Hyacinth durdu, düşündü, birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Sanmıyorum."

"Alışveriş? Şapkacıya?"

Hyacinth bir süre daha hafızasını yokladı. "Hayır. Doğrusunu istersen alışverişe gitme planım olmadığından oldukça eminim. Daha geçen hafta yeni bir şapka aldım. Hem de çok güzel bir şapka. Yeşil renkte, çok sevimli, ipek süslemesi de var." Önündeki kızarmış ekmeğe bir an dikkatle baktıktan sonra marmelada uzandı. "Alışveriş yapmaktan usandım," diye ilave etti.

"Bir bayan alışveriş yapmaktan asla usanmaz," dedi Francesca biraz çaresizce.

"Bu bayan usandı ama. Ayrıca Kont..." Hyacinth lafını yarıda kesti ve annesine döndü. "Ona Michael diyebilir miyim?"

Violet bir parça yumurta alarak, "Bunu kendisine sorman lazım," diye cevap verdi.

Hyacinth tekrar Francesca'ya döndü. "Tam bir haftadır Londra'da ve ben daha onu göremedim. Arkadaşlarım bana onun hakkında sorular soruyorlar ve benim söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Dedikodu yapmak hoş bir davranış değildir, Hyacinth," dedi Violet.

"Dedikodu değil bu," diye karşılık verdi Hyacinth. "Dürüstçe bilgi paylaşımı."

Francesca şaşkınlıktan ağzının açık kaldığını hissetti. Başını iki yana sallayarak, "Anne," dedi. "Gerçekten yedide durmalıymışsın."

"Çocuk sayısından mı bahsediyorsun?" diye sordu Violet çayını yudumlayarak. "Bazen ben de öyle düşünüyorum."

"Anne!" diye feryat etti Hyacinth.

Violet ona sadece gülümsedi. "Tuzluğu uzatabilir misin?"

Hyacinth, "Sekizinci denemesinde mükemmeli tutturmuş," derken tuzluğu annesine kasten zarafetten uzak bir biçimde uzattı.

"Bu senin de sekiz çocuk sahibi olmak istediğin anlamına mı geliyor?" diye tatlı bir şekilde sordu Violet.

"*Tanrı korusun!*" dedi Hyacinth dokunaklı bir havayla. Bunun üzerine o da Francesca da kıkır kıkır gülmeden edemedi.

"Tanrının adını bu şekilde ağzına alman hoş bir davranış değil, Hyacinth," dedi Violet ona dedikodu yapmamasını söylerken kullandığı tonlamanın aynısıyla.

"Öğleden sonra kısa bir ziyaret için uğrayalım mı?" diye sordu Violet Francesca'ya şakalaşmaları bitince.

Francesca saate göz attı. Michael'ın düzgün görünebilmesi için en az bir saati daha vardı. Ve annesi *biz* demişti. Yani bir kişiden fazla olacaklardı. Yani gerçekten her garip durumu, canlı bir kâbusa çevirme kapasitesi olan Hyacinth'i de yanında götürmeyi düşünüyordu.

Francesca ayağa kalkarken, "Ben şimdi gideyim," dedi birdenbire. "Müsait olup olmadığını kontrol ederim."

Violet ayağa kalkarak Francesca'yı şaşırttı. "Kapıya kadar sana eşlik edeyim," dedi yaşlı kadın keskin bir ses tonuyla.

"Ah, öyle mi?"

"Evet."

Hyacinth de ayağa kalktı.

"Yalnız," dedi Violet küçük kızına dönüp bakmaksızın.

Hyacinth tekrar oturdu. Violet sakin gülümsemesiyle çelik gibi sert ses tonunu birleştirdiğinde, Hyacinth bile onunla tartışmaya girmeyecek kadar mantıklıydı.

Francesca annesinin odadan çıkması için ona yol verdi ve antreye ulaşana kadar sessizce yürüdüler.

Genç kadın bir uşağın pelerinini getirmesini beklerken, "Bana anlatmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu Violet.

"Ne demek istediğini anlayamadım."

"Bence anlıyorsun."

"Kesinlikle," dedi Francesca en masum ifadesini takınarak. "Anlamıyorum."

"Kilmartin Malikânesi'nde epey bir zaman geçirmeye başladın," dedi Violet.

"Orada yaşıyorum," diye dikkat çekti Francesca belki de yüzüncü kez.

"Şu anda yaşamıyorsun ve insanların arkandan konuşmalarından endişeleniyorum."

"Kimsenin söyleyecek bir şeyi yok," diye karşılık verdi Francesca. "Dedikodu sayfalarında hiçbir şey görmedim ve insanlar konuşuyor olsalardı eminim ki şimdiye kadar birimiz duyardık."

"İnsanların bugün sessiz kalıyor olmaları, yarın da öyle olacağını garantilemez."

Francesca kızgın bir şekilde derin bir nefes aldı. "Hiç evlenmemiş bir bakire değilim ki."

"Francesca!"

Francesca kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu kadar açık konuştuğum için üzgünüm anne, fakat gerçek bu."

Tam o sırada uşak Francesca'nın pelerinini getirdi ve arabanın birazdan evin önünde olacağını bildirdi. Arabanın gelişini beklemek üzere dışarı çıktılar ve Violet kızına dönüp, "Kont'la tam olarak nasıl bir ilişkin var?" diye sordu kızına.

Francesca'nın nefesi kesildi. "Anne!"

"Bu gülünç bir soru değil."

"Duyduğum en gülünç, hayır en aptalca soru bu. Michael benim kuzenim!"

"O senin kocanın kuzeniydi," diye düzeltti Violet.

"Ve benim de kuzenim," dedi Francesca sertçe. "Ve arkadaşım. Aman Tanrım, o kadar insanın arasından.... Michael... Bunu hayal bile edemem!"

Fakat gerçek şu ki *hayal edebilirdi*. Sadece Michael'ın hastalığı bunu aklından uzaklaştırmıştı; onunla ilgilenmek ve onu

iyileştirmeye çalışmakla çok meşguldü, bu sayede parkta yaşanan o sarsıcı anı, ona baktığında içinde *bir şeylerin canlandığını* hissetmiş olduğunu düşünmemeyi başarmıştı.

Dört yıl önce ölmüş olduğuna epeyce inandığı bir şeylerin.

Annesinin bu konuyu açmış olması ise... Küçük düşürücüydü. Michael'a karşı bir çekim hissetmiş olması imkânsızdı, böyle bir şey hissetmesi mümkün değildi. Bu yanlıştı. Gerçekten yanlış. Bu... *Yanlıştı* işte. Bu durumu tanımlayacak daha iyi bir kelime yoktu.

Sesini itinayla sakin bir tonda tutmaya çalışarak, "Anne," dedi. "Michael son zamanlarda kendini pek iyi hissetmiyor. Sana bunu söylemiştim."

"Yedi gün basit bir soğuk algınlığı için çok uzun bir süre."

"Belki de Hindistan'da kaptığı bir şeydir," dedi Francesca. "Bilmiyorum. Yine de neredeyse iyileşti sayılır. Londra'daki eve yerleşmesine yardım ediyorum. Senin de dediğin gibi çok uzun süre buradan uzak kaldı ve şimdi kont olarak yeni sorumlulukları var. Bu konuda ona yardım etmenin benim görevim olduğunu düşünmüştüm." Konuşmasından memnun kalmış ve kararlı bir ifadeyle annesine baktı.

Ama Violet sadece, "Bir saat sonra görüşürüz," dedi ve arkasını dönüp gitti.

Francesca'yı gerçekten paniklemiş halde bırakarak.

Francesca fırtınalı gözler ve nefes nefese kalmış bir halde hızla yatak odasından içeri girdiğinde, Michael huzur ve sessizlik dolu birkaç dakikanın keyfini çıkarıyordu. Sessizlikten yoksun değildi ama sıtma bedeninin huzurlu olmasına pek izin vermiyordu.

"İki seçim hakkın var," dedi genç kadın, daha doğrusu iç geçirdi.

"Sadece iki mi?" diye söylendi Michael, gerçi Francesca'nın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Şaka yapmayı kes."

Michael yerinden doğrulup oturdu. "Francesca?" dedi ihtiyatla, ne de olsa bir kadın telaşlı bir ruh halindeyken ona her zaman temkinli yaklaşılması gerektiğini tecrübelerine dayanarak öğrenmişti. "İyi mi..."

"Annem geliyor," dedi genç kadın.

"Buraya mı?"

Francesca başıyla onayladı.

Bu ideal bir durum değildi ancak genç kadının heyecanlı tutumuna değecek bir şey olma olasılığı da azdı. "Neden?" diye sordu Michael kibarca.

"Anneme göre..." Francesca soluklanmak için durdu. "Anneme göre... Ah Tanrım, buna inanamayacaksın."

Francesca başka bir açıklama yapmayınca Michael gözlerini iyice açtı ve *anlatacak mısın* der gibi sabırsız bir hareketle ellerini havaya kaldırdı.

"Anneme göre," dedi genç kadın ona doğru dönerken ürpererek. "Bizim bir ilişkimiz varmış."

"Londra'ya döndükten yalnızca bir hafta sonra öyle mi?" diye dalgın bir şekilde mırıldandı Michael. "Düşündüğümden daha da hızlıymışım."

"Bu konuda nasıl şaka yapabilirsin?" dedi Francesca.

"Asıl, sen nasıl yapamıyorsun?" dedi Michael. Ama tabii bu Francesca'nın asla gülemeyeceği bir şeydi. Michael içinse...

Tamamen farklı bir durumdu.

"Dehşete düşmüş durumdayım," dedi Francesca.

Michael ona gülümseyerek omuz silkti, ancak az da olsa rahatsızlık duyduğunu da kabul etmeliydi. Francesca'nın onu bu şekilde düşünmesini beklemiyordu doğal olarak, yine de böyle *korku dolu bir tepki* erkeksi cesaret açısından bir adamın kendini kötü hissetmesine neden oluyordu.

"Neymiş şu iki seçim hakkı?" dedi aniden.

Francesca ona boş boş baktı.

"İki seçim hakkın var demiştin."

Francesca gözlerini kırpıştırdı, bu kafası karışık haliyle tapılası görünüyor olabilirdi ama Michael onun öfkeli söyleminden pek haz etmediği için şu an ona böyle cömert bir iltifatı yakıştırmayacaktı. "Ben... Hatırlamıyorum," dedi genç kadın sonunda. "Aman Tanrım," diye inledi. "Ne yapacağım?"

"Biraz sakinleşmek iyi bir başlangıç olabilir," dedi Michael, bu sözleri o kadar keskin bir şekilde dile getirmişti ki genç kadın aniden kafasını ona doğru çevirdi. "Dur ve düşün Frannie. Bu *biziz*. Annen bu konu hakkında biraz daha düşününce ne kadar budalaca davrandığını fark edecektir."

"Ben de ona aynı şeyi söyledim," diye cevap verdi Francesca sinirli bir şekilde. "Tanrı aşkına, böyle bir şeyi düşünebiliyor musun?"

Tabii ki düşünebiliyordu, bu her zaman biraz sorun olmuştu zaten.

Francesca oda boyunca yürürken, "Akıl almaz bir şey," diye sızlandı. "Sanki ben..." Michael'a doğru abartılı el kol hareketleri yaparak döndü. "Sanki sen..." Durdu, ellerini beline yerleştirdi, sonra hareketsiz kalmaya çalışmaktan vazgeçip yine volta atmaya başladı. "Böyle bir şeyi nasıl aklına getirebilir?"

"Seni hiç bu kadar kızgın gördüğümü hatırlamıyorum," dedi Michael.

Francesca odayı arşınlamaya son verdi ve Michael'a bir geri zekâlıymış gibi baktı. Ya da iki başı varmış gibi.

Ve belki bir de kuyruğu.

"Sakinleşmek için gerçekten biraz çaba göstermelisin," dedi Michael, sözlerinin ters tepki yaratacağını bildiği halde. Kadınlar sakin olmalarının söylenmesinden nefret ederlerdi, özellikle de Francesca gibi kadınlar.

"Sakinleşmek mi?" diye tekrarladı Francesca ve yakıcı bir öfke tarafından ele geçirilmiş gibi Michael'a doğru döndü. "Sakinleşmek mi? Tanrım, Michael, hâlâ ateşin mi var?"

"Hiç de değil," dedi Michael sakince.

"Sana söylediklerimi anlıyor musun?"

"Hem de çok iyi," dedi Michael erkekliğine dil uzatılmış bir adamın olabileceği kadar nazik bir tavırla.

"Bu delice... Tek kelimeyle delice. Yani, kendine bir baksana."

Francesca buna ilaveten bir bıçak alıp Michael'ın erkekliğine saplasa yeriydi gerçekten. "Biliyor musun, Francesca," dedi yapmacık bir nezaketle. "Londra'da... Nasıl demiştin... Benimle bir ilişkisi olmasından oldukça memnun olacak bir hayli kadın var."

Francesca'nın son öfke patlamasından beri açık kalmış olan ağzı bir anda kapandı.

Michael kaşlarını kaldırdı ve yastığına yaslanarak, "Bazıları bunu bir ayrıcalık olarak adlandırabilir," dedi.

Genç kadın ona kızgınlıkla baktı.

"*Bazı* kadınlar..." diye devam etti sözlerine. Ve Francesca'yı hiçbir zaman böyle bir konu hakkında kızdırmaması gerektiğini çok iyi bildiği halde ekledi: "Bu fırsat için fiziksel bir kavgaya bile tutuşabilir..."

"Yeter!" diye çıkıştı Francesca. "Yüce Tanrım, Michael, hünerlerin hakkında bu kadar abartılı bir görüşünün olması hiç çekici değil."

Michael tembel bir gülümsemeyle, "Bana hak ettiğim söylendi," dedi.

Francesca yüzünün yanmaya başladığını hissetti.

Michael bu manzaranın keyfini çıkardı. Onu seviyor olabilirdi, fakat genç kadının bu yaptığından nefret etmişti ve kalbi arada bir Francesca'nın böyle eziyet çektiğini görmekten bir parça zevk alamayacak kadar büyük değildi.

Ne de olsa bu eziyet, Michael'ın her gün çektiğiyle kıyaslanamazdı bile.

"Senin aşk sömürülerini dinlemeye niyetim yok," dedi Francesca inatçı bir şekilde.

"İlginç, onlar hakkında sürekli sorular sorardın." Michael

durup onun kıvranışını izledi. "Bana hep sorduğun bir soru vardı, neydi o?"

"Sormaz..."

"*Bana yaptığın yaramazlıklardan bahset*," dedi Michael, sesinin bu-az-önce-aklıma-geldi gibi çıkması için elinden geleni yaparak, halbuki Francesca'nın ona söylediği hiçbir şeyi unutmamıştı. "Bana yaptığın yaramazlıklardan bahset," dedi yeniden, bu kez her bir kelimeyi vurgulayarak. "Evet böyle sorardın. Yaramazlık yapmamdan epey hoşlanıyordun aslında. Ve benim sömürülerim hakkında her zaman çok meraklıydın."

"Bu şeyden önceydi..."

"Neyden önceydi Francesca?"

Francesca konuşmadan önce garip bir duraksama anı yaşadı. "Bundan önce," diye homurdandı. "Şu andan önce, her şeyden önce."

"Bunu anlamam mı bekleniyor?"

Genç kadın ona sadece aksi bir bakışla karşılık verdi.

"Peki," dedi Michael. "Sanırım annenin ziyareti için hazırlanmam gerekiyor. Ciddi bir sorun çıkmayacağını düşünüyorum."

Francesca ona kuşkuyla baktı. "Ama korkunç görünüyorsun."

"Seni bu kadar çok sevmemin bir sebebi olduğunu biliyordum," dedi Michael alaycı bir sesle. "Senin yanında insanın kibirli olma günahını işlemesi imkânsız."

"Michael, ciddi ol lütfen."

"Maalesef ciddiyim."

Francesca kaşlarını çattı.

"Şu anda ayağa kalkıp," dedi Michael, "seni bedenimin görmemeyi tercih edeceğin kısımlarına maruz bırakabilirim ya da aşağı inip benim muhteşem varlığımı orada bekleyebilirsin."

Genç kadın odadan kaçarcasına ayrıldı.

Bu durum Michael'ı hayretler içerisinde bıraktı. Tanıdığı Francesca hiçbir şeyden kaçmazdı.

Ya da en azından son sözü söylemek için çaba göstermeksizin gitmezdi.

Fakat her şeyden öte Michael'ın kendisine *muhteşem* demesini yanına bırakmazdı. Genç adam onun buna izin verdiğine inanamıyordu.

Francesca'nın annesinin ziyareti yüzünden acı çekmesine gerek kalmadı. Michael'ın odasından çıkışının üzerinden yirmi dakika bile geçmeden Violet'ten bir pusula geldi: Aylardır Akdeniz'de seyahat eden oğlu Colin Londra'ya dönmüştü ve Violet bu yüzden ziyaretini ertelemek zorunda kalmıştı. Sonra o akşam geç saatlerde, Francesca'nın Michael'ın hastalığının başlangıcında tahmin etmiş olduğu üzere Janet ve Helen Londra'ya vardılar. Onların gelişi Violet'in Francesca ile Michael'ın yanlarında bir şaperonun olmayışı ile ilgili kaygılarını dindirdi.

Anneler —Francesca ile Michael uzun süredir Janet ve Helen'den böyle bahsediyorlardı— Michael'ın beklenmedik dönüşüne çok sevindiler, fakat onun sağlıksız çehresine bir kez bakmaları bile telaşlı anaç kaygıların ikisini de sarması için yeterli oldu, öyle ki Michael genç kadını kenara çekip annelerle yalnız kalmamak istediğini söyleyerek ona yalvarmak zorunda kaldı. Aslında zamanlamaları iyiydi, çünkü Michael onlar geldiğinde bir sonraki şiddetli ateş saldırısına uğramadan önce epey sağlıklı görünüyordu. Ve Francesca bir sonraki sıtma saldırısı gelmeden önce sıtmayı korkunç ihtişamıyla gördüklerinde buna hazırlıklı olabilmeleri için annelere hastalığın doğasından bahsetti.

Francesca'nın aksine onlar hastalığı gizli tutmaya daha ılımlı yaklaştılar, aslında düpedüz gizli tutmaya gönüllüydüler. Zengin ve yakışıklı bir kontun Londra'lı bekâr kadınlar tarafından mükemmel bir damat adayı olarak görülmeme ih-

timali yoktu, bununla birlikte sıtmaya yakalanmış olması eş arayan bir bayanın tercih edeceği bir özellik değildi.

Ve Janet ile Helen'in yıl bitmeden görmek istedikleri bir şey varsa bu da Michael'ın bir kilisenin önünde parmağında yüzük, yanında kontesiyle beraber duruyor olmasıydı.

Aslında arkasına yaslanıp Michael'a uzun uzun nutuk çeken anneleri dinlerken Francesca'nın içi rahatlamıştı. En azından dikkatler *onun üzerinde* değildi artık. Evlilikle ilgili planlarına annelerin nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu —onun adına mutlu olacaklarını düşünüyordu— ama en son istediği şey iki çöpçatan annenin onu Evlilik Pazarı'nda önlerine gelen her zavallı bekârla eşleştirmeye çalışmasıydı.

Tanrı aşkına, zaten kendi annesiyle yeterince uğraşmak zorundaydı; bu sene içinde bir eş bulmak istediğini açıkladığı anda Violet'in bu konuya burnunu sokmadan duramayacağını biliyordu.

Böylelikle Francesca Kilmartin Malikânesi'ne geri taşındı ve bütün Stirling ahalisi küçük bir kozaya dönüştü. Michael gelen tüm davetleri, uzun yolculuğunu tamamen üzerinden attıktan sonra değerlendireceğinin sözünü vererek reddetti. Evin üç hanımı arada sırada toplum içine karıştı ve Francesca yeni kont hakkındaki sorulara hazırlıklı olmasına rağmen bu kadar çok ve sık soru sorulmasını beklemiyordu. Herkes Neşeli Hovarda'ya deli oluyordu, özellikle de Michael kendini gizemli bir duvarın arkasında saklarken.

Ah tabii bir kontluğu miras yoluyla devralmış olmasını da unutmamak gerek. Ya da bununla beraber gelen yüz bin paundu.

Francesca bunları düşünürken kafasını iki yana salladı. Gerçek şu ki Bayan Radcliffe bile bundan daha iyi bir kahraman yaratamazdı. Michael iyileştiğinde yaşadıkları ev tam bir tımarhaneye dönüşecekti.

Ve sonra bir anda Michael iyileşti.

Pekâlâ, Francesca bunun o kadar da ani olduğunu düşünmüyordu; ateşi zaman içinde yavaş yavaş düşmüştü. Buna

karşın Michael bir gün yorgun ve soluk görünürken, ertesi gün her zamanki zinde ve sıhhatli haline kavuşmuştu. Evi kolaçan etmeye başlamıştı ve gün ışığına çıkmak için sabırsızdı.

Francesca kahvaltıda onun görünüşündeki değişikliğe dikkat çektiğinde, "Kinin," dedi Michael tembelce omuz silkerek. "Lanet şeyin tadı bu kadar pis olmasaydı günde altı kez alırdım."

"Sözlerine dikkat et lütfen, Michael," diye mırıldandı Helen, çatalını bir sosise batırırken.

"Kininin tadına hiç baktın mı anne?" diye sordu Michael.

"Elbette hayır."

"Tadına bir bak," diye önerdi. "O zaman kinin hakkında nasıl *konuşacağını* görürüz."

Francesca peçetesinin altından kıkırdadı.

"*Ben* tadına baktım," dedi Janet.

Tüm bakışlar ona çevrildi. "Gerçekten mi?" diye sordu Francesca. *O* bile buna cesaret edememişti. Kokusu dahi şişenin kapağını her zaman sımsıkı kapalı tutmasına yetiyordu.

"Tabii ki," diye cevap verdi Janet. "Merak etmiştim." Helen'e döndü. "Tadı gerçekten berbat."

"Aşçının bize geçen sene yaptığı karışımdan daha mı kötü, şey işte..." Helen, Janet'e açıkça *neden bahsettiğimi biliyorsun* bakışı attı.

Janet, "Çok daha kötü," diyerek onayladı.

"Sulandırdın mı?" diye sordu Francesca. Kinin tozunu suyla karıştırıp içmek gerekiyordu, ancak Janet'in sadece dilinin üstüne bir tutam koymuş olabileceğini tahmin ediyordu.

"Elbette. Sulandırmak gerekmiyor mu?"

"Bazıları cinle karıştırmayı tercih ediyor," dedi Michael.

Helen ürperdi.

"Sade içmekten daha kötü olamaz," dedi Janet.

"Yine de..." dedi Helen. "Özellikle alkolle karıştırmak isteniyorsa, bunun için en azından güzel bir viski tercih edilebilir."

"Viskinin tadını kaçırmak pahasına mı?" dedi Michael yumurtasını kaşıklarken.

"O kadar da kötü olamaz," dedi Helen.

"O kadar kötü," dedi Michael ile Janet aynı anda.

"Doğru," diye ekledi Janet. "İyi bir viskiyi kininle berbat etmeyi düşünemem. Cin kininin tadını bastırmak için iyi bir seçim olabilir."

"Sen hiç cinin tadına baktın mı?" diye sordu Francesca. Cin üst tabakadakiler için, özellikle de kadınlar için uygun bir içki olarak görülmüyordu.

"Bir ya da iki kez," diye itiraf etti Janet.

"Hakkında her şeyi bildiğimi sanırdım," diye mırıldandı Francesca.

"Benim de sırlarım var," dedi Janet uçarı bir edayla.

"Kahvaltı sofrası için çok tuhaf bir sohbet konusu," diye belirtti Helen.

"Doğru diyorsun," diyerek ona hak verdi Janet. Yeğenine döndü. "Michael, hasta yatağından kurtulduğun ve böyle sağlıklı göründüğün için çok mutluyum."

Michael bu iltifata teşekkür edercesine başını eğdi.

Janet ağzının kenarlarını peçetesiyle zarifçe sildi. "Ama şimdi kont olarak sorumluluklarınla ilgilenmelisin."

Michael inledi.

"Huysuzluk yapma," dedi Janet. "Kimse elini kolunu bağlamayacak. Sadece terziye gidip geceleri giymek için düzgün kıyafetler edinmen gerektiğini söyleyecektim."

"Onun yerine bir iki parmak bağışlayamaz mıyım?"

"Parmakların çok şeker," dedi Janet. "Ama ellerine bağlı kalmaları insanlık adına daha hayırlı olur."

Michael bakışlarını Janet'e çevirip sabit bir şekilde ona baktı. "Bir bakalım. Hasta yatağımdan kalktığım ilk gün programımda neler var: Başbakan ile parlamentodaki yerimi üstlenmeme ilişkin bir toplantı, aile avukatıyla finansal durumumuzu gözden geçirmek için bir toplantı ve aile arazi-

lerimizin yedisinin de durumunu acilen ele almak amacıyla Londra'ya gelen mülk idarecimizle bir görüşme. Terzi ziyaretini hangi araya sıkıştırmamı istersiniz?"

Janet, Helen ve Francesca'nın dili tutulmuştu.

"Başbakana onunla ancak perşembe günü görüşeceğimi bildirmeliyim belki de," dedi tatlılıkla.

"Tüm bu görüşmeleri ne zaman ayarladın?" diye sordu Francesca, Michael'ın gayreti karşısında şaşkındı.

"Son iki haftayı tavanı seyrederek geçirdiğimi mi sanıyordun?"

"Yani, hayır," dedi genç kadın, fakat aslında onun ne yaptığını düşündüğünden emin değildi. Bir şeyler okuduğunu düşünmüştü muhtemelen, yerinde olsa öyle yapardı.

Kimsenin söyleyecek bir şeyi kalmayınca Michael sandalyesini geriye iterek, "Müsaadenizle," dedi peçetesini masaya bırakıp. "Sanırım beni yoğun bir günün beklediği konusunda hemfikiriz."

Fakat o daha sandalyesinden kalkamadan, "Michael, terzi ne olacak?" diye sordu Janet.

Michael donakaldı.

Janet ona tatlılıkla gülümsedi. "Yarın gitmen kesinlikle uygun olur."

Francesca genç adamın dişlerini sıktığından emindi.

Janet başını yavaşça yana yatırdı. "Gerçekten gece giyebileceğin yeni kıyafetlere ihtiyacın var. Leydi Bridgerton'un doğum günü balosunu kaçırmak istemezsin, değil mi?"

Francesca, Michael onu sırıtırken yakalamasın diye ağzına çabucak bir lokma yumurta atıp çiğnemeye başladı. Janet son derece üçkâğıtçıydı. Violet'in doğum günü, Michael'ın kendini kesinlikle katılmak zorunda hissedeceği tek davetti. Başka bir şey olsa, aldırış etmeyebilirdi.

Ama Violet?

Francesca *aksini* düşünemiyordu.

"Ne zaman?" diye sordu Michael.

"11 Nisan," dedi Francesca nazikçe. "Herkes orada olacak."

"Herkes mi?" diye tekrar etti Michael.

"Tüm Bridgerton'lar."

Bunu duyunca Michael belirgin bir şekilde neşelendi.

"Ve geri kalan herkes," diye ekledi genç kadın umursamaz bir tavırla.

Michael ona sert sert baktı. "*Herkesi* tanımla."

Francesca'nın bakışları Michael'ınkilerle buluştu. "Herkes."

Michael sandalyesine yığıldı. "İnfazımın ertelenmesi mümkün değil mi?"

"Ertelendi bile," dedi Helen. "Geçen hafta. Bunu sıtma diye adlandırdık."

"Ve ben de sağlıklı olacağım günleri iple çekiyordum," diye mırıldandı Michael.

"Korkma," dedi Janet. "Güzel vakit geçireceksin. Kuşkusuz."

"Belki de tatlı bir hanımla tanışırsın," diyerek araya girdi Helen.

"Ah, evet," dedi Michael. "Az kalsın hayatımın gerçek amacını unutuyorduk."

Michael'la dalga geçebilme fırsatına karşı koyamayan Francesca, "Hiç de kötü bir amaç değil," dedi.

"Öyle mi?" diye sorarken genç kadını görmek için kafasını bir anda çevirdi Michael. Bakışlarının şaşırtıcı bir keskinlikle onunkilerle buluşması Francesca'da *belki de onu hiç kışkırtmamalıydım* türünden rahatsız edici bir his uyandırdı.

"E-evet," dedi genç kadın, ne de olsa artık geri çekilemezdi.

"Peki *senin* amaçların neler?" diye sordu Michael tatlılıkla.

Francesca göz ucuyla da olsa Janet ve Helen'in bu söz düellosunu merakla takip ettiğini görebiliyordu.

"Ah, şu bu işte," dedi Francesca elini kaygısızca sallayarak. "Şu anda sadece kahvaltımı bitirmek. Çok lezzetli, değil mi?"

"Haşlanmış yumurta ve yanında her şeye burnunu sokan anneler mi?"

"Kuzenini de unutma," dedi Francesca ve kelimeler dudaklarından çıktığı an pişman oldu. Michael'ın tavırlarından onu kışkırtmaması gerektiğini açıkça anlıyor olsa da kendini tutamıyordu.

Hayatta Michael Stirling'i kışkırtmaktan daha fazla keyif aldığı pek az şey vardı ve bu gibi anlar da karşı konulamayacak derecede enfesti.

"Peki sezonu nasıl geçireceksin?" diye sordu Michael, kafasını hafifçe yana yatırıp tiksindirici denebilecek kadar sabırlı bir ifade takınarak.

"Muhtemelen annemin doğum günü partisine katılarak başlayacağım."

"Ve orada ne yapıyor olacaksın?"

"Tebriklerimi sunacağım."

"Bu kadar mı?"

"Eğer öğrenmeye çalıştığın buysa, anneme yaşını sormayacağım," diye cevap verdi Francesca.

Janet'in "Sakın!" demesini Helen'in bir o kadar hararetli "Sorma!" deyişi takip etti.

Üç kadın da meraklı bakışlarla Michael'a doğru döndüler. Ne de olsa şimdi konuşma sırası ondaydı.

"Ben gidiyorum," dedi Michael, ayağa kalkarken sandalyesi yere sürtündü.

Michael böyle bir durumdayken Francesca'nın ilk eğilimi ona takılmak olurdu, bu amaçla kışkırtıcı bir şey söylemek için ağzını açtı, fakat söyleyecek bir şey bulamadı.

Michael değişmişti.

Önceden de sorumsuz değildi. Sadece yerine getirmesi gereken sorumlulukları yoktu. Yine de Londra'ya döndükten sonra durumun bu denli üstesinden geleceğini Francesca hiç düşünmemişti.

"Michael," dedi, sesindeki yumuşaklık Michael'ın hemen ilgisini çekti. "Lord Liverpool ile görüşmende iyi şanslar."

Genç adamın bakışları onunkilere odaklandı ve orada yanıp sönen bir şey vardı. Bir teşekkür, belki de minnettarlık.

Ya da belki de bu kadar belirgin bir şey değildi. Belki de sadece sessiz bir karşılıklı anlayış anıydı.

John'layken sahip olduğu gibi.

Francesca yutkundu, birdenbire gelen farkındalıktan rahatsız olmuştu. Vücudunun üzerindeki kontrol zihnini de kapsayabilirmiş gibi yavaş ve kararlı bir hareketle çay fincanına uzandı.

Az önce ne olmuştu?

O yalnızca Michael'dı, değil mi?

Yalnızca arkadaşıydı, yalnızca uzun süreli sırdaşıydı.

Hepsi buydu, değil mi?

Yoksa, değil miydi?

ON

—Kilmartin Kontesi'nin kâğıdın üzerinde kalemini tıklatmasıyla oluşan mürekkep lekesi, Kilmartin Kontu'nun üçüncü mektubunun ulaşmasından iki hafta sonra.

"O burada mı?"

"Değil."

"Emin misin?"

"Tamamen eminim."

"Ama gelir, değil mi?"

"Geleceğini söylemişti."

"Ah. Ama ne zaman gelir?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Ah. Peki. Şey... Ah, kızım geliyor! Seni gördüğüme sevindim Francesca."

Sosyetenin adı çıkmış dedikoducularından biri olan Bayan Featherington'un balo salonunun köşesinde yakışıklı ama unvanı olmayan bir gençle hoş bir biçimde sohbet eden kızı Felicity'nin yanına gidişini izlerken Francesca gözlerini

devirdi —en zorlu koşulların dışında benimsediği bir eğilim değildi bu.

Bayan Featherington ile yaptığı konuşma o gece maruz kaldığı yedinci —kendi annesiyle yaptığını da sayarsak sekizinci— tekrar olmasaydı eğlendirici olabilirdi aslında. Ve sohbet kelimesi kelimesine aynıydı, bir farklılık varsa da bunun sebebi herkesin ilk adını kullanacak kadar onu iyi tanımıyor olmasıydı.

Violet Bridgerton ele geçirilmez Kilmartin Kontu'nun doğum gününde yeniden boy göstereceğini duyurur duyurmaz Francesca sorguya çekilmekten kurtulamayacağını anlamıştı, en azından bekâr bir kadınla herhangi bir bağlantısı olan kimsenin ona rahat vermeyeceğini.

Michael sezonun avıydı, fakat henüz ortaya bile çıkmamıştı.

"Leydi Kilmartin!"

Francesca etrafa bakındı. Leydi Danbury yanına geliyordu. Londra'daki balo salonlarını ondan daha huysuz ve lafını sakınmayan yaşlı bir hanım hiç onurlandırmamıştı. Yine de Francesca ondan epeyce hoşlanıyordu, bu yüzden Kontes etrafındaki insanların meçhul köşelere çekilmesine neden olurken sadece gülümsedi.

"Leydi Danbury," dedi Francesca. "Bu gece sizi görmek ne kadar güzel. İyi vakit geçiriyor musunuz?"

Leydi D bastonunu belirli bir sebep olmaksızın yere vurdu. "Birileri bana annenin kaç yaşında olduğunu söyleseydi biraz daha fazla eğleniyor olabilirdim."

"Yerinizde olsam sormazdım."

"Hıh. Nedir bu titizlik? Benim kadar yaşlı değil ki yaşını saklasın."

"Peki *siz* kaç yaşındasınız?" diye sordu Francesca, ses tonu sevimli çıksa da hınzırca gülümsedi.

Leydi D'nin kırışık yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Hahha, ne kadar akıllısın. Bunu *sana* söyleyeceğimi düşünme bile."

"O halde benim de anneme aynı sadakati göstermemi anlayışla karşılarsınız."

"Hmmm..." Leydi Danbury cevap olarak sadece homurdandı ve vurgularcasına bastonunu gürültülü bir şekilde tekrar yere vurdu. "Neyi kutladığımızı bilmediğimiz bir doğum günü partisinin anlamı nedir ki?"

"Hayatın mucizesi ve uzun bir ömür?"

Leydi Danbury bu sözler üzerine burun kıvırdı sonra da "Nerede senin şu yeni kontun?" diye sordu.

Gerçekten pervasız bir kadındı. "O *benim* kontum değil," diye düzeltti Francesca.

"Tamam, diğerlerinin olduğundan daha çok senin diyelim."

Bu kadarı herhalde doğruydu ama Francesca'nın Leydi Danbury'nin bu tezini teyit etmeye niyeti yoktu. Bu yüzden sadece, "Sanırım Lord herhangi birinin olarak nitelendirilmeye itiraz ederdi," dedi.

"Lord mu? Bu bir hayli resmi bir ifade, sence de öyle değil mi? İkinizin arkadaş olduğunu zannediyordum."

"Öyleyiz," dedi Francesca. Fakat bu, uluorta ona ilk adıyla hitap edeceği anlamına gelmezdi. Dedikodu başlatmanın gereği yoktu. Özellikle de kendine bir eş ararken ününü zedelemek istemiyordu. "O benim eşimin en yakını, sırdaşıydı," diye ekledi anlamlı bir şekilde. "Kardeş gibiydiler."

Leydi Danbury onun Michael ile olan ilişkisini bu kadar yavan bir şekilde tasvir etmesi yüzünden hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu, ne var ki inceden inceye kalabalığı gözden geçirirken bir şey söylememek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu partinin biraz canlanması lazım," diye söylendi bastonunu tekrar yere vurarak.

"Bunu anneme söylememeye çalışın," diye fısıldadı Francesca. Violet düzenlemeler için haftalarını harcamıştı ve gerçekten kimse parti hakkında eksik bir nokta bulamazdı. Aydınlatma yumuşak ve romantik, müzik mükemmeldi, hatta yemek bile güzeldi ki bu Londra'daki bir baloda elde edilmesi

zor bir başarıydı. Francesca daha şimdiden iki tane ekler yemişti ve o zamandan beri obur biri gibi görünmeden hafif yiyeceklerin olduğu masaya nasıl geri gideceğini planlıyordu.

Ancak sürekli pusuda bekleyen kadınlar onu yolundan alıkoyuyordu.

"Ah, bu annenin hatası değil," dedi Leydi D. "Toplumumuzdaki ahmak fazlalığı için suçlanacak kişi annen değil. Tanrım, sizlerden sekiz tane büyüttü ve hiçbiriniz budala çıkmadınız." Genç kadına ilgili bir bakış attı. "Bu arada bu bir iltifattı."

"Çok etkilendim."

Leydi Danbury'nin dudakları düz bir çizgi halini aldı. "Bir şeyler yapmam gerekecek," dedi.

"Ne hakkında?"

"Parti hakkında."

Francesca midesine garip bir hissin oturduğunu hissetti. Leydi Danbury'nin kimsenin partisini mahvettiği görülmemişti, fakat yaşlı kadın aklına koyarsa ciddi anlamda hasara sebebiyet verebilirdi. "Tam olarak ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu, sesindeki paniği saklamaya çalışarak.

"Ah, bana kedini öldürecekmişim gibi bakma."

"Benim kedim yok."

"Peki, *benim* var ve sana garanti ederim biri ona zarar vermeye kalkışsaydı Hades* kadar deliye dönerdim."

⚜

"Leydi Danbury, Tanrı aşkına, siz neyden bahsediyorsunuz?"

"Bilmiyorum," dedi yaşlı kadın sinirli bir el hareketiyle. "Biliyor olsaydım çoktan yapmış olurdum, bundan emin olabilirsin. Fakat kesinlikle annenin partisinde bir rezalet çıkarmayacağım." Çenesini kaldırdı ve Francesca'yı mağrur bir

* Ölülere hükmeden yeraltı tanrısı.

şekilde burun kıvırarak ödüllendirdi. "Sevgili annenin kalbini kıracak bir şey yaparmışım gibi."

Onun bu tavrı nedense Francesca'nın kaygısını pek hafifletmedi. "Doğru. Pekâlâ, her ne yapacaksanız, lütfen dikkatli olun."

"Francesca Stirling," dedi Leydi D muzip bir gülümsemeyle. "Benim esenliğim için mi endişeleniyorsun?"

"Hayır, sizinle ilgili bir kaygım yok," diye küstahça yanıt verdi. "Geri kalanlar içinse korkudan titriyorum."

Leydi Danbury bir kahkaha attı. "İyi dedin, Leydi Kilmartin. Cezanın ertelenmesini hak ettin sanırım. Benden olsun," diye ekledi genç kadının onu anlamamış olması ihtimaline karşı.

"Cezamın tecili sizsiniz," dedi Francesca.

Fakat Leydi Danbury kalabalığa bakarken onu duymamış olmalı ki "Gidip erkek kardeşini rahatsız edeyim bari," derken hiç oralı değilmiş gibiydi.

"Hangisini?" diye sordu Francesca. Hepsi de biraz eziyet çekebilirdi gerçi.

"Şunu." Colin'i işaret etti. "Yunanistan'dan daha yeni dönmedi mi o?"

"Kıbrıs, aslında."

"Kıbrıs ya da Yunanistan, benim için hepsi aynı."

"Onlar için öyle değildir herhalde," diye söylendi Francesca.

"Kimler için? Yunanlılar için mi?"

"Ya da Kıbrıslılar için."

"Hmmm... Bu gece onlardan biri burada boy göstermeye karar verirse, bana farkı anlatmaktan çekinmesin. O zamana kadar cehaletimde debeleneceğim." Bunu söyledikten sonra bastonunu son bir kez daha yere vurdu ve Colin'e yönelerek bağırdı: "Bay Bridgerton!"

Francesca ağabeyinin umutsuzca onu duymamış gibi davranmasını eğlenerek izledi. Leydi D'nin Colin'e bir parça ezi-

yet edecek olması çok hoşuna gitmişti –ağabeyi bunu kuşkusuz hak etmişti– ama yeniden tek başına kalınca Michael'la olan bağlantısı yüzünden başına üşüşen bir sürü çöpçatan annenin karşısında Leydi Danbury'nin oldukça etkili bir kalkan oluşturduğunu fark etti.

Tanrım, daha şimdiden üç tanesi yanına gelmek için harekete geçmişti bile.

Kaçış zamanı. Hemen. Francesca topuklarının üzerinde döndü ve parlak yeşil elbisesiyle yerinin belirlenmesi çok kolay olan kız kardeşi Eloise'e doğru yürümeye başladı. Aslında Eloise'in yanından geçip doğrudan kapıya yönelmeyi tercih ederdi, fakat şu evlilik meselesinde ciddiyse biraz ortalıkta gözükmesi ve bir eş bulmak için yeniden sosyetede olduğunu belli etmesi gerekiyordu.

Michael sonunda yüzünü gösterene kadar kimse şu veya bu şekilde başka bir şeyle ilgilenecek gibi durmuyordu. Francesca isterse Afrika'nın ücra bir köşesine taşınıp yamyamlığı benimsemeyi planladığını bile duyurabilirdi ve herkesin tek söyleyeceği, "Kont da sana eşlik edecek mi?" olurdu.

"İyi akşamlar!" dedi Francesca kardeşinin çevresini saran küçük gruba katılarak. Herkes ailedendi, Eloise hararetle yengeleri Kate ve Sophie ile cana yakın bir şekilde sohbet ediyordu.

"Ah, merhaba Francesca," dedi Eloise. "Nerede kaldı..."

"Sen de başlama!"

"Sorun nedir?" diye sordu Sophie kaygılı bakışlarla.

"Bir kişi daha bana Michael'ı sorarsa yemin ederim beynim infilak edecek."

"Bu kesinlikle gecenin gidişatını değiştirirdi," diye belirtti Kate.

"Hizmetlilerin temizlik vazifelerinden bahsetmiyorum bile," diye ekledi Sophie.

Francesca alenen homurdandı.

"Peki ama nerede o?" diye sordu Eloise. "Ayrıca bana öyle bakma..."

"Kedini öldürecek gibi mi?"

"Benim kedim yok. Neden bahsediyorsun sen?"

Francesca sadece iç çekti. "Bilmiyorum. Geleceğini söylemişti."

"Biraz aklı varsa büyük ihtimalle bir yerlerde saklanıyordur," dedi Sophie.

"Aman Tanrım, haklısın galiba." Francesca, Michael'ın balo salonunu es geçip erkeklerin sigara içtiği odaya gitmiş olduğunu gözünün önüne getirebiliyordu.

Diğer bir deyişle tüm kadınlardan uzağa.

Kate faydalı bir şeyi hatırlattı. "Saat hâlâ erken."

"Erkenmiş gibi gelmiyor," diye sızlandı Francesca. "Bir an evvel gelse keşke, en azından insanlar bana onu sormayı bırakırlar."

Eloise bu sözler üzerine her zamanki acımasız hainliğiyle güldü. "Ah benim zavallı hayalperest Francesca'm," dedi. "O geldiğinde sorular ikiye katlanacak. *Kont nerede?*'den *Bize biraz Kont'tan bahsetsene*'ye dönüşecekler."

"Korkarım Eloise haklı," dedi Kate.

Francesca sırtını yaslayabileceği bir duvar ararken, "Tanrım," diye inledi.

Sophie, "Az önce Tanrının adını kullanarak sövdün mü?" diye sorarken şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

Francesca iç geçirdi. "Son günlerde bunu çok sık yapar oldum galiba."

Sophie ona sevecenlikle baktı, ardından birdenbire haykırdı. "Mavi giymişsin!"

Francesca yeni gece elbisesine baktı. Sophie dışında kimse fark etmemiş olsa bile elbisesinden çok memnundu. Rengi mavinin en sevdiği tonlarından biriydi, lacivertle deniz mavisi arası bir renkti. Zarif bir biçimde sadeydi, yaka kısmı daha açık renkli mavi ipekten bir şeritle süslenmişti. Bu elbisenin

içinde kendini bir prenses gibi hissediyordu ya da en azından eskisi gibi dokunulmaz bir dul olarak hissetmediği kesindi.

"O halde yastan çıkmış olmalısın?" diye sordu Sophie.

"Yastan çıkalı birkaç yıl oldu," diye mırıldandı Francesca. Gri ve lavanta rengi giyinmeyi nihayet bıraktıktan sonra o kadar uzun süre onlara takılıp kalmış olduğu için kendini biraz aptal gibi hissediyordu.

"Hazır olduğunu biliyorduk," dedi Sophie. "Ama giyim tarzını hiç değiştirmedin, bu yüzden... Neyse, artık fark etmez. Seni tekrar maviler içinde görmek çok hoşuma gitti."

Kate, "Bu yeniden evlenmeyi de düşüneceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu. "Dört yıl oldu."

Francesca irkildi. Kate'in konuya hızla dalacağını tahmin etmeliydi. Planlarını sonsuza kadar saklı tutamazdı zaten, tabii eğer başarılı olmak istiyorsa. Dolayısıyla sadece, "Evet," dedi.

Bir an için kimse konuşmadı. Ama hemen sonra hepsi bir ağızdan konuşmaya, Francesca'ya tebrik ve tavsiyelerini sunmaya, onun hiç duymak istemediği bin bir türlü anlamsız şeyden bahsetmeye başladılar. Yine de bunların hepsini iyi ve sevecen niyetlerle dile getirdikleri için Francesca onları gülümseyerek dinledi ve iyi dileklerini kabul etti.

Çok geçmeden Kate, "Hemen işe koyulmalıyız," dedi.

Francesca donakalmıştı. "Efendim?"

"Mavi elbise niyetin hakkında mükemmel bir işaret," diye açıkladı Kate. "Ama Londralı erkeklerin bunu kavrayabilecek perspektifleri olduğunu gerçekten düşünmüyorsun değil mi?" Kimse cevap veremeden hızla sorusunu yanıtladı: "Elbette idrak edemezler. Sophie'nin saçlarını siyaha boyayabilirim ve çoğu fark etmez bile."

"Şey, Benedict fark eder," diye sadakatle dikkat çekti Sophie.

"Evet, pekâlâ, o senin kocan ve buna ek olarak bir ressam. Bir şeyleri fark etmek için programlanmış. Çoğu erkek..." Kate konunun sapmış olmasından rahatsızlık duyarak lafını yarım bıraktı. "Ne söylemek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Francesca.

"Asıl mesele..." diyerek devam etti Kate sözlerine. "İnsanlığın büyük bir kısmının zekâdan nasibini almamış olması. İnsanların tekrar Evlilik Pazarı'nda olduğundan haberdar olmalarını istiyorsan bunu açıkça belirtmen gerekir. Ya da bunu senin için biz yaparız."

Francesca'nın zihninde bayan akrabalarının bağırarak kaçmaya teşebbüs eden zavallı bekâr erkeklerin peşinden koştuklarına dair korkunç bir görüntü canlandı. "Tam olarak ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Ah sakın akşam yemeğini kusma!"

"Kate!" diye bağırdı Sophie.

"İyi de neredeyse akşam yediği her şeyi çıkarmak üzereymiş gibi göründüğünü kabul etmek zorundasın."

Sophie gözlerini devirdi. "Şey, evet ama böyle ifade etmene gerek yoktu."

"Benim hoşuma gitti," diyerek araya girdi Eloise.

Francesca ona keskin bir bakış attı, çünkü o anda gerçekten birine kötü bir bakış atmaya ihtiyacı vardı ve insanın bunu yapmasının en kolay yolu da kan bağıyla bağlı olduğu tanıdıkları seçmesiydi.

"İnce davranışlar ve sağduyu hakkında uzmanızdır," dedi Kate.

"Bize güven," diye ekledi Eloise.

"Zaten sizi kesinlikle durduramam," dedi Francesca ve Sophie'nin bile buna karşı çıkmadığını fark etti. "Peki o zaman... Ben gidip son bir ekler daha yiyeyim."

Sophie anlayışlı bir bakışla, "Hepsi bitti galiba," dedi.

Francesca yıkıldı. "Peki ya çikolatalı bisküviler?"

"Onlar da."

"Ne kalmış?"

"Bademli kek."

"Tadı toz gibi olan mı?"

"Evet," dedi Eloise. "Annemin önceden tadına bakmadığı tek tatlı bademli kekti. Ben onu uyardım tabii, fakat kimse beni dinlemez ki."

Francesca çöktüğünü hissetti. Acınası bir şey olsa da o esnada ayakta kalmasını sağlayan yegâne şey yiyeceği tatlıların hayaliydi.

"Hadi ama neşelen biraz Frannie," dedi Eloise, kalabalığa doğru bakarken çenesi biraz yukarı doğru kalktı. "Michael burada."

Michael gerçekten gelmişti. Odanın öteki tarafında duruyor ve siyah smokininin içinde günahkâr bir şekilde zarif görünüyordu. Etrafının kadınlarla çevrili olması Francesca'yı hiç şaşırtmadı. Bunların yarısı onu evlilik niyetiyle takip edenlerdi... Ya kendileri ya da kızları için.

Öteki yarısı ise genç ve evli kadınlardı ve tamamen başka bir sebeple onun peşindeydiler.

"Ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuşum," diye fısıldadı Kate.

Francesca ona kızgın bir bakış attı.

"Epey esmerleşmiş," diye ekledi Sophie.

"Hindistan'daydı," dedi Francesca. "Elbette esmer olacak."

Eloise, "Bu gece pek asabisin," dedi.

Francesca vurdumduymaz bir ifade takınarak, "Sadece onunla ilgili sorulardan sıkıldım, başka bir şey yok. Kendisi maalesef en sevdiğim sohbet konusu değil," dedi.

"Sizin aranız mı bozuldu?" diye sordu Sophie.

"Hayır, elbette bozulmadı," diye cevap verdi Francesca, yanlış bir izlenim bıraktığını gecikmeli de olsa fark etmişti. "Ama bütün gece onun hakkında konuşmaktan başka bir şey yapmadım. Şu noktada havadan sudan bahsetmeyi katbekat tercih ederdim."

"Hmmm."

"Evet."

"Tabii. Kuşkusuz."

Francesca kimin ne dediğini anlamamıştı, özellikle de dördünün orada öylece durup Michael'a ve etrafını saran kadınlara dikkatle baktığını idrak ettiği anda.

"Çok yakışıklı," diye iç geçirdi Sophie. "Şu enfes siyah saçlarına baksanıza."

Francesca, "Sophie!" diye feryat etti.

"Öyle ama," dedi Sophie kendini savunur bir şekilde. "Ayrıca Kate aynı yorumu yaptığında ona kızmadın."

"İkiniz de evlisiniz," diye söylendi Francesca.

"Bu *benim* onun yakışıklılığı hakkında yorum yapabileceğim anlamına mı geliyor?" diye sordu Eloise. "Evde kalmış olduğum için."

Francesca kız kardeşine inanamayarak baktı. "Michael evlenmek isteyeceğin son adam."

"Nedenmiş?" Bu soru Sophie'den gelse de Francesca kız kardeşinin merakla bir cevap beklediğini anladı.

"Çünkü o korkunç bir hovarda."

"İlginç," dedi Eloise. "İki hafta önce Hyacinth onun için aynı şeyi söylediğinde çok sinirlenmiştin."

Eloise *her şeyi* hatırlardı. "Hyacinth'in neden bahsettiğinden haberi yoktu," dedi Francesca. "Hiçbir zaman da olmadı. Ayrıca biz Michael'ın dakikliğinden bahsediyorduk, evlenilebilme potansiyelinden değil."

"Peki onu bu denli evlenilemez adam kategorisine sokan nedir?" diye sordu Eloise.

Francesca kardeşine ciddi anlamda soğuk bir ifadeyle baktı. Eloise Michael'a abayı yakmayı gerçekten düşünüyorsa delirmiş olmalıydı.

"Eee?" diyerek ısrar etti Eloise.

"O asla tek bir kadına sadık kalmaz," dedi Francesca. "Ve senin sadakatsizliğe tahammül etmeye razı olduğundan şüpheliyim."

"Tabii o..." dedi Eloise. "Ağır bir fiziksel hasara tahammül etmeye razı olmadığı sürece."

Dört kadın da bu sözler üzerine sessizleştiler ve Michael ile etrafındaki kadınları edepsizce incelemeye devam ettiler. Michael eğildi ve içlerinden birinin kulağına bir şeyler fısıldadı, bunun sonucunda söz konusu bayan kızardı ve ağzını eliyle örterek kıkırdamaya başladı.

"Ne kadar da çapkın," dedi Kate.

"Farklı bir havası var," dedi Sophie. "Etrafındaki kadınların hiç şansı yok."

Tam o sırada Michael yanındakilerden birine Bridgerton kadınlarının bile iç çekmesine neden olan ağır, berrak bir gülümseme bahşetti.

Francesca bıkkın bir şekilde, "Michael'ı gözetlemek dışında yapacak daha iyi bir şeyimiz yok mu?" diye sordu.

Kate, Sophie ve Eloise birbirlerine baktılar.

"Yok."

"Hayır, yok."

Kate, "Sanmam," diyerek son noktayı koydu. "En azından şu an için yok."

Eloise dirseğiyle Francesca'yı dürterek, "Gidip onunla konuşmalısın," dedi.

"Niçin?"

"Çünkü o *burada*."

"Burada yüz tane başka adam daha var," diye karşılık verdi Francesca. "Hepsini de evlenmek için ona tercih ederim."

"Bağlılık yemini edebileceğim sadece üç kişi görüyorum," diye mırıldandı Eloise. "Onlardan da emin değilim."

"Öyle bile olsa," dedi Francesca kardeşine hak vermek istemeyerek. "Benim buradaki amacım kendime bir eş bulmak, bu yüzden Michael ile dans etmenin buna ne yararı olacak anlamakta güçlük çekiyorum."

"Annemin doğum gününü kutlamak için burada bulunduğumuzu sanıyordum," dedi Eloise.

Francesca ona ters ters baktı. O ve Eloise, Bridgerton kardeşler içinde yaşça birbirlerine en yakın olanlardı, aralarında

tam olarak bir yaş fark vardı. Francesca onun için canını verirdi, dahası sırlarını ve iç dünyasını Eloise'den daha iyi bilen başka bir kadın yoktu, yine de beraber oldukları zamanın yarısında içinden kız kardeşini boğazlamak geliyordu.

Şu an dahil. Özellikle şu an.

Sophie, "Eloise haklı," dedi Francesca'ya. "Yanına gidip Michael'a selam vermelisin. O kadar uzun süre yurtdışında kaldığı düşünülürse kibar bir davranış olur."

"Bir haftadan uzun süredir aynı evde yaşamıyormuşuz gibi konuşuyorsun," dedi Francesca. "Birbirimize selam vermekten fazlasını paylaştık."

"Evet ama toplum içinde değildiniz," dedi Sophie. "Ve ailenin evinde de değildiniz. Bu gece yanına gidip onunla konuşmazsan, yarın herkes bunun hakkında yorum yapıyor olacak. Aranızda bir anlaşmazlık olduğunu düşünecekler. Ya da daha kötüsünü, onu yeni kont olarak kabul etmediğini sanacaklar."

"Elbette onu kabul ediyorum," dedi Francesca. "Hem etmesem bile ne fark ederdi ki? Veraset hakkı kuşkulu değildi zaten."

"Herkese ona saygı duyduğunu göstermelisin," dedi Sophie. Sonra sorgulayıcı bir ifadeyle ekledi: "Tabii, duyuyorsan."

"Tabii ki duyuyorum," dedi Francesca iç çekerek. Sophie haklıydı. Mesele görgü kuralları olunca Sophie her zaman haklıydı. Gidip Michael'a selam vermeliydi. Resmi ve aleni bir 'Londra'ya hoş geldin'i hak ediyordu, gerçi Francesca'nın son birkaç haftayı onun sıtma kaynaklı ateşini düşürmekle geçirmiş olduğu düşünülürse bu çok saçma bir fikirdi. Tek sorun genç kadının onun hayran izdihamının arasından geçip yanına gitme mücadelesi verme düşüncesinden hoşlanmamış olmasıydı.

Michael'ın şöhretini her zaman eğlenceli bulmuştu. Muhtemelen kendini tüm bunlardan uzak, tüm bunların ötesinde hissettiği içindi. Hatta bu aralarında bir tür şaka olmuştu; John, Michael ve onun arasında. Michael beraber olduğu ka-

dınlardan hiçbirini ciddiye almamıştı, dolayısıyla Francesca da öyle.

Fakat artık onları, mutlu bir evliliği olan bir kadının rahat ve güvenli bakış açısıyla izleyemiyordu. Ve Michael da artık sadece sosyetedeki yerini zekâsı ve çekiciliği ile elde etmiş olan Neşeli bir Hovarda değildi.

O artık bir konttu. Francesca ise bir duldu, aniden kendini çaresiz ve güçsüz hissetti.

Bu Michael'ın hatası değildi elbette. Francesca bunu biliyordu, tıpkı onun bir gün çok kötü bir eş olacağını bildiği gibi. Fakat nedense şu anda öfkesine hâkim olamıyordu... Michael'a karşı değilse bile etrafında kıkırdayan kadınlara karşı.

"Francesca?" dedi Sophie. "Birimizin seninle gelmesini ister misin?"

"Ne? Hayır. Hayır, gerek yok." Francesca sırtını dikleştirdi, düşüncelere dalmışken kız kardeşlerine yakalandığından ötürü utanmıştı. Kendinden emin bir sesle, "Michael ile ben ilgilenebilirim," dedi.

Ona doğru iki adım attı, hemen ardından Kate, Sophie ve Eloise'e geri döndü. "Kendimle ilgilendikten sonra," dedi.

Ve bunu söyledikten sonra kadınların dinlenme odasına gitmek için döndü. Michael'ın etrafındaki aptalca sırıtan kadın sürüsünün yanında gülümsemesi ve kibar davranması gerekiyorsa bunu layıkıyla yerine getirebilirdi.

Fakat tam giderken Eloise'in mırıldandığını duydu. "Korkak."

Geri dönüp kardeşine rahatsızlık verici bir cevap vermemek için bütün iradesini kullandı.

Tamam, Eloise'in haklı olmasından da endişe ediyordu.

Ve o kadar insanın arasında korkmasına neden olan kişinin Michael olduğunu düşünmek küçük düşürücüydü.

ON BİR

...Michael'dan mektup geldi. Üç tane geldi aslında. Henüz cevap yazmadım. Bu yaptığım eminim seni hayal kırıklığına uğratırdı. Ama ben...

—Kilmartin Kontesi'nden merhum kocasına, Michael'ın Hindistan'a gidişinden on ay sonra, "Bu yaptığım delilik" diye bir söylemle buruşturuldu ve ateşe atıldı.

Michael balo salonuna girer girmez Francesca'nın yerini saptadı. Genç kadın yeni mavi elbisesi ve yeni saç modeliyle odanın öteki tarafında bayan akrabalarıyla sohbet ediyordu.

Ve kuzeybatı tarafındaki kapıdan çıkıp balo salonundan ayrıldığı an da gözünden kaçmadı, muhtemelen koridorun hemen aşağısında bulunan kadınların dinlenme odasına gidiyordu.

En kötüsü ise dönüşünü de fark edeceğinden tamamen emin olmasıydı, tüm dikkatini çektiğini düşünen bir düzine başka kadınla laflıyor olması bir şeyi değiştirmezdi.

Bu yakasından düşmeyen bir hastalık gibiydi, bir altıncı his. Francesca ile aynı odada olup da nerede olduğunu fark etmemesi mümkün değildi. Tanıştıkları dakikadan itibaren bu böyle olmuştu ve bunu katlanılır kılan tek şey genç kadının bu konuda hiçbir fikrinin olmamasıydı.

Hindistan'da en çok hoşuna giden şeylerden biri de buydu. Francesca orada değildi; Michael hiçbir zaman onun farkında olma zorunluluğu duymamıştı. Ama genç kadın yine de onun peşini bırakmıyordu. Arada bir gözüne mum ışığında tıpkı onunkiler gibi ışıldayan kestane renkli saçlar ilişirdi ya da birinin gülüşü kulağına onunki gibi gelirdi. Böyle zamanlarda nefesi kesilir ve Francesca'nın orada olmadığını bildiği halde gözleri onu arardı.

Cehennem azabı gibi bir şeydi ve genelde sert bir içkiye değerdi. Ya da en son gözdesiyle geçirilen bir geceye.

Ya da ikisine de.

Fakat artık bu sona ermişti. Londra'ya geri dönmüş ve tasasız, baştan çıkarıcı rolüne ne kadar kolaylıkla tekrar büründüğüne şaşırmıştı. Şehirde değişen fazla bir şey yoktu, evet, bazı yeni simalar vardı ama sosyete aynıydı. Leydi Bridgerton'un doğum günü kutlaması beklediği gibiydi, yine de Londra'ya geri dönüşünün yarattığı merak curcunasının derecesi karşısında biraz afalladığını kabul etmek zorundaydı. Görünüşe bakılırsa Neşeli Hovarda yerini Gösterişli Kont'a bırakmıştı ve partiye gelişinin ilk on beş dakikasında etrafı en az sekiz —hayır aslında dokuz, Leydi Bridgerton'u da unutmamak lazım— nüfuzlu kadın tarafından sarılmıştı, hepsi de ona yaltaklanmaya ve tabii onu güzel bekâr kızlarıyla tanıştırmaya hevesliydi.

Michael bunun eğlenceli mi berbat mı olduğuna karar veremiyordu.

Eğlenceli, diye düşündü, en azından şimdilik. Önümüzdeki hafta itibariyle bunun cehenneme döneceğini tahmin edebiliyordu.

Tanıştırılmalar, tekrar tanıştırılmalar ve imalı tekliflerle (neyse ki sosyeteye yeni takdim edilmiş genç kızlar veya onların annelerinden değil, sadece dul bir kadındandı) geçen on beş dakikanın ardından ev sahibesini bulma niyetini dile getirdi ve etrafını saran kalabalıktan izin istedi.

İşte oradaydı. Francesca. Odanın öteki ucundan yolu yarılamıştı, tabii bunun anlamı onunla konuşmak istiyorsa yorucu kalabalığın arasından kendine yol açması gerektiğiydi. Masmavi elbisesi içinde nefes kesici biçimde güzeldi. Michael o anda genç kadının yeni kıyafetler almakla ilgili tüm konuşmalarına rağmen onu yarı yas renklerinin dışında ilk kez gördüğünü fark etti.

Birden idrak etti. Francesca artık yas tutmuyordu. Tekrar evlenecekti. Kahkahalar atacak, flört edecek, maviler giyecek ve kendine yeni bir eş bulacaktı.

Ve büyük ihtimalle her şey bir ay içinde olup bitecekti. Francesca tekrar evlenmek istediğini açıklığa kavuşturduktan sonra erkekler onun kapısında sıraya dizileceklerdi. Herhangi bir erkek, onunla evlenmeyi nasıl istemezdi ki? Kendilerine eş arayan öteki kadınlar kadar genç değildi belki ama onda genç gelin adaylarında eksik olan bir şey vardı; bir ışık, bir canlılık, gözlerindeki bir zekâ pırıltısı güzelliğine başka bir hava katıyordu.

Hâlâ kapı girişinde yalnız duruyordu. İnanılmazdı, fakat başka kimse onun odaya girişini fark etmemiş gibiydi. Michael kalabalığın arasından geçerek onun yanına gitmeye karar verdi.

Ama daha harekete geçemeden Francesca onu gördü ve tam olarak gülümsememesine karşın dudakları kıvrıldı, gözleri onu algıladığını belirtir gibi parladı ve yanına doğru yürümeye başlayınca Michael'ın nefesi kesildi.

Michael'ın buna şaşırmaması gerekirdi. Ama şaşırdı. Onunla ilgili her şeyi bildiğini ve istemeden de olsa her detayı hafızasına kazıdığını sandığı her seferinde Francesca'nın içinde bir şeyler kımıldıyor ve değişiyordu ve Michael ona yeniden âşık olduğunu hissediyordu.

Bu kadından asla kaçamayacaktı. Ondan asla kaçamayacak ve ona asla sahip olamayacaktı. John artık gitmiş olsa bile *bu* imkânsız, hatta düpedüz yanlıştı. Engel olan çok şey vardı. O kadar çok şey yaşanmıştı ki hiçbir zaman onu çalmış gibi hissetmekten kendini alamayacaktı.

Ya da daha da kötüsü bunu dilemiş gibi hissetmekten. John'un yolundan çekilmiş olmasını, unvanını, Francesca'yı ve diğer her şeyi istemiş gibi.

Michael aralarındaki mesafeyi kapatınca yolun ortasında buluştular. "Francesca," dedi sesine yumuşak ve cana yakın bir tını vererek. "Seni gördüğüme çok sevindim."

"Ben de seni," diye karşılık verdi Francesca. Sonra gülümsedi, eğlenen türde bir gülümsemeydi bu ve Michael beklenmedik bir biçimde onun kendisiyle alay ettiğini hissetti.

Fakat bunu yüzüne vurmanın ona kazandıracağı hiçbir şey yoktu; sadece Francesca'nın her ifadesine ne kadar duyarlı olduğunu ortaya koyacaktı. Bu yüzden sadece, "Güzel vakit geçiriyor musun?" diye sordu.

"Elbette. Sen?"

"Elbette."

Francesca tek kaşını kaldırdı. "Böyle yapayalnızken bile mi?"

"Anlayamadım?"

Francesca umursamazca omuz silkti. "Seni son gördüğümde etrafın kadınlarla kuşatılmıştı."

"Beni gördüysen, niye yanıma gelip beni kurtarmadın?"

"Seni kurtarmak mı?" dedi bir kahkaha atarak. "Halinden memnun olduğunu herkes görebilirdi."

"Öyle mi?"

"Ah, hadi ama Michael," dedi Francesca anlamlı bir bakışla. "Sen flört etmek ve baştan çıkarmak için yaşıyorsun."

"O sırayla mı?"

Francesca yine omuz silkti. "Sana boşuna Neşeli Hovarda demiyorlar."

Michael çenesinin kasıldığını hissetti. Yorumu canını acıtmıştı, hem de çok.

Francesca onun yüzünü inceledi, o kadar yakından inceledi ki Michael rahatsızlıkla yüzünü buruşturmak istedi ve ardından genç kadının ifadesi bir gülümsemeye dönüştü. "Bu senin hoşuna gitmiyor," dedi yavaşça, farkına vardığı şey

onu neredeyse nefessiz bırakmıştı. "Aman Tanrım, gerçekten hoşuna gitmiyor."

Francesca az önce İncil'in kısımlarından bir tezahür anı yaşamış gibi görünüyordu, fakat tüm bunlar onun aleyhine olduğu için Michael'ın tek yapabildiği kaşlarını çatmaktı.

Genç kadın bunun üzerine gülerek durumu daha da kötüleştirdi. "İnanamıyorum," dedi, elini neşeyle beline koyarak. "Kendini avlanmaya çalışılan bir tilki gibi hissediyorsun ve bu hiç hoşuna gitmiyor. Ah, bunu kaldıramayacağım galiba. Kovaladığın o kadar kadından sonra..."

Francesca her şeyi yanlış anlıyordu elbette. Nüfuzlu anneler tarafından sezonun avı olarak nitelendirilmesi, peşinden koşulması Michael'ın *umrunda bile değildi.* Bu, mizahi yönü rahatlıkla görülebilecek türde bir şeydi.

Ona Neşeli Hovarda demeleri umrunda bile değildi. Beş para etmez bir baştan çıkarıcı olduğunu düşünmeleri de.

Ama aynı şeyi Francesca söyleyince...

Zehir gibi bir etki yaratıyordu.

İşin kötüsü, kendinden başka suçlayabileceği kimse yoktu. Bu şöhreti yıllarca bizzat beslemiş, şakalaşarak ve flört ederek sayısız saatler geçirmiş, sonra da Francesca'nın bunların hepsini bilmesini sağlamıştı, böylece gerçeği asla tahmin edemeyecekti.

Bunların bir kısmını kendisi için de yapmış olabilirdi çünkü Neşeli Hovarda olmak *hiç yoktan* iyiydi. Neşeli Hovarda olmasaydı, bir başkasının karısına umutsuzca âşık acınası bir budala olmak dışında bir alternatifi yoktu. Ve aslında tek bir gülüşle baştan çıkarabilen adam olmakta üstüne yoktu. Hiç değilse, hayatta başarılı olabildiği bir şeye sahipti.

"Seni uyarmadığımı söyleyemezsin," dedi Francesca, halinden memnun gibiydi.

"İnsanın etrafının güzel kadınlarla kuşatılması hiç fena değil," dedi Michael onu sinir etmek için. "Özellikle de hiç çaba göstermeden."

Bu işe yaradı, çünkü Francesca'nın dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Eminim çok zevklidir, fakat kendini kaybetmemek için dikkatli olmak zorundasın," dedi keskince. "O kadınlar senin alışık olduğun kadınlardan değiller."

"Alışık olduğum kadınlar derken?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun, Michael. Başkaları seni serseri olarak adlandırabilir ama ben seni onlardan daha iyi tanıyorum."

"Ah, gerçekten mi?" Neredeyse kahkaha atacaktı. Francesca onu çok iyi tanıdığını sanıyor, fakat hiçbir şey bilmiyordu. Ve gerçeği hiçbir zaman bilmeyecekti.

"Dört yıl önce standartların vardı," diyerek devam etti sözlerine. "Eylemlerin yüzünden onarılamayacak derecede zarar görebilecek kimseyi baştan çıkarmadın."

"Bunu şimdi yapmaya başlayacağımı düşünmene neden olan nedir?"

"Kasten böyle bir şey yapacağını düşünmüyorum, fakat eskiden, evlenme çağında olan genç kızlarla alakan olmazdı. Yanlış bir adım atma ve kazara birinin adını lekeleme ihtimalin bile yoktu."

O ana dek Michael'ın içinde ağır ağır kaynayan, belli belirsiz ve hafifçe batan öfke hissi büyümeye, fokurdamaya başladı. "Benim nasıl biri olduğumu düşünüyorsun, Francesca?" diye sordu, ne olduğunu tam olarak anlayamadığı bir his yüzünden vücudu kaskatı kesilmişti. Genç kadının, hakkında böyle düşünmesinden *nefret* ediyordu.

"Michael..."

"Benim gerçekten *kazara* genç bir kızın itibarını mahvedecek kadar kalın kafalı olduğumu mu düşünüyorsun?"

Dudakları aralanan genç kadın cevap vermeden önce hafifçe ürperdi. "Kalın kafalı değilsin kuşkusuz. Ama..."

"O halde umursamaz olduğumu düşünüyorsun," diye karşılık verdi.

"Hayır, o da değil. Ben sadece..."

"Ne, Francesca?" diye sordu Michael insafsızca. "Benim hakkımda ne düşünüyorsun?"

"Tanıdığım en iyi insanlardan biri olduğunu düşünüyorum," dedi genç kadın usulca.

Kahretsin. Tek bir cümlesiyle onu yumuşatabiliyordu. Michael durup ona dikkatle baktı, sadece dikkatle baktı ve ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

Francesca, "Doğru," diyerek omuz silkti. "Ama aynı zamanda budalaca davrandığını düşünüyorum, maymun iştahlı olabileceğini düşünüyorum ve bu bahar sayamayacağım kadar çok kalp kıracağına inanıyorum."

"Saymak senin görevin değil," dedi Michael, sesi kısık ama sertti.

"Hayır değil, niye olsun ki?" Michael'a kısaca baktı ve alaycı bir biçimde gülümsedi. "Sonunda yine de sayacağım, öyle değil mi?"

"Neden peki?"

Francesca buna cevap verebilecekmiş gibi görünmüyordu, yine de Michael tam onun daha fazla bir şey söylemeyeceğini düşündüğü anda fısıldadı. "Çünkü saymaktan kendimi alamayacağım."

Birkaç saniye geçti. Sırtları duvara dönük bir şekilde öylece duruyor, dışarıdan partiyi izliyormuş gibi görünüyorlardı. Sonunda Francesca sessizliği bozdu ve "Dans etmelisin," dedi.

Michael ona doğru döndü. "Seninle mi?"

"Evet. En azından bir kez. Ayrıca evlenebileceğin, uygun biriyle de dans etmelisin."

Evlenebileceği biri. Francesca dışında herkes.

"Bu sayede insanlara evlilik fikrine açık olduğun işaretini vermiş olursun," diye ekledi Francesca. Michael karşılık vermeyince, "Açıksın, değil mi?" diye sordu.

"Evliliğe mi?"

"Evet."

"Sen öyle diyorsan," dedi Michael küstahça. Ukala davranmak zorundaydı. Üzerine çöken umutsuzluğu maskeleyebilmesinin tek yolu buydu.

Francesca kendilerine on adım uzaklıkta olan hoş bir genç hanımı göstererek, "Felicity Featherington," dedi. "Harikulade bir seçim olur. Aklı başındadır. Sana âşık olmaz."

Michael ona alay eder gibi baktı. "Tanrı korusun, ya aşkı bulursam!"

Francesca'nın dudakları aralandı ve gözleri kocaman açıldı. "İstediğin bu mu?" diye sordu. "Aşkı bulmak?"

Genç kadın bu ihtimalden hoşlanmış görünüyordu: Michael'ın kendisi için mükemmel kadını bulabileceğinden.

Ve durum buydu. Sonunda Michael'ın kendinden daha büyük bir güce olan inancı tekrar doğrulanmıştı. Bu kusursuz ironik anlar tesadüfi olamazdı.

"Michael?" dedi Francesca. Gözleri ışıldıyordu ve açıkça Michael için istediği bir şey vardı, harika ve iyi bir şey.

Michael'ın tek istediği ise çığlık atmaktı.

"Hiçbir fikrim yok," dedi kırıcı bir tavırla. "Tek bir kahrolası fikrim bile yok."

"Michael..." Francesca üzgün görünüyordu ama genç adam bu kez bunu umursamadı.

"Müsaadenle," dedi Michael tiz bir sesle. "Gidip Featherington'la dans etmem lazım."

"Michael ne oldu?" diye sordu. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey söylemedin."

"Böyle davranma."

Michael ona doğru dönerken hislerinin uyuştuğunu hissetti, her nasılsa her zamanki umursamaz ifadesini takınıp genç kadına kusursuz bir gülümseme ve efsanevi baygın bakışlarla bakabildi. Bir kez daha hovarda haline dönmüştü, belki bu sefer neşeli değildi ama kesinlikle yine ününe layık bir baştan çıkarıcıydı.

"Nasıl davranmayayım?" diye sordu, dudakları masumiyet ve tenezzülün mükemmel bir karışımıyla kıvrıldı. "Benden ne istediysen onu yapıyorum. Gidip Featherington'la dans etmemi önermedin mi? Ben de talimatlarına harfi harfine uyuyorum."

"Bana kızgınsın," diye fısıldadı Francesca.

"Elbette değilim," dedi Michael, bununla birlikte her ikisi de sesinin fazla rahat, fazla tatlı çıktığının farkındaydı. "Sadece senin her şeyin en iyisini bildiğini kabul ettim. Şimdiye kadar hep kendi aklımı ve vicdanımı dinledim de ne faydası oldu? Yıllar evvel seni dinlemiş olsaydım şu an nerede olurdum, Tanrı bilir."

Francesca nefesi kesilerek, "Gitmem lazım," dedi.

"Git, o zaman."

Genç kadın çenesini hafifçe kaldırdı. "Burada bir sürü erkek var."

"Hem de bir sürü."

"Kendime bir eş bulmam lazım."

"Bence de," diyerek hemfikir olduğunu belirtti.

Francesca dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra ekledi: "Belki bu gece bulurum."

Michael neredeyse alay eder gibi güldü, Francesca kendini daima son sözü söylemek zorunda hissederdi. "Belki de bulursun," derken genç kadının konuşmayı çoktan noktalamış olduğunu biliyordu.

O sırada Francesca ona son bir cevap veremeyecek kadar uzaklaşmıştı. Michael onun bir saniyeliğine duraksadığını ve omuzlarının kasıldığını gördü, *dediklerini duymuştu.*

Michael duvara geri yaslandı ve gülümsedi. İnsan bulduğu her fırsatta basit zevklerin tadını çıkarmalıydı.

⚜

Ertesi gün Francesca kendini berbat hissediyordu. Daha da kötüsü sinirlerini bozan suçluluk duygusundan bir türlü kur-

tulamıyordu, hem de dün gece aşağılayıcı bir şekilde konuşan Michael olmasına rağmen.

Gerçekten onu bu denli kaba bir tepki verecek kadar kışkırtacak ne söylemiş olabilirdi? Ve Michael'ın ona karşı böyle kötü davranmaya ne hakkı vardı? Tüm yaptığı, Michael'ın günlerini sığ çapkınlıklarla geçirmek yerine gerçek, sevgi dolu bir şey yaşamayı istemesi ihtimali karşısında duyduğu sevinci belli etmekti.

Fakat görünen o ki yanlış bir şey yapmıştı. Michael tüm geceyi –konuşmalarından önce ve sonra– partideki her kadını cezbederek geçirmişti. Francesca'nın kendini kötü hissetmesine neden olacak can alıcı noktaya kadar gelmişti.

En kötüsü de tahmin etmiş olduğu üzere kendisini Michael'ın fetihlerini saymaktan alamamış olmasıydı. *Bir, iki, üç,* diyerek kendi kendine söylenmişti genç adamın tek bir gülümsemesiyle üç kız kardeşi birden hayran bırakmasını izlerken. *Dört, beş, altı*; iki dul ve bir kontes. Bu iğrenç bir şeydi ve Francesca büyülenmiş gibi davrandığından ötürü kendinden iğrenmişti.

Ve Michael ara sıra ona bakmıştı. Ona sadece baygın, alaycı bir ifadeyle bakmış ve sanki onun ne yaptığını biliyormuş gibi bir kadından ötekine geçmişti.

Michael'a *neden* öyle dediğini bilmiyordu. Ne düşünüyordu ki?

Ya da hiç mi düşünmüyordu? Tek açıklama *bu* olmalıydı. Kuşkusuz *niyeti* ona kırdığı kalplerin çetelesini tutmaktan kendini alamadığını söylemek değildi. Kelimeler dudaklarından farkına bile varamadan çıkıvermişti.

Ve Francesca şu anda bile ne anlama geldiklerinden emin değildi.

Niye aldırıyordu? Kaç kadının onun büyüsüne kapılmış olduğuna niye aldırıyordu? Daha önce hiç aldırmamıştı.

Durum gittikçe daha da kötüleşecekti. Kadınlar Michael için deli oluyorlardı. Toplumun kuralları tersine işleseydi,

Kilmartin Malikânesi'ndeki salonların hepsi Gösterişli Kont'a gelmiş çiçeklerle dolup taşardı.

Yine de giderek daha korkunç olacaktı. Francesca bugün ziyaretçi akınına uğrayacaktı, bundan kesinlikle emindi. *Londra'daki kadınların hepsi* Michael belki salonun civarından geçer umuduyla Francesca'yı ziyaret edecekti. Sayısız soruya katlanmak zorunda kalacaktı ve rastgele imalara ve...

"Aman Tanrım!" Aniden durdu ve şüpheli gözlerle salona dikkatle baktı. "Bunlar da nereden çıktı?"

Çiçekler. Her yerde.

Menekşeler, zambaklar ve papatyalar. İthal laleler. Sera orkideleri. Ve güller. Her yer güllerle doluydu. Her renginden vardı. Çiçeklerin yaydığı koku neredeyse bunaltıcıydı.

Odanın diğer ucunda aslanağızlarıyla dolu uzun bir vazoyu masaya yerleştirmekte olan kâhyayı izleyerek, "Priestley!" diye seslendi. "Bu çiçekler de nereden çıktı?"

Priestley yüzü duvara dönük olmaması için pembe bir sapı çevirerek vazoda son bir değişiklik yaptı, sonra döndü ve Francesca'ya doğru yürüdü. "Çiçekler sizin için leydim."

Francesca gözlerini kırpıştırdı. "Benim için mi?"

"Elbette. Kartları okumak ister misiniz? Gönderenlerin kim olduğunu tespit edebilmeniz için kartları çiçeklerin üzerinde bıraktım."

"Ah." Tüm söyleyebildiği buydu. Eli açık kalmış ağzının üzerinde çiçeklere göz gezdirirken kendini tam bir ahmak gibi hissediyordu.

"İsterseniz," diyerek devam etti Priestley sözlerine. "Kartların hepsini çıkarıp arkalarına hangi aranjmana ait olduklarını not edebilirim. Böylece hepsini bir seferde okuyabilirsiniz." Francesca cevap vermeyince ekledi: "Belki de çalışma masanıza geçmek istersiniz? Size kartları getirmekten memnun olurum."

"Hayır, hayır," dedi Francesca, tüm bunlar yüzünden hâlâ feci şekilde aklı karışmış hissediyordu kendini. O bir duldu

ne de olsa. Erkeklerin ona çiçek yollamamaları gerekiyordu. Değil mi?

"Leydim?"

"Ben... Ben..." Priestley'e döndü, sırtını dikleştirerek zihnini eski berraklığına dönmeye zorladı. Ya da denedi. "Ben, ah, bir bakayım..." En yakınındaki bukete baktı, Türk sümbülleri ve Madagaskar yaseminlerinden oluşan çok güzel ve zarif bir aranjmandı. "Gözlerinizin ancak sönük bir tezahürü," yazıyordu kartta. Chester Markisi tarafından imzalanmıştı.

"Ah!" Francesca nefes almakta zorluk çekti. Lord Chester'ın eşi iki yıl önce ölmüştü. Herkes onun yeni bir gelin aradığını biliyordu.

İçinde yükselen garip bir şekilde baş döndürücü hissi güçlükle kontrol altına alarak bir gül aranjmanına doğru eğildi ve kartı aldı. Kâhyanın önünde hevesli görünmemek için çok çaba sarf ediyordu. Zoraki bir kayıtsızlıkla, "Acaba bu kimden?" dedi.

Bir sone. Doğru anımsıyorsa, Shakespeare'den. Trevelstam Vikontu tarafından imzalanmıştı.

Trevelstam? Yalnızca tanıştırılmışlardı ama uzun zaman önce. Genç ve çok yakışıklı biriydi, dedikodulara göre babası aile servetinin büyük kısmını heba etmişti. Yeni Vikont'un zengin biriyle evlenmesi gerekiyordu. Yani herkesin fikri bu yöndeydi.

"Aman Tanrım!"

Francesca arkasına dönünce Janet'i gördü.

"Bunlar da ne?"

"Galiba odaya girdiğimde ben de tam olarak aynı kelimeleri kullandım," diye mırıldandı Francesca. Janet'e okumuş olduğu iki kartı uzattı ve özenli el yazılarıyla kaleme alınmış kartlara göz gezdirirken onu dikkatle izledi.

John öldüğünde, Janet tek çocuğunu kaybetmişti. Başka erkeklerin Francesca'ya kur yaptığını öğrenince nasıl bir tepki verecekti acaba?

"Vay canına!" dedi Janet ve ona baktı. "Görünen o ki bu sezonun Emsalsiz'i sensin."

"Ah saçmalama," dedi Francesca kızararak. Kızarmak? Ona neler oluyordu böyle? Francesca kızarmazdı. İlk sezonunda gerçekten bir Emsalsiz olduğu zamanlarda bile kızarmamıştı. "Ben bunun için çok yaşlıyım," diye geveledi.

"Belli ki değilsin," dedi Janet.

"Geri kalanı da holde duruyor," dedi Priestley.

Janet, Francesca'ya döndü. "Kartların hepsini okudun mu?"

"Henüz değil. Ama sanırım..."

"Hepsi aşağı yukarı birbirinin aynısı mı?"

Francesca kafasını salladı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Janet hüzünle gülümsedi, fakat bakışları sevecen ve olgun bir ifade taşıyordu. "Hâlâ oğlumla evli olmanı ister miydim? Elbette. Hayatının sonuna kadar onun anısıyla evli kalmanı ister miydim? Elbette hayır." Uzandı ve genç kadının bir elini elleri arasına aldı. "Benim için bir kız evlat gibisin, Francesca. Senin mutlu olmanı istiyorum."

"Hiçbir zaman John'un hatırasına saygısızlık etmeyeceğim," diyerek Janet'e söz verdi genç kadın.

"Bundan kuşkum yok. Öyle yapacak türden biri olsaydın, John seninle asla evlenmezdi. Ya da..." diyerek kurnaz bir bakışla duraksadı. "Ona asla izin vermezdim."

"Ben... Çocuk sahibi olmak istiyorum," dedi Francesca. Nedense bunu açıklamak, gerçekten istediği şeyin *anne olmak* olduğunu, bir eş olmanınsa ondan çok daha sonra geldiğini Janet'in anlamasını sağlamak zorunda hissetmişti kendini.

Janet başını salladı, parmak uçlarıyla göz pınarlarına hafifçe dokunarak arkasını döndü. "Kartların geri kalanını da okumalıyız," dedi, enerjik sesi devam etmek istediğine işaret ediyordu. "Aynı zamanda akşamüzeri ziyaretlerine de hazır olmalıyız."

Francesca onun kocaman bir lale buketini araştırıp içinden kartı çekişini izledi. "Sanırım ziyaretçilerin çoğu Michael'ın halini hatrını soran kadınlar olacak."

"Haklı olabilirsin," dedi Janet. Kartı Francesca'nın görmesi için yukarı kaldırdı. "Okuyabilir miyim?"

"Elbette."

Janet yazılanları hızla okudu, sonra bakışlarını kaldırdı ve "Cheshire," dedi.

Francesca inanamadı. "Dük olan mı?"

"Ta kendisi."

Francesca elini kalbinin üstüne götürdü. "Aman Tanrım," dedi nefesi kesilerek. "Cheshire Dükü!"

"Tatlım, sen açıkça sezonun gözdesisin."

"Ama ben..."

"Bunlar da nereden çıktı?"

Michael az kalsın devireceği bir vazoyu yakalarken aşırı derecede öfkeli ve rahatsız görünüyordu.

Janet neşeyle, "Günaydın, Michael," dedi.

Michael ona başıyla selam verdi, sonra Francesca'ya döndü ve "Yüce lorduna bağlılık yemini etmeye hazır gibi duruyorsun," diye homurdandı.

"Tahminimce o sensin?" diyerek tersledi onu Francesca, elini hemen yanına düşürerek. Elinin hâlâ kalbinin üzerinde olduğunu fark etmemişti.

"Şanslıysan, evet," diye homurdandı Michael.

Francesca ona yalnızca bir bakış attı.

Michael bunun üzerine hemen sırıttı. "Bir çiçekçi dükkânı mı açıyoruz?"

"Hayır ama istesek açabilirdik herhalde," dedi Janet. "Çiçekler Francesca için."

"Doğal olarak Francesca için," diye söylendi genç adam. "Yine de kim gül yollayacak kadar budala olabilir merak ediyorum."

"Gülleri severim," dedi Francesca.

"Herkes gül yollar," dedi Michael onu duymazdan gelerek. "Klişe ve eski modadır ve..." Trevelstam'ın sarı güllerini göstererek sordu: "Bunları kim yolladı?"

"Trevelstam," diye cevap verdi Janet.

Michael hırıltıya benzer bir ses çıkardı ve Francesca'yla yüz yüze gelmek için döndü. "Onunla evlenmeyeceksin herhalde?"

"Muhtemelen hayır ama niçin öyle dediğini..."

"Onun beş kuruşu yok," diye belirtti.

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordu genç kadın. "Döneli daha bir ay bile olmadı."

Michael omuz silkti. "Kulüpten biliyorum."

"Tamam, bu doğru olabilir ama onun hatası olmadığı kesin," demeye kendini mecbur hissetti Francesca. Lord Trevelstam'a karşı bir bağlılık hissettiğinden değil elbette, yine de tarafsız olmaya çalışıyordu. Genç Vikont'un son bir yılını müsrif babasının aile servetine verdiği zararı düzeltmeye çalışarak geçirdiği bilinen bir şeydi.

"Onunla evlenmeyeceksin ve son sözüm bu," diye bildirdi Michael.

Normalde Francesca'nın onun kibrine sinirlenmesi *gerekirdi*, fakat bu kez onu eğlendirmişti. "Öyle olsun," derken dudakları seğiriyordu. "Başkasını seçerim."

"İyi," diye homurdandı Michael.

Janet araya girdi: "Birçok seçeneği var."

"Muhakkak," dedi Michael iğneleyici bir tavırla.

"Gidip Helen'i bulayım," dedi Janet. "Bunu kaçırmayı istemeyecektir."

"O uyanana kadar çiçeklerin pencereden dışarı uçacağını zannetmiyorum," dedi Michael.

"Tabii ki uçmazlar," dedi Janet tatlı bir sesle ve oğlunun kolunu anaç bir şekilde okşadı.

Francesca zor da olsa kahkahasını bastırdı. Michael böyle davranılmaktan nefret ederdi ve Janet de bunu biliyordu.

"Helen çiçeklere bayılır. Bir tanesini ona götürebilir miyim?" diye sordu Janet.

"Elbette," dedi Francesca.

Janet Trevelstam'ın güllerine doğru uzanırken duraksadı. "Aslında götürmesem daha iyi olur." Tekrar Michael ve Francesca'ya döndü. "Lord bugün ziyarete gelebilir, çiçeklerini evin uzak bir köşesine atmış olduğumuzu düşünmesini istemeyiz."

"Doğru söylüyorsun," diye mırıldandı Francesca. "Tabii."

Michael sadece homurdandı.

"Her neyse, en iyisi ona anlatmaya gideyim," dedi Janet ve aceleyle merdivenlerden çıkmaya başladı.

Michael hapşırdı, hemen sonra masum görünen bir kuzgunkılıcı demetine kızgınlıkla baktı. "Pencereleri açmamız gerek," diye şikâyet etti.

"Donalım mı?"

"Bir ceket giyerim," diye terslendi Michael.

Francesca gülümsedi. Aslında sırıtmak istiyordu. "Kıskandın mı?" diye sordu nazlı bir edayla.

Michael hızla döndü ve ona neredeyse taş kesmiş bir halde şaşkınlıkla baktı.

"Beni değil," dedi Francesca çabucak, bunun düşüncesi bile kızarmasına yetti. "*Onu* kastetmedim."

"Ne demek istedin, o halde?" diye sordu, sesi sakin ve kontrollüydü.

"Ben sadece... Demek istediğim..." Aniden gelen popülerliğinin açık bir göstergesi olan çiçekleri işaret etti. "Şey, bu sezon ikimiz de aynı hedefin peşindeyiz, öyle değil mi?"

Michael ona boş bir ifadeyle baktı.

"*Evlilik*," dedi Francesca. Michael'ın bu sabah özellikle bir algılama sıkıntısı vardı.

"Yani?"

Francesca sabırsızca derin bir nefes aldı. "Bunun hakkında hiç düşündün mü bilmiyorum fakat ben durmaksızın peşinden koşulan kişinin sen olacağını varsaymıştım. Aklımın ucundan bile geçmemişti ki ben... Şey..."

"Kazanmak için yarışılan bir ödül olacağın mı?"

Bu kibar bir ifade değildi ama tam olarak hatalı da sayılmazdı. "Evet, öyle galiba."

Michael hiçbir şey söylemedi ancak genç kadına garip, hatta rahatsız edici bir şekilde bakıyordu. Sonra sakin bir sesle, "Bir erkeğin seninle evlenmek istememesi için deli olması lazım," dedi.

Francesca ağzının şaşkınlıktan açık kaldığını hissetti. "Ah," dedi, hakikaten dili tutulmuştu. "Bu... Bu... Herhalde şu anda bana söyleyebileceğin en güzel şeydi," dedi.

Michael iç çekti ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. Francesca, az önce saçlarına bir parça sarı polen yerleştirmiş olduğunu ona söylememeye karar verdi.

"Francesca," dedi. Yorgun ve bıkkın görünüyordu ve tanımlayamadığı başka bir şey daha vardı.

Pişmanlık?

Hayır, bu mümkün değildi. Michael bir şeyden pişmanlık duyan türde biri değildi.

"Bunu sana asla çok görmem. Sen..." Boğazını temizledi. "Sen daima mutlu olmalısın."

"Ben..." Bu çok garip bir andı, özellikle de dün gece yaşanan gergin dakikaların ardından. Francesca'nın zihninde buna nasıl bir cevap vereceğine dair hiç ipucu yoktu, bu yüzden konuyu değiştirdi. "Senin de sıran gelecek," dedi.

Michael ona merakla baktı.

"Aslında geldi bile," diyerek sözlerine devam etti. "Dün gece kendim için olanlardan çok seninle ilgilenen hayranlar tarafından kuşatma altına alındım. Kadınlar çiçek gönderebiliyor olsaydı, çiçekler yüzünden gerçek anlamda boğulmuş olurduk."

Michael gülümsedi ama gözlerinde hiçbir duygu belirmedi. Bakışları kızgın değildi, sadece... Boştu.

Francesca bu tuhaf gözlemle sarsıldı.

"Dün gece..." dedi boyunbağını çekiştirirken. "Eğer seni üzecek bir şey söylediysem..."

Francesca onun yüzünü izliyordu. Bu yüz ona çok yakındı ve onun her bir detayını biliyordu. Dört yıl, belli ki hafızasını pek etkilememişti. Buna karşın şimdi bir şeyler farklıydı. Michael değişmişti, fakat Francesca onun hangi yönden değiştiğinden emin değildi.

Nedeninden de emin değildi.

"Her şey yolunda," diyerek Michael'ın içini rahatlatmaya çalıştı.

"Yine de," dedi Michael boğuk bir sesle. "Özür dilerim."

Francesca günün geri kalanında Michael'ın ondan *ne için* özür dilediğini bilip bilmediğini merak etti. Ve bundan kendisi de emin değildi, bu histen kurtulamadı.

ON İKİ

...Sana mektup yazıyor olmam çok saçma, fakat Doğu'da bu kadar zaman geçirdikten sonra ölüm ve ölümden sonrası hakkındaki bakış açım Papaz MacLeish'i dağlara çıkıp haykırtacak kadar değişti. İngiltere'den bu kadar uzaktayken, senin hâlâ hayatta olduğunu ve bu mektubumun da tıpkı Fransa'dan yollamış olduklarım gibi eline geçeceğini varsaymak neredeyse mümkün. Ama sonra biri bana sesleniyor ve artık Kilmartin olduğumu ve senin Ulusal Posta'nın ulaşamayacağı bir yerde olduğunu hatırlıyorum.

—Kilmartin Kontu'ndan vefat etmiş kuzeni eski konta, Hindistan'a gelişinden bir yıl iki ay sonra, sonuna kadar yazıldıktan sonra bir mumla yavaş yavaş yakıldı.

Michael kulüpte bir kadeh konyağı devirirken kendini bir budala gibi hissetmekten keyif almadığını düşünüyordu, fakat belli ki son zamanlarda Francesca'nın yanındayken böyle davranmaktan pek kaçınamıyordu.

Annesinin doğum gününde Francesca onun adına sevinmiş, Michael'ın aşk kelimesini en sonunda ağzına almasından ötürü hoşnut olmuştu.

Michael bundan emindi çünkü genç kadının aklının nasıl çalıştığını biliyordu. Çoktan onun için mükemmel kadını seçmeye çalışarak çılgınca ilerisini düşündüğünü de. Ama gerçek...

Gerçek kelimelere dökülemeyecek kadar acınasıydı.

Fakat özür dilemişti ve içten içe tekrar bir aptal gibi davranmayacağına dair yemin etse de muhtemelen eninde sonunda yine yaptığı bir salaklık yüzünden ondan özür diliyor olacaktı. Francesca da büyük olasılıkla bunu yine onun tuhaf doğasına yoracak, John hayattayken Michael'ın hoş mizaçlı ve ılımlı biri olduğunu umursamayacaktı.

Michael konyağı bir dikişte içti. Her şeye lanet olsun.

Neyse ki yakında bu saçmalıktan kurtulmuş olacaktı. Francesca birini bulup evlenecek ve evden ayrılacaktı. Arkadaş kalacaklardı tabii —genç kadın bunun aksini asla kabul etmezdi— ama Michael onu her gün kahvaltı sofrasında görmeyecekti. Hatta onu John ölmeden önce gördüğü sıklıkta bile görmeyecekti. Yeni kocası Francesca'nın onunla bu kadar çok vakit geçirmesine izin vermezdi, kuzen gibi bir ilişkileri olsa da.

"Stirling!" Genç adam birinin kendisine seslendiğini, hemen ardından hafifçe öksürdüğünü duydu. "Ah kusura bakma, Kilmartin demek istemiştim."

Michael başını kaldırdığında Cambridge'deki günlerinden bir tanıdığı olan Sör Geoffrey Fowler'ı gördü. "Sorun değil," diyerek onun hemen karşısında duran koltuğa oturmasını işaret etti.

Sör Geoffrey otururken, "Seni gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsin," dedi. "Umarım eve dönüş yolculuğun olaysız geçmiştir."

Geoffrey sadede gelene kadar havadan sudan bahsettiler. "Anladığım kadarıyla Leydi Kilmartin tekrar evlenmek istiyormuş."

Michael yumruk yemiş gibi hissetti. Salondaki çiçekli ilan-ı âşk gösterileri bir dereceydi, ancak bunu birinin ağzından duymak oldukça tatsızdı.

Genç, olabildiğince yakışıklı ve açıkça kendine bir eş bulmaya çalışan birinin ağzından.

"E-evet," diye yanıt verebildi sonunda. "Galiba öyle."

"Mükemmel." Sör Geoffrey'nin beklentiyle ellerini ovuşturması Michael'ın adamın suratına yumruk atma isteğini körükledi.

"Çok seçici olacağına eminim," dedi huysuz bir tavırla.

Sör Geoffrey onu pek de umursamış gibi durmuyordu. "Ona çeyiz de hazırlayacak mısın?"

Michael, "Ne?" diye patladı. Doğru, Francesca'nın en yakın erkek akrabası oydu, değil mi? Düğünde onu damada verecek kişi de kendisi olacaktı herhalde.

Kahretsin.

"Evet?" diye ısrar etti Geoffrey.

"Elbette," dedi Michael aksi bir biçimde.

Sör Geoffrey onu takdir edercesine nefesini içine çekti. "Ağabeyi de çeyiz vermeyi teklif etti."

"Stirlingler Francesca ile ilgilenecekler," dedi Michael sertçe.

Sör Geoffrey omuz silkti. "Bridgerton'lar da ilgilenecek gibi görünüyor."

Michael dişlerinin sıkılmaktan un ufak olacaklarını düşündü.

"Bu kadar kızma," dedi Sör Geoffrey. "Eminim çifte çeyizle en kısa zamanda elinden çıkacaktır. Ondan bir an evvel kurtulmak istediğine eminim."

Michael, Sör Geoffrey'nin burnunun hangi kısmına yumruk atacağına karar vermeye çalışırken kafasını eğdi.

"Senin için bir yük olmalı," diye kaygısızca konuşmaya devam etti Sör Geoffrey. "Sırf kıyafetleri bile bir servet değerindedir."

Michael krallığın şövalyelerinden birini boğazlamanın yasal sonuçlarını zihninde tartıyordu. Muhtemelen kaldıramayacağı bir ceza olamazdı.

"Hem zaten evlendiğin zaman," diye devam etti Sör Geoffrey. Michael'ın parmaklarını esnettiğinden bihaberdi. "Yeni kontesin onu evde istemeyecektir. Bir evde iki kadının sözü geçmez, öyle değil mi?"

"Doğru," dedi Michael gergin bir ses tonuyla.

"Peki o zaman," dedi Sör Geoffrey ayağa kalkarken. "Seninle sohbet etmek güzeldi, Kilmartin. Gitmek zorundayım. Shively'ye bu haberi iletmeliyim. Rekabet istediğimden değil, fakat bunun nasılsa uzun süre bir sır olarak kalmayacağı kesin. Bari duyuran kişi ben olayım."

Sör Geoffrey yayacağı dedikodu yüzünden aşırı heyecanlı olduğundan, onun kötü bakışlarını ya da soğuk tutumunu fark etmedi bile. Michael kadehini baktı. Tamam. Hepsini içmişti. Lanet olsun.

Garsona bir tane daha getirmesini işaret etti ve yolda gelirken aldığı gazeteyi okuma niyetiyle arkasına yaslandı. Ama daha başlıklara bile göz atamadan tekrar birinin ona seslendiğini duydu. Rahatsız olduğunu saklamak için az da olsa çaba göstererek kim olduğuna baktı.

Trevelstam. Sarı güllerin sahibi. Michael gazetenin parmaklarının arasında buruştuğunu hissetti.

"Kilmartin," dedi Vikont.

Michael başını salladı. "Trevelstam." Birbirlerini çok yakından tanımasalar da dostça bir sohbet başlangıcı beklenmedik bir şey değildi. Karşısındaki koltuğu göstererek, "Otursana," dedi.

Trevelstam yarısı boşalmış kadehini masaya koyup oturdu. "Nasıl gidiyor?" diye sordu. "Döndüğünden beri seni pek göremedim."

"Yeterince iyi," diye homurdandı Michael. Francesca'nın çeyiziyle, hayır çifte çeyiziyle evlenmek isteyen sersemlerle karşılıklı oturmak zorunda kalmış olmasına rağmen yeterince iyiydi. Dedikoduların yayılma hızına bakılırsa, Trevelstam çoktan Sör Geoffrey'den haberleri almış olmalıydı.

Trevelstam Sör Geoffrey'den bir nebze daha düşünceli biriydi. Tam üç dakika boyunca bir şeyler sorarak havadan sudan bahsetmeyi başarmıştı. Michael'ın Hindistan seyahatini, geri dönüş yolculuğunu, vesaire vesaire vesaire. Elbette hemen sonrasında konu asıl amacına geldi.

"Bu akşamüzeri Leydi Kilmartin'i ziyaret ettim."

"Öyle mi?" Michael sabah çıktıktan sonra eve uğramamıştı. Genç kadını ziyarete gelecek taliplerin geçit törenininde hazır bulunmak en son isteyeceği şeydi.

"Evet. Çok hoş bir kadın."

İçkisinin tam zamanında gelmesinden memnun olan Michael, "Öyledir," dedi.

Ama sonra içkisinin aslında iki dakika önce gelmiş ve çoktan bitmiş olduğunu fark edince keyfi kaçtı.

Trevelstam boğazını temizledi. "Ona kur yapma niyetinde olduğumun eminim farkındasındır."

"An itibariyle farkında olduğum kesin." Michael bakışlarını kadehine çevirdi, birkaç damla konyak kalmış olabilir mi diye saptamaya çalışıyordu.

"Niyetimi sana mı yoksa onun ağabeylerine mi açıklamam gerektiğinden emin olamadım."

Francesca'nın en büyük ağabeyi Anthony Bridgerton'un uygun olmayan damat adaylarını rahatlıkla ayıklayabileceğini biliyordu Michael. Buna rağmen, "Bana söylemen yeterli," dedi.

"İyi, iyi," diye mırıldandı Trevelstam içkisinden bir yudum daha alarak. "Ben..."

Bir ses, "Trevelstam!" diye gürledi. "Ah, Kilmartin de buradaymış!"

Gelen iri ve tombul Lord Hardwick'ti ve henüz sarhoş değilse bile ayık da sayılmazdı.

İkisi birden, "Hardwick," diyerek onu selamladılar.

Hardwick bir sandalye çekip yanlarına oturdu. "Sizi görmek ne kadar güzel. Sizi görmek çok güzel... Harika bir gece, değil mi? Harikulade. Gerçekten harikulade."

Michael'ın onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu, yine de kafasını salladı. Böylesi ona ne demek istediğini sormaktan çok daha iyiydi çünkü açıklamasını dinleyemeyecek kadar sabrı tükenmek üzereydi.

"Thistleswaite köşede Kraliçe'nin köpekleri üzerine bahis oynuyor, tabii bir de Leydi Kilmartin hakkında söylenenler var. Bu gece sohbet çok keyifli," dedi kafasını sallayarak. "Güzel bir sohbet, gerçekten. Burası sessizken çekilmez oluyor."

"Kraliçe'nin köpekleri nasıllar?" diye sordu Michael.

"Yastan çıkmış, anladığım kadarıyla."

"Köpekler mi?"

"Hayır, Leydi Kilmartin," dedi Hardwick kıkır kıkır gülerek. "Hah ha ha. İyi espriydi, Kilmartin."

Michael bir içki daha istedi. Buna ihtiyacı olacaktı.

"Geçen gece mavi giymiş," dedi Hardwick. "Herkes görmüş."

"Çok güzel görünüyordu," diye ekledi Trevelstam.

"Evet, evet," dedi Hardwick. "Güzel kadın. Eğer Leydi Hardwick'e zincirli olmasaydım, ben de ona talip olurdum."

Küçük iltifatlar ve bunun gibi şeyler, diye düşündü Michael.

"Yaşlı Kont'un yasını kaç sene tuttu?" diye sordu Hardwick. "Altı mıydı?"

"Yaşlı Kont" öldüğünde yirmi sekiz yaşında olduğundan Michael bu yorumu kısmen saldırgan bulmuştu, yine de Lord Hardwick'in alışıla gelmiş kusurlu yargı ve davranışlarını değiştirmeye teşebbüs etmenin anlamı yoktu, özellikle de adam hayatının son dönemlerindeyken —cüssesine ve yüzünün kırmızılığına bakılırsa her an fenalaşabilirdi. Michael'ın şansı varsa, hemen.

Masanın diğer tarafına baktı. Hardwick hâlâ hayattaydı.

Lanet olsun.

"Dört yıl," dedi Michael kısa ve öz olarak. "Kuzenim dört yıl önce öldü."

"Ha dört ha altı, ne fark eder," dedi Hardwick omzunu silkerek. "İkisi de kepenkleri kapalı tutmak için çok uzun bir süre."

Trevelstam, "Sanırım bir süredir yarı yastaydı," diye söze karıştı.

"Yaa? Gerçekten mi?" Hardwick içkisinden bir yudum aldı, sonra ağzını bir peçeteyle gelişigüzel bir şekilde sildi. "Aslında hepsi aynı sayılır. Şu zamana kadar tekrar evlenmeyi düşünmüyordu."

"Hayır," dedi Michael, Hardwick iki saniyeliğine çenesini kapatınca.

"Erkekler bala üşüşen arılar gibi peşine düşecekler," diye tahmin yürüttü Hardwick, arılar derken arı sesine benzer sesler çıkarmıştı. "Bala üşüşen arılar. Dinleyin beni. Herkes onun eski Kont'a ne kadar düşkün olduğunu biliyor. Herkes."

Michael'ın içkisi geldi. Neyse ki.

"Kont öldüğünden beri genç kadının adı hiçbir skandala karışmadı," diye ekledi Hardwick.

"Doğru, karışmadı," dedi Trevelstam.

"O etraftaki başka dullar gibi değil," diyerek devam etti Hardwick sözlerine, içkisinden bir yudum daha alarak. Bayağı bir şekilde kıkırdadı ve Michael'ı dirseğiyle dürttü. "Ne demek istediğimi anlarsın ya."

Michael içkisini içmeye devam etti.

"Sanki..." Hardwick öne doğru eğildi, yüzü müstehcen bir ifadeye bürünürken gıdısı hafifçe sallanıyordu. "Sanki..."

"Tanrı aşkına Hardwick, çıkar şu ağzındaki baklayı," diye mırıldandı Michael.

"Ne?" dedi Hardwick.

Michael sadece kaşlarını çattı.

"Size neye benzediğini söyleyeyim," dedi Hardwick pis bir bakışla. "Sanki ne yapması gerektiğini bilen bir bakireye sahip olmuşsun gibi olacak."

Michael ona dik dik baktı. "Sen az önce ne dedin?" diye sordu sakin bir şekilde.

"Dedim ki..."

"Yerinde olsam tekrar etmezdim." Trevelstam derhal müdahale etti, Michael'ın gittikçe kararan yüzüne halden anlayan bir bakış atarak.

"Ah, bu bir hakaret değil ki," diye homurdandı Hardwick ve içkisinin kalanını midesine indirdi. "Daha önce evliydi, bu yüzden dokunulmamış olmadığını biliyoruz, yine de çok uzun zamandır..."

"Hemen sus," dedi Michael dişlerini sıkarak.

"Ne? Herkes bundan bahsediyor."

"Benim yanımda değil," dedi Michael. "Hayatlarına değer veriyorlarsa, benim yanımda değil."

"Onun bir bakire gibi olmadığını söylemekten daha iyi," diye kıkırdadı Hardwick. "Ne demek istediğimi anlarsın ya."

Michael, Hardwick'in üstüne atıldı.

Sırtüstü düşerken, "Tanrı aşkına, dostum," diye haykırdı Hardwick. "Senin neyin var?"

Michael, Hardwick'in boğazını ne ara kavradığını bilmiyor olsa da bundan hoşnut olduğunu fark etti. "Bir daha asla," diye homurdandı. "Onun adını ağzına almayacaksın. Anladın mı beni?"

Hardwick kabul ettiğini belirtircesine çılgın gibi başını salladı, bu hareketi nefesinin kesilmesine sebep oldu ve yanakları morarmaya başladı.

Michael onu bıraktı ve yerinden doğrulup pis bir şeyi silmeye çalışır gibi ellerini birbirine sürttü. "Leydi Kilmartin hakkında böyle saygısızca konuşulmasına asla izin vermem," dedi. "Anlaşıldı mı?"

Hardwick bir kez daha başını salladı. Ve onları seyretmekte olanların bir kısmı da aynı şekilde karşılık verdi.

"İyi," diye homurdandı Michael, oradan çıkıp gitmenin zamanının geldiğini fark etmişti. Bir umut, eve döndüğünde belki Francesca yatmış olurdu. Belki de dışarıda olurdu. Onu görmek zorunda kalmadığı sürece her şey kabulüydü.

Kapıya doğru yürüdü ve tam salondan çıkıp koridorda

ilerleyecekken birinin yine adını seslendiğini duydu. Kimin onu böyle bir ruh halindeyken rahatsız etmeye yeltenebilecek kadar aptal olduğunu görmek için arkasına döndü.

Colin Bridgerton. Francesca'nın ağabeyi. Kahretsin.

"Kilmartin," dedi Colin, yakışıklı yüzünde her zaman olduğu gibi yarım bir gülümseme belirmişti.

"Bridgerton."

Colin çaktırmadan ters dönmüş masaya doğru işaret etti. "Ne gösteriydi ama."

Michael bir şey demedi. Colin Bridgerton her zaman sinirine dokunurdu. İkisi de aynı şöhreti paylaşıyorlardı —serseri çapkın. Tek fark, cana yakın tutumuyla Colin sosyetedeki annelerin gözbebeğiyken, Michael'a her zaman (en azından kont olana kadar) bir miktar daha temkinle yaklaşılıyordu.

Michael aslında Colin'in daima keyifli görünen yüzeyinin altında fazlası olduğundan uzun süre şüphelenmişti, belki de bunun sebebi birçok açıdan birbirlerine benziyor olmalarıydı. Yine de biri Francesca'ya olan gerçek hislerini anlayacaksa, bu kişinin Colin olmasından korkmuştu hep.

"Karmaşayı duyduğumda sakin sakin içkimi içiyordum," dedi Colin özel bir salonu işaret ederek. "Bana katıl."

Michael bu lanet kulüpten çıkıp gitmeyi her şeyden fazla istiyordu ama Colin Francesca'nın ağabeyiydi, bu da onları birbirlerine karşı en azından kibar davranmayı gerektiren bir akrabalık konumuna sokuyordu. Böylelikle dişlerini sıktı ve özel salona doğru yürüdü, tek niyeti bir içki içip on dakika içinde oradan ayrılmaktı.

Michael rahatı yerindeymiş gibi davranmaya başlayınca, "Güzel bir gece, değil mi?" diye sordu Colin. "Hardwick ve saçmalıkları dışında." Umursamazca iskemlesine otururken ekledi: "Adam budalanın teki."

Michael kısaca başını salladı ve Colin'in cana yakın bir masumiyet havası altında her zamanki gibi kurnaz bakışlarla onu izlediğini aklından çıkarmaya çalıştı. Colin kafasını

hafifçe yana doğru eğince, Michael ruhumun derinliklerini daha iyi görebilecek bir açı yakalamaya çalışıyor sanki, diye düşündü huysuzca.

"Hepsinin canı cehenneme," dedi fısıldayarak ve garsonu çağırmak için zili çaldı.

"Bu da neydi?" diye sordu Colin.

Michael yavaşça ona doğru döndü. "Bir içki daha alır mısın?" diye sordu. Dişlerini sıkıyor olsa da kelimeleri olabildiğince anlaşılırdı.

Tüm sevecenliğiyle, "İsterim herhalde," dedi Colin neşeli bir ses tonuyla.

Michael onun bu tavrına bir an olsun bile inanmadı.

"Gecenin geri kalanı için planların var mı?" diye sordu Colin.

"Hayır."

"Şansa bak, benim de yok," diye mırıldandı Colin.

Kahretsin. Yine mi? Bir saatliğine bile olsa yalnız kalmayı istemesi çok muydu?

Colin, "Francesca'nın onurunu savunduğun için teşekkür ederim," dedi usulca.

Michael teşekküre ihtiyacı olmadığını haykırmak istedi – Francesca'nın onurunu savunmak bir Bridgerton'un olduğu kadar onun da sorumluluğuydu– ama Colin'in yeşil gözleri bu gece olağandışı bir şekilde daha keskin görünüyordu, bu yüzden sadece başını salladı. "Kız kardeşin saygıyı hak ediyor," dedi sonunda, sesinin sakin ve tekdüze çıkmasına özen göstererek.

"Tabii ki," dedi Colin başını eğerek.

İçkileri geldiğinde Michael kadehini bir dikişte kafasına dikmemek için kendini zor tuttu, yine de boğazını yakmaya yetecek kadar büyük bir yudum aldı.

Colin ise halinden memnun bir iç çekişle arkasına yaslandı. Büyük bir beğeniyle, "Mükemmel bir viski," dedi. "İngiltere

halkına dair en iyi şey, gerçekten. Ya da en iyilerden biri. Kıbrıs'ta bunun gibisini bulmak imkânsız."

Michael cevap olarak homurdandı. Bu kadarı bile belli ki yeterliydi.

Colin tadını çıkararak içkisinden bir yudum daha aldı. "Hmmm," dedi kadehini masaya koyarken. "Neredeyse bir kadın kadar güzel."

Michael yine homurdanarak kadehini dudaklarına götürdü.

Ve sonra Colin, "Tek yapman gereken onunla evlenmek," dedi.

"Efendim?"

"Evlen onunla," dedi Colin omuz silkerek. "Bu kadar basit."

Colin'in Francesca'dan başka birinden bahsettiğini ummak muhtemelen çok fazla olurdu, yine de Michael çaresiz bir manevrayla en soğuk ses tonunu takınmaya çalıştı. "Kimden bahsettiğini sorabilir miyim?"

Colin kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten bu oyunu oynamamız gerekiyor mu?"

"Francesca'yla evlenemem," dedi Michael hararetle.

"Neden olmasın?"

"Çünkü..." Duraksadı. Onunla evlenemeyecek olmasına dair yüz tane sebep vardı ama bunların hiçbirini yüksek sesle söyleyemezdi. Bu yüzden sadece, "Kuzenimle evliydi," dedi.

"Son baktığımda bunda yasalara aykırı bir şey yoktu."

Hayır ama bu ahlaki açıdan her şeye aykırıydı. Francesca'yı çok uzun zamandır istiyor, onu sonsuzluk kadar uzun bir süredir seviyor gibi hissediyordu. John hayattayken bile onu seviyordu. Kuzenini mümkün olan en alçak şekilde kandırmıştı; ihanetini bir de karısını çalarak pekiştiremezdi.

Bu hiçbir zaman onun olmaması gereken Kilmartin Kontu unvanını almasını sağlayan çirkin döngüyü tamamlardı. Bunların hiçbirinin onun olmaması gerekiyordu. Ve Reivers'ı bir

dolabın dibine atmaya zorladığı o lanet olası çizmeler dışında John'un olup da kendisine geçmeyen tek şey Francesca'ydı.

John'un ölümü ona inanılmaz bir servet bırakmıştı. Ona güç, prestij ve kontluk unvanı vermişti.

Bir de Francesca'yla...

Bunun olmasına, rüyalarının dışında bile olsa dilemiş olduğu her bir umut kırıntısına tutunmaya nasıl devam edebilirdi?

Bu şekilde yaşayabilir miydi?

"Biriyle evlenmesi lazım," dedi Colin.

Michael bir süredir düşüncelere daldığı için sessiz kaldığının farkına vararak kafasını kaldırdı. Ve Colin'in onu dikkatle izlediğini gördü. Alaycı bir tavır takınarak omuz silkti, gerçi bunun Colin'i kandırabileceğinden şüpheliydi. "Ne isterse onu yapar," dedi. "Her zamanki gibi."

"Aceleyle evlenebilir," diye mırıldandı Colin. "Çok yaşlanmadan çocuk sahibi olmak istiyor."

"Yaşlı değil ki."

"Hayır değil, fakat kendini öyle hissediyor olabilir. Ve başkalarının onun hakkında öyle düşündüğünden endişe edebilir. Zaten kuzeninden hamile kalamadı. Yani sonuna kadar gidemedi."

Michael ayağa fırlamamak için masanın kenarına tutunmak zorunda kaldı. Şu anda hislerine tercüman olmak adına yanında Shakespeare olsaydı bile Colin'in sözlerine neden bu kadar sinirlendiğini açıklayamazdı.

"Acele bir karar alırsa..." diye ekledi Colin. "Ona zarar verecek biriyle evlenebilir."

"Francesca mı?" diye sordu Michael alaycı bir şekilde. Başka kadınlar böyle bir aptallık yapabilirlerdi, fakat onun Francesca'sı asla yapmazdı.

Colin omuz silkti. "Gerçekleşmesi mümkün."

"Öyle olsa bile," diyerek karşı çıktı. "Böyle bir evliliği devam ettirmez."

"Seçme hakkı olur mu ki?"

"Francesca'dan bahsediyoruz," dedi Michael. Bu yeterli bir açıklama olmalıydı.

İçkisinden bir yudum alarak, "Sanırım haklısın," diye kabul etti Colin. "Her zaman Bridgerton'ların yanına sığınabilir. Onu kesinlikle acımasız bir eşin yanına geri dönmeye zorlamayız." Kadehini masaya koyarak arkasına yaslandı. "Ayrıca bu tartışılabilir bir konu, öyle değil mi?"

Colin'in sesinde garip bir şey vardı, gizli ve kışkırtıcı bir şey. Michael ona dikkatle baktı, yüzünde aklından geçenlerin bir izini arama dürtüsüne karşı koyamamıştı. "Neden?" diye sordu.

Colin içkisinden bir yudum daha aldı. Michael onun içkisinin hep aynı seviyede kaldığını fark etti.

Colin bakışlarını Michael'ın yüzüne çevirmeden önce bir süre kadehiyle oynadı. Başka biri olsa Colin'in uysal bir ifade takındığını düşünebilirdi, fakat gözlerindeki bir şey Michael'da oturduğu koltukta rahatsızca kıpırdanma isteği doğurdu. Gözleri keskin ve deliciydi, Francesca'nınkilerle aynı şekildeydi.

Ürpertici bir benzerlikti bu.

"Niye tartışılabilir olduğu mu?" diye mırıldandı Colin düşünceli bir şekilde. "Çünkü belli ki sen onunla evlenmek istemiyorsun."

Michael bu sözlere karşı çıkmak için hızla ağzını açtı, sonra bunu kayda değer bir şaşkınlıkla fark ettiğinde ise dudaklarını birbirine bastırdı. Tabii ki istiyorum, diyecekti neredeyse.

Ve istiyordu.

Francesca'yla evlenmek istiyordu.

Sorun şu ki evlenirlerse bu vicdan azabıyla yaşayamayacağını düşünüyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Colin.

Michael gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. "Gayet iyiyim, neden sordun?"

Colin başını biraz yana eğdi. "Bir an için sanki sen..." Başını iki yana salladı. "Önemli değil."

Michael, "Ne?" diye sordu neredeyse çıkışarak.

"Şaşırmış göründün," dedi Colin. "Oldukça şaşırmış göründün. Biraz garip geldi."

Yüce Tanrım, Colin Bridgerton ile biraz daha vakit geçirirse, lanet herif bütün sırlarını açığa çıkaracaktı. Michael sandalyesini geriye itti ve "Gitmem gerek," dedi.

Konuşmalarının tüm içeriği atlar ve havadan ibaretmiş gibi neşeli bir tavırla, "Tabii," dedi Colin.

Michael ayağa kalktı, sonra başını sallayarak kısa bir selam verdi. Bu akraba oldukları düşünülürse pek de sıcak bir vedalaşma değildi, yine de bu koşullar altında Michael'ın yapabileceğinin en iyisiydi.

Michael tam kapıya ulaşmışken, "Söylediklerimi düşün," dedi Colin.

Michael kapıyı itip koridora çıkarken şiddetli bir kahkaha patlattı; başka bir şey düşünme şansı yoktu ki.

Hayatının sonuna kadar.

ON ÜÇ

...Evde her şey yolunda, kontluk Francesca'nın özenli yönetimi altında iyiye gidiyor. Hâlâ John'un yasını tutuyor, fakat öte yandan hepimiz aynı durumdayız, eminim ki sen de öylesin. Francesca'ya doğrudan yazmayı dikkate alabilirsin. Seni özlediğini biliyorum. Ona tüm maceralarını aktarıyorum ama sen olsaydın kuşkusuz bunlar için annene anlattığından farklı bir tarz tercih ederdin.

—Helen Stirling'den oğlu Kilmartin Kontu'na, Hindistan'a gidişinden iki yıl sonra.

Haftanın geri kalanı çiçekler ve şekerlemelerin aşırı derecede sinir bozucu karmaşasıyla geçti. Hatta, diye ürpererek anımsadı Michael, bir de ön basamaklarda yüksek sesle sergilenen dehşete düşürücü bir şiir okuma olayı da vardı.

Görünüşe bakılırsa Francesca tüm çiçeği burnunda, sosyeteye ilk kez adım atmış genç kızları gölgede bırakıyordu. Onunla evlenen kişi olabilmek için rekabet eden erkeklerin sayısı her geçen gün ikiye katlanmıyordu belki ama Michael'a açıkça öyle geliyordu, her gün koridorda ona sevdalı olan birileriyle karşılaşıyordu.

Bu bir adamın kusmak istemesine yeterdi. Mümkünse etrafındaki sevdalı gençlerin üstüne.

Michael'ın da hayranları vardı tabii. Fakat bir kadın için bir erkeği ziyaret etmek uygun bir davranış olmadığından Michael genellikle sadece kendi tercihi doğrultusunda onlarla ilgileniyordu. Ve onlar –sebepsizce– haber vermeden çıkıp gelmiyorlar ve gözlerinin rengini bir şeylere benzetmeye çalışmıyorlardı...

Tamam, zaten insanlar sıradan gri gözlerini neye benzetebilirlerdi ki. Aptalca bir örnek seçmiş olabilirdi, yine de bu birden fazla erkeğin Francesca'nın gözleri üzerine methiyeler düzmesini dinlemek zorunda kalmış olması gerçeğini değiştirmiyordu.

Tanrım, bu adamların hiçbirinin beyninde yaratıcı bir fikir yok muydu? *Herkesin* genç kadının gözlerinden söz etmesi bir derece de bari birinde onları su ya da hava dışında bir şeye benzetebilme yaratıcılığı olsaydı.

Michael tiksintiyle homurdandı. Francesca'nın gözlerine gerçekten bakmaya zaman ayıran herkes, onun gözlerinin renginin tamamen kendine has olduğunu fark ederdi.

Sanki gökyüzü onlarla kıyaslanabilirmiş gibi.

Ayrıca Francesca'nın mide bulandırıcı taliplerine katlanmak, Colin'le olan son konuşmasını düşünmeden edemeyen Michael için her şeyi daha da zorlaştırıyordu.

Francesca ile evlenmek mi? Daha önce bunu düşünmek için bile kendine izin vermemişti.

Ama şimdi bu düşünce onu baş döndürücü bir sıcaklık ve yoğunluk ile kıskacına almıştı.

Francesca ile evlenmek. Yüce Tanrım. Bununla ilgili her şey yanlıştı.

Bunu deli gibi istemesi dışında.

Onu izlemek, onunla konuşmak ve aynı evde yaşamak cehennem azabı gibiydi. Önceden de bunun zor olduğunu düşünürdü –asla sahip olamayacağı birini sevmenin– ama bu...

Bu bin kat daha beterdi.

Colin biliyordu.

Biliyor olmalıydı. Bilmiyor olsa niye böyle bir şeyi önermişti ki?

Michael'ın yıllarca akıl sağlığını korumuş olmasının tek bir sebebi vardı: Kimse onun Francesca'ya âşık olduğunu bilmiyordu.

Dahası bunu gizlememiş olsaydı onuru açıkça yerle bir olurdu.

Fakat artık Colin biliyordu ya da en azından tahmin ediyordu ve bu durumda Michael göğsünden yükselen panik hissinin önüne geçmekte güçlük çekiyordu.

Colin biliyordu ve Michael'ın bu konu hakkında bir şeyler yapması gerekecekti.

Ya Francesca'ya da söylediyse?

Bu soru zihninde en ön sıradaydı, Colin'le tesadüfi görüşmelerinin üstünden neredeyse bir hafta geçmiş olmasına rağmen şu anda Burwick balosunda kenara çekilmişken bile aklındaydı.

"Bu gece çok güzel görünüyor, değil mi?"

Bu ses annesine aitti. Michael Francesca'yı izlemiyormuş gibi davranmayı unutmuş olduğunu fark etti. Helen'e döndü ve ona hafif bir reverans yaptı. "Anne," diye mırıldandı.

"Değil mi?" diye ısrar etti Helen.

"Tabii," diyerek ona katıldı, yeterince çabuk cevap verdi ki bu sayede annesi sadece kibarlıktan böyle dediğini düşünebilirdi.

"Yeşil ona yakışıyor."

Francesca'ya her şey yakışıyordu, fakat bu fikrini annesine söyleyecek değildi, o yüzden sadece başını salladı ve hemfikir olduğunu mırıldandı.

"Onunla dans etmelisin."

"Edeceğim, merak etme," dedi şampanyasından bir yudum alarak. Aslında tam olarak şu anda balo salonunun öteki

tarafına doğru hızla gitmek ve zor kullanarak onu can sıkıcı küçük hayran kalabalığından kurtarmak *istiyordu*, ancak elbette annesinin önünde böyle bir duyguyu belli edemezdi. "İçkimi bitirdikten sonra."

Helen dudaklarını büzdü. "O zamana kadar dans sırası dolmuş olacaktır. Bence hemen şimdi git yanına."

Michael annesine döndü ve gülümsedi. Bu, Helen'in aklında Francesca'ya sabitlenmesine neden olan her ne varsa bunu dağıtmak amacıyla yapılan muzip bir sırıtmaydı aslında. "Şimdi neden bunu yapayım..." derken kadehini yakındaki bir masaya bıraktı. "Seninle dans edebilmek varken?"

Helen, "Seni kerata," dedi ama oğlunun onu piste yönlendirmesine karşı çıkmadı.

Michael yarın bu yaptığının bedelini ödeyeceğini biliyordu; sosyetenin nüfuzlu anneleri şimdiden akbabalar gibi etrafını sarıyorlardı ve annesine düşkün bir hovarda kadar hoşlarına giden başka bir şey daha yoktu.

Dans sohbete izin vermeyen hareketli bir türdendi. Ve Michael annesine eşlik ederken göz ucuyla zümrüt yeşili elbisesinin içinde ışık saçan Francesca'ya bakmaya devam ediyordu. Francesca'yı izlediğinin farkına varan kimsenin olmaması iyi bir şeydi. Fakat müzik sondan bir önceki yükselişe geçtiğinde genç kadın görüş açısından çıktı.

Ve onu görmek için geri döndüğünde Francesca orada yoktu.

Kaşlarını çattı. Çok garipti. Belki de hanımlara özel dinlenme odasına gitmiştir, diye düşündü ama bu olamazdı; onu yeterince yakından izleyen öylesine acınası bir ahmaktı ki Francesca'nın daha yirmi dakika önce oraya gitmiş olduğunu bile biliyordu.

Annesiyle dansını tamamlayıp ona veda etti, ardından Francesca'yı son gördüğü yer olan odanın kuzey tarafında gezinmeye başladı. Birinin yolunu kesmesi ihtimaline karşın hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Yine de bu, insanların ara-

sından geçerken konuşulanlara kulak kabartmasına engel değildi. Bununla birlikte kimse Francesca'dan bahsetmiyordu.

Genç kadını son gördüğü noktaya ulaştığında arka bahçeye açılan çift kanatlı cam kapıları fark etti. Perdeler de kapılar da kapalıydı; henüz aylardan Nisan'dı ve salonu ısıtan üç yüz kişinin varlığına rağmen gece havası içeri girmesine izin verilemeyecek kadar soğuktu. Michael bir anda durumdan şüphelendi; kendisi de gecenin karanlığında neler olabileceğinden habersiz birçok kadını birlikte bahçeye çıkacak kadar etkilemişti.

Dikkat çekmemeye çalışarak dışarı çıktı. Francesca gerçekten arka bahçede bir erkekle birlikteyse, Michael'ın isteyeceği en son şey peşine düşmüş bir insan grubu olurdu.

Partinin gürültüsü cam kapılardan dışarı akıyordu, buna rağmen gece sessizdi.

Sonra Francesca'nın sesini duydu.

Ve karnından bıçaklanmış gibi hissetti.

Sesi mutlu geliyordu, dahası onu dışarıya çeken adam her kimse varlığından memnuniyeti fazlasıyla hissediliyordu. Michael onun ne dediğini anlayamıyordu ama genç kadın açıkça kahkaha atıyordu. Bu melodik, çınlayan bir sesti ve Michael'ın ruhunu yakan cilveli bir mırıldanmayla sona erdi.

Michael ellerini arkasındaki kapı kulpunun üzerine koydu. Gitmeliydi. Francesca onun burada olmasını istemezdi.

Fakat olduğu yere mıhlanmış gibiydi.

Onu John'la birlikteyken hiçbir zaman —asla— gizlice gözetlememişti. Kendinin dahil olmadığı bir konuşmayı bir kez bile dinlememişti. Kazara kulak misafiri olduğunda bile hemen oradan uzaklaşmıştı. Ama şimdi durum farklıydı. Bunu açıklayamıyordu fakat bu farklıydı ve kendini zorlasa da gidemiyordu.

Sadece bir dakika daha, dedi içten içe. Hepsi bu kadar. Francesca'nın tehlikeli bir durumda olmadığından emin olmak için bir dakika daha kalacaktı ve...

"Hayır, hayır."

Bu Francesca'nın sesiydi.

Kulak kabartarak sesin geldiği yöne doğru birkaç adım attı. Genç kadın üzgünmüş gibi görünmüyor olsa da "hayır" diyordu. Elbette bir şakaya gülüyor veya duyduğu bir dedikoduya tepki veriyor da olabilirdi.

"Gerçekten gitmek zorun... *Hayır!*"

Michael'ın harekete geçmesi için bu yeter de artardı bile.

Francesca, Sör Geoffrey Fowler ile dışarı çıkmaması gerektiğini biliyordu, fakat adam çok kibar ve cana yakındı, ayrıca kalabalık balo salonunun ısısı da gittikçe artıyordu. Sosyeteye ilk adım attığı zamanlarda, yani henüz bekârken bu asla yapmadığı türden bir şeydi, ancak dullar için kurallar o kadar da sıkı değildi, hem Sör Geoffrey kapıyı aralık bırakacağını söylemişti.

İlk birkaç dakika her şey çok güzeldi. Sör Geoffrey onu güldürmüş ve Francesca'nın kendini güzel hissetmesini sağlamıştı. Tüm bunları ne kadar özlemiş olduğunu anlamak biraz üzücü olsa da kahkaha atmış, flört etmiş ve kendine anın tadını çıkarmak için izin vermişti. Kendini tekrar bir kadın gibi hissetmek istiyordu; kelimenin tam anlamıyla değil belki ama yine de arzulandığını bilmenin çarpıcı sarhoşluğunun keyfini çıkarmasının ne zararı olabilirdi ki?

Belki de hepsi Francesca'nın artık adı çıkmış çifte çeyizinin peşindeydi. Ya da belki istedikleri İngiltere'nin en nüfuzlu iki ailesi ile bir birleşmeydi —sonuçta Francesca hem Bridgerton hem de Stirling'di. Tüm bunlara rağmen bir geceliğine de olsa genç kadın *arzu edildiğine* inanacaktı.

Çok geçmeden Sör Geoffrey yakınlaşmaya başlamıştı. Francesca mümkün olduğu kadar belli etmeden geri çekilmişti, fakat Geoffrey her seferinde ona doğru bir adım daha

atmıştı. Ve genç kadın farkına bile varmadan kendini kalın gövdeli bir ağaca dayanırken bulmuştu. Sör Geoffrey'nin elleri ise başının iki yanına, ağaç kabuğunun üzerine yerleşmişti.

"Sör Geoffrey," dedi Francesca kibar tavrını korumaya çalışarak. "Sanırım aramızda bir yanlış anlaşılma oldu. Ben partiye geri dönmek istiyorum." Sesini arkadaşça ve sakin tutmuştu zira pişman olacağı bir tepkiye yol açmak istemiyordu.

Geoffrey kafasını Francesca'nınkine doğru biraz daha indirdi. "Neden dönmek isteyesin ki?" diye sordu.

"Hayır, hayır," diyerek kafasını, ona iyice yaklaşan Geoffrey'den uzaklaştırmaya çalışarak yana eğdi. "İnsanlar beni aramaya başlayacaklar." Lanet olsun, adam biraz daha üstüne gelirse ya ayağına basacak ya da ağabeylerinin ona toy bir kızken öğretmiş olduğu gibi kasığını tekmeleyecekti. "Sör Geoffrey," dedi son bir kez medeni olmaya çalışarak. "Gerçekten gitmek zorun..."

Ve tam o sırada Geoffrey ıslak, tek kelimeyle tatsız dudaklarını Francesca'nın dudaklarına değdirdi.

Genç kadın, "Hayır!" diye bağırmayı başardı.

Fakat Geoffrey onu zorla da olsa öpmeye epey kararlıydı. Francesca ne kadar kurtulmayı denerse denesin boşunaydı, adam tahmininden çok daha güçlüydü ve görünen o ki geri çekilme niyetinde değildi. Genç kadın yine de mücadele ediyordu, dizini kasığına geçirebilmek için bacağını hareket ettirdi ama hamlesini uygulayamadan Sör Geoffrey aniden... Kayboldu.

"Ah!" Bir şaşkınlık nidası dudaklarından dökülüverdi. İleride ne olduğunu anlamadığı, telaşlı bir hareketlilik vardı. Ete vurulan eklemlerin mide bulandırıcı sesini ve birinin derinden hissedilen acı çığlığını duydu.

Francesca ne olduğunu anlayamadan Sör Geoffrey yere yapıştı ve hararetle sövmeye başladı. Çok geçmeden genç kadın onun üzerinde iri bir adamın belirdiğini ve çizmesini sertçe Sör Geoffrey'nin göğsüne bastırdığını gördü.

Gözlerine inanamayarak, "Michael?" dedi.

"Söylemen yeter," dedi Michael, Francesca'nın tahmin dahi edemeyeceği keskin bir ses tonuyla. "Ve hemen kaburgalarını kırayım."

"Hayır!" dedi Francesca hemen. Sör Geoffrey'nin bacaklarının arasına tekme atmış olsaydı bir nebze bile suçluluk duymazdı fakat Michael'ın adamı *öldürmesini* istemiyordu.

Ve yüzüne bakınca Michael'ın bunu seve seve yapabileceğinden emin oldu.

"Buna gerek yok," diyerek hızla onun yanına gitti ve gözlerindeki ölümcül parıltıyı görür görmez geri çekildi. "Ah, buradan gitmesini isteyebiliriz, belki?"

Michael birkaç saniye boyunca hiçbir şey yapmadan Francesca'ya dikkatle baktı. Bakışları merhametsiz ve öyle yoğundu ki genç kadın nefes alamadığını hissetti. Sonra çizmesini Sör Geoffrey'nin göğsüne biraz daha gömdü. Yeterince sert değildi, yinede sırtüstü yatan adamın inlemesine yetmişti.

"Emin misin?" dedi sertçe.

"Evet, lütfen, canını yakmamıza gerek yok," dedi Francesca. Tanrım, biri onları bu şekilde yakalarsa her şey bir kâbusa dönerdi. Genç kadının itibarı zedelenirdi ve saygın bir baronete saldırdığı için kimbilir Michael hakkında neler denirdi. "Onunla dışarı çıkmamalıydım," diye ekledi.

"Evet, bunu yapmamalıydın," dedi Michael gaddarca. "Ama her halükârda, bu ona seni taciz etme hakkı vermez." Birdenbire ayağını Sör Geoffrey'nin göğsünden çekti ve titreyen adamı çekip ayağa kaldırdı. Yakasından kavrayıp onu ağaca yapıştırdı ve burun buruna gelinceye dek ona doğru eğildi.

"Kapana kısılmak güzel bir his değilmiş, değil mi?" diye gürledi.

Sör Geoffrey hiçbir şey söylemedi, sadece dehşete düşmüş gözlerle ona baktı.

"Hanımefendiye söylemek istediğin bir şey var mı?"

Sör Geoffrey başını çılgınca iki yana salladı.

Michael onun kafasını ağaca vurarak, "Emin misin?" diye bağırdı.

"Özür dilerim!" dedi Sör Geoffrey tiz bir sesle.

Daha çok bir kız gibi, diye düşündü Francesca duygusuzca. Ondan iyi bir eş olmayacağını tahmin ediyordu, bu da üstüne tuz biber ekmişti.

Fakat Michael'ın henüz onunla işi bitmemişti. "Bir daha Leydi Kilmartin'in yanına on metreden fazla yaklaşırsan, bağırsaklarını kendi ellerimle sökerim."

Bu Francesca'nın bile irkilmesine neden oldu.

"Anlaşıldı mı?"

Sör Geoffrey yine viyaklar gibi tiz bir ses çıkardı, bu kez ağlayacak gibi duruyordu.

Michael, "Defol git şimdi," diye homurdandı ve dehşet içindeki adamı itekledi. "Ve hazır konusu açılmışken, bir iki aylığına bu şehirden de yok olacaksın."

Sör Geoffrey ona şaşkınlıkla baktı.

Kıpırtısız durması Michael'ı olduğundan daha tehlikeli gösteriyordu. Çok geçmeden duygusuzca omuz silkerek, "Özleneceğini sanmıyorum," dedi.

Francesca nefesini tutmuş olduğunu fark etti. Michael çok korkutucu olsa da aynı zamanda muhteşemdi ve onu hiç böyle görmemiş olduğunu fark etmek genç kadını iliklerine kadar sarsmıştı.

Hiçbir zaman onun böyle olabileceğini düşünmemişti.

Sör Geoffrey çimenlikten arka kapıya doğru koşmaya başlamıştı bile. Francesca ile Michael yalnız kalmışlardı ve genç kadın tanışmalarından bu yana ona söyleyecek tek bir kelime dahi bulamıyordu.

"Özür dilerim," dışında.

Michael ona doğru öyle bir hışımla döndü ki Francesca neredeyse sendeledi. "Özür dileme."

"Hayır, haklısın," dedi. "Ama işin aslını tahmin etmeliydim ve..."

"Asıl *o* başına neler geleceğini tahmin etmeliydi," dedi Michael vahşice.

Doğru söylüyordu, Francesca uğradığı saldırıyı kesinlikle kendi suçuymuş gibi görmeyecekti, fakat aynı zamanda Michael'ın sinirini körüklemek de istemiyordu. Onu hiç böyle görmemişti. Aslında daha önce kimseyi böyle görmemişti – Michael yoğun öfkesi yüzünden parçalara ayrılacakmış gibi duruyordu. Francesca onun kontrolünü kaybettiğini düşünmüştü ama sessizce durmuş nefes almaya bile korkar halde onu izlerken durumun tam aksi olduğunu anladı.

Michael kontrolüne bir mengene kadar sıkı tutunuyordu aslında; yoksa Sör Geoffrey şu anda kanlı bir külçe halinde yerde yatıyor olurdu.

Francesca havayı yumuşatacak bir şey, ne olursa olsun herhangi bir şey söylemek için ağzını açtı ama aklına hiçbir şey gelmiyor, çok iyi tanıdığını sandığı bu adamı seyretmekten başka hiçbir şey yapamıyordu.

İçinde bulundukları anda büyüleyici bir şey vardı ve gözlerini Michael'dan ayıramıyordu. Genç adam derin derin nefes alıp veriyordu, hâlâ öfkesini kontrol etmeye çalıştığı belliydi ve Francesca onun tamamen *orada* olmadığını anladı. Ufukta uzak bir noktaya gözlerini dikmişti ve sanki...

Sanki acı çekiyordu.

"Michael," diye fısıldadı.

Michael tepki vermedi.

"Michael?" Bu kez uzanıp ona dokundu ve Michael irkilerek hızla arkasına döndü, çevikliği az kalsın Francesca'nın geriye doğru sendelemesine yol açacaktı.

"Ne oldu?" diye sordu Michael kısık sesle.

"Hiç," diye geveledi. Ne demek istediğini, hatta onun adından başka söyleyecek bir şeyi var mıydı hatırlamıyordu.

Michael bir an için gözlerini kapattı, hemen sonra açtı, Francesca'nın lafını tamamlamasını beklediği belliydi.

"Eve dönmek istiyorum," dedi Francesca. Partinin cazip bir yanı kalmamıştı, tek yapmak istediği şey, her şeyin güvenli ve tanıdık olduğu bir kozaya çekilmekti.

Çünkü Michael birdenbire ona bu iki hissi de telkin etmemeye başlamıştı.

"İçeri girdiğimde senin adına özürlerini iletirim," dedi Michael sert bir ses tonuyla.

"Seni ve anneleri alması için arabayı geri yollarım," dedi Francesca. Son baktığında Janet ve Helen hallerinden gayet memnun görünüyorlardı. Tatlarını kaçırmak istemezdi.

"Seni arka kapıdan mı geçireyim yoksa balo salonundan mı geçmek istersin?"

"Arka kapıyı tercih ederim," dedi Francesca.

Michael ona arabaya kadar eşlik etti ve tüm yol boyunca Francesca onun yakıcı ellerini sırtında hissetti. Arabaya vardıklarında genç adamın yukarı çıkması için uzattığı eli kabul etmek yerine ona doğru döndü, ansızın dilinin ucuna kadar gelen soruyu sorma ihtiyacı hissetmişti.

"Bahçede olduğumu nasıl anladın?"

Michael bir şey demedi. Belki de cevap verecekti, fakat Francesca'yı tatmin edecek kadar hızlı değildi.

"Beni mi izliyordun?" diye sordu Francesca.

Michael'ın dudakları kıvrıldı, bu bir gülümsemeye benzemiyordu, hatta bir tebessüm bile değildi. "Ben her zaman seni izliyorum," dedi tatsız bir tavırla.

Francesca gecenin geri kalanında *bunun* ne anlama geldiğini düşünecekti.

ON DÖRT

...Francesca beni özlediğini söyledi mi? Yoksa bu sadece senin yorumun mu?

—Kilmartin Kontu'ndan annesi Helen Stirling'e, Hindistan'a gelişinden iki yıl, iki ay sonra.

Francesca üç saat sonra Kilmartin Malikânesi'ndeki yatak odasında otururken Michael'ın döndüğünü duydu. Janet ile Helen biraz erken dönmüşlerdi ve Francesca holde onlara rastladığında, anneler Michael'ın kulübe yapacağı bir ziyaretle geceyi noktalamaya karar verdiğini söylemişlerdi.

Büyük olasılıkla benden uzak durmak içindir, diye düşündü genç kadın, gerçi bu kadar geç bir saatte Michael onu ayakta görmeyi beklemiyordu muhtemelen. Yine de Francesca akşam balodan ayrılırken aşikâr bir izlenim edinmişti: Michael onu yanında istemiyordu. Gerçek bir kahramanın cesareti ve azmiyle onun onurunu savunmuştu, fakat Francesca elinde olmadan bunun gönülsüzce yapıldığı, yapmak istenen değil de yapılması gereken bir şey olduğu hissine kapılmıştı.

Daha da kötüsü Michael'ın onu —Francesca'nın her zaman olduğunu sandığı— sevgili yakın arkadaşı değil de varlığına katlanılması gereken biri olarak görmesiydi.

Bunu düşünmek genç kadının kalbini kırıyordu.

Michael eve geldiğinde onu rahat bırakacağına dair kendine söz vermişti. Sadece kapıdan yatak odasına ilerlerken yankılanan ayak seslerini dinledi. (Gizlice dinlemeyecek kadar yüksek bir standarda sahip olmadığını, daha doğrusu buna direnemeyeceğini kendine itiraf edecek dürüstlüğe sahipti.) Sonra odalarını birbirine bağlayan ağır meşe kapıya (kapı Francesca'nın annesinin dönüşünden beri her iki taraftan da kilitliydi, bunun sebebi Michael'ın bir tehdit oluşturacağı değildi ama kural her zaman kuraldı) doğru gitti ve birkaç dakika boyunca durup dinledi.

Ne için dinlediği ya da Michael odasına doğru ilerlerken çıkan ayak seslerini duyma ihtiyacını neden hissettiği hakkında bir fikri yoktu, sadece bunu yapması gerekiyordu. Bu gece bir şey değişmişti. Belki de hiçbir şey değişmemişti ve bu olasılık çok daha kötüydü. Michael hiçbir zaman sandığı adam olmamıştı belki. Fakat bu mümkün müydü? O kadar uzun süre Michael'a o kadar yakın olmuş, aralarına mesafe girdiğinde bile onu en yakın arkadaşlarından saymıştı, buna rağmen onu hâlâ tanıyamamış mıydı?

Michael'ın ondan sır saklayacağını aklının ucundan bile geçirmemişti. Ondan! Herkesten saklayabilirdi belki ama Francesca'dan asla.

Bu düşünceler onu hazırlıksız yakalamış ve sarsmıştı. Sanki biri gelip Kilmartin Malikânesi'nin güney duvarının altına bir sürü tuğla sokuşturmuş ve tüm dünyaya dengesiz bir eğim vermişti. Ne yaparsa yapsın, ne düşünürse düşünsün kaydığını hissediyordu. Ne tarafa doğru kaydığını bilmiyordu ve tahmin etmeye de cesareti yoktu.

Fakat ayağının altındaki zemin artık sağlam değildi.

Francesca'nın yatak odası Kilmartin Malikânesi'nin ön tarafına bakıyordu ve buradan etraf sessiz olduğunda giriş kapısının kapanışı bile duyulabiliyordu. Tabii ortalama bir

şiddetle kapatılması şartıyla. Kapının çarpılmasına gerek bile yoktu ama...

Her neyse Michael kapıyı onun duyabileceği bir sertlikte kapamış ve Francesca gerçeği açığa çıkaran "pat" sesini duyup onun kısık sesli konuşmasının uğultusuna kulak kesilmişti, herhalde Priestley paltosunu alırken genç adamı lafa tutmuştu.

Michael eve dönmüştü, yani Francesca da sonunda yatağına uzanabilir ve en azından uyuyormuş gibi yapabilirdi.

Michael eve geldiğine göre gece resmi olarak bitmiş sayılırdı. Francesca'nın bu gece olanları arkasında bırakması, önüne bakması, belki de hiçbir şey olmamış gibi davranması lazımdı...

Ancak Michael'ın merdivenlerden çıkan ayak seslerini duyunca kendinden asla beklemeyeceği bir şey yaptı.

Kapıyı açtı ve kendini koridora attı.

Ne yapıyor olduğunu bilmiyordu. En ufak bir fikri bile yoktu. Çıplak ayakları koridordaki halıya değdiği anda bu davranış onu şoke etti, kısmen donakalmış ve nefesi kesilmişti.

Michael bitkin görünüyordu. Ve şaşkın. Boyunbağı hafif gevşemiş, simsiyah saçlarından dalgalı bir tutam alnına düşmüştü ve bu haliyle aynı zamanda nefes kesici derecede yakışıklı görünüyordu. Bu tespit Francesca'yı merak içinde bıraktı; onun ne kadar yakışıklı olduğunu ne zaman fark etmeye başlamıştı? Bu her zaman mevcut olan bir gerçekti, zihinsel olarak bunu daima biliyordu ama hiç dikkat etmemişti.

Şimdi ise...

Nefessiz kalmıştı. Michael'ın çekiciliği etrafındaki havayı dolduruyor, teninde geziniyor ve Francesca'nın aynı anda hem ürpermesine hem de sıcaklamasına sebep oluyordu.

"Francesca," dedi Michael, bu sadece yorgunlukla söylenmiş bir kelimeydi.

Ve tabii Francesca'nın söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Yapmak istediği şey hakkında düşünmeden harekete geçmek karakteriyle hiç bağdaşmıyordu, zaten bu gece tam olarak

kendisi gibi hissetmiyordu. Çok huzursuzdu, dengeden yoksundu ve kendini koridora atmadan evvelki tek düşüncesi (ki gerçekten düşündüyse) Michael'ı görmek zorunda olduğuydu. Bir anlığına görmek ya da sesini duymak. Michael'ın gerçekten düşündüğü kişi olduğuna inanabilirse belki kendisi de eskisi gibi olurdu.

Çünkü artık aynı kişi olduğunu hissetmiyordu.

Ve bu onu en derinden sarsıyordu.

"Michael," dedi, sonunda konuşabilmişti. "Ben... İyi geceler."

Michael bu anlamsız lafın üzerine tek kaşını kaldırarak ona öylece baktı.

Francesca boğazını temizledi. "Ben, ben... İyi olduğundan emin olmak istedim." O kısacık anda bulabildiği en mantıklı sıfatı kullanmıştı, yine de cümlesi kendi kulağına bile yavan gelmişti.

"İyiyim," dedi Michael kısık sesle. "Biraz yorgunum."

"Tabii," dedi Francesca. "Tabii."

Michael gülümsedi, tamamen neşeden yoksundu. "Tabii."

Francesca yutkundu, sonra kendini gülümsemeye zorladı. "Sana daha önce teşekkür edemedim," dedi.

"Ne için?"

"Bana yardım ettiğin için," diye yanıt verdi Francesca, sözlerinin anlaşılır olduğunu sanıyordu. "Aslında ben... Aslında ben kendimi koruyabilirdim sanırım." Michael'ın alaycı bakışları karşısında kendini savunurcasına ekledi: "Ağabeylerim bunu nasıl yapacağımı öğretmişlerdi."

Michael kollarını kavuşturdu ve ona belli belirsiz bir ilgiyle baktı. "O durumda eminim vakit kaybetmeden onu hadım edebilirdin."

Francesca dudaklarını birbirine bastırdı. "Her neyse," dedi, onun alaycı yorumuna bir karşılık vermeyecekti. "Gerçekten çok minnettarım, yapmak zorunda kalmadığım şey için..." Ve kızardı. Tanrım, yüzünün kızarmasından nefret ediyordu.

"Hayalarına dizinle vurmak zorunda kalmadığın için?" Ona yardımcı olmak için cümleyi tamamlayan Michael'ın dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Evet," dedi Francesca güçlükle. Yanaklarının renginin gül rengi, fuşya ve kırmızıyı atlayarak doğrudan pembeden kan kırmızısına geçmiş olduğuna tamamen ikna olmuştu.

Michael aniden, "Ne demek, rica ederim," dedi ve konuşmanın sona erdiğini işaret eden bir baş selamı verdi. "Şimdi, müsaadenle."

Odasına yöneldi ama Francesca henüz konuşmayı sonlandırmaya hazır değildi ve bunun şeytanın işi olduğundan emindi. "Bekle!" diye seslendi, yutkundu, şimdi bir şey söylemek zorundaydı.

Michael yavaşça ve tuhaf bir kararlılıkla geri döndü. "Evet?"

"Ben.. Ben sadece..."

Michael onun bocalamasına bir süre seyirci kaldıktan sonra nihayet, "Söyleyeceklerin yarını bekleyebilir mi?" diye sordu.

"Hayır! Bekle!" Ve bu kez uzanıp Michael'ın kolunu tuttu.

Genç adam donakaldı.

"Niye bana bu kadar kızgınsın?" diye fısıldadı Francesca.

Michael onun bu sorusuna inanamıyormuş gibi kafasını iki yana salladı. Bu esnada bakışlarını kolunun üzerinde duran Francesca'nın elinden ayırmadı. "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Niye bana bu kadar kızgınsın?" diye tekrar etti Francesca ve kelimeler dudaklarından çıkana kadar böyle hissediyor olduğunun farkına varmamış olduğunu anladı. Gelgelelim aralarında bariz bir soğukluk vardı ve bunun sebebini öğrenmek zorundaydı.

"Saçmalama," diye mırıldandı Michael. "Sana kızgın değilim. Sadece yorgunum ve uyumak istiyorum."

"Kızgınsın. Kızgın olduğundan eminim." Sesi buna olan inancıyla yüksek çıkmıştı. Kelimelere dökülen sözleri

aklından geçenler konusunda yanılmadığını anlamasına neden olmuştu. Michael saklamaya çalışıyor olsa da içinde Francesca'ya dönük bir öfke vardı.

Michael elini onunkinin üstüne koydu. Temasın sıcaklığıyla Francesca'nın nefesi kesildi. Ardından tek yaptığı genç kadının elini kolunun üzerinden çekmek oldu. "Ben yatıyorum," dedi ve arkasını dönüp onu geride bırakarak uzaklaşmaya başladı.

"Hayır! Gidemezsin!" Francesca aceleyle onu takip etti, düşünmeden, dalgınlıkla...

Direkt olarak onun yatak odasına doğru.

Michael önceden ona kızgın değilse bile artık kızgındı. "Odamda ne yapıyorsun?"

"Beni başından savamazsın," diyerek itiraz etti genç kadın.

Michael bakışlarını ona dikti. Sertçe. "Yatak odamdasın," dedi kısık sesle. "Gitmeni tavsiye ederim."

"Neler olduğunu açıklayana kadar hiçbir yere gitmeyeceğim."

Michael kıpırdamaksızın ona baktı. Her bir kası sert, katı birer şerit misali donup kalmıştı ki bu bir nimet sayılırdı çünkü hareket etmek için kendine izin verseydi —hareket etmeye mecali olsaydı— Francesca'nın üzerine atılırdı. Ve ona ulaşınca neler yapacağı hiç belli olmazdı.

Sınırları yeterince zorlanmıştı. Önce Colin, sonra Sör Geoffrey ve şimdi de önünde hiçbir şeyden haberi olmadan duran Francesca tarafından.

Tek bir öneri, dünyasını altüst etmeye yetmişti.

Neden onunla evlenmiyorsun?

Bu, altın bir tepside sunulan yasak elma gibiydi ve ona uzanmamalıydı.

John, diyordu vicdanı. *John. John'u hatırla.*

"Francesca," dedi, sesi sert ve kontrollüydü. "Saat çoktan gece yarısını geçti ve şu anda evli olmadığın bir adamın yatak odasındasın. Gitmeni tavsiye ediyorum."

Ama Francesca gitmedi. Lanet olsun, yerinden bile kıpırdamadı. Açık olan kapıdan bir metre uzakta, daha önce hiç görmemiş gibi Michael'a uzun uzun bakarak öylece durdu.

Michael onun açık bırakmış olduğu saçlarına dikkat etmemeye çalıştı. Üzerindeki yatak giysilerine de. Mütevazı şeylerdi, yine de Michael onları çıkarma arzusu duyuyor ve bakışlarının genç kadının davetkâr bir şekilde açıkta kalan ayak parmaklarına kaymasına engel olamıyordu.

Aman Tanrım, gözlerini dikmiş Francesca'nın ayak parmaklarına bakıyordu. *Ayak parmaklarına*. Hayatı ne hale gelmişti?

Francesca tekrar, "Niye bana kızgınsın?" diye sordu.

"Değilim," diye çıkıştı Michael. "Sadece senin..." Küfretmemek için kendini zor tutuyordu. "Odamdan çıkmanı istiyorum."

"Tekrar evlenmek istediğim için mi?" diye sordu Francesca, sesi duygu yüklüydü. "Öyle mi?"

Michael ne cevap vereceğini bilemedi ve ona dik dik bakmaya devam etti.

"John'a ihanet ettiğimi düşünüyorsun," dedi suçlar bir tavırla. "Hâlâ onun yasını tutmam gerektiğini düşünüyorsun."

Michael gözlerini kapadı. "Hayır, Francesca," dedi bitkinlikle. "Hiçbir zaman senin..."

Ama Francesca onu dinlemiyordu. "Yasını tutmuyor muyum sanıyorsun?" diye sordu. "Onu her gün düşünmediğimi mi sanıyorsun? Tekrar evlendiğim zaman ona etmiş olduğum bağlılık yeminini hiçe sayacak olmamın iyi hissetmeme neden olduğunu mu sanıyorsun?"

Michael ona baktı. Genç kadın sinirden ve belki de aynı zamanda üzüntüden düzgün nefes alamıyordu.

"John'la aramdaki bağı..." dedi, şimdi bütün vücudu titremeye başlamıştı. "Bana çiçek yollayıp duran erkeklerden hiçbirinde bulamayacağım. Ve tekrar evlenmeyi düşünmek saygısızlık.. Bencilce bir saygısızlık gibi geliyor. Kahretsin,

eğer çocuğum olmasını böyle çok... Böyle kahrolasıca çok istemeseydim..."

Belki duygu yoğunluğundan, belki de yüksek sesle küfretmenin şaşkınlığından ötürü lafını yarıda kesti. Kırpıştırdığı gözleri, aralık ve titrek dudaklarıyla tam karşısındaydı işte. En ufak bir temas parçalara ayrılmasına yetecek gibiydi.

Michael daha anlayışlı davranmış olması gerektiğini düşündü. Onu rahatlatmayı denemiş olmalıydı. Ve yatak odasının dışında herhangi bir yerde olsalardı, ikisini de yapabilirdi. Ama bu koşullarda tek yapabildiği nefesini kontrol edebilmekti.

Ve kendini.

Francesca kafasını kaldırıp ona tekrar baktı, gözleri kocaman ve mum ışığında bile nefes kesecek kadar maviydi. "Bilmiyorsun," dedi ve arkasını döndü. Çekmeceli alçak ama geniş çalışma masasına doğru yürüdü. Tırnaklarını tahta yüzeyine geçirerek masaya yaslandı. "Bilmiyorsun işte," diye fısıldadı, Michael'a hâlâ sırtı dönüktü.

Bu kadarı Michael'ın kaldırabileceğinden fazlaydı. Odasına dalmış, kendisinin bile anlamlandıramadığı sorular için Michael'dan cevap talep etmişti. Onun alanını istila etmiş, Michael'ın sınırlarını zorluyordu ve şimdi de onu görmezden mi gelecekti? Ona arkasını dönüp *hiçbir şey bilmediğini* mi haykıracaktı?

"Neyi bilmiyorum?" diye sordu, ardından Francesca'ya doğru yürümeye başladı. Adımları sessiz ama hızlıydı. Ve Francesca onun hemen arkasında olduğunu, ona dokunacak kadar, ondan istediğini alacak kadar yakın olduğunu ayrımsayamadan...

Bir anda arkasına döndü. "Sen..."

Cümlesine devam edemedi. Başka bir ses çıkaramadı. Hiçbir şey yapmaksızın bakışlarını Michael'ınkilere odaklamaktan başka.

"Michael?" diye fısıldadı.

Michael onun ne demek istediğini bilmiyordu. Bu bir soru muydu? Yoksa bir rica mı?

Francesca orada kıpırtısız duruyordu, duyulabilen tek ses nefes alıp verişiydi. Ve bakışlarını Michael'ın yüzünden ayırmıyordu.

Michael'ın parmakları karıncalanmaya başladı. Bedeni yanıyordu. Francesca çok yakınındaydı. Daha önce hiç olmadığı kadar yakınında. Genç kadının yerinde başka biri olsaydı, Michael onun öpülmek istediğine yemin edebilirdi.

Dudakları aralıktı ve bakışları yüzünde geziniyordu. Çenesini biraz kaldırmıştı, sanki Michael'ın ona doğru eğilmesini ve kaderini çizmesini bekliyor, bunu diliyor ve ne zaman olacağını merak ediyordu.

Michael bir şeyler dediğini duydu, genç kadının adını söylemişti galiba. Göğsü sıkışıyordu, kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpıyordu ve sonunda imkânsız olan kaçınılmaza dönüştü, bu kez duramayacağını biliyordu. Bu kez kontrolü, fedakârlığı ve suçluluk duygusu ile bir işi yoktu.

Bu an ona aitti.

Ve bu kez Francesca'yı öpecekti.

Olanları sonradan düşündüğünde Francesca'nın ileri sürebileceği tek bir bahane vardı: Michael'ın tam arkasında durduğunu bilmiyordu. Halı kalın ve yumuşaktı, ayrıca düşüncelerinin uğultusu genç adamın ayak seslerini duymamasına neden olmuştu. Tüm bunları bilmiyordu, bilemezdi, biliyor olsaydı iğneli bir cevap verip Michael'ı susturma niyetiyle arkasına dönmezdi. Onun kendini suçlu ve berbat hissetmesi için ağır laflar sarf edecekti, fakat arkasına döndüğünde...

Michael tam karşısındaydı.

Yakındı, çok ama çok yakındı. Ancak birkaç santim ötesindeydi. Biri Francesca'ya bu kadar yakın durmayalı yıllar olmuştu, özellikle de Michael *hiç bu kadar* yakınında olmamıştı.

Francesca konuşamıyor, düşünemiyor, nefes almaktan başka hiçbir şey yapamıyordu. Michael'ın suratına bakarken korkunç bir yoğunlukla onu öpmek istediğini fark etmişti.

Michael'ı.

Aman Tanrım, Michael'ı istiyordu.

Bir bıçak içini oyuyor gibiydi. Böyle hissetmemesi gerekirdi. Herhangi birini istememesi gerekirdi. Hele ki Michael'ı...

Çekip gitmeliydi. Koşarak kaçmalıydı oradan. Fakat bir şey onu yerine mıhlamıştı sanki. Gözlerini genç adamdan ayıramıyor, dudaklarını nemlendirme içgüdüsüne karşı koyamıyordu ve sonunda Michael omuzlarını kavradığında itiraz etmedi.

Hareket bile etmedi.

Sadece belki *biraz* Michael'a doğru eğildi... İçinde bir şey bu anı, kadın ve erkek arasındaki bu ince dansı tanımıştı.

Kendini bir öpüşmenin etkisine bırakmayalı çok uzun zaman olmuştu, fakat görünüşe göre beden bazı şeyleri unutmuyordu.

Michael onun çenesine dokunarak yüzünü biraz yukarı kaldırdı.

Francesca hâlâ "hayır" demiyordu.

Ona baktı, dudaklarını bir kez daha yaladı ve bekledi...

İlk temas anını bekledi, ne kadar dehşet verici ve yanlış olsa da kusursuzluğun tadını alacağını biliyordu.

Ve öyle oldu.

Michael'ın dudakları onunkilere hafif bir okşayış gibi usulca dokundu. Bu ustalıkla baştan çıkaran, tüm vücuduna ürpertiler gönderen ve çaresizce fazlasını istemesine neden olan bir öpücüktü.

Puslu zihninin gizli yerlerinde bunun yanlış, hatta delice olduğunu biliyordu.

Yine de şu an cehennem ateşi ayaklarını yakıyor olsa bile hiçbir güç onu yerinden kımıldatamazdı.

Michael'ın dokunuşu onu büyülemiş, aklını başından almıştı. Bedenini onu daha fazlasına cesaretlendirmek için kımıldatamıyor, bununla birlikte uzaklaşmak için de hiçbir çaba sarf etmiyordu.

Sadece nefesini tutuyor ve onun bir şeyler yapmasını bekliyordu.

Ve beklediğine değdi. Michael'ın eli genç kadının sırtına kaydı, parmakları sersemletici bir sıcaklıkla Francesca'yı cezbediyordu.

Michael onu tam olarak kendine çekmedi ama bir anda aralarındaki mesafe kayboluverdi. Francesca ipek sabahlığının üzerinden onun smokininin nazik sürtünüşünü hissedebiliyordu.

Ve giderek sıcaklıyordu. Eriyordu sanki.

Bu harikaydı.

Michael'ın dudakları daha fazlasını istiyordu, bu yüzden Francesca fazlasını keşfetmesine olanak sağlamak için dudaklarını araladı. Genç adam bundan sonuna kadar faydalandı, dili ağzından içeri kaydı ve cezbedici bir şekilde onun arzusunu canlandırdı, bunun üzerine dizlerinin bağı çözülen Francesca kollarından kavrayarak ona tutundu ve bu öpüşmedeki kendi rolünü kabul etti.

Michael'ı istediğini.

Michael onun adını fısıldadı. Sesi arzu, ihtiyaç ve başka bir şeyin, acı verici bir şeyin etkisiyle boğuktu. Francesca'nın ise tüm yapabildiği onu tutmaya çalışmak, kendisini öpmesine izin vermek ve Tanrı yardımcısı olsun ona karşılık vermekti.

Elleri Michael'ın ensesine doğru kaydı, teninin yumuşak sıcaklığını hissetti. Genç adamın son günlerde biraz uzun olan gür saçları parmaklarının arasında kıvrılıyordu. Ah, elini saçlarının arasında gezdirmek istiyordu.

Michael'ın eli yukarılara çıkarken geçtiği yerde ateşten bir iz bırakıyordu âdeta. Omuzlarından koluna, ardından göğüslerine doğru...

Francesca kaskatı kesildi.

Michael bunu fark edecek durumda değildi, göğsünü kavrarken duyulabilir bir sesle inledi.

"Hayır," diye fısıldadı Francesca. Bu çok fazla, fazla yakındı.

Çok fazla... Michael'dı.

Michael, "Francesca," diye mırıldanırken dudakları genç kadının yanağından kulağına doğru ilerliyordu.

"Hayır," dedi Francesca ve onun kollarından sıyrıldı. "Yapamam."

Michael'a bakmak istemiyordu ama kendine engel olamadı. Ve baktığında pişman oldu.

Genç adamın çenesi alçalmış, yüzü hafifçe başka tarafa dönmüştü, fakat yakıcı ve yoğun bakışları hâlâ ona odaklıydı.

Ve Francesca yine sıcakladığını hissetti.

"Bunu yapamam," diye fısıldadı.

Michael hiçbir şey söylemedi.

Kelimeler ağzından hızla çıkıyor olsa da Francesca aynı şeyi tekrarlayıp duruyordu. "Yapamam. Yapamam. Yapamam... Ben... Ben..."

"O zaman git," dedi Michael keskin bir ses tonuyla. "Hemen."

Francesca oradan hızla kaçtı.

Odasına, sonra da ertesi gün annesinin evine.

Ve ertesi gün de İskoçya'ya doğru.

ON BEŞ

...Hindistan'da iyi vakit geçiriyor olmana sevindim, yine de eve dönmeyi düşünmeni istiyorum. Hepimiz seni özlüyoruz, ayrıca yurtdışındayken yerine getiremeyeceğin sorumlulukların var.

–Helen Stirling'den oğlu Kilmartin Kontu'na, Hindistan'a gidişinden iki yıl, dört ay sonra.

Francesca her zaman iyi bir yalancı olmuştu ve Michael onun anneler için bırakmış olduğu notu okurken genç kadının yüz yüze iletişim kurması gerekmeyip bunu yazarak halledebileceği zamanlarda çok daha iyi olduğunu düşündü.

Kilmartin'de olağanüstü bir durum var, diye yazmıştı Francesca ve koyunlar arasında lekeli hummanın yayıldığını, onun acil ilgisine ihtiyaç duyulduğunu takdire değer bir detayla anlatmıştı. Merak etmelerine gerek olmadığını, yakında döneceğini söylüyor, dönerken de aşçının müthiş ahududu reçellerinden –herkes onların eşsiz olduğunu, Londra'da hazırlanan herhangi bir reçelle karşılaştırılamayacağını biliyordu– getireceğine dair söz veriyordu.

Michael'ın şimdiye kadar bir koyunun veya başka bir çiftlik hayvanının lekeli hummaya yakalandığını duymamış olması-

nın bir önemi yoktu. İnsanın asıl merak ettiği, bir koyunda o lekelerin nasıl görülebileceğiydi.

Her şey çok temiz ve basit bir şekilde hallolmuş gibiydi, hatta Michael annelerin hafta sonu için şehirdışında olmalarını da Francesca ayarlamış olabilir mi, diye merak ediyordu, bu sayede genç kadın onlarla yüz yüze vedalaşmak zorunda kalmadan kaçabilmişti.

Bu yaptığı tam bir kaçıştı. Michael'ın bundan hiç kuşkusu yoktu. Kilmartin'de acil bir durum olduğuna bir an için bile inanmamıştı. Durum bu şekilde olsaydı, Francesca ne olursa olsun ona haber verirdi. Araziyi yıllardır o yönetiyordu, fakat kont olan Michael'dı ve artık geri dönmüştü, Francesca onun konumuna el koyacak ya da onu yok sayacak biri değildi.

Bunun yanı sıra Michael onu öpmüş ve onu öptükten sonra genç kadının yüzünün aldığı hali görmüştü.

Francesca'nın Ay'a kaçabilme imkânı olsaydı, yapacağı kesinlikle bu olurdu.

Janet ve Helen onun gidişinden ötürü endişelenmemişlerdi ama her ikisi de hiç durmadan onu ne kadar özlediklerinden bahsediyorlardı.

Michael ise çalışma odasında oturuyor ve kendini kırbaçlayabilmek için bir yol arıyordu.

Francesca'yı öpmüştü. Onu *öpmüştü*.

Bu gerçek duygularını saklamaya çalışan bir adam için hiç de yerinde bir hareket değil, diye düşündü alaycı bir şekilde.

Francesca'yı altı yıldır tanıyordu. Altı yıldır her şeyi yüzeyin altında tutmuş, rolünü kusursuz oynamıştı. Altı yıldır. Sonra da gidip her şeyi basit bir öpücük için mahvetmişti.

Tabii o öpücük hakkında basit olan hiçbir şey yoktu.

Bir öpücüğün tüm hayallerini aşabilmesi nasıl mümkün olabilirdi? Ve altı yıldır pek çok kez böylesi bir öpüşmenin hayalini kurmuştu.

Bu ise... Çok daha güzeldi. Bu...

Bu... Francesca...

Bunun her şeyi değiştirmiş olması tuhaftı. Bir kadını yıllarca her gün düşünebilir, kollarında nasıl hissedeceğini hayal edebilirdi, fakat bu asla gerçeğe eş olmazdı.

Şimdi durumu her zamankinden daha kötüydü. Evet, onu öpmüştü. Evet, bu hayatındaki en muhteşem öpüşmeydi.

Ve evet, bu her şeyin sonu olmuştu.

Bir daha hiç tekrarlanmayacaktı.

En sonunda olmuştu, artık kusursuzluğun tadını almıştı, bu yüzden şimdi her zamankinden fazla acı çekiyordu. Şimdi neyi özlediğini tam olarak biliyor, asla onun olamayacak olanı acı verici bir netlikle anlıyordu.

Ayrıca hiçbir şey bir daha aynı olmayacaktı.

Bir daha asla arkadaş olamayacaklardı. Francesca böyle bir yakınlaşmayı hafife alacak tipte bir kadın değildi. Ve her türlü münasebetsiz durumdan nefret ettiğinden, Michael'ın varlığından kaçınmak için kendi yoluna gidecekti.

Lanet olsun, onu başından atmak için İskoçya'ya kadar gitmişti işte. Bir kadın hislerini bundan daha açık gösteremezdi herhalde.

Ona yazmış olduğu not bile Janet ve Helen'e bıraktığından çok daha kısaydı.

Bir hataydı. Beni affet.

Michael genç kadının neden af dilediğini anlamamıştı. Onu öpen *Michael'dı*. Francesca onun odasına izinsiz girmiş olabilirdi, fakat Michael bunun saldırı olasılığı düşünülmeden yapılmış bir şey olduğunu bilecek bir adamdı. Tanrı aşkına, Francesca onun kızgın olduğunu düşündüğü için endişeleniyordu.

Hesapsızca hareket etmişti, sadece Michael'ı umursadığı ve arkadaşlıklarına değer verdiği için.

Ve Michael da bunu mahvetmişti.

Hâlâ bunun nasıl olduğundan emin değildi. Francesca'ya bakıyor, gözlerini ondan alamıyordu. O an Michael'ın zihnine kazınmıştı... Pembe ipek sabahlığı, onunla konuşurken parmaklarını birbirine geçirmesi, açık saçlarının bir omzundan sarkması, kocaman olmuş duygu dolu gözlerinin nemi.

Ve sonra ona sırtını dönmüştü.

İşte o an olan olmuştu. Her şey o an değişmişti. Michael'ın içinde ne olduğunu tanımlayamadığı bir şeyler uyanmış ve ayaklarını harekete geçirmişti. Bir anda kendini odanın öteki ucunda, Francesca'nın birkaç santim uzağında, ona dokunabilecek kadar, istediğini alabilecek kadar yakınında bulmuştu.

Sonra Francesca arkasına dönmüştü.

Ve Michael kontrolünü kaybetmişti.

O andan sonra kendini durdurabilmesi, mantığını dinlemesi imkânsızdı. Yıllardır arzusuna gem vuran kontrol çabası bir anda yok olmuş ve onu öpmek zorunda kalmıştı.

Bu kadar basit olmuştu işte. Michael'ın iradesi, seçme hakkı kalmamıştı. Francesca hayır demiş olsaydı ya da geri çekilip uzaklaşsaydı... Ama ikisini de yapmamıştı, sadece orada durup beklemişti, aralarındaki tek ses genç kadının nefes alıp verişiydi.

Onu öpmesini mi beklemişti? Yoksa kendine gelip geri çekilmesini mi?

Artık önemi yok, diye merhametsizce düşünürken bir kâğıt parçasını parmaklarının arasında buruşturdu. Masasının etrafındaki zemin buruşturulmuş kâğıt parçalarıyla dolmuştu. Yıkıcı bir ruh hali içindeydi ve kâğıtlar en kolay hedeflerdi.

Günlük kayıt defterinin üzerinde duran krem rengi kartı aldı ve buruşturmadan önce ona göz gezdirdi. Bir davetiyeydi.

Durdu ve daha yakından baktı. Davet bu akşamdı ve muhtemelen katılacağını bildirmişti. Francesca'nın da gitmeyi planlamış olduğundan oldukça emindi; ev sahibi onun eski bir arkadaşıydı.

Belki de acınası benliğini üst kata çıkması ve davete hazırlanması için zorlamalıydı. Belki de dışarı çıkmalı ve kendine

bir eş bulmalıydı. Derdine deva olamazdı ama er ya da geç bunu yapması gerekecekti, neticede çalışma odasında boş boş oturup içki içmekten daha iyiydi.

Davetiyeye tekrar göz atarak ayağa kalktı. İç çekti. Bütün geceyi ona Francesca'yı soracak onlarca insanla sohbet ederek geçirmek istemiyordu. Şansına parti muhakkak Bridgerton'lar ile dolu olurdu, daha da kötüsü kestane rengi saçları ve geniş gülümsemeleriyle hepsi birbirine benzeyen Bridgerton kadınlarıyla. Hiçbiri Francesca ile mukayese bile edilemezdi elbette. Kız kardeşleri fazla cana yakın, fazla neşeli ve dışa dönüklerdi; Frannie'nin gizemli duruşu, gözlerindeki alaycı parıltı hiçbirinde yoktu.

Hayır, geceyi kibar topluluğun arasında geçirmek istemiyordu.

Sorunlarını daha önceden birçok kez kullanmış olduğu yöntemle çözmeye karar verdi.

Kendine bir kadın bularak.

Üç saat sonra, Michael kulübün kapısının önünde duruyordu, ruh hali şaşırtıcı bir biçimde karışıktı.

La Belle Maison'a gitmişti, doğruyu söylemek gerekirse burası bir genelevdi ama diğerleriyle karşılaştırıldığında sır saklayan, klas bir mekândı. İnsan oradaki kadınların temiz olduğuna ve kendi iradeleriyle orada bulunduklarına inanabilirdi. Michael Londra'da yaşadığı dönemde arada bir oraya uğrardı; tanıdığı çoğu adam da hayatının bir döneminde La Belle'den geçmişti. John bile Francesca'yla evlenmeden önce oraya giderdi.

Madam onu kendi hovarda oğluymuşçasına cana yakın bir şekilde karşılamıştı. Ona bir şöhreti olduğunu ve yokluğunun hissedildiğini söylemişti. Kadınlar ona bayılıyorlar, zevk aldığı kadar zevk veren ender müşterilerden biri olduğunun altını sıkça çiziyorlardı.

Nedense bu iltifatlar Michael'ın ağzında ekşi bir tat bırakmıştı. Kendini efsanevi bir âşık gibi hissetmiyordu, gösterişli

şöhretinden gına gelmişti ve bu gece kimseyi memnun etmeyi umursamıyordu. İçinden geçen tek şey, bir iki dakikalığına da olsa zihnini boşaltacak bir kadınla birlikte olmaktı.

Elinde tam aradığı gibi bir kadın olduğunu belirtmişti Madam neşeyle. Yeniydi ve çok fazla talep ediliyordu, Michael onu kesinlikle beğenecekti. Bunun üzerine Michael omuz silkmiş ve kadının onu "en iyisi" olduğunu garanti ettiği minyon sarışın güzelin yanına götürmesine izin vermişti.

Ona doğru uzanacakken kolu yanına düşmüştü. İstediği bu değildi. Kız çok sarışındı. Bir sarışın istemiyordu.

"Hiç sorun değil," denmiş ve onun yerine büyüleyici bir esmer çıkagelmişti.

Çok egzotik.

Bir kızıl?

Katiyen.

Arka arkaya kadınlar geliyordu, fakat Michael hepsi için bir bahane buluyordu: Çok genç, çok yaşlı, çok dolgun, çok sıska. En sonunda gözlerini kapatıp rastgele bir tanesini seçmişti.

İki dakika sürmüştü.

Kapı arkasından kapanınca kendini kötü hissetmiş, neredeyse paniklemiş ve bunu yapamayacağını anlamıştı.

Kadınla sevişemiyordu. Dehşet vericiydi. Küçük düşürücüydü. Bir bıçak alıp kendini hadım etse daha iyiydi.

Eskiden bir kadını unutmak için başka kadınlarla beraber olurdu. Şimdi ise kısa süreli bir öpücükle bile olsa *onun* tadını almış ve mahvolmuştu.

Böylelikle, karşı cinsten kimseyi göreceği için kaygılanmak zorunda kalmayacağı kulübüne gelmişti. Amaç elbette Francesca'nın yüzünü aklından silmekti ve alkolün La Belle'deki hoş kadınların yapamadığı biçimde işe yaramasını umuyordu.

"Kilmartin."

Michael kafasını kaldırıp baktı. Colin Bridgerton.

Kahretsin.

"Bridgerton," diye homurdandı. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Colin Birdgerton an itibariyle görmek istediği en son kişiydi. Napolyon'un hayaletinin gelip gırtlağından bir kılıç geçirmesini tercih ederdi.

"Otursana," dedi Colin karşısındaki koltuğu işaret ederek.

Bundan kaçış yoktu; başkasıyla buluşacağı yalanını söyleyebilirdi ancak bu bile Colin'le hızlı birer içki içmemesi için bir mazeret olmazdı. Böylece Michael dişlerini sıktı ve oturdu, Colin'in üç dakika içinde gitmesini gerektirecek başka bir randevusu olduğunu umuyordu.

Colin kadehini kaldırdı, kehribar rengi sıvıdan bir yudum almadan önce birkaç kez çevirdi. "Anladığım kadarıyla Francesca İskoçya'ya dönmüş."

Michael bir homurtu çıkardı ve onu başıyla onayladı.

"Şaşırtıcı, sence de öyle değil mi? Daha sezonun başındayken."

"Onun zihnini okuyabildiğimi söyleyemem."

"Hayır, hayır, tabii ki," dedi Colin yumuşak bir sesle. "Aklı olan hiçbir erkek bir kadının aklından geçenleri anlayabildiğini söylemez."

Michael bir karşılık vermedi.

"Yine de Londra'ya geleli... Henüz... İki hafta mı olmuştu?"

"Yaklaşık olarak," dedi Michael. Francesca Londra'ya onunla aynı gün gelmişti.

"Doğru, tabii. Evet, bunu sen zaten biliyorsun, değil mi?"

Michael ona sert bir bakış attı. Colin şimdi neyin peşindeydi?

"Her neyse," dedi Colin umursamazca tek omzunu silkerek. "Nasıl olsa yakında döner, İskoçya'da bir eş bulma ihtimali pek yok. Bu bahar amaçladığı şey buydu, öyle değil mi?"

Michael başını hafifçe sallarken odanın öteki tarafında duran boş masaya bakıyordu. Masa boştu. Boş olması ne kadar da güzeldi.

Kendini bu boş masada oturan mutlu bir adam olarak hayal edebiliyordu.

"Bakıyorum da bu gece pek de konuşkan değiliz," dedi Colin, Michael'ın zararsız fantezisini bölerek.

"Öyle," dedi Michael, Colin'in "biz" kelimesini kullanıp belli etmeden alttan alışını umursamayarak.

Colin sırıttı, sonra da kadehinde kalan içkiyi bitirdi. "Sadece seni deniyordum," dedi arkasına yaslanırken.

"İki ayrı kişiliğe bölünüp bölünmediğimi görmek için mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Colin rahat bir ifadeyle. "Bunu oldukça net görebiliyorum. Yalnızca ruh halini sınıyordum."

Michael en korkutucu tavrıyla tek kaşını kaldırdı. "Ve bulduğun şey..."

Colin yılmadan, "Her zamanki gibi," diye cevapladı.

Garson içkilerle geldiğinde Michael Colin'e sadece kaşlarını çatarak baktı.

"Mutluluğa," dedi Colin kadehini havaya kaldırırken.

Onu boğazlayacağım, diye karar verdi Michael. *Masanın öteki tarafına uzanıp ellerimi boynuna saracağım ve o yeşil gözleri pörtleyene kadar gırtlağını sıkacağım.*

"Mutluluğa kadeh kaldırmayacak mısın?" diye sordu Colin.

Michael anlaşılmaz bir şekilde homurdanarak kadehini bir dikişte kafasına dikti.

"Neye içiyorsun?" diye sordu Colin. Uzandı ve kadehini Michael'ınkine vurdu. "Neşeli bir şey olmalı."

Michael boşalan kadehini onun kafasını atmamak için kendini zor tuttu.

"Pekâlâ," dedi Colin ona aldırmadan. "O zaman ben de kendi mutluluğuma kadeh kaldırırım." Bir yudum içti, arkasına yaslandı, sonra kadehi yeniden dudaklarına götürdü.

Michael saate baktı.

"Gitmem gereken bir yerin olmaması ne kadar iyi, değil mi?" diye laf attı Colin.

Michael kadehini gürültülü bir şekilde masaya bıraktı. "Tüm bunların bir amacı var mı?" diye sordu.

Bir an için söyleyecekleri hiç bitmeyecekmiş gibi görünen Colin'in sessiz kalacağını sandı. Fakat tam tüm görgü kurallarını yıkıp tek kelime etmeden masadan kalkacakken, "Ne yapacağına karar verdin mi?" diye sordu Colin.

Michael kendini sakin kalmaya zorladı. "Ne hakkında?"

Colin lütfedermiş gibi gülümseyince Michael ona yumruk atmak istedi. "Francesca hakkında elbette," diye cevap verdi.

Michael ihtiyatla, "Az önce onun ülkeden ayrılmış olması üzerine fikir birliğine varmamış mıydık?" diye sordu.

"İskoçya çok da uzak değil."

"Yeteri kadar uzak," dedi Michael. Francesca'nın onunla ilişkisini kesmiş olduğunu belli edebilmesi için yeterince uzaktı.

"Orada yapayalnız olacak," diyerek iç çekti Colin.

Michael gözlerini kıstı ve ona dikkatle baktı. Sertçe.

"Bence yapman gereken..." Colin sözünü yarıda kesti. "Tamam, ne düşündüğümü biliyorsun," dedi ve içkisinden bir yudum aldı.

Michael en sonunda pes edip kibarlığı bir kenara bıraktı. "Senin bir halt bildiğin yok, Bridgerton."

Colini, Michael'ın sesindeki huysuzluğu duyunca kaşlarını kaldırdı. "İlginç," diye mırıldandı. "Gün boyunca aynı şeyi duyuyorum. Genellikle kız kardeşlerimden."

Michael bu taktiğe aşinaydı. Colin'in bu hünerli yan çizişi tam olarak onun benimsemiş olduğu bir manevraydı. Ve sağ elinin masanın altında yumruğa dönüşmesinin sebebi de büyük ihtimalle buydu. Hiçbir şey, insanın kendi davranışını ayna misali başka birinin üzerinde görmesi kadar sinir bozucu güçte olamazdı.

"Bir kadeh viski daha alır mısın?" diye sordu Colin, Michael'ın onun morarmış gözleri hakkındaki sevimli hayalini etkili biçimde bozarak.

Michael kendini unutacak kadar içecek ruh halindeydi, fakat Colin Bridgerton'un yanında bunu yapamazdı. Kısa bir, "Hayır," cevabından sonra sandalyesini geriye itti.

"Anlamıyor musun Kilmartin?" dedi Colin, sesindeki yumuşaklık ona dondurucu bir hava katıyordu. "Onunla evlenmeni engelleyebilecek hiçbir sebep yok. Hem de hiç. Tabii..." diye ekledi sonradan aklına gelmiş gibi. "Senin uydurdukların dışında."

Michael göğsünü yaran bir şeyin varlığını hissetti. Muhtemelen kalbiydi, bu hisse epey alışmıştı, hâlâ fark etmesi ise şaşırtıcıydı.

Ve bu lanet olası Colin susmak bilmiyordu.

"Ama eğer onunla evlenmek istemiyorsan," dedi Colin düşünceli bir tavırla. "O zaman istemiyorsundur. Fakat..."

"Hayır diyebilir." Michael ansızın kendi cevabını duydu. Sesi kulaklarına kaba, boğuk ve yabancı geliyordu.

Tanrı aşkına masanın üzerine çıkıp Francesca'ya olan aşkını ilân etse herhalde ancak bu kadar bariz olabilirdi.

Colin kafasını hafifçe —Michael'ın satır arasında ne söylediğini anladığını beli etmeye yetecek kadar— yana eğdi. "Diyebilir," diye söylendi. "Hatta muhtemelen hayır diyecektir. Kadınlar genelde ilk soruşunda böyle yapar."

"Sen kaç kez evlenme teklif ettin ki?"

Colin yavaşça gülümsedi. "Bir kez. Aslına bakarsan bu akşamüstü."

Michael'ın çalkantılı hislerini dağıtmak için Colin'in söyleyebileceği yegâne şey, hakikaten yegâne şey buydu. "Anlayamadım?" diye sordu Michael şaşkınlıkla. Karşısındaki Colin Bridgerton'du, bekâr Bridgerton kardeşlerin en büyüğü. Adamın işi evlenmekten kaçmaktı.

"Evet," dedi Colin sakin bir şekilde. "Zamanı gelmişti, dürüst olmak gerekirse beni ikinci kez sormak zorunda bırakmadı. Yine de seni mutlu edecekse ağzından 'evet' kelimesini almamın birkaç dakika sürdüğünü söyleyebilirim."

Michael ona bakakaldı.

"Soruma verdiği ilk tepki şaşkınlıktan yere düşmek oldu," diye itiraf etti Colin.

Acaba bir maskaralığa kanıyor olabilir miyim, diye düşünmeden edemedi Michael etrafına bakınmamaya çalışarak. "Ah şimdi iyi mi peki?" diye sordu.

"Çok iyi," dedi Colin kadehini alırken.

Michael boğazını temizledi. "Bu şanslı hanımın kim olduğunu sorabilir miyim?"

"Penelope Featherington."

Konuşmayan Penelope mi? dememek için kendini son anda durdurdu Michael. Gördüğü en garip çiftlerden biri olacakları kesindi.

"Şimdi gerçekten şaşırmış görünüyorsun," dedi Colin, neyse ki hoş bir mizaçla.

Michael, "Yuva kurmak istediğini bilmiyordum," deyiverdi.

"Ben de bilmiyordum," dedi Colin gülümseyerek. "Tuhaf bir biçimde gelişti."

Michael onu kutlamak için ağzını açtı ancak bunun yerine kendini, "Kimse Francesca'ya haber verdi mi?" diye sorarken buldu.

"Bu *akşamüzeri* nişanlandım," diye hatırlattı ona Colin az da olsa şaşırmış bir ifadeyle.

"Bilmek isteyecektir."

"İsteyeceğini sanıyorum. Çocukken ona yeteri kadar eziyet çektirdim. Benim için evlilik temalı işkenceler icat etmek isteyeceği kesin."

"Birinin ona haber vermesi gerek," diye ısrar etti Michael, Colin'in çocukluk anılarına yaptığı küçük seyahatini ciddiye almadan.

Colin içini çekerek sandalyesinde arkasına yaslandı. "Annem ona bir pusula yazar herhalde."

"Annen çok meşgul olacak. Gündemindeki ilk iş bu olmayacaktır."

"Tahmin yürütemiyorum."

Michael kaşlarını çattı. "Biri ona söylemeli."

"Evet," dedi Colin gülümseyerek. "Biri yapmalı. Kendim giderdim... İskoçya'ya gitmeyeli bir asır geçti. Ama burada çok meşgul olacağım, evleneceğime göre. Konuşmamızın ana konusu da bu değil mi?"

Michael ona kızgın bir bakış attı. Colin Bridgerton tarafından zekice idare edilmekten nefret ediyordu.

"Düğün ne zaman olacak?"

"Henüz belli değil," dedi Colin. "Yakın bir zamanda, umarım."

Michael başını salladı. "O halde Francesca derhal haberdar edilmeli."

Colin yavaşça gülümsedi. "Evet, haberdar edilmeli, değil mi?"

Michael kaşlarını çattı.

"Oraya gittiğinde onunla evlenmek zorunda değilsin," dedi Colin. "Benim yaklaşan düğünümü haber ver, yeter."

Michael Colin'i boğmakla ilgili fantezisini yeniden değerlendirdi ve görüntüyü öncekinden daha kışkırtıcı buldu. Kapıya yönelirken, "Sonra görüşürüz," diye seslendi Colin arkasından. "Bir ay sonra belki?"

Bunun anlamı, yakın zamanda Michael'ı Londra'da görmeyi beklemiyor oluşuydu.

Michael içinden küfretti ama ona karşı çıkmadı. Bunun için kendinden nefret edebilirdi, fakat Francesca'nın peşinden gitmek için bir bahanesi varken bu seyahate çıkma isteğine direnemiyordu.

Asıl soru şuydu: Francesca'ya karşı koyabilecek miydi?

Daha isabetli soru ise: Karşı koymayı istiyor muydu?

Michael birkaç gün sonra çocukluğunun geçtiği Kilmartin'in giriş kapısında duruyordu. Buraya gelmeyeli yıllar olmuştu, daha net olmak gerekirse, dört yıldan fazla olmuştu ve bunların hepsi —ev, topraklar, miras— artık onundu, bunun farkına varması boğazının düğümlenmesine neden oldu. Bunu şimdiye kadar idrak edememişti. Evet, beyniyle kısmen etmişti ama kalbi başka bir meseleydi.

Bahar henüz İskoçya'nın bu sınır bölgelerine uğramamıştı ve hava can acıtıcı derecede soğuk olmasa da eldivenli ellerini birbirine sürtmesine yol açacak kadar ürperticiydi. Hava pusluydu ve gökyüzü griydi, fakat atmosferde onu çağıran bir şey vardı, ona asıl evinin —Londra veya Hindistan değil— burası olduğunu hatırlatan bir şey.

Bu aidiyet hissi karşılaşacaklarına dair kendini hazırlarken pek de teselli edici değildi. Francesca'yla yüzleşme zamanı gelmişti.

Londra'da Colin Bridgerton'la konuştuğundan beri yüzlerce kez bu anın provasını yapmıştı. Francesca'ya ne demeli, kendini nasıl ifade etmeliydi. Ve bunu hallettiğini düşünüyordu. Çünkü Francesca'yı ikna etmeden önce kendini ikna etmek zorunda kalmıştı.

Francesca'yla evlenecekti.

Onun da rızasını alması lazımdı tabii; onu evliliğe zorlayamazdı. Francesca muhtemelen bunun çılgın bir fikir olduğunu kanıtlamak için yüzlerce sebep bulacaktı ama sonunda Michael onu ikna edecekti.

Evleneceklerdi.

Evlenmek.

Bu aklından geçmesine bile asla izin vermediği tek hayaliydi.

Düşündükçe daha mantıklı geliyordu. Francesca'yı sevdiğini, onu yıllardır sevdiğini bir kenara bırakacaktı. Genç kadının bunu bilmesine gerek yoktu; ona söylerse Francesca kendini garip hissedecekti, Michael da bir sersem gibi görünecekti.

Oysa evliliği ona pratik koşullarla sunabilirse, evlenmelerinin neden mantıklı olacağını açıklayabilirse Francesca'nın bu fikre ısınacağından emindi. Duygularını anlayamayabilirdi, özellikle kendisi o şekilde hissetmiyorken, fakat soğukkanlı biriydi, mantığı anlardı.

Ve şimdi, nihayet onunla bir hayatı hayalinde canlandırmaya başlamışken, bundan vazgeçemiyordu. Bunu gerçeğe dönüştürmeliydi. Yapmak zorundaydı.

Hem bu iyi olurdu. Belki ona tamamen sahip olamazdı —kalbine hiçbir zaman sahip olamayacağını biliyordu— ama geri kalanı da ona yeterdi.

Kuşkusuz şu anda sahip olduğundan çok daha fazlasına sahip olacaktı.

Francesca'nın yarısı bile onu aşırı mutlu etmeye yeterdi.

Öyle değil mi?

ON ALTI

...Senin de yazmış olduğun gibi, Francesca Kilmartin'i takdire şayan bir beceriyle yönetiyor. Görevlerimden kaçmaya çalışmıyorum ve seni temin ederim ki gözüm arkada kalmış olsaydı hemen geri dönerdim.

—Kilmartin Kontu'ndan annesi Helen Stirling'e, Hindistan'a gelişinden iki yıl, altı ay sonra "Soruma bir cevap vermemiş" diye söylenerek yazıldı.

Francesca kendini bir korkak gibi görmekten hiç hoşlanmazdı, fakat korkaklıkla budalalık arasında bir seçim yapması gerektiğinde korkaklığı seçerdi. Hem de seve seve.

Ancak bir budala Michael Stirling'in öpücüğünü deneyimledikten sonra Londra'da kalmayı tercih ederdi —üstelik aynı evde.

O öpücük...

Hayır, Francesca bunu düşünmeyecekti. Bunu her düşündüğünde önlenemez bir suçluluk duyuyor ve utanıyordu, çünkü Michael'a karşı böyle hisleri olmaması gerekirdi.

Michael'a karşı olmazdı.

Herhangi birini arzulamayı tasarlamamıştı. İşin aslı bir eşten beklediği tek şey ılımlılık, dudaklarında hoş bir his bırakırken başka bölgelerini etkilemeyecek olan bir öpücüktü.

Bu kadarı yeterli olacaktı.

Ama şimdi... Bu hissettikleri...

Michael onu öpmüştü. Onu öpmüştü, daha da kötüsü Francesca ona karşılık vermişti ve o zamandan beri yapabildiği tek şey, Michael'ın dudaklarını kendi dudakları ve kalan her yerinin üzerinde hayal etmekti. Özellikle geceleri devasa yatağında yalnız kaldığında rüyaları daha da canlı hale geliyordu, elleri vücudundan aşağı doğru kayıyor ve ancak son noktaya geldiğinde duruyordu.

Yapamazdı. Hayır, Michael hakkında fanteziler kuramazdı. Yanlıştı. Herhangi birine böyle bir arzu beslemek onun kendini berbat hissetmesine neden olurdu zaten, bir de bu kişi Michael olunca...

O, John'un kuzeni ve en yakın arkadaşıydı. Francesca'nın da en yakın arkadaşıydı. Ve Michael'ı öpmemesi gerekirdi.

Ama muhteşemdi, diye düşündü iç çekerek.

İşte tam da bu yüzden korkaklığı budalalığa tercih etmesi ve İskoçya'ya kaçması gerekmişti. Zira Michael'a bir kez daha karşı koyabileceğine inancı yoktu.

Kilmartin'e geleli aşağı yukarı bir hafta olmuştu ve Francesca kendini aile konutunun düzenli, günlük hayatına kaptırmaya çalışıyordu. Her zaman yapılacak pek çok şey vardı – gözden geçirilecek hesaplar, ziyaret edilecek kiracılar– ancak artık bu görevlerden önceden olduğu gibi keyif almıyordu. İşlerle ilgilenmek rahatlatıcı olmalıydı, fakat aksine onu daha da huzursuz ediyordu; hiçbir şeye odaklanamıyor, aklını herhangi bir işe veremiyordu.

Sürekli gergindi, kafası dağınıktı ve zamanının yarısında bundan sonra ne yapması gerektiğini bilmediğini hissediyordu –en gerçekçi ve somut anlamıyla. Durduğu yerde duramıyordu, bazen en rahat ayakkabılarını giyip Kilmartin'den çıkıyor ve bitap düşene kadar kırsal kesimde saatlerce yürüyordu.

Bu yürüyüşler geceleri uykuya dalmasını kolaylaştırmasa da en azından deniyordu.

Ve an itibariyle büyük bir çabayla deniyordu, az önce Kilmartin'in en yüksek tepesine çıkmıştı. Sarf etmiş olduğu güçten dolayı güçlükle nefes alırken kararan havaya baktı, aynı anda hem saati hem de yağmur yağma ihtimalini tahmin etmeye çalıştı.

Saat geçti ve muhtemelen yağmur yağacaktı.

Kaşlarını çattı. Eve dönmeliydi.

Yolu çok uzun değildi, yalnızca tepeden aşağı inmesi ve çimenliği geçmesi gerekiyordu. Kilmartin'in ihtişamlı girişine ulaşıncaya kadar yağmur serpiştirmeye başlamıştı bile ve yüzü minik damlacıklarla ıslanmıştı. Bonesini çıkarıp silkeledi, iyi ki çıkmadan önce bone takmayı akıl etmişt, her zaman bu kadar temkinli değildi. Kâhya Davies önünde belirdiğinde, odasına çıkmak için merdivenlere yönelmişti, aklında ise kendini çikolata ve bisküvilerle şımartmak vardı.

"Leydim?" dedi Davies, belli ki ilgilenmesini istediği bir şey vardı.

"Evet?"

"Bir misafiriniz var."

"Misafir mi?" Francesca kaşlarını düşünceli bir şekilde çattı. Kilmartin'de onu ziyaret edebilecek hemen hemen herkes, sezon için çoktan Edinburgh'a ya da Londra'ya taşınmıştı.

"Tam olarak bir misafir sayılmaz, leydim."

Michael. Kesinlikle oydu. Ve Francesca buna çok da şaşırdığını söyleyemezdi. Peşinden gelebileceğini düşünmüştü, bununla beraber tahmini ya hemen geleceği yahut hiç gelmeyeceği yönündeydi.

Aradan bir hafta geçtikten sonra genç adamın ilgisinin odağı olmayacağına güveniyordu. Bu yüzden vereceği tepkiden korkmasına gerek yoktu.

"Nerede?" diye sordu Davies'e.

"Kont mu?"

Francesca başını salladı.

"Sizi pembe salonda bekliyor."

"Geleli çok oldu mu?"

"Hayır, leydim."

Francesca başıyla ona çekilmesini işaret etti ve ayaklarını sürüyerek kendini salona gitmeye zorladı. Böyle yoğun bir çekinme hissetmemeliydi. Sonuçta bu sadece Michael'dı.

Gerçi içine çöken bir his, onun bir daha asla *sadece Michael* olmayacağını söylüyordu.

Francesca onunla karşılaştığında ne söyleyebileceğini aklından milyon kez geçirmişti. Şimdi onları yüksek sesle dile getirme ihtimali karşısında ise tüm basmakalıp laflar ve açıklamalar yetersiz kalıyordu.

Hiçbir şey olamamış gibi davranıp, *"Michael, seni görmek ne kadar güzel,"* diyebilirdi.

Ya da *"Aramızda olanlar hiçbir şeyi değiştirmeyecek,"* diyebilirdi, gerçi her şey değişmişti.

Veya işi alaya vurup girişi, *"Şu yaptığımız budalalığa inanabiliyor musun?"* ile yapabilirdi.

Ne var ki bunların hepsi kulağına aptalca geliyordu.

Böylelikle kendini sohbetin akışına bırakıp aklındakileri yeri geldikçe söylemeye karar vererek Kilmartin'in ünlü ve güzel pembe renkli salonuna girdi.

Michael pencerenin önünde duruyordu –acaba onu izlemiş miydi?– ve Francesca içeri girdiğinde arkasına dönmedi. Yol yorgunu görünüyordu, kıyafetleri biraz buruşmuştu ve saçları dağılmıştı. İskoçya'ya kadar bütün yolu mola vermeden gelmiş olamazdı; ancak bir deli veya Gretna'ya giden birini kovalayan bir adam böyle bir şey yapardı. Öte yandan Francesca onunla yeterince seyahat etmişti, Michael'ın yolun büyük bir kısmını ön tarafta sürücüyle beraber gelmiş olabileceğini tahmin edebiliyordu. Michael uzun yolculuklarda kapalı at arabalarında yol almaktan nefret ederdi, birçok kez yağmura çamura bakmadan sürücünün yanına oturmayı içeride öteki yolcularla kapalı kalmaya tercih etmişti.

Francesca ona seslenmedi. Aslında adını söyleyerek ona seslenebilirdi. Böyle yaparak kendine önemli bir süre kazandırmamıştı elbette, Michael nasıl olsa birazdan ona doğru dönecekti. Ama genç kadın şu anda sadece kendini onun varlığına alıştırmak, nefesini kontrol altına almak ve gözyaşlarına boğulma ya da sinirden gülme krizine tutulma gibi saçma sapan bir şey yapmayacağından emin olmak istiyordu.

"Francesca," dedi Michael ona doğru dönmeksizin.

Orada olduğunu fark etmişti demek. Francesca'nın gözleri irileşti, gerçi buna çok da şaşırmamalıydı. Michael ordudan ayrıldığından beri çevresini algılamakta âdeta bir kedinin becerisine sahipti. Savaş boyunca hayatta kalmasını sağlayan şey muhtemelen buydu. Görünüşe göre kimse ona arkasından saldıramazdı.

"Evet," dedi Francesca. Ardından kendini başka bir şey daha söylemek zorunda hissettiğinden ötürü ekledi: "Yolculuğun güzel geçmiştir, umarım."

Michael ona doğru döndü. "Çok iyi geçti."

Francesca onun ne kadar yakışıklı göründüğüne dikkat etmemeye çalışarak yutkundu. Londra'dayken onun nefesini kesmişti ama burada, İskoçya'dayken biraz farklı görünüyordu. Daha yabani, daha ilkel.

Francesca için çok daha tehlikeli.

"Londra'da ters giden bir şey mi oldu?" diye sordu Francesca, gelişinin gerçekçi bir amacı olduğunu umuyordu. Eğer yoksa sadece *onun* için gelmiş olacaktı ve bunu düşünmek Francesca'yı feci korkutuyordu.

"Kötü bir şey olmamakla beraber..." dedi Michael. "Sana bir haber getirdim."

Francesca söyleyeceklerinin geri kalanını beklerken başını yana doğru eğdi.

"Ağabeyin nişanlandı."

"Colin mi?" diye sordu Francesca şaşkınlıkla. Colin bekâr hayatına o kadar bağlıydı ki nişanlananın ondan on yaş genç,

küçük erkek kardeşi Gregory olduğu söylense böyle şaşırmazdı.

Michael başını salladı. "Penelope Featherington'la."

"Penel... Bu tam bir sürpriz oldu. Ama güzel bir sürpriz. Bence birbirlerine inanılmaz derecede yakışacaklar."

Elleri arkasında kenetli olan Michael ona doğru bir adım attı. "Bilmek isteyeceğini düşündüm."

Bunu haber vermek için bir mektup yazamaz mıydı? "Teşekkür ederim," dedi Francesca. "Çok düşüncelisin. Ailemizde bir düğün olmayalı çok uzun zaman oldu. Şeyden beri..."

İkisi de *benimkinden beri* demek üzere olduğunu anlamıştı.

Sessizlik odada istenmeyen bir misafir gibi asılı kaldı, Francesca sonunda sessizliği bozdu ve "Bir hayli uzun zaman oldu. Annem çok sevinmiş olmalı," dedi.

"Evet, çok sevindi," diye doğruladı Michael. "Yani Colin'in bana söylediği kadarıyla. Annenle şahsen konuşma fırsatım olmadı."

Francesca boğazını temizledi ve bu garip durumu elinin havadaki küçük bir salınışıyla geçiştirmeye çalışarak, "Uzun süre kalacak mısın?" diye sordu.

Michael, "Henüz karar vermedim," derken Francesca'ya doğru bir adım daha attı. "Belli olmaz."

Francesca yutkundu. "Neye göre belli olacak?"

Michael aralarındaki mesafenin yarısını katetti. Yumuşak bir sesle, "Sana," dedi.

Genç kadın onun ne demek istediğini biliyordu, en azından bildiğini sanıyordu, fakat o sırada yapmak istediği en son şey Londra'da aralarında geçenleri kabul etmekti, bu yüzden bir adım geriledi, odadan sıvışmadığı sürece daha uzağa gidemezdi ve Michael'ın lafını yanlış anlamış gibi yaptı. "Saçmalama," dedi. "Kilmartin sana ait. İstediğin gibi gelir gidersin. Bu konuda senin üzerinde bir kontrol hakkım yok."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Öyle mi düşünüyorsun?" diye mırıldandı.

Francesca onun aralarındaki mesafeyi kapattığını fark etti. "Senin için bir oda hazırlatayım," dedi hemen telaşla. "Hangisini istersin?"

"Fark etmez."

"Kont'un odası, o halde," dedi Francesca, kelimeleri ağzında geveledeğinin farkındaydı. "Doğru olan bu. Ben koridorun sonundaki odaya geçerim. Ya da şey... Evin başka bir kanadına," dedi mırıldanarak.

Michael ona doğru bir adım daha atarak, "Buna gerek olmayabilir," dedi.

Francesca'nın gözleri hızla onunkileri buldu. Bir öpücüğün ona Kont ve Kontes'in yatak odalarının arasındaki kapıyı yok sayma hakkını vermiş olduğunu düşünmüyordu herhalde.

Bir baş hareketiyle genç kadının arkasındaki açık kapıyı işaret ederek, "Kapıyı kapat," dedi Michael.

Francesca ne göreceğini bile bile arkasına baktı. "Bence buna gerek y..."

"Bence var," dedi Michael. Ve kadife gibi bir sesle ekledi: "Kapat."

Francesca kapıyı kapattı. Bunun hiç de iyi bir fikir olmadığını bile bile kapattı. Michael'ın ona söylemeyi planladığı şey her neyse bunun bir hizmetli alayı tarafından duyulmasını hiç istemezdi.

Elini kapının kulpundan çeker çekmez Michael'ın yanından kaçar gibi odanın öteki ucuna gitti ve aralarına güvenli bir mesafe —bütün bir oturma grubunu— koydu.

Michael onun davranışları karşısında eğleniyormuş gibi görünüyordu ama bunu yüzüne vurmadı. Aksine yalnızca, "Sen Londra'dan ayrıldığından beri çok düşündüm," dedi.

Francesca da çok düşünmüştü ama bundan bahsetmenin bir anlamı yoktu.

"Seni öpmeyi planlamamıştım," dedi Michael.

"Hayır!" dedi Francesca. "Yani, hayır, kuşkusuz."

"Ama öptüğüme göre... Öpüştüğümüze göre..."

Francesca onun çoğul konuştuğunu duyunca irkildi. Michael onun istekle karşılık vermemiş gibi davranmasına izin vermeyecekti.

"Aramızda olanlardan sonra her şeyin değiştiğinin farkındasındır sanırım," dedi Michael.

Francesca işte o zaman ona baktı, o ana dek bakışlarını Şam kumaşıyla kaplı kanepenin pembe ve krem renkli zambak desenlerine odaklamıştı. "Tabii," dedi boğazının düğümlenmeye başladığını görmezden gelmeye çalışarak.

Michael bir Hepplewhite koltuğunun maun köşesini kavramıştı. Francesca onun ellerine baktığında eklem yerlerinin beyazlaşmış olduğunu gördü.

Hayretle genç adamın heyecanlı olduğunu fark etti. Bunu beklemiyordu. Onu daha önce hiç heyecanlı gördüğünü hatırlamıyordu. Michael rahat ve pürüzsüz cazibesi ve dudaklarından bir fısıltı gibi çıkan günahkâr espritüelliği ile her zaman şehirli bir zarafet abidesi olmuştu.

Şimdi ise farklı görünüyordu. Maskesini çıkarmıştı. Gergindi. Bunu görmek Francesca'nın... Kendini daha iyi hissetmesini sağlamadı ama en azından budalalık konusunda yalnız olmadığını anlamasına yaradı.

"Bu mesele hakkında çok düşündüm," dedi Michael.

Şimdi de dediklerini tekrarlamaya başlamıştı. Bu çok garipti.

"Ve kendimi bile şaşırtan bir sonuca ulaştım," diye devam etti sözlerine. "Yine de bu sonuca ulaşmamın ardından, artık bunun en yerinde karar olduğuna inanıyorum."

Michael konuştukça, Francesca kontrolünü geri kazandığını ve endişesinin hafiflediğini hissediyordu. Onun kendini kötü hissetmesini istemiyordu elbette, tamam belki de istiyordu, son bir haftayı nasıl geçirdiği düşünülürse bu adil olurdu. Ama biraz rahatlatıcı olan bir şey varsa, bu da Michael'ın da onun kadar rahatsız ve sarsılmış olduğunu bilmekti.

Hiç değilse Michael da bir şekilde olanlardan etkilenmişti.

Genç adam boğazını temizledi, çenesini hafifçe hareket ettirerek boynunu esnetti. Gözleri aniden şaşırtıcı bir berraklıkla Francesca'nınkilere kitlendi ve "Bence biz evlenmeliyiz," dedi.

Ne?

Francesca'nın dudakları aralandı.

Ne?

Ve sonrasında nihayet konuşabildi. *"Ne?"*

Affedersin? değil. Hatta *Efendim?* bile değil. Sadece bir *Ne?*

"Gerekçelerimi dinlediğinde," dedi Michael. "Bunun mantıklı olduğunu anlayacaksın."

"Sen aklını mı kaçırdın?"

Michael belli belirsiz geri çekildi. "Hiç de değil."

"Seninle evlenemem Michael."

"Neden olmasın?"

Neden mi? Çünkü... Çünkü... "Çünkü evlenemem!" diye patladı sonunda. "Tanrı aşkına, Michael, böyle bir şeyi önermenin bile delilik olduğunu herkesten daha iyi bilmen gerek."

"İlk tepkin için sana hak veriyorum, epey kuraldışı görünüyor, fakat gerekçelerimi dinlersen mantığını anlayacaksın."

Francesca'nın ağzı açık kalmıştı. "Nasıl bir mantığı olabilir? Ben bundan daha mantıksız bir şey düşünemiyorum!"

"Taşınman gerekmeyecek," dedi Michael gerekçelerini parmaklarıyla saymaya başlayarak. "Unvanını ve pozisyonunu koruyacaksın."

Bu iki madde gayet işe yarardı, yine de Michael ile evlenmesi için yeterli değildi. Tanrım... O... Michael'dı.

"Sana ilgi ve saygı ile davranılacağını bilerek evleneceksin," diye ekledi Michael. "Başka bir erkeğin sana böyle davranacağı sonucuna ulaşmak için aylarını harcayabilirsin ve o zaman bile gerçekten emin olabilir misin? İlk izlenimler yanıltıcı olabilir ne de olsa."

Francesca onun yüzünü, kelimelerinin arkasında başka bir anlam olup olmadığını anlamaya çalışarak süzdü. Michael'ın söylediklerinin bir sebebi olmalıydı çünkü onun evlenme teklif ediyor olmasını idrak edemiyordu. Bu delilikti. Bu...

Bunun ne olduğundan emin değildi. Yeryüzünün insanın ayaklarının altından kaymasına neden olan bir şeyi tanımlayacak bir kelime var mıydı?

"Çocuk sahibi olmanı sağlarım," dedi Michael yumuşak bir tonla. "Ya da en azından denerim."

Francesca utandı ve o saniyede yanaklarının koyu pembe bir renk aldığını hissetti. Kendini Michael'la yatakta düşünmek istemiyordu. Geçen haftayı çaresizce bunu düşünmemeye çalışarak geçirmişti.

"Senin kazancın ne olacak?" diye fısıldadı Francesca.

Michael bir an için bu soru karşısında bocaladı, fakat hemen toparlandı ve açıkladı: "Mülklerimi yıllardır yöneten bir karım olacak. Senin deneyimlerinden yararlanmayacak kadar gururlu değilim."

Francesca başını salladı. Ve bu hareketi Michael'ın sözlerine devam etmesi için yeterli bir işaretti.

"Seni zaten tanıyorum ve sana güveniyorum," dedi. "Yoldan çıkmayacağını bildiğimden ötürü kendimi rahat hissediyorum."

"Bunları şu an düşünemem," derken ellerini yüzüne kapadı genç kadın. Duyduklarının etkisiyle başı dönmeye başlamıştı ve hiç durmayacak gibiydi.

"Haklısın," dedi Michael. "Tek yapman gereken durumu değerlendirmek..."

"Hayır," dedi Francesca, sesinin kararlı çıkmasına çabalayarak. "Bu hayatta yürümez. Biliyorsun." Arkasını döndü, Michael'a bakmak istemiyordu. "Bunu aklından geçirdiğine bile inanamıyorum."

"Bu fikir ilk aklıma geldiğinde," diye itiraf etti Michael. "Ben de inanamadım. Fakat bir kez düşününce peşini bırakamadım ve kısa bir süre sonra çok mantıklı olduğuna karar verdim."

Francesca parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. Tanrı aşkına, niye mantık hakkında konuşup duruyordu ki? Bu kelime Michael'ın ağzından bir kez daha çıkarsa çığlık atabilirdi.

Ve Michael nasıl böyle sakin olabiliyordu? Buna rağmen onun bu soğukkanlı teklifiyle ilgili genç kadının içini kemiren bir şey vardı. Michael çok rahattı ve kendine hâkimdi. Biraz heyecanlıydı belki ama duyguları tamamen kontrol altında ve tekdüzeydi.

Francesca ise dünya ekseni etrafında dönmeyi bırakmış gibi hissediyordu.

Bu haksızlıktı.

Ve bir an için böyle hissetmesine neden olduğundan ötürü Michael'dan nefret etti.

"Ben yukarı çıkıyorum," dedi aniden. "Konuşmaya sabah devam ederiz."

Fakat kapıyla arasındaki yolun yarısından fazlasını aşmışken Michael'ın elini kolunda hissetti. Tutuşu nazikti, yine de bırakmaya niyetinin olmadığı açıktı.

"Bekle," dedi Michael ve Francesca hareket edemedi.

"Ne istiyorsun?" diye fısıldadı. Michael'a bakmıyor olsa da yüzünü aklında canlandırabiliyordu... Simsiyah saçlarının alnına düşüşünü, bir meleği ağlatabilecek kadar sık ve uzun kirpiklerle çevrili kısılmış gözlerini...

Ve dudaklarını. En çok da dudaklarını hayal edebiliyordu... Mükemmel şekilli, dolgun ve her daim bildiği bir şeyler varmış, dünyayı diğer masum ölümlülerin hiçbir zaman yapamayacağı şekilde anlıyormuş gibi şeytani bir ifadeyle kıvrılan dudaklarını.

Michael elini genç kadının omzuna doğru kaydırdı ve parmakları Francesca'nın boynunu hafifçe okşadı.

Konuştuğunda sesi kısık ve boğuk çıkıyordu, yine de Francesca onu ruhunun derinliklerinde hissetti.

"Tekrar öpüşmek istemez misin?"

ON YEDİ

...Evet, kuşkusuz. Francesca harikadır. Gerçi sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?

–Helen Stirling'den oğlu Kilmartin Kontu'na, Hindistan'a gidişinden iki yıl, dokuz ay sonra.

Francesca'yı ikna etmek için onu baştan çıkarması gerekeceği netlik kazanmaya başlamıştı, Michael bundan emindi. Onun aklına hitap etmeye çalışmıştı, içten gelen gerçekçilik ve mantık duyusuna, fakat işe yaramamıştı.

Duygulardan da söz edemezdi, çünkü tek taraflı olduklarını biliyordu.

Madem öyle o zaman tutku işe yaramalıydı.

Michael onu istiyordu, buna hiç şüphe yoktu. Hem de geçen hafta Londra'da onu öpmeden öncesinde hayal edebileceğinden katbekat fazla istiyordu. Damarlarındaki kan arzuyla, ihtiyaçla ve evet aşkla daha hızlı akıyor olsa da zihninin işleyişi hâlâ keskin ve ihtiyatlıydı. Eğer Francesca'yı kendine bağlayacaksa, bunun tek yolunun *tutku* olduğunu biliyordu. Bu ancak genç kadının inkâr edemeyeceği bir yolla mümkün olabilirdi. Onu ikna etmeyi sadece kelimeler, düşünceler ve fikirlerle deneyemezdi. Francesca aralarındaki duygusal bağı yok sayarak onu caydırmaya kalkışabilirdi.

Michael onun üzerinde mümkün olan en somut yolla bir etki bırakabilirse, her zaman onunla olabilirdi.

Ve Francesca onun olurdu.

Tam o anda Francesca parmaklarının altından sıyrıldı ve aralarına birkaç adımlık mesafe koyarak geri çekildi.

"Tekrar öpüşmek istemez misin, Francesca?" diye fısıldadı Michael, ona doğru bir avcı zarafetinde yürürken.

"O öpücük bir hataydı," dedi Francesca titrek bir sesle. Bir masanın köşesine çarpıp durmak zorunda kalıncaya kadar birkaç santim daha geriye kaçtı.

Michael ona doğru ilerledi. "Evlenirsek hata sayılmaz."

"Seninle evlenemem, biliyorsun."

Michael onun elini tutup okşamaya başladı. "Neden olmasın?"

"Çünkü ben... Sen... Sen sensin işte."

"Doğru," dedi Michael, Francesca'nın elini dudaklarına götürüp avucunun içini öperken. Sonrasında dilini hafifçe bileğine dokundurdu, sırf yapabiliyor olduğu için. "Ve çok uzun zamandan beri ilk kez," dedi kirpiklerinin arasından ona bir bakış atarken. "Şu anda yerinde olmayı tercih edeceğim kimse yok."

"Michael," diye fısıldadı Francesca, arkaya doğru eğilmişti.

Ama onu istiyordu, Michael bunu onun nefes alıp verişinden anlayabiliyordu.

"Michael hayır mı yoksa Michael evet mi?" dedi Francesca'nın bileğini öperek.

"Bilmiyorum," diye inledi Francesca.

"Öyle olsun." Francesca'nın çenesini nazikçe iterek başını geriye doğru atmasını sağladı.

Bu sayede ona genç kadının boynunu rahatça sevmek kalmıştı.

Francesca'yı yavaşça öptü, layıkıyla, şehvetli saldırısından genç kadının teninin bir santimini bile mahrum bırakmadan. Yanak hizasına yükseldi, oradan kulak memesine, sonra da

korsajının bittiği noktaya dek. Francesca'nın nefesini içine çektiğini duydu ama genç kadın ona durmasını söylemedi. Bunun üzerine Michael, korsajı dişleriyle çekmeye başladı ve sonunda Francesca'nın bir göğsü ortaya çıkıverdi.

Michael zamanın kadın modasına bayılıyordu.

"Michael?" diye fısıldadı Francesca.

"Şşşş." Francesca'nın herhangi bir sorusunu cevaplamak zorunda kalmak istemiyordu. Onun soru soracak kadar düşünebilmesini istemiyordu.

Francesca'nın teninin tatlı-tuzlu esansını hissederek dilini göğsünün alt kısmı boyunca gezdirdi, sonra uzanıp onu avcuna aldı. İlk öpüştüklerinde ona elbisesinin üzerinden dokunmuş ve kendini cennette hissetmişti, fakat hiçbir şey ona bu şekilde dokunmakla kıyaslanamazdı.

"Tanrım," diye inledi Francesca. "Ah..."

Nefesini göğsünün ucuna doğru vererek, "Öpeyim mi?" diye sordu. Sonra yukarı baktı. Francesca'nın cevabını beklerken risk aldığını biliyordu. Büyük olasılıkla böyle bir soruyu sormamalıydı, ancak niyeti onu baştan çıkarmak bile olsa bunu genç kadından en azından olumlu bir kelime duymadan yapmaya kendini razı edemezdi.

"Öpmemi istiyor musun?" diye mırıldandı tekrar, dilini göğsünün ucuna hafifçe dokundurup pazarlığı reddedilmez kılarak.

"Evet!" diye patladı Francesca sonunda. "Evet, Tanrı aşkına, evet!"

Michael gülümsedi. Yavaşça, ağırdan alarak, anın tadını çıkararak. Ardından Francesca'yı adil olandan bir saniye fazla beklentiyle kıvrandırdıktan sonra eğildi ve yıllar boyunca içinde biriken arzusunu masum göğüs ucuna günahkârca yöneltti.

Artık Francesca'nın hiç şansı yoktu.

"Aman Tanrım!" diye soluyarak tüm bedeni geriye doğru kavislenirken tutunmak için masanın ucunu kavradı. "Tanrım. Ah, Michael. Aman Tanrım."

Michael kalçalarını kavrayıp onu masanın üzerine oturttu ve genç kadının bacakları Michael'ın kadınsı derinliklere doğru ilerlemesi için hafifçe ayrıldı.

Michael'ın vücudu ihtiyaçla titriyor olsa da damarlarında deli gibi tatmin duygusu dolaşıyordu. Francesca'nın çığlık atmasını, inlemesini, arzuyla yakarmasını sevmişti. O çok güçlü bir kadındı, her zaman soğukkanlı ve sakindi, buna karşın şu anda kendi isteklerinin kölesiydi. Michael'ın deneyimli dokunuşlarının tutsağıydı ve bütünüyle ona aitti.

Michael onu okşadı, öptü, dişledi. Dayanamayacağını düşündüğü ana dek ona eziyet etti. Genç kadının nefes alıp verişi gürültülüydü, hızlıydı ve inlemeleri giderek daha güçlü, daha anlaşılmaz hale geliyordu.

Bu esnada Michael ellerini usulca onun bacaklarından yukarı doğru kaydırdı. Önce bileklerini tuttu, sonra eteklerini kaldırıp baldırlarına uzandı ve eteklerinin dağınık bir öbek halinde dizlerinin üzerinde toplanmasını sağladı.

Ancak o zaman geri çekildi ve Francesca'yı kısacık bir an rahat bıraktı.

Francesca ona baktı, gözleri buğulu, dudakları pembe ve hafif aralıktı. Hiçbir şey söylemedi, zaten Michael da onun konuşabileceğini sanmıyordu. Yine de gözlerindeki soruları görebiliyordu. Nutku tutulmuş olabilirdi ama tamamen aklını kaybetmiş olmaktan uzaktı.

Michael, "Sana daha fazla eziyet etmenin zalimlik olacağını düşünüyorum," diyerek genç kadının göğüs ucunu başparmağı ve işaretparmağının arasına aldı.

Francesca inledi.

"Bundan hoşlanıyorsun," dedi Michael. Bu pek sofistike bir ifade değildi ama karşısındaki de gözlerini kapatıp yüzünü hayal ederek anlamsız birleşmeler yaşadığı isimsiz kadınlardan biri değil, Francesca'ydı. Ve zevkle çıkarttığı her bir ses Michael'ın kalbini hazla doluyordu. Tatmin dolu bir gülümsemeyle, "Bu hoşuna gidiyor," dedi yeniden.

"Evet," diye fısıldadı Francesca. "Evet."

Michael dudakları genç kadının kulağına sürtünecek kadar eğildi. "Bu da hoşuna gidecek."

"Ne?" Francesca'nın sorusu Michael'ı şaşırttı. Onun yüksek sesle soru sormayacak derecede kendinden geçmiş olduğunu sanıyordu.

Francesca'nın eteklerini biraz daha yukarı itti. "Duymak istiyorsun, değil mi?" diye mırıldanarak ellerini genç kadının dizlerinin hemen üzerine kaydırdı. Başparmaklarıyla tenine daireler çizerek kalçalarını hafifçe sıktı. "Bilmek istiyorsun."

Francesca başıyla onayladı.

Michael eğilip dudaklarını genç kadının dudaklarına dokundurdu ve nefesini hissedecek kadar yakınında dururken, "Hep çok meraklıydın," dedi. "Çok fazla soru sorardın."

Fısıldayarak dudaklarını genç kadının yanağından kulağına doğru kaydırdı. "Michael," dedi, onu taklit etmek için sesini yumuşatarak. "Bana yaramaz bir şey anlat. Bana edepsiz bir şey anlat."

Francesca kızardı. Michael göremediği halde teninin altındaki sıcak kan akışını hissedebiliyordu.

"Ama ben hiçbir zaman duymak istediklerini anlatmadım, değil mi?" diye sordu kulak memesini hafifçe dişlerken. "Seni hep yatak odamın kapısının dışında bıraktım." Bir cevap beklediği için değil ama onun nefesini duymak istediğinden duraksadı. "Merak ettin mi?" diye fısıldadı. "Yanımdan ayrıldıktan sonra sana neleri anlatmamış olduğumu merak ediyor muydun?" Konuşurken dudaklarının yumuşak kıpırtısını hissedebilmesi için Francesca'ya biraz daha yaklaştı. "Bilmek istedin mi... Yaramaz olduğumda neler yapabileceğimi?"

Francesca'yı cevap vermeye zorlamayacaktı, bu hiç adil olmazdı. Yine de zihninin zamanda geriye gitmesine ve ona sayısız kez yaşadıklarının kırıntılarını anlatışını hatırlamasına engel olamadı.

Bu konuları açan kişi Michael olmazdı; bununla birlikte Francesca ona *her zaman* sorardı.

"Sana anlatmamı ister misin?" diye mırıldandı Michael. Francesca'nın şaşkınlığını fark edince gülümsedi. "Öteki kadınlarla ilgili değil, Francesca. Seninle ilgili. Sadece seninle."

Francesca başını çevirince Michael'ın dudakları sürtünerek yanaklarında kaydı. Genç kadının yüzünü görebilmek için geri çekildi, sormak istediği soru gözlerinde aşikârdı.

Ne demek istiyorsun?

Michael ellerini, Francesca'nın bacaklarını biraz daha açmasına yetecek kadar baskı uygulayarak hareket ettirdi. "Şimdi neler yapacağımı anlatmamı ister misin?" Öne eğildi ve dilini Francesca'nın akşam üzerinin soğuk havasıyla sertleşmiş ve büzülmüş göğüs ucunda gezdirdi. "Sana neler yapacağımı?" diye ekledi.

Francesca sarsılarak yutkundu. Michael bunu bir *evet* olarak kabul etti.

"Pek çok seçenek var," dedi boğuk bir sesle, ellerini Francesca'nın bacaklarından yukarı doğru yavaşça ilerleterek. "Nereden başlasam karar veremiyorum."

Bir anlığına Francesca'ya bakmak için durdu. Nefes alıp verişi sert, dudakları ise aralık ve öpülmekten şişmişti. Ve genç kadın büyülenmişçesine tamamen Michael'ın etkisi altındaydı.

Michael kelimelerinin sıcaklığını ve nemini ruhunda hissetmesini sağlamak için bu kez Francesca'nın öteki kulağına doğru eğildi. "Sanırım bana en çok ihtiyacın olan yerden başlayacağım. Seni ilk öpeceğim yer..." Parmaklarını Francesca'nın uyluklarının iç kısmına bastırdı. "*Burası.*"

Francesca'nın arzuyla ürpermesini hissederek bir saniye kadar sessiz kaldı. "Hoşuna gider miydi?" diye mırıldandı, sorusunun amacı eziyet etmek ve sataşmaktı. "Evet, hoşuna gideceğini biliyorum..." Parmaklarını genç kadının bacaklarının arasındaki sıcak kıvrıma ulaşana dek kaydırdı. "Tam buradan

öpülmenin hoşuna gideceğinden eminim," diye ekledi. "Hemen hemen..." Parmağını nazikçe nemli kıvrımın merkezine bastırdı. "Benim seni öpmekten hoşlanacağım kadar."

Francesca'nın nefes alıp verişi biraz daha hızlandı.

"Burası için biraz zaman ayıracağım," diye fısıldadı. "Belki de dudaklarımın izinden dilim gidebilir. Bu çizgi üzerinden sonuna kadar gidebilir." Ne demek istediğini göstermek adına parmağını hareket ettirdi. "Ve tüm bu süre zarfında daha fazla gevşemen için çaba harcıyor olacağım."

Durup yarattığı eserine bakmak için geri çekildi. Francesca'nın görüntüsü sersemletici derecede erotikti. Masanın ucuna tünemişti, bacakları henüz Michael'ın istediği kadar olmasa da onun için açılmıştı. Elbisesinin etekleri hâlâ kalçasından sarkıyor ve Michael'ın görüş alanını daraltıyordu, fakat bu nedense onu daha da ayartıcı kılıyordu. Onunla hemen ilgilenmemesi gerektiğini düşündü Michael. Şu anda bile genç kadın yeteri kadar baştan çıkarıcıydı ve açıkta kalan göğsü daha fazlasını istediğini ortaya koyarcasına onu daha da arzu edilir hale getiriyordu.

Yine de hiçbir şey, hem de hiçbir şey, Michael'ı Francesca'nın ifadesi kadar etkileyemezdi. Aralık dudakları, tutkuyla koyulaşmış gözleri. Aldığı her nefesle Michael'a haykırıyor gibiydi...

Al beni.

Ve *bu görüntü* neredeyse baştan çıkarma oyununu yarıda kesip Francesca'nın derinlerine sokulmasına sebep olacak kadar zorlayıcıydı.

Ama hayır... Bunu ağırdan almalıydı. Francesca'ya sataşmalı ve eziyet etmeliydi, onu hazzın doruklarına çıkarmalı ve mümkün olduğunca uzun süre orada tutmalıydı.

Ancak bu çok zordu, daha doğrusu Michael sertleşmişti ve kendini tutmakta artık zorluk çekiyordu.

"Ne düşünüyorsun, Francesca?" diye mırıldanarak onun kalçalarını sıktı.

Francesca öyle bir ses çıkardı ki Michael'ı ateşler içinde bıraktı.

"Belki de..." dedi Michael. "Böylesi daha iyi olacak." Genç kadının bacaklarını merhametsizce biraz daha ayırdı ve kalçalarında toplanan eteklerine göz atarak onaylamaz bir şekilde kafasını salladı. "Sana yardım edeyim." Parmaklarını elbisenin ucuna geçirdi ve eteklerini genç kadının belinin üstüne kadar itti.

Francesca şimdi tamamen açıktaydı.

Genç kadının duruşu ikisinin de ihtirasla titremesine yol açtı. Francesca beklentiyle ürperdi, Michael ise tutkuyla sarsılırken kontrolünü kaybetmemek için kendine hâkim olmaya çalıştı. Zamanı daha gelmemişti. Yakında olacaktı, bu kesindi, Michael onunla beraber olmazsa öleceğini biliyordu.

Şimdilik sadece onunla ilgilenecekti. Ve ona hissettirebildikleriyle.

Dudaklarını Francesca'nın kulak memesine bastırdı. "Üşümüyorsun, değil mi?"

Genç kadın cevap olarak titrek bir şekilde iç çekti.

Michael bir parmağını onun kadınsı kıvrımına doğru kaydırdı. "Üşümene asla izin vermem," diye fısıldadı. "Bu bir centilmene yakışmaz."

Okşamaları genç kadının teninin üzerinde yavaş ve ateşli dairesel hareketlere döndü.

"Dışarıda olsaydık," dedi. "Sana ceketimi verirdim. Ama burada..." Parmağını nefes kesecek şekilde içerilere doğru bastırdı. "Sana sadece dudaklarımı sunabilirim."

Francesca neredeyse ağlamaya benzer boğuk bir ses daha çıkardı.

"Evet," dedi Michael günahkârca. "Sana yapacağım şey bu. Seni tam buradan, en çok zevk alacağın yerden öpeceğim."

Nefes alıp vermekten başka Francesca'nın elinden gelen bir şey yoktu.

"Dudaklarımla başlayacağım," diye mırıldandı Michael. "Ama sonrasında seni daha derinden keşfedebilmek için dilimi kullanmam gerekecek." Dudaklarıyla neler yapmayı planladığını gösterircesine onu okşadı. "Buna oldukça benzer bir şey sanırım, fakat kendini daha sıcak hissedeceksin." Dilini kulağında gezdirdi. "Ve daha ıslak."

"Michael," diye inledi Francesca.

Sadece adını söyledi. Daha fazlasını değil. Sınırı neredeyse aşmak üzereydi.

"Tadına bakacağım," diye fısıldadı Michael. "Son damlana kadar. Ve seni tamamen keşfettiğimden emin olduğum zaman bile durmayacağım."

Francesca tekrar inledi. "Michael."

"Kimbilir seni ne kadar uzun öpeceğim?" diye mırıldandı Michael. "Kendimi durduramayabilirim belki de." Burnunu boynuna sürtmek için kafasını biraz indirdi. "Durmamı istemeyebilirsin." Duraksadı, sonra diğer parmağını da Francesca'nın derinliklerine kaydırdı. "Durmamı istiyor musun?"

Francesca'ya her soru sorduğunda ateşle oynadığının farkındaydı, her seferinde ona "hayır" deme fırsatı tanıyordu. Daha duygusuz ve daha hesapçı olsaydı onu baştan çıkarmaya devam ederdi ve genç kadın da başına ne geldiğini anlayamadan bulutların üzerine çıkardı. Francesca içinde yükselen tutku dalgasıyla kendini kaybedeceğinden, o daha fark etmeden Michael içine girmiş ve sonunda silinmez bir şekilde ona sahip olmuş olurdu.

Ancak içindeki bir parça ona karşı böyle acımasız olamazdı. Bir baş hareketi veya bir inlemeden fazlası olmasa da Francesca'nın onayına ihtiyacı vardı. Genç kadın muhtemelen sonradan bu yaptıklarından pişman olacaktı, yine de Michael onun bunu düşünmeden yapmış olmasını, evet demeden buna kapılmasını istemiyordu.

O *evet*'e ihtiyacı vardı. Yıllardır ona âşıktı ve bir o kadar zamandır ona dokunmayı hayal etmişti. Ve şimdi o an gel-

mişken, Francesca'nın bunu gerçekten istemiyor olmasına dayanamazdı. Bir erkeğin kalbini kırabilecek belli başlı şeyler vardı ve Michael yeni bir darbeden sağ çıkamayacağını hissediyordu.

"Durmamı istiyor musun?" diye sordu tekrar ve bu kez kendini durmaya zorladı. Elini çekmedi ama parmaklarını hareket ettirmeksizin öylece durup Francesca'ya düşünebilmesi için sakin bir an tanıdı. Ve genç kadının ona bakmak zorunda kalması için kafasını biraz geriye eğdi.

"Hayır," dedi Francesca, kafasını tam olarak kaldırıp ona bakmamıştı.

Michael'ın kalbi âdeta yerinden çıkacaktı. "O halde bahsettiğim şeyleri yapmaya başlasam iyi olacak."

Ve başladı. Dizlerinin üzerine çöküp onu öptü. Francesca titrerken ve inlerken onu öpmeye devam etti. Genç kadın saçlarını kavrayıp çektiğinde, sonra çılgınca tutunacak bir şey aramak için onları bıraktığında da durmadı.

Onu söz vermiş olduğu her şekilde öptü ve Francesca neredeyse doruğa ulaştığında durdu.

Neredeyse.

Başladığı şeyi bitirmesi gerekiyordu, durmamalıydı ama yapamadı. Ona sahip olmalıydı. Onu o kadar uzun zamandır istiyordu ki genç kadının adını haykırmasını ve kollarında titremesini arzuluyordu. Ve bu olurken, yani en azından ilk seferinde, onun içinde olmak istiyordu. Francesca'nın onu sardığını hissetmek istiyordu ve...

Kahretsin, sadece bu şekilde olsun istiyordu işte ve eğer bu kontrolünü kaybettiği anlamına gelecekse de artık fark etmezdi.

Elleri titreyerek pantolonunu açtı ve sonunda erkekliğini serbest bıraktı.

Francesca, "Michael?" diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmıştı. Artık bundan sonra olacakları tahmin edememek imkânsızdı.

"Sana ihtiyacım var," dedi Michael boğuk bir sesle. Ve Francesca hiçbir şey demeden ona bakmaya devam edince sözlerini yineledi. "Sana hemen ihtiyacım var."

Masanın üzerinde değil. Michael bile o kadar hünerli değildi. Francesca'yı kucakladı ve bacakları beline dolanırken ürpererek onu yumuşak halının üzerine yatırdı. Yatak kadar iyi sayılmazdı ama yatağa kadar gidebilme ihtimalleri yoktu, doğrusu ikisi de bunu umursamıyordu. Michael onun eteklerini yeniden beline dek kaldırıp bacaklarının arasına yerleşti.

Ve derinliklerine doğru kaydı.

Yavaş hareket etmeyi düşünmüştü, fakat Francesca bir an nefesini tutmuş olsa da onun için her anlamda hazırdı.

"Canını acıttım mı?" diye mırıldandı.

Francesca kafasını iki yana salladı. "Durma," diye inledi. "Lütfen..."

"Asla," diye söz verdi. "Asla."

Hareket etmeye başladığında genç kadın onun ritmine uyum sağladı ve ikisi de o ana dek yeterince uyarıldıklarından kısa bir süre sonra doyuma ulaştılar.

Ve sayısız kadınla yatmış olan Michael birdenbire bir acemiden farkı olmadığını fark etti.

Çünkü *asla* böyle bir şey yaşamamıştı.

Şimdiye kadar hep bedeniyle sevişmişti... Şimdiyse ruhuyla.

ON SEKİZ

...Kesinlikle.

—Michael Stirling'den annesi Helen'e, Hindistan'a gelişinden üç yıl sonra.

Ertesi sabah, Francesca'nın hatırladığı kadarıyla son zamanlarda yaşadıklarının en kötüsüydü.

Tek yapmak istediği ağlamaktı ve bunu yapmaya bile gücü yoktu sanki. Gözyaşları masumlar içindi ve *bu* onun bir daha kendini tanımlamak için kullanamayacağı bir sıfattı.

Bu sabah kendisinden nefret ediyordu. Anlık bir zevk uğruna kalbine, prensiplerine ihanet etmiş olmaktan nefret ediyordu.

John'dan başka birini arzulamış olmaktan ve bu arzunun kocası için hissetmiş olduğu her şeyi aşmış olmasından nefret ediyordu. Evlilik yatakları tutku ve kahkahalarla doluydu. Yine de hiçbir şey —ama *hiçbir şey*— onu Michael dudaklarını kulağına dokundurduğunda ve ona yapmak istediği tüm edepsiz şeyleri anlattığında hissetmiş olduğu günahkâr heyecana hazırlayamazdı.

Ya da vermiş olduğu sözleri yerine getirdiğinde yaşamış olduğu doyum anına.

Bunların gerçekten yaşanmış olmasından nefret ediyordu, özellikle de Michael'la yaşanmış olmasından nefret ediyordu, çünkü her nasılsa onun varlığı, bunu üç kat daha yanlış kılıyordu.

En çok da Michael'dan nefret ediyordu çünkü ondan izin istemiş, parmaklarının merhametsiz istilasından önce onun onayını beklemişti ve Francesca şimdi kendi tutkusunun gücü karşısında yenilmiş olduğunu, kendinde olmadığını iddia edemezdi.

Artık onun için korkaklık ve budalalık birbirinden ayrı şeyler değildi, en azından içinde bulunduğu durum düşünüldüğünde.

Açıkça hem korkak hem budalaydı, tabii bunlara bir de *toyluk* eklenebilirdi.

Çünkü tek yapmak istediği kaçmaktı.

Eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşebilirdi.

Doğrusu yapması gereken şey buydu.

Bunun yerine, önceden olduğu gibi, kaçtı.

Kilmartin'den ayrılamazdı, nihayetinde buraya daha yeni gelmişti ve Orkney Adaları'nı geçip Norveç'e varıncaya dek doğrudan kuzeye ilerlemek gibi bir niyeti yoksa buradan zaten ayrılamazdı.

Fakat bir süreliğine evden dışarı çıkabilirdi ve şafağın ilk ışıklarında yaptığı şey de tam olarak buydu. Ve Michael'la seviştikten on dakika sonra pembe salondan özürlerini sunup tutarsız bir şeyler mırıldanarak kaçması da acınası bir hareketti, o anda tek düşündüğü gecenin geri kalanında yatak odasının koruyuculuğuna sığınmak istemesiydi.

Henüz Michael ile yüzleşmek istemiyordu.

Tanrı şahidiydi ya yüzleşebileceğini de hiç sanmıyordu.

Soğukkanlı ve sağduyulu biri olmasıyla her zaman gurur duyan Francesca gitmiş, yerine iki lafı bir araya getiremeyen bir geri zekâlı gelmişti sanki, deli bir kadın gibi kendi kendine

homurdanıyor ve sonsuza dek kaçamayacağı kesin olan bir adamla yüzleşmekten feci bir şekilde korkuyordu.

Kendi kendine ondan bir gün bile kaçmanın hiç yoktan iyi olduğunu söylüyordu. Yarın olduğunda ise... Şey, yarın için sonra endişelenebilirdi. Yarın belki de. Şu anda tek yapmak istediği sorunlarından kaçıp uzaklaşmaktı.

Artık cesaretin çok abartılmış bir erdem olduğundan emindi.

Nereye gitmek istediğinden emin değildi, uzak olarak adlandırılabilecek her yer, Michael'la karşılaşma olasılığının düşük olduğuna inandığı her nokta iş görürdü.

Francesca artık kutsal gücün ona merhamet etmeyeceğine ikna olmuştu, çünkü tam bunları düşünerek yürüyüşe çıkmasının ardından henüz bir saat geçmemişken yağmur başladı. Başta hafifçe serpiştiriyordu, sonra bir anda bardaktan boşalırcasına yağmaya başladı ve Francesca yağmur dinene dek kalın gövdeli bir ağacın altına sığınmak zorunda kaldı. Yirmi dakika boyunca ağırlığını bir ayağından ötekine vererek ayakta durduktan sonra pes etti ve nemli toprağa oturdu.

Bir süre daha burada durması gerekecekti; kuru veya sıcak kalabilme olasılığı olmadığına göre en azından rahat oturabilirdi.

Ve yaklaşık iki saat sonra Michael onu bulduğunda hâlâ bu şekilde oturuyordu.

Tanrım, elbette onu aramaya çıkacaktı. Gerçekten ihtiyaç duyulduğunda bir erkeğin düşüncesiz davranışlarına bel bağlanamaz mıydı?

Genç adam yağmurun altında durarak, "Orada benim için de yer var mı?" diye seslendi.

"Senin ve atın için yok," diye sızlandı Francesca.

"Ne dedin?"

"Hayır!" diye bağırdı.

Michael onu dinlemedi ve atını ağacın altına yönlendirdi, aşağı atladıktan sonra da hayvanı gevşek bir şekilde alçak bir dala bağladı.

"Tanrım, Francesca," dedi *merhaba* demeye gerek duymadan. "Burada ne arıyorsun?"

"Ve sana da iyi günler," diye mırıldandı Francesca.

"Ne kadar zamandır seni aradığımdan haberin var mı?"

"Muhtemelen bu ağacın altında mahsur kaldığım andan beri," diye karşılık verdi genç kadın. Michael'ın burada olmasından ötürü aslında memnun olmalıydı, kolları ve bacakları buz kesmişti, onun atına atlayıp eve doğru gitmek için can atıyordu. Ama bunun dışında hâlâ kötü bir ruh hali içindeydi ve sırf ona karşı çıkmış olmak için aksi bir tavır sergilemek istiyordu.

Hiçbir şey kendini küçümsemek kadar bir kadını berbat bir ruh haline sokamazdı.

Yine de düşündüğünde, dün gece olanlarla ilgili Michael'ın hatasız olmadığına karar verdi. Francesca dün gece panik içinde pembe salondan ayrılırken anlamsız özürler dilemiş olabilirdi ama Michael affedildiğini sanıyorsa yanılıyordu.

"Tamam, hadi gidelim," dedi Michael atını işaret ederek.

Francesca bakışlarını Michael'ın omzunun üzerindeki bir noktaya sabitledi. "Yağmur dinmek üzere."

"Evet, Çin'de belki diniyordur."

"Ben halimden memnunum," diyerek yalan söyledi Francesca.

"Tanrı aşkına, Francesca," dedi Michael kelimelerini vurgulayarak. "Benden istediğin kadar nefret edebilirsin ama aptallık etme."

"Bunun için artık çok geç," diye fısıldadı Francesca.

Sinir bozucu duyma yetisini gözler önüne sererek, "Belki de," dedi Michael. "Ama ben çok üşüdüm ve eve gitmek istiyorum. İster inan ister inanma, şu anda bir fincan çayı sana tercih ederim."

Bu Francesca'ya moral vermeliydi, fakat aksine genç adamın kafasına bir taş fırlatmak istiyordu.

Fakat yağmur yalanını gerçek kılarcasına, ruhunun rehavet verici sıcaklıktaki bir mekânâ mahkûm olmadığını kanıtlarcasına dinmeye başladı.

"Birazdan güneş çıkacaktır," dedi çiseleyen yağmuru işaret ederek. "Burada iyiyim."

"Elbisenin kuruması için altı saat kadar tarlanın ortasında yatmayı mı planlıyorsun?" dedi Michael sözcükleri uzatarak. "Yoksa yavaş ve geçmek bilmeyen bir zatürreyi mi tercih edersin?"

Francesca ilk kez direkt olarak Michael'ın gözlerine baktı. "Korkunç bir adamsın."

Michael bir kahkaha attı. "İşte bu, bugün söylediğin ilk gerçeğe uygun söz."

"Yalnız kalmak istediğimi anlamıyor olman mümkün mü?" diyerek karşı koydu genç kadın.

"Zatürreden ölmeni istemediğimi anlamıyor olman mümkün mü? Ata bin Francesca," diye emretti Michael. Francesca onun Fransa'daki askerleriyle de bu ses tonuyla konuşmuş olduğunu düşündü. "Eve vardığımızda kendini odaya kilitlemekte özgürsün —arzu edersen iki hafta boyunca— ama şimdilik izin ver de şu yağmurdan kurtulalım?"

Söyledikleri cazip, hatta inanılmaz derecede sinir bozucuydu çünkü mantıklı konuşuyordu ve Francesca'nın an itibariyle istediği en son şey, onun herhangi bir konuda haklı olmasıydı. Özellikle de önceki gece olanları unutabilmek için iki haftadan fazlasına ihtiyacı olacağına dair berbat bir hisse kapılmışken.

Unutması bir ömürlük zaman alacaktı.

"Michael," diye fısıldadı Francesca, genç adamın ümitsizce kıvranan bir kadına merhamet gösterebileceğini umuyordu. "Şu anda senin yanında olamam."

"Yirmi dakikalık bir yol için bile mi?" diye çıkıştı Michael ve Francesca öfkeyle bağırmaya bile başlayamadan onu ayağa kaldırıp atın üzerine oturttu.

"Michael!" diye çığlık attı Francesca.

"Bu maalesef," dedi tatsız bir sesle, "dün gece senden duymuş olduğum tonlamaların hiçbirine benzemiyor."

Francesca ona tokat attı.

"Bunu hak ettim," dedi Michael onun arkasına otururken, sonra da şeytani bir hamleyle genç kadını eyerin şeklinden ötürü kısmen kucağına oturmak zorunda bıraktı. "Ama senin bu ahmaklığın yüzünden kırbaçlanmayı hak etmiş olduğun kadar değil."

Francesca'nın nefesi kesildi.

"Dizlerimin üstüne çöküp senden af dilememi istediysen," dedi Michael dudaklarını tehlikeli bir şekilde Francesca'nın kulağına yaklaştırarak. "O zaman bir aptal gibi davranıp yağmur yağarken evden kaçmamalıydın."

"Ben çıktığımda yağmur yağmıyordu," dedi Francesca çocukça bir tavırla ve Michael atı hareket ettirdiğinde şaşkınlıkla inledi.

Sonrasında dengede durabilmek için Michael'ın kalçalarından başka bir şeye tutunabiliyor olmayı diledi.

Ya da Michael'ın kolunu bedenine bu kadar sıkıca dolamamış olmasını. Tanrım, kolu hemen hemen göğüslerinin altında duruyordu.

Ve Francesca onun bacaklarının arasındaki sertliğe yaslanmış olduğundan söz etmiyordu bile...

Her neyse, hiç değilse yağmurun bir yararı vardı. Michael soğuktan uyuşmuş olmalıydı ve bu Francesca'ya da hain vücudunu kontrol altında tutabilmesi için fayda sağlıyordu.

Yine de onu önceki gece görmüştü. Onu öyle, bütün olağanüstü erkeksi ihtişamıyla göreceğini daha önce hiç düşünmemişti.

İşin kötü tarafı da buydu. *Olağanüstü erkeksi ihtişam!* Bu sözcük öbeği aslında alaycı ve kurnaz bir gülümseme eşliğinde sarf edilmeliydi.

Ne var ki bu tanımlama Michael'a kusursuzca uyuyordu.

Michael bu tanımlamaya kusursuzca uyuyordu.

Ve bunu düşünmek Francesca'nın sahip olduğu son sağduyu kırıntılarını da yok etmişti.

Atın üzerinde sessizlik içinde ilerliyorlardı, aslında tam olarak sessizlik içinde yol aldıkları pek söylenemezdi. Birbirlerine tek kelime etmiyor olsalar da başka sesler vardı. Tehlikeli ve sinir bozucu sesler. Francesca onun aldığı her nefesi duyuyordu ve sırtında hissettiği kalp atışlarını işittiğine dair yemin bile edebilirdi. Ve sonra...

"Kahretsin."

"Ne oldu?" diye sordu Francesca ve onun yüzünü görmek için dönmeye çalıştı.

Michael eyerden aşağı atlarken, "Felix topallamaya başladı," diye mırıldandı.

"İyi mi?" diye sordu genç kadın, onun aşağı inmesine yardımcı olmak adına sessiz teklifini kabul ederek.

Michael atın sol bacağını incelemek için çömelirken, "İyi olacak," dedi. Dizleri çamura battığında pantolonu mahvoldu. "Yine de ikimizi birden taşıyamaz. Korkarım sadece seni taşımayı bile beceremeyecektir." Yerinden doğruldu, arazinin neresinde olduklarını anlamaya çalışarak ufku taradı. "Bahçıvan kulübesine sığınmamız gerekecek," dedi yüzüne düşen ıslanmış saçlarını sabırsızca geriye atarak. Hemen sonra o saç tutamı kaşının üzerine yeniden kaydı.

"Bahçıvan kulübesi mi?" diye tekrar etti Francesca. Aslında Michael'ın neden bahsettiğini gayet iyi biliyordu; bahsi geçen kulübe tek odalıydı ve karısı ikiz doğurmuş olan şimdiki bahçıvanlarının Kilmartin'in öteki ucundaki daha büyük bir konuta taşınmasından beri içinde kimse yaşamıyordu.

"Eve gidemez miyiz?" diye sordu biraz çaresizce. Kulübe küçüktü, yanılmıyorsa içinde kocaman bir yatak da vardı ve Francesca orada Michael'la yalnız kalmak istemiyordu.

"Yürüyerek bir saatten fazla vaktimizi alır," dedi Michael sertçe. "Ve fırtına giderek kötüleşiyor."

Haklıydı. *Kahretsin.* Gökyüzü alışılmadık yeşilimsi bir renk almıştı, bulutlar aşırı şiddetli bir fırtınanın öncüsü olan o garip ışığı barındırıyordu. "Pekâlâ," dedi Francesca endişesini saklamaya çalışarak. Hangisinden daha çok korktuğunu bilmiyordu: Fırtınaya yakalanma fikrinden mi, yoksa Michael'la küçük bir kulübede mahsur kalmaktan mı?

"Koşarsak birkaç dakika içinde orada oluruz," dedi Michael. "Daha doğrusu sen koşabilirsin, benim Felix'e eşlik etmem gerek. Onun yolu ne kadar zamanda katedeceğini bilmiyorum."

Francesca ona bakarken gözlerini kıstı. "Bunu bilerek yapmadın, değil mi?"

Gökyüzünde çakan şimşekle kıyaslandığında Michael'ın yüz ifadesi gök gürültüsü kadar korkutucuydu.

"Üzgünüm," dedi Francesca aceleyle, söylediğinden ötürü anında pişman olmuştu. Bir İngiliz centilmenini *asla* belli şeylerle suçlamamak gerekirdi ve bunların başında kasten —hangi sebeple olursa olsun— bir hayvanı yaralamak gelirdi. Bir kez daha şimşek çaktı. "Özür dilerim," diye ekledi. "Gerçekten."

Fırtınadan ötürü sesini duyurmaya çalışan Michael, "Oraya nasıl gidildiğini biliyor musun?" diye bağırdı.

Francesca başını salladı.

"Beni beklerken ateş yakabilir misin?"

"Denerim."

"Git, o zaman," dedi Michael aksi bir tavırla. "Koş ve kendini ısıt. Ben de birazdan gelirim."

Francesca koşmaya başladı, kulübeye doğru mu yoksa sadece Michael'dan uzaklaşmak için mi koşuyor olduğundan emin değildi.

Onun ancak birkaç dakika sonra yanında olacağını göz önünde bulundurunca gerçekten fark eder miydi?

Gerçi ciğerleri yanarak, bacakları acıyarak koşarken bu sorunun cevabı çok da önemli değildi. Yüzüne vuran yağmurun yarattığı sızıyla tamamlanan güç harcamanın verdiği acı üstün

gelmişti. Yine de her şey tuhaf bir biçimde birbiriyle uyuşuyordu, sanki hak etmiş olduğundan fazlası değildi.

Muhtemelen öyle, diye düşündü acınacak bir halde.

Michael kulübenin kapısını açtığında sırılsıklamdı ve deli gibi titriyordu. Felix'e eşlik etmek tahmin etmiş olduğundan çok daha uzun sürmüştü, sonrasında ise yaralı hayvanı bağlayacak düzgün bir yer bulma sorunuyla karşılaşmıştı, bu kadar şiddetli bir fırtınada atını bir ağaç altında bırakamazdı. En sonunda eskiden tavuk kümesi olarak kullanılan yerde derme çatma bir barınak yapmıştı, fakat işi bittiğinde elleri kanıyordu ve botları yağmurun bile açıklanamaz bir şekilde çıkaramadığı kötü kokulu bir maddeyle kaplanmıştı.

Francesca şöminenin önünde yere eğilmiş ateş yakmaya çalışıyordu. Kendi kendine söylenmesine bakılırsa pek de başarılı olamamıştı.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı. "Sana ne oldu böyle?"

"Felix'i bağlayacak uygun bir yer bulamadım," diye açıkladı Michael. "Onun için bir sığınak yapmak zorunda kaldım."

"Ellerinle mi?"

"Başka aletim yoktu," dedi genç adam omuz silkerek.

Francesca huzursuzca pencereden dışarı baktı. "Felix iyi olacak mı?"

"Umarım," dedi Michael ve botlarını çıkarmak için üç bacaklı bir tabureye oturdu. "O sakat bacağıyla sırtına bir şaplak vurup onu eve yollayamazdım."

"Hayır," dedi Francesca. "Elbette hayır." Ve aniden yüzünde dehşete düşmüş bir ifade belirdi. "Sen iyi olacak mısın?" diye bağırarak ayağa fırladı.

Michael normalde genç kadının onun için endişeleniyor olmasını hoş karşılardı, ancak şu anda neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Efendim?" dedi kibarca.

"Sıtma," dedi Francesca, sesi telaşlı çıkıyordu. "Sırılsıklamsın ve daha yeni bir sıtma nöbeti atlattın. Tekrar hastalanmanı..." Durdu, boğazını temizledi ve omuzlarını dikleştirdi. "Senin için endişeleniyor olmam, sana karşı bir saat öncesinden daha affedici olduğum anlamına gelmez, sadece hastalığının nüksetmesini istemiyorum."

Michael bir an onun sempatisini kazanmak için yalan söylemeyi düşündü ama sonra, "O şekilde yürümüyor," dedi.

"Emin misin?"

"Tamamen. Üşütmek nöbete yol açmıyor."

"Öyle mi?" Francesca bu bilgiyi sindirmek için biraz bekledi. "Şey, bu durumda..." Lafını yarıda kesti ve dudakları gerildi. "O zaman, tamam," dedi sonunda.

Michael küstahça kafasını salladı ve çizmelerini çıkarma işine girişti. İkisini de sertçe çekip çıkardıktan sonra dikkatle kapının yanına koydu. "Bunlara dokunma," dedi dalgın bir şekilde şömineye yaklaşırken. "Çok pisler."

Hâlâ şöminenin yanında ne yapacağını bilmez bir şekilde duran Francesca, "Ateş yakamadım," dedi. "Üzgünüm, bu konuda pek deneyimim yok galiba. Köşede biraz kuru odun buldum yine de." Bir çift kütüğü yerleştirmiş olduğu ocağı işaret etti.

Michael ateşi tutuşturmaya koyuldu, elleri hâlâ Felix için tavuk kümesindeki dikenleri temizlerken oluşan sıyrıklar yüzünden yanıyordu. Aslında bu acıya minnettardı. En azından onu arkasında duran kadını düşünmekten alıkoyuyordu.

Francesca kızgındı.

Böyle olacağını tahmin etmesi gerekirdi. Etmişti aslında, yine de bunun gururuna bu kadar çok dokunmasını ve kalbini kırmasını beklememişti. Kuşkusuz tutku dolu bir gecenin ardından Francesca'nın ona ölümsüz aşkını ilan etmeyeceğini biliyordu, gelgelelim içindeki küçük bir parça bunu umut edecek kadar budalaydı.

Yılların hovardasının böyle iflah olmaz bir romantiğe dönüşeceğini kim bilebilirdi ki?

Francesca eninde sonunda yelkenleri suya indirecekti, bundan emindi. Buna mecburdu. Şerefini tehlikeye atmıştı ve bakire olmasa bile onun gibi prensip sahibi bir kadın için bunun anlamı büyüktü.

Michael bir karar vermeliydi. Francesca'nın öfkesinin geçmesini mi bekleyecekti yoksa zorla da olsa durumun kaçınılmazlığı konusunda onu ikna mı edecekti? İkinci seçeneğin genç adamı sarsıp zora sokacağı kesindi, fakat ona daha yüksek bir başarı ihtimali sunuyordu.

Eğer onu kendi haline bırakırsa, genç kadın bu sorunu unutmaya çalışacak, belki de hiç olmamış gibi davranmanın bir yolunu bulacaktı.

"Ateşi tutuşturabildin mi?" diye sordu Francesca odanın öteki ucundan.

Michael kıvılcımları birkaç saniye daha güçlendirmeye çalıştı ve ufak turuncu alevlerin titreşmeye başladığını görünce zafer dolu bir ses çıkardı. "Bir süre daha ateşi körüklemem gerekecek," derken Francesca'yı görmek için arkasını döndü. "Ama evet, çok yakında güçlenecek."

"İyi," dedi Francesca kısaca. Bir iki adım geri attı ve yatağa oturdu. "Ben tam burada olacağım."

Michael bunun üzerine alaycı bir şekilde gülümsemeden edemedi. Kulübenin sadece bir odası vardı. Başka nereye gidebilirdi ki?

"Sen," dedi sevilmeyen bir mürebbiye edasıyla. "Orada kalabilirsin."

Michael onun parmağıyla işaret ettiği yere baktı, yani odanın öteki köşesine. "Gerçekten mi?" dedi kelimelerini uzatarak.

"Bence bu en iyisi."

Michael omuz silkti. "Peki."

"Peki?"

"Peki." Ayağa kalkıp ıslak kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Francesca güçlükle nefes alarak.

Michael sırtı ona dönük halde kendi kendine gülümsedi. "Köşemi tutuyorum," dedi omzunun üzerinden.

"Kıyafetlerini çıkarıyorsun," dedi Francesca, sesi her nasılsa aynı anda hem şaşkın hem de kibirli çıkmıştı.

"Senin de aynını yapmanı tavsiye ederim," dedi Michael ve gömleğinin kolundaki kan lekesini görünce kaşlarını çattı. Elleri gerçekten kötü durumdaydı.

"Kesinlikle öyle bir şey yapmayacağım."

Michael, "Şunu tutar mısın?" diyerek gömleğini Francesca'ya attı. Gömlek göğsüne çarpınca genç kadın çığlık attı ve bunun üzerine Michael tatminkâr bir şekilde sırıttı.

Francesca, "Michael!" diye bağırdı ve gömleği ona geri fırlattı.

"Kusura bakma," dedi Michael, pişmanlıktan en uzak ses tonuyla. "Kurulanmak için kullanabilirsin belki."

"Gömleğini geri giy," dedi sertçe.

"Donayım mı?" diyerek tek kaşını ukalaca kaldırdı. "Sıtmaya zemin hazırlamasa da soğuk almaya hiç niyetim yok. Ayrıca daha önce görmediğin bir şey değil." Francesca'nın nefesini içine çektiğini duyunca ekledi: "Bir saniye. Aslında görmedin. Dün gece pantolonumdan başka bir şey çıkaracak kadar vaktim olmamıştı, değil mi?"

"Çık dışarı," dedi Francesca, sesi kısık ve öfkeliydi.

Michael güldü ve kafasını yağmurun cama çarpan gürültüsüyle sarsılan pencereye doğru çevirdi. "Hiç sanmıyorum, Francesca. Korkarım fırtına dinene kadar burada benimle mahsur kalacaksın."

Kulübe Michael'ın dediklerini desteklermiş gibi gök gürültüsüyle sarsıldı.

"Arkanı dönmek isteyebilirsin," dedi genç adam laf arasında. Francesca'nın gözleri anlamadığını belli edercesine kocaman açılınca ekledi: "Pantolonumu çıkarmak üzereyim."

Francesca sinirle homurdansa da arkasını döndü.

"Ayrıca battaniyenin üstünden de kalk," diye seslendi Michael ıslak giysisinden kurtulurken. "Islatıyorsun."

Michael bir saniye için genç kadının inadına denileni yerine getirmeyeceğini düşündü, fakat mantığı üstün gelen Francesca ayağa kalkıp battaniyeyi yataktan çekip silkeledi.

Michael yatağa doğru yürüdü —yalnızca dört uzun adım atması gerekmişti— ve öteki battaniyeyi kendisi için aldı. Francesca'nın elindeki kadar kalın olmasa da işe yarardı. Kendi köşesine geri döndüğünde, "Örtündüm," diye seslendi.

Francesca döndü. Yavaşça ve sadece tek gözü açık bir halde.

Michael ona onaylamaz bir hareket yapma isteğini bastırdı. Dün gece olanlardan sonra Francesca'nın bu yaptığı çok saçmaydı. Fakat genç kızlık erdemlerinin kırıntılarına tutunmak daha iyi hissetmesini sağlayacaksa ona bu iyiliği yapacaktı... En azından sabahın geri kalanı için...

"Titriyorsun," dedi Michael.

"Üşüyorum."

"Üşürsün tabii. Elbisen sırılsıklam."

Francesca bir şey demedi ama Michael'a elbisesini çıkarmaya hiç de niyeti olmadığını gösteren bir ifadeyle baktı.

"İstediğin gibi olsun, peki," dedi Michael. "Bari gel de ateşin yanına otur."

Francesca ona tereddütlü bir bakış attı.

"Tanrı aşkına, Francesca," dedi genç adam, sabrını zorluyordu. "Üzerine atlamayacağıma söz veririm. En azından bu sabah ve en azından senin iznin olmadan."

Sinirden yanakları kızaran Francesca ona güveniyor olmalıydı ki odanın diğer ucuna yürüyüp ateşin yanına oturdu.

"Daha sıcak, öyle değil mi?" dedi Michael, sırf Francesca'yı kışkırtmak için.

"Oldukça."

"Sanırım sana evlenme teklif ettim."

"Hayır, etmedin," dedi Francesca, sesi sakindi. "Evlenmemiz gerektiğine inandığını söyledin ve sebeplerini açıklamaya başladın."

"Öyle mi?" diye mırıldandı Michael. "Nasıl da ihmalkâr davranmışım."

"*Sakın* bu dediklerimi evlenme teklifi etmek için bir davet olarak algılama," dedi Francesca keskin bir ses tonuyla.

"Bu inanılmaz derecede romantik anı berbat etmeye çalışacağımı düşünmüyorsun herhalde?"

Michael gördüğü şeyden tam olarak emin değildi ama galiba Francesca'nın dudakları bastırılmış gülümsemeden ötürü hafifçe gerilmişti.

"Peki tamam," dedi Michael en asil ses tonuyla. "Benimle evlenmeni istemeyeceğim. Olanlardan sonra bir centilmenin ısrarcı olmasını boş verebilirsin..."

"Centilmen olsaydın," diyerek sözünü kesti. "Bunlar hiç olmazdı."

Michael, "İkimiz de oradaydık, Francesca," diye hatırlattı ona yumuşak bir ses tonuyla.

"Biliyorum," dedi Francesca.

Sesi o kadar acı dolu çıkmıştı ki Michael onu kışkırttığına pişman oldu.

Ne yazık ki ona daha fazla eziyet etmeyeceğine karar verince söyleyecek başka sözü kalmadı. Bu onun için pek de olumlu bir durum değildi, fakat yapabileceği bir şey yoktu. Böylece sessizliğini koruyarak battaniyesine daha da sıkı sarındı, ara sıra da üşüyüp üşümediğinden emin olmak için Francesca'ya bakıyordu.

Francesca'nın duygularını incitmemek adına zor da olsa dilini tutmuştu, ancak sağlığını tehlikeye atıyorsa... O halde bu her şeyi değiştirirdi.

Fakat genç kadın titremiyordu, hatta aşırı üşüyormuş gibi bir hali de yoktu —eteğini ateşe tutarak kumaşı kurutmaya boş yere gayret etmesi dışında. Arada bir konuşacak gibi oluyor,

sonra ağzını tekrar kapatıp dudaklarını nemlendirerek usulca iç çekiyordu.

Sonra birdenbire, "Bunu düşüneceğim," dedi Michael'a bakmadan.

Michael tek kaşını kaldırıp Francesca'nın bunu açıklamasını bekledi.

Gözlerini ateşten ayırmadan, "Seninle evlenmeyi," diyerek netlik kazandırdı. "Fakat şu anda bir cevap veremem."

"Benim çocuğumu taşıyor olabilirsin," dedi Michael yumuşakça.

"Farkındayım." Kollarını bükülü dizlerine sardı. "Bunun cevabını öğrendiğim zaman sana haber veririm."

Michael tırnaklarını avuçlarını geçirdi. Kısmen evliliğe zorlamak için onunla sevişmişti —bu yaptığıyla gurur duymuyordu— ama amacı kesinlikle onu hamile bırakmak değildi. Francesca'yı tutkuyla kendine bağlamak istemişti, planlanmamış bir hamilelik yüzünden değil.

Ve şimdi genç kadının ona söylediği, özünde, onunla evlenmesinin tek sebebinin bebek olacağıydı.

"Anlıyorum," dedi Michael, damarlarında kaynayan öfkeye rağmen sesinin bu denli sakin çıkmasına şaşırmıştı.

Öfkelenmeye hakkı yoktu belki ama bu durumda sakin davranabilecek kadar da centilmen değildi.

"Sana bu sabah dokunmayacağıma dair söz vermem epey kötü oldu o zaman," dedi tehlikeli ve yırtıcı bir şekilde gülümseyerek.

Francesca ona bakmak için döndü.

"Aslında... Nasıl derler..." derken düşünceli bir ifadeyle çenesini sıvazladı. "Sözümden dönebilirim. Ya da en azından bunu denerken büyük bir keyif alabilirim."

"Michael..."

"Ama şanslıyım ki," diyerek sözlerini sürdürdü. "Saatime göre..." Yakınındaki masanın üzerinde duran ceketine uzanıp cep saatini çıkardı. "Öğlen olmasına sadece beş dakika kalmış."

"Yapamazsın," diye fısıldadı Francesca.

Michael bunun komik olduğunu düşünmüyordu ama yine de güldü. "Bana başka bir seçenek bırakmıyorsun."

"Niye?" diye sordu Francesca.

Michael onun ne demek istediğini tam olarak anlayamasa da gerçekçi bir yanıt verdi: "Çünkü buna mecburum."

Francesca'nın gözleri büyüdü.

"Beni öper misin Francesca?" diye sordu.

Francesca başını iki yana salladı.

Genç kadın ondan sadece dört beş adım uzaktaydı ve ikisi de yerde oturuyordu. Michael ona doğru emekledi, Francesca'nın uzağa kaçmadığını görünce kalbi heyecanla atmaya başladı. "Seni öpmeme izin verir misin?" diye fısıldadı.

Francesca hareket etmedi.

Michael ona doğru eğildi.

"Seni iznin olmadan baştan çıkarmayacağımı söylemiştim," dedi Michael boğuk bir sesle, nefesi genç kadının dudaklarına vuruyordu.

Francesca hâlâ hareket etmiyordu.

"Beni öper misin Francesca?" diye sordu tekrar.

Genç kadın ona doğru yaklaştı.

Ve Michael, Francesca'nın artık ona ait olduğunu biliyordu.

ON DOKUZ

...Michael'ın eve dönmeyi düşündüğünü sanıyorum. Mektuplarında bundan doğrudan bahsetmiyor ama ben annelik içgüdülerime dayanarak bunu hissediyorum. Onu Hindistan'daki başarılarından uzaklaştırmamam gerektiğini biliyorum, fakat bence bizi özlüyor. Geri dönmesi ne kadar güzel olurdu, değil mi?

–Helen Stirling'den Kilmartin Kontesi'ne, Kilmartin Kontu'nun Hindistan'dan dönüşüne dokuz ay kala.

Francesca onun dudaklarını dudaklarının üzerinde hissettiği anda aklının yine başından gitmesine hayret etti. Michael bir kez daha onun iznini istemişti. Bir kez daha ona kaçma, reddetme ve mesafesini koruma şansı vermişti.

Ve bir kez daha aklı bedenine esir düşen Francesca, nefesinin hızlanmasını veya kalbinin yerinden çıkacakmış gibi çarpmasını inkâr edebilecek gücü kendinde bulamamıştı.

Michael'ın güçlü elleri vücudunda aşağılara doğru kayıp kadınlığının merkezine yaklaştığında hissetmiş olduğu beklentinin sıcak sızısını da.

"Michael," diye fısıldadı, ikisi de bu ricanın bir reddediş olmadığını biliyordu. Francesca onun durmasını istemiyor-

du... Devam etmesi, ruhunu önceki geceki gibi beslemesi, bir kadın olmayı sevmesinin tüm sebeplerini hatırlatması, tensel zevklerin çarpıcı güzelliğini öğretmesi için yalvarıyordu.

"Mmmm..." Michael'ın tek tepkisi buydu zira Francesca'nın elbisesinin düğmeleriyle meşguldü ve kumaş hâlâ ıslak olsa da genç kadını üzerinde ince pamuklu kombinezonu kalana dek –ki o da yağmur yüzünden transparan olmuştu– rekor sayılabilecek bir hızla soydu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı Francesca'nın beyaz kumaşın altından açıkça görünen göğüs hatlarına bakarak. "Ben... Ben..."

Michael'ın sözlerinin devamını getirememesi, Francesca'nın kafasını karıştırdı. Genç kadın ona baktı. Şaşkınlıkla onun alışılmış halinden çok farklı olduğunu fark etti: Michael'ın açıkça boğazı düğümlenmişti.

"Michael?" diye fısıldadı. Bu bir soruydu ancak Francesca bu soruyu hangi amaçla sorduğundan emin değildi.

Kuşkusuz Michael da ona nasıl bir cevap vereceğini bilmiyordu. *En azından sözcüklerle.*

Genç adam onu kollarının arasına alıp yatağa taşıdı, sonra da şiltenin kenarında kombinezonunu çıkarmak için durdu.

Francesca bu noktada durabilir, buna bir son verebilirdi. Michael onu istiyordu, hem de çok, bunu açıkça görebiliyordu. Yine de tek bir sözüyle hemen duracağından emindi.

Ama Francesca duramazdı. Beyni mantık ve sağduyuyu savunsa bile dudakları dudaklarını arıyordu.

Bunu istiyordu. Michael'ı istiyordu. Ve bunun yanlış olduğunu bilse de kendini durduramayacak kadar günahkârdı.

Michael onu bu hale getirmişti.

Ve Francesca bundan zevk almak istiyordu.

"Hayır," dedi Francesca, bu kelime dudaklarından garip bir pervasızlıkla çıkmıştı.

Michael donakaldı.

"Bunu ben yapacağım."

Michael'ın bakışları onunkilerle buluştuğunda, Francesca ele avuca sığmaz derinliklerde boğuluyormuş gibi hissetti kendini. Genç adamın gözlerinde yüzlerce soru vardı, Francesca ise hiçbirini cevaplamak için hazır değildi. Ancak asla yüksek sesle dile getiremeyecek olsa da kendi adına *bir şeyden* emindi. Eğer bunu yapacaksa, eğer kendi ihtirasına karşı gelemiyorsa, o halde bunu bütün yönleriyle yapacaktı. Ne istiyorsa alacak, ihtiyaç duyduğunu çalacaktı. Günün sonunda aklı yerine gelir ve bu deliliğe bir son vermesi gerekirse de akışını kendisinin kontrol ettiği erotik bir öğleden sonrası, yakıcı bir kaçamak yanına kâr kalmış olacaktı.

Michael onun içindeki ahlaksızı uyandırmıştı ve Francesca rövanşını istiyordu.

Elini genç adamın göğsüne koyup onu sırtüstü yatağa itti ve dudakları tutkuyla aralanmış olan Michael ona ışıldayan gözlerle baktı.

Francesca bir adım geri gitti, sonra uzanıp kombinezonunu hafifçe kavradı. "Çıkarmamı istiyor musun?"

Michael başını salladı.

"Söyle," dedi Francesca. Michael'ın kelimelerin ötesinde olup olmadığını bilmek istiyordu. Onu delirtene kadar baştan çıkarabilir mi ya da ihtiyaçlarının kölesi haline getirebilir mi bilmek istiyordu.

"Evet," dedi Michael boğuk bir sesle.

Francesca dünkü çocuk değildi; ona bu gibi şeylerin tadına varmayı öğreten sağlıklı ve ihtiraslı bir adamla iki yıl evli kalmıştı. Nasıl utanmaz olunabileceğini biliyor, bunun kendi isteklerini nasıl kamçılayabileceğini anlıyordu. Yine de hiçbir şey onu Michael için soyunmanın heyecanına hazırlayamazdı.

Ya da bakışlarını onu izleyen Michael'a çevirdiğinde hissettiği sersemletici sıcaklık dalgasına.

Bu güçtü.

Ve Francesca bunu sevmişti.

Kasıtlı bir yavaşlıkla kombinezonunu dizlerinin üzerine çekti, ardından uyluklarının üzerine kaydırarak kalçalarına gelene dek sıyırdı.

"Yeter mi?" diye sataşırken dudakları baştan çıkarıcı yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Michael başını iki yana salladı. "Devam et," dedi emir verir gibi.

Emir mi? Bundan hoşlanmadı. "Yalvar," diye fısıldadı.

"Devam et," dedi Michael, bu kez daha kibar bir ifadeyle.

Francesca onaylarcasına kafasını salladı, fakat kadınlığının tüyleri görünür olmadan önce arkasını döndü, kombinezonunu kalçasının üzerine sonra da sırtı boyunca çekerek kafasından çıkardı.

Michael'ın nefes alıp verişi giderek şiddetleniyor, genç kadının sırtını okşuyordu.

Francesca hâlâ arkasına dönmemişti. Bunun yerine baştan çıkarıcı bir şekilde usulca inledi ve ellerini vücudunun iki yanına kaydırıp sırtını hafifçe kavislendirerek kalçasının üzerinde gezdirdi, sonra da Michael onu göremese de göğüslerine uzanıp onları sıktı.

Michael ne yapıyor olduğunu biliyor olmalıydı.

Ve bu onu çıldırtacaktı.

Francesca yataktan hışırtı seslerinin geldiğini, tahta kasanın gıcırdadığını duyduğunda keskin bir komut verdi: "Hareket etme."

"Francesca," diye inledi Michael, sesi çok daha yakından geliyordu. Yerinden doğrulmuş olmalıydı ve ona uzanmasına saniyeler kalmıştı.

"Uzan," diyerek yumuşakça uyardı onu Francesca.

Michael tekrar, "Francesca," dedi, sesi biraz çaresiz çıkıyordu.

Bu Francesca'nın gülümsemesine neden oldu. Michael'a bakmadan, "Uzan," dedi yeniden.

Francesca onun hızla solduğunu duyuyordu, Michael hareket etmemişti, muhtemelen ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu.

"Uzan," dedi son bir kez. "Eğer beni istiyorsan."

Bir an için sessizlik oldu, sonra Francesca onun yeniden uzandığını duydu. Ayrıca genç adamın nefes alıp verişinin daha düzensiz olduğunu da işitebiliyordu.

"İşte bu kadar."

Francesca bir süre daha ellerini bedeninde gezdirerek ona eziyet etti.

"Francesca," diye fısıldadı Michael.

Genç kadın ellerini karnına götürdü, ardından kendine dokunacak kadar olmasa da aşağıya kaydırdı —daha ileri gidecek kadar ahlaksız olduğundan emin değildi. Yine de Michael'ı belirsizlik içinde bırakmak adına zevk tepeciğine gelene dek devam etti. "Mmmm..." diye mırıldandı. "Ahhh..."

Michael boğuk, ilkel ve bütünüyle anlaşılmaz bir ses çıkardı. Kırılma noktasına yaklaşıyordu; Francesca onu daha fazla zorlayamayacaktı.

Omzunun üstünden Michael'a bakarken dudaklarını yaladı. "Bence artık onu çıkarmalısın," dedi, bakışlarını Michael'ın hâlâ örtülü olan kasıklarında dolaştırarak. Genç adam ıslak giysilerini çıkardığında tam olarak soyunmamıştı ve erkekliği kumaşı feci halde zorluyordu. "Pek rahat görünmüyorsun," diye ekledi çekingen bir ses tonu takınarak.

Michael bir şeyler homurdandı, sonra iç çamaşırını yırtarcasına çıkardı.

"Tanrım," dedi Francesca. Muzip baştan çıkarmasının bir parçası olarak planlamış olsa da gerçekten içinden gelenin bu olduğunu fark etti. Michael tam karşısında güçlü bir şekilde duruyordu ve genç kadın onu sonuna kadar zorlayarak tehlikeli bir oyun oynadığını biliyordu. Ama duramazdı. Onun gücünün etkisiyle sarhoş olmuştu, durması artık mümkün

değildi. "Çok güzel," diye mırıldanırken Michael'ın erkekliğine odakladığı bakışlarını aşağı yukarı kaydırdı.

"Frannie," dedi Michael. "Yeter."

Genç kadın onun gözlerinin içine baktı. "Bu kez sen bana uyacaksın, Michael," dedi yumuşak bir şekilde. "Beni istiyorsan alabilirsin. Ama kontrol bende olacak."

"Fr..."

"Benim şartlarım bunlar."

Michael önce hareketsiz kaldı, sonra buna razı olarak hafifçe arkasına yaslandı. Her bir kası gerilmişti, gözlerinde her an saldırmaya hazır bir kedinin bakışı vardı.

Francesca bir arzu ürpertisiyle onun ne kadar muhteşem olduğunu fark etti.

Ve onun emrine amadeydi.

"Şimdi ne yapsam?" diye yüksek sesle düşündü.

"Buraya gel," dedi Michael kısık bir sesle.

"Daha değil," diye iç çekerek yavaşça yana döndü.

Michael'ın bakışlarının sertleşmiş göğüs uçlarına kaydığını ve dudaklarını yalarken gözlerinin karardığını gördü. Dilini hayal etmek Francesca'nın vücuduna yeni bir sıcaklık dalgası yolladı ve göğüs uçlarının daha da gerilmesine neden oldu.

Genç kadın elini göğsüne götürdü ve alt kısmında kavis çizerek göğsünü leziz bir teklifmiş gibi yukarı kaldırdı. "İstediğin bu mu?" diye fısıldadı.

Michael'ın sesi artık hırlamadan başka bir şeye benzemiyordu. "Ne istediğimi biliyorsun."

"Mmmm, evet," diye mırıldandı Francesca. "Peki ama süreç içinde ne olacak? Uğruna beklemek zorunda olduğumuz şeyler daha tatlı gelmez mi?"

"Hem de nasıl," dedi Michael kaba bir sesle.

Francesca göğsüne baktı. "Acaba nasıl olur... Şunu yapsam?" diyerek parmaklarını göğüs ucunun etrafında gezdirdi, bu hareketin kasıklarına yolladığı ürpertiyle bedeni sarsıldı.

"Frannie," diye inledi Michael.

Francesca ona baktı. Dudakları aralıktı, gözleriyse arzuyla parlıyordu.

"Bu hoşuma gitti," dedi Francesca, neredeyse şaşırmış gibiydi. Daha önce kendine hiç böyle dokunmamıştı, şu ana kadar düşünmemişti bile, özellikle de bunu Michael onun tutsak izleyicisiyken yapmayı. "Hoşuma gitti," dedi tekrar ve öteki elini de diğer göğsünün üstüne koydu. Ellerini şehvet uyandıran bir korse gibi kullanıp göğüslerini yukarı itti ve bir araya getirdi.

"Aman Tanrım," diye inledi Michael.

"Bunu yapabileceğimi hiç düşünmemiştim," dedi Francesca sırtı kavislenirken.

"Ben daha iyi yapabilirim," dedi Michael nefes nefese kalmış bir halde.

"Mmmm, muhtemelen yaparsın," diyerek ona katıldı. "Bu konuda çok tecrüben var, değil mi?" Michael'a sayısız kadını baştan çıkarmış olmasıyla ilgili bir sorunu yokmuş gibi baktı. Ve ilginç olan şu ki şu ana kadar tam aksini hissetmişti.

Ama şimdi...

Şimdi Michael onundu. Michael'ı ayartabilir, onun tadını çıkarabilirdi, bu yüzden öteki kadınları düşünmeyecekti. Onlar bu odada değillerdi... Burada sadece o ve Michael vardı, tabii bir de aralarında yükselen yakıcı ateş.

Francesca yatağa doğru yaklaşırken Michael'ın ona doğru uzanan elini itti. "Bana dokunmana izin verirsem, bir söz verir misin?"

"Ne istersen."

"Sadece izin verdiğimi yapabilirsin, daha fazlasını değil."

Michael başını telaşla salladı.

"Sırtüstü uzan," diye emretti.

Michael denileni yerine getirdi.

Francesca vücutlarının birbirine değmemesine özen göstererek yatağa çıktı. Ellerinden ve dizlerinden destek alarak

Michael'ın üzerine eğildi, sonra da tatlı tatlı, "Bir el Michael. Sadece bir elini kullanabilirsin," dedi.

Michael inleyerek Francesca'ya uzandı, eli göğsünün tamamını kavrayabiliyordu. "Tanrım," dedi. "İki el Francesca, lütfen," diye yalvardı.

Francesca ona karşı koyamadı. Basit bir dokunuşu bile içinin erimesine yetmişti ve her ne kadar onun üstündeki gücünü kullanmak istiyor olsa da ona hayır diyemiyordu. Konuşmakta güçlük çektiği için başını salladı ve bir anda Michael'ın iki elini birden teninde hissetti. Genç adam onu okşuyor ve çoktan uyarılmış olan tüm duyularını kamçılıyordu.

"Uçları," diye fısıldadı Francesca. "Benim yaptığım gibi yap."

Michael'ın sinsice gülmesi Francesca'ya kontrolün artık düşündüğü kadar elinde olmadığı izlenimini verdi, genç adam yine de onun dediğini yaptı ve parmaklarıyla göğüs uçlarına eziyet etmeye koyuldu.

Ve vaat etmiş olduğu üzere Michael bunu ondan daha iyi yapıyordu.

Francesca'nın kendini kaybetmesine ramak kalmıştı. "Dudaklarınla," diye emretti Michael'a, fakat sesi otoritesini yitirmişti. Ona yalvarıyordu ve ikisi de bunun farkındaydı.

Ama bunu yine de istiyordu. John yataktaki tüm coşkusuna rağmen göğüslerini Michael'ın geçen gece yapmış olduğu gibi sevmemişti hiç. Francesca bir erkekle kadının böyle bir şey yapabileceğini bile bilmiyordu.

Artık öğrenmiş olduğuna göre... Bunun hayalini kurmadan edemiyordu.

"Biraz eğil," dedi Michael yumuşakça. "Yatmaya devam etmemi istiyorsan tabii."

Hâlâ dizleri ve elleri üstünde olan Francesca aşağı doğru eğilerek bir göğsünü Michael'ın dudaklarına doğru yaklaştırdı.

Michael harekete geçmeden önce genç kadının biraz daha eğilmesini bekledi, göğüs ucu dudaklarına değene dek.

"Ne istiyorsun Francesca?" diye sordu, nefesi sıcacık ve nemliydi.

"Biliyorsun," diye fısıldayarak karşılık verdi Francesca.

"Tekrar söyle."

Genç kadın artık kontrolü tamamen kaybetmişti. Bunu biliyor ama umursamıyordu zira itaat etmekten başka bir şey yapabilecek durumda değildi.

"Dudaklarınla," dedi tekrar.

Michael başını kaldırıp dudaklarını genç kadının göğsüne bastırdı, bir yandan da Francesca'yı istediği pozisyona getirmek için aşağı çekiyordu.

Francesca tüm gücünü ve iradesini kaybederek onun cazibesine gittikçe daha da çok kapıldığını hissediyor, sadece sırtüstü yatmak ve Michael ne istiyorsa yapması için ona izin vermeyi arzuluyordu.

"Peki ya şimdi?" diye sordu Michael dudaklarını göğsünden çekmeden. "Devam edeyim mi? Yoksa... Başka bir şey mi istersin?"

"Başka bir şey," dedi Francesca zorlukla soluyarak ve bunu gerçekten başka bir şey istediği için mi yoksa Michael'ın o anda yaptıklarına daha fazla dayanamayacağı için mi söylediğini bilmiyordu.

"Kontrol sende," dedi Michael, sesinde belli belirsiz alaycı bir tını vardı. "Senin komutlarını bekliyorum."

"Ben... Ben..." Francesca cümlesini tamamlayamayacak kadar hızla nefes alıp veriyordu. Belki de sadece ne istediğini bilmiyordu.

"Sana birkaç tane alternatif sunayım mı?"

Francesca başını salladı.

Michael bir parmağını genç kadının karnından kadınlığına doğru kaydırdı. "Buraya dokunabilirim," dedi şeytani bir şekilde fısıldayarak. "Veya tercih edersen öpebilirim."

Bunun düşüncesi bile Francesca'nın bedeninin kasılmasına sebep oldu.

"Ama bu da yeni soruları beraberinde getirir," dedi Michael. "Sırtüstü yatıp bacaklarının arasına diz çökmemi mi istersin yoksa yukarıda kalıp..."

"Aman Tanrım!" Bilmiyordu. Böyle şeylerin mümkün olabileceğini bilmiyordu.

"Ya da..." dedi Michael düşünceli bir şekilde. "Sen beni öpebilirsin. Hoşuma gideceğinden eminim."

Francesca dudaklarının şaşkınlıkla aralandığını hissetti ve Michael'ın erkekliğine kaçamak bakışlar atmaktan kendini alamadı. Daha önce birkaç kez cesaret edip John'u oradan öpmüştü ama...

Bu tam bir skandaldı.

"Hayır," dedi Michael eğlendiğini belli eden bir gülümsemeyle. "Belki başka zaman. Senin çok marifetli bir öğrenci olacağını görebiliyorum."

Francesca neye söz veriyor olduğuna inanamayarak başını salladı.

"O zaman şimdilik," dedi Michael. "Seçeneklerimiz bunlar... Ya da..."

"Ya da ne?" diye sordu genç kadın kaba bir fısıltıyla.

Michael ellerini Francesca'nın kalçalarına yerleştirdi. "Ya da direkt olarak ana yemeğe geçebiliriz," diyerek onu nazik ama hükmeder bir tavırla tutkusunun kanıtına doğru yönlendirdi.

"Üstte olabilirsin. Bunu daha önce hiç yaptın mı?"

Francesca başını olumsuz anlamda salladı.

"İster misin?"

Bu kez evet dercesine kafasını salladı genç kadın.

Michael ensesinden kavrayarak genç kadını kendine doğru çekti. "Ben öyle tatlı bir midilli değilimdir," dedi yumuşak bir sesle. "Yerini koruyabilmek için uğraşman gerekeceğine seni temin ederim."

"İstiyorum," diye fısıldadı Francesca.

"Benim için hazır mısın?"

Francesca yine başını salladı.

"Emin misin?" diye fısıldadı dudakları hafifçe kıvrılırken.

Genç kadın onun ne sorduğunu anlamıyordu ve Michael bunun farkındaydı. Sadece ona bakıyordu, gözleri sorgular bir ifadeyle kocaman açılmıştı.

"Yeteri kadar ıslak mısın?"

Yanakları kızarsa da Francesca başını onaylar biçimde salladı.

"Emin misin?" dedi Michael. "Kontrol etsem iyi olacak, sadece emin olmak için."

Eli uyluklarının arasına kayıp o hassas noktaya doğru ilerlerken genç kadın nefesini tuttu. Michael kasıtlı olarak yavaş hareket ediyordu. Çok geçmeden, Francesca çığlık atmak üzereyken, ona dokundu ve tembelce daireler çizmeye başladı.

"Çok güzel," diye mırıldandı, Francesca da o anda aynı şeyi söylüyordu.

"Michael," dedi genç kadın nefesi kesilerek.

Ama Michael halinden gayet memnundu ve Francesca'nın işleri aceleye getirmesine izin vermeyecekti. "Emin değilim. Belki böylesi..."

Parmağı derinlerine kayarken Francesca inledi.

"Ah evet," dedi Michael. "Senin de hoşuna gidiyor."

"Michael... Michael..." Tüm söyleyebildiği buydu.

Bir parmak daha ilkinin yanındaki yerini aldı. "Sıcacıksın," diye fısıldadı genç adam.

"Michael ..."

Michael onun gözlerinin içine baktı. "Beni istiyor musun?" diye sordu, sesi güçlü ve netti.

Francesca kafasını salladı.

"Şimdi mi?"

Genç kadın bir kez daha başını salladı.

Parmaklarını o hassas derinliklerden çeken Michael genç kadını yeniden kalçalarından kavradı. Francesca ona ulaşmak için kıvranıyordu. "O kadar hızlı değil."

"Lütfen..."

"Yönlendirmeme izin ver," dedi Michael ve genç kadının usul usul derinliklerine doğru kaydı. "İyi mi?"

Francesca başını salladı.

"Daha fazla?"

Genç kadın tekrar başını salladı.

Michael işkencesine devam ederken Francesca nefesini, sesini, düşünme yetisini kaybettiğini hissediyordu.

"Aşağı yukarı hareket et," dedi Michael.

Francesca bakışlarını hızla ona çevirdi.

"Yapabilirsin," dedi genç adam yumuşacık bir ses tonuyla.

Francesca yavaşça hareket etmeye başladı, içinde yükselen haz inlemesine neden oluyordu. Sonra her hareketinde biraz daha aşağı indiğini ama onu hâlâ tamamen içine alamamış olduğunu fark etti ve nefesi kesildi.

"Sonuna kadar al beni," dedi Michael.

"Yapamam." Yapamazdı. Mümkün görünmüyordu. Dün gece yapmış olduğunu biliyordu ama *bu* farklıydı.

Michael genç kadını kalçasından tutarak biraz kaldırdı ve Francesca kendini bir anda onun üzerinde otururken buldu.

Kesik kesik nefes alıyordu.

"Ah Tanrım," diye inledi Michael.

Francesca ne yapması gerektiğinden emin olmamakla birlikte hafifçe hareket etmeye başladı.

Soluk alıp verişi düzensizleşen Michael da ona uyum sağladı. Genç kadın bir süre sonra dengesini korumak için onun omuzlarını kavradı ve işte o zaman kontrolü eline alıp kendi zevki için bir ritim tutturdu.

"Michael, Michael," diye inledi, bedenine hâkim olamıyor, iliklerine dek hissettiği arzunun sıcak dalgaları karşısında gücünü kaybediyordu.

Çok geçmeden genç kadının boğazından tiz bir çığlık yükseldi.

Ve dünya parçalara ayrıldı.

Ne yapacağını, ne diyeceğini bilemiyordu. Doğrulup Michael'ın omuzlarını bırakırken her bir kası titriyordu.

Michael kendi doyumuna sürüklenirken defalarca Francesca'nın adını haykırdı, ta ki sesi fısıltı haline dönene dek. Her şey bittiğinde ise sadece, "Yanıma uzan," dedi.

Francesca denileni yerine getirdi ve uyuyakaldı.

Günlerdir ilk defa gerçek ve derin bir uykuya daldı.

Ve tüm bu zaman zarfında Michael'ın dudaklarını şakağına bastırdığını, elini saçlarının arasına gömüp uyanık kaldığını hiç bilemedi.

Adını fısıldadığını.

Başka şeylerle birlikte.

YİRMİ

...Michael ne istiyorsa onu yapacaktır. Her zaman olduğu gibi.

—Kilmartin Kontesi'nden Helen Stirling'e, Helen'in mektubunu aldıktan üç gün sonra.

Sonraki günler Francesca'ya huzur getirmedi. Mantıklı olarak düşündüğünde —en azından olabildiğince mantıklı— bazı cevaplara ulaşmış olması ve ne yapması, nasıl davranması, neyi seçmesi gerektiği hakkında ona yol gösterecek bir şeyler sezinlemesi lazımdı.

Ama, hayır. Hiçbir şey yoktu.

Michael'la iki kez sevişmişti.

İki kez.

Michael'la.

Sadece bu bile kararını belirlemeli, evlilik teklifini kabul etmeye onu ikna etmeliydi. Daha net olmalıydı. Onunla beraber olmuştu. Hamile olabilirdi, gerçi John'un çocuğunu taşıması için iki yıl geçmesi gerekmişti, buna dayanarak hamile kalmış olması düşük bir ihtimaldi.

Fakat sonuç bu olmasa bile kararı belirgin olmalıydı. Francesca'nın dünyasında ve içinde yaşadığı toplumda bu tür yakınlıklar tek bir anlama gelirdi.

Michael'la evlenmek zorundaydı.

Ancak henüz ona *evet* diyememişti. Ne zaman yapması gerekenin bu olduğuna inansa, içinden bir ses onu uyarıyordu. İşte bu gibi zamanlarda Francesca duygularını çözümlemeye, kendini neden böyle büyülenmiş hissettiğini anlamlandırmaya çalışmaktan çok korkuyordu.

Michael bunu anlamıyordu elbette. Francesca bile anlayamazken o nasıl anlayabilirdi.

"Yarın sabah papazı çağıracağım," diye mırıldanmıştı Michael bahçıvan kulübesinin önünde Francesca'nın sağlıklı bir ata binmesine yardım ederken.

Genç kadın akşamüstü geç saatlerde yalnız uyanmıştı, yanındaki yastıkta Michael'ın onun için yazmış olduğu kısa bir not vardı, Felix'i Kilmartin'e geri götürüp yeni bir atla geri döneceğini açıklamıştı.

Tabii sadece tek bir atla dönmüş ve Francesca'yı yine onunla aynı eyeri paylaşmaya zorlamıştı, genç kadın bu kez onun arkasına oturmuştu.

Francesca, "Ben hazır değilim," derken göğsünü ani bir panik dalgasını doldurmuştu. "Papazı görmeye gitme. Daha değil."

Yüzü gölgelenmiş olsa da Michael sinirlerine hâkim olmuştu. "Bunu sonra tartışacağız," demişti.

Ve eve doğru sessizce yol almışlardı.

Kilmartin'e vardıklarında Francesca banyo yapmaya ihtiyaç duyduğunu mırıldanarak hızla odasına yönelmişti, fakat Michael kararlı bir şekilde onu bileğinden yakalamış ve genç kadın kendini onca odanın içinde yeniden pembe salonda bulmuştu.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Michael.

Francesca arkasındaki masaya bakmamaya çalışarak, "Ne demeye çalışıyorsun?" diye kaçamak bir yanıt verdi. Michael önceki gece onu o masanın üzerine oturtmuş, sonra ona ağza alınmayacak şeyler yapmıştı.

Hatırası bile Francesca'nın ürpermesine yetiyordu.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Michael sabırsızca.

"Michael, ben..."

"Benimle evlenir misin?" diye sordu Michael.

Francesca onun bu soruyu sormamış olmasını dilerdi. Aralarında asılı durmayan, kelimelere dökülmemiş bir sorudan kaçmak çok daha kolaydı.

"Ben... Ben..."

"Benimle evlenir misin?" diye tekrar etti Michael. Kelimeleri bu kez sertçe, vurgulayarak dile getirmişti.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Francesca sonunda. "Biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Ne için zamana ihtiyacın var?" diye çıkıştı Michael. "Seni hamile bırakmak için daha sıkı çalışmama mı?"

Francesca tokat yemiş gibi geri çekildi.

Michael ona doğru yaklaştı. "Çünkü bunu yapacağım," diye onu uyardı. "Eğer gereken buysa, seninle hemen şu an, sonra bu gece tekrar, sonra yarın üç kez daha sevişeceğim."

"Michael, dur..." diye fısıldadı Francesca.

"Seninle seviştim," dedi genç adam sertçe. "Tam iki kez. Sen de masum değilsin. Bunun anlamını biliyorsun."

Francesca artık masum olmadığından ve kimsenin ondan masum olmasını beklemeyeceğinden ötürü, "Biliyorum," dedi. "Ama bu önemli değil. Hamile kalmazsam tabii."

Michael, Francesca'nın ondan duymayı asla beklemeyeceği bir küfür savurdu.

"Zamana ihtiyacım var," dedi tekrar, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Neden?"

"Bilmiyorum. Düşünmek için. Aklımı toplamak için. Bilmiyorum."

"Düşünecek daha ne kaldı ki?"

"Senin iyi bir koca olup olamayacağın mesela," diye cevabı yapıştırdı genç kadın, artık kızmaya başlamıştı.

Michael geri adım attı. "Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Geçmişteki davranışlarınla başlayabiliriz," dedi Francesca gözlerini kısarak. "Pek de erdemli bir Hıristiyan örneği olduğun söylenemez."

"Bunu bana söyleyen, daha birkaç saat önce soyunmamı emreden kadın mı?"

"Çirkinleşme," dedi Francesca alçak bir sesle.

"Sabrımı zorlama."

Başı zonklamaya başlayan Francesca parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Tanrı aşkına Michael, bırak da biraz düşüneyim. Düşünmek için bana biraz olsun zaman veremez misin?"

İşin aslı Francesca düşünmekten korkuyordu. Ne düşünebilirdi ki? Ahlaksız bir kadın olduğunu mu? Michael'ın yanındayken ilkel bir heyecan hissettiğini mi? Tüm kalbiyle sevdiği kocasına karşı hiçbir zaman içinde var olmamış o baş döndürücü, utanmaz hissi mi?

John'layken de zevk alırdı ama böyle değil.

Böyle bir şeyin var olabileceğini bile hayal etmemişti.

Hal böyle iken bunu Michael'la keşfetmişti.

En yakın arkadaşıyla. Sırdaşıyla.

Sevgilisiyle.

Tanrım, bu Francesca'yı hangi konuma sokuyordu o zaman?

"Lütfen," diye fısıldadı sonunda. "Lütfen. Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Michael sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca ona uzun uzun baktı, öyle ki Francesca onun dikkatli bakışları altında kıpırdamak dahi istemedi. Fakat sonra genç adam alçak sesle küfrederek odadan dışarı çıktı.

Francesca koltuğa yığıldı ve kafasını ellerinin arasına aldı. Ama ağlamadı.

Ağlamadı. Tek bir damla bile gözyaşı akıtmadı. Ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın bunun nedenini anlayamadı.

Michael kadınları hiçbir zaman anlamayacaktı.

Çizmelerini çıkarmaya çalışırken bir küfür savurdu ve rezil şeyleri dolabının kapısına doğru fırlattı.

"Lordum?" dedi uşağı ilgiyle, kafasını açık kapıdan içeri uzatmıştı.

"Şimdi olmaz Reivers," dedi Michael sertçe.

"Tamam," dedi Reivers ve odanın diğer tarafındaki çizmeleri almak için harekete geçti. "Bunları alayım, temizlenmelerini isteyeceğinizden eminim."

Michael tekrar küfretti.

"Ah, belki de yakılmalarını?" dedi hizmetli yutkunarak.

Michael Reivers'a sadece baktı ve homurdandı.

Reivers kapıyı arkasından kapatmayı unutarak oradan hızla uzaklaştı.

Michael kapıyı tekmeleyerek kapattı ve çarpma sesinin şiddetiyle bile tatmin olmayınca yeniden küfretti.

Hayattaki en küçük zevkler bile ondan esirgeniyordu sanki.

Arada bir pencerenin önünde durarak şarap rengi halıyı huzursuzca arşınlamaya başladı.

Kadınları anlamak imkânsızdı. Michael böyle bir kabiliyeti olduğunu asla iddia etmemişti. Ama Francesca'yı anladığını sanmıştı. En azından onun iki kez yattığı herhangi bir adamla evleneceğine inanmıştı.

Bir kere olsa belki evlenmezdi. *Bir kereyi* hata olarak nitelendirebilirdi. Ama iki kez...

İlgilenmediği bir adamla iki kez sevişmezdi.

Fakat öyle değilmiş demek ki, diye düşündü Michael suratını buruşturarak.

Belli ki genç kadın onu kendi zevki için kullanmaya istekliydi ve kullanmıştı da. Tanrım, kullanmıştı. Kontrolü ele almış, ne istiyorsa onu yaptırmış, ancak aralarındaki alevler cehennem ateşine döndüğünde ipleri bırakmıştı.

Francesca onu kullanmıştı.

Michael onun böyle bir şey yapabileceğini hayatta tahmin etmezdi.

John'layken de böyle miydi acaba? Kontrol onda mıydı? Acaba...

Michael birden donakaldı.

John.

John'u unutmuştu.

Bu nasıl mümkün olmuştu?

Yıllarca Francesca'yı her gördüğünde, sarhoş edici kokusunu bir an olsun içine çekebilmek için ona her yaklaştığında John da oradaydı... Önce düşüncelerinde, sonra hatıralarında.

Ama önceki gece ona "evlen benimle" dediği andan itibaren John aklından tamamen çıkmıştı.

Hatırası asla yok olmayacaktı. John çok sevilmiş, çok önemli olmuştu —ikisi için de. Ancak yola çıktığında Michael sonunda kendine düşünmek için izin vermişti...

Onunla evlenebilirim. Ona evlenme teklifi edebilirim. Gerçekten yapabilirim.

Kendi kendine izin verdikçe, onu kuzeninin hatırasından çalıyormuş hissi de giderek azalmaya başlamıştı.

Michael John'un konumunu almak istememişti. Hiçbir zaman kont olmayı dilememişti. Hiçbir zaman Francesca'yla beraber olmayı bile dilememişti, genç kadının asla onun olamayacağını kabul etmişti.

Ama John ölmüştü. Ölmüştü.

Ve bu kimsenin suçu değildi.

John ölmüştü ve Michael'ın hayatı tasavvur edilebilecek her şekilde değişmişti, *bir şey dışında.*

Hâlâ Francesca'yı seviyordu.

Tanrım, onu nasıl da seviyordu.

Evlenememeleri için hiçbir sebep yoktu. Yasalar ve gelenekler onlara karşı değildi, kendi vicdanı dışında buna engel olacak bir sebep yoktu, bu yüzden iş bu meseleye gelince bir anda sessizleşmişti.

Ve kendine daha önce sormamış olduğu bir soru üzerine kafa yormaya karar vermişti.

John bu konu hakkında ne düşünürdü?

Kuzeninin evlenmelerine izin vereceğini fark etti. John'un hem ona hem de Francesca'ya olan sevgisi gerçekti. O Francesca'nın sevilip el üstünde tutulmasını isterdi, tıpkı Michael'ın yaptığı gibi.

Michael'ın da mutlu olmasını isterdi.

Michael'ın hiçbir zaman kendisi için düşünemediği tek şey buydu.

Mutlu olmak.

Bir hayal etsene.

Francesca, Michael'ın gelip kapısını çalmasını bekliyordu, yine de kapının tıklatıldığını duyduğunda şaşkınlıkla yerinden sıçradı.

Kapıyı açıp geleni görmek için bakışlarını aşağı kaydırması —kesin konuşmak gerekirse bir baş kadar— gerektiğinde ise şaşkınlığı ikiye katlandı. Gelen Michael değildi. Akşam yemeği tepsisi taşıyan bir hizmetçiydi.

Francesca gözlerini şüpheyle kısarak etrafı kolaçan etmek için kafasını koridora uzattı, Michael'ın karanlık bir köşede belireceğinden ve ortaya çıkmak için doğru anı kollayacağından emindi.

Ama hiçbir yerde yoktu.

"Lordum aç olabileceğinizi düşündü," dedi hizmetçi tepsiyi Francesca'nın yazı masasına koyarken.

Francesca tepsiyi Michael'dan gelen bir not, bir çiçek veya niyetini belli eden herhangi bir şey var mı diye hızla gözden geçirdi ama hiçbir şey yoktu.

Gecenin geri kalanında ve ertesi sabah da hiçbir şey gelmedi.

Bir kahvaltı tepsisi, hizmetçinin başka bir reveransı ve başka bir "Lordum aç olabileceğinizi düşündü" dışında.

Francesca düşünmek için zamana ihtiyaç duyduğunu söylemişti, görünüşe bakılırsa Michael'ın yaptığı da tam olarak buydu.

Ve bu korkunçtu.

Düşününce, Michael'ın isteklerini göz ardı edip yalnız kalmasına izin vermemesinin çok daha kötü olacağına karar verdi. Michael yanındayken Francesca'ya güven olmazdı. İhtiraslı bakışları ve fısıldadığı sorularla Michael'a da tabii.

Beni öper misin, Francesca? Seni öpmeme izin verir misin, Francesca?

Ona öyle yakın dururken, gözleri —büyüleyici, gümüş renkli, kalın kirpikli— yakıcı bir yoğunlukla onu izlerken, Francesca karşı koyamıyordu. Ona bakarken karşı koyması imkânsızdı.

Michael onu büyülüyordu. Tek açıklaması bu olabilirdi.

Francesca o sabah dışarısı için uygun olabilecek bir kıyafet giydi hizmetçisinden yardım istemeksizin. Odasında kapalı kalmak ya da Kilmartin'in koridorlarında her köşeyi döndüğünde önüne Michael çıkabilir diye nefesini tutarak dolaşmak istemiyordu.

Michael gerçekten isterse onu dışarıda da bulabilir ama en azından bunun için biraz çaba göstermesi gerekirdi.

Bu koşullar altında iştahının yerinde olmasına şaşırarak kahvaltı etti. Odadan çıkarken gizlice koridor boyunca bakışlarını gezdirdi ve bu hareketinden dolayı kendini kınadı, evden kaçmaya çalışan bir hırsız gibi davranıyordu.

Kendini nasıl da küçülttüğünü düşündü huysuzca.

Ama koridor boyunca veya merdivenlerde Michael'ı görmedi.

Misafir odaları veya salonlardan birinde de değildi.

Genç kadın ön kapıya varıncaya dek elinde olmadan kaşlarını çattı.

Neredeydi?

Onu görmeyi arzulamıyordu kuşkusuz, ancak tüm endişelerine karşın onu bulamamak umut kırıcıydı.

Francesca elini kapının kulpuna koydu.

Koşmalıydı. Hazır ortalık sakinken ve yapabiliyorken hemen dışarı çıkıp kaçmalıydı.

Ama duraksadı.

"Michael?" deyiverdi, ancak genç adamın orada olduğuna ya da onu izlediğine dair hiçbir iz yoktu.

"Michael?" diye fısıldadı tekrar sağa sola bakarak.

Yoktu.

Francesca başını iki yana salladı. Ona ne oluyordu böyle? Çok fazla hayal kuruyordu. Hatta paranoya geliştiriyordu.

Arkasına son bir kez daha bakarak evden çıktı.

Ve merdiven boşluğunda durmuş onu seyreden Michael'ı, dahası yüzünde belirmiş olan minik ama samimi gülümsemeyi göremedi.

Francesca dışarıda olabildiğince zaman geçirdi, fakat sonunda yorgunluğa ve havanın soğukluğuna yenik düştü. Civarda neredeyse altı yedi saat kadar dolaşmıştı, şimdi yorgun, aç ve bir fincan çaya muhtaçtı.

Dahası sonsuza dek evden uzak kalmaya çalışamazdı.

Dışarı çıkarken olduğu gibi sessizce eve girdi. Odasına çıkıp yalnız başına yemek yemeyi planlıyordu. Ama merdivenlerin ilk basamağını bile çıkamadan adının seslenildiğini duydu.

"Francesca!"

Michael'dı. Tabii ki Michael olacaktı. Genç adam onu sonsuza dek yalnız bırakmazdı, Francesca bundan emindi. İşin garip yanı buna sinir mi olmuş yoksa kendini rahatlamış mı hissetmişti bilemiyordu.

Kütüphaneden çıkıp, "Francesca," dedi Michael yeniden. "Gelsene, bana eşlik edersin."

Sesi dostça geliyordu, hatta fazla dostça. Bununla birlikte Francesca onun oda seçiminden şüphe duyuyordu. Michael onu neden ateşli birleşmelerinin anılarıyla sarılı pembe salona çekmeye çalışmıyordu? Ya da gösterişli, romantik bir stille döşenmiş ve konforlu, kabarık yastıklı kanepelerle dolu yeşil salonu neden tercih etmemişti?

Kütüphanede ne yapıyordu? Herhalde insanın Kilmartin'de bir baştan çıkarma sahnesi yaratma olasılığının en az olduğu oda orasıydı.

"Francesca?" dedi tekrar, fakat bu kez genç kadının kararsızlığı onu eğlendiriyormuş gibi görünüyordu.

"Ne yapıyorsun orada?" diye sordu, sesinin fazla şüpheli çıkmamasına gayret ederek.

"Çay içiyorum."

"Çay mı?"

"Suda kaynatılmış yapraklar..." diye mırıldandı Michael. "Muhtemelen denemişsindir."

Francesca dudaklarını büzdü. "Kütüphanede mi?"

Michael omuz silkti. "En az öteki odalar kadar iyi burası da." Kenara çekildi ve kolunu uzatarak onu içeri buyur etti. "En az öteki odalar kadar masum."

Francesca kızarmamaya çalıştı.

"Yürüyüşün iyi geçti mi?" diye sordu sohbet havasında.

"Ah, evet."

"Çok güzel bir gün."

Francesca başını salladı.

Michael *neyin* peşindeydi?

"Çay?" diye sordu genç adam.

Francesca teklifini kabul etti ve Michael çayı onun için servis ederken gözleri şaşkınlıkla açıldı. Erkekler *asla* böyle şeyler yapmazlardı.

"Hindistan'da bazen kendi başımın çaresine bakmam gerekti," diye açıkladı Michael, genç kadının düşüncelerini kusursuzca okumuştu. "İşte, hazır."

Francesca zarif porselen fincanı aldı ve oturdu, çayın sıcaklığını hissetmek hoşuna gitmişti. Hafifçe üfleyip sıcaklığını test edercesine çayından minik bir yudum aldı.

"Kurabiye?" Michael ona fırında pişirilmiş çeşit çeşit lezzetlerle dolu bir tepsi uzattı.

Karnı guruldayan Francesca cevap vermeksizin tepsiden bir kurabiye aldı.

"Çok güzeller," dedi Michael. "Seni beklerken dört tane yedim."

"Çok bekledin mi?" diye sordu Francesca.

"Yaklaşık bir saat."

Francesca çayından bir yudum aldı. "Hâlâ oldukça sıcak."

"On dakikada bir yeniden demlenmesini sağladım."

"Yaa..." Bu kadar düşünceli olması şaşırtıcı olmasa da beklenmedikti.

Michael'ın tek kaşı hafifçe kalktı. Francesca onun bunu bilerek yapıp yapmadığını merak etti. Michael yüz ifadesini her zaman çok iyi kontrol ederdi, öyle ki usta bir kumarbaz olabilirdi, kesinlikle buna yatkındı. Ama sol kaşı farklı bir durumdu... Francesca yıllar evvel onun yüzünü tamamen ifadesiz tuttuğunu sandığı anlarda bile sol kaşının hareket ettiğini nadiren fark etmişti.

Bunu hep kendi küçük sırrı olarak, Michael'ın zihnine açılan özel penceresi olarak görmüştü.

Şu anda ise böyle bir pencereyi isteyip istemediğinden emin değildi. Bu ona huzursuz edici derecede yakın olmasına neden oluyordu sanki.

Zaten onun aklının nasıl işlediğini anlayabileceğini sanmış olması bile başlı başına bir yanılgıydı.

Michael tepsiden bir kurabiye alıp ortasındaki ahududu reçeline tembelce göz attıktan sonra ağzına attı.

"Ne konuşmak istiyorsun?" dedi Francesca merakına yenilerek. Öldürmeden önce şişmanlatılmak için beslenen bir av gibi hissediyordu kendini.

"Çay," dedi Michael kurabiyesini çiğnerken. "Çay hakkında konuşmak istiyorsan, özellikle bilmek istiyorsan."

"Michael."

"Üşümüş olabileceğini düşündüm," diye açıkladı. "Dışarıda çok uzun süre kaldın."

"Ne zaman dışarı çıktığımı biliyor musun?"

Michael ona acı dolu bir bakış attı. "Elbette."

Francesca buna şaşırmamıştı. Onu şaşırtan tek şey aslında buna şaşırmamış olmasıydı.

"Sana verecek bir şeyim var," dedi Michael.

Francesca gözlerini kıstı. "Öyle mi?"

"Bu çok mu garip?" dedi Michael yanındaki koltuğa uzanarak.

Francesca nefesini tuttu. *Yüzük olmasın. Lütfen, yüzük olmasın. Daha değil.*

Evet demeye henüz hazır değildi.

Ve *hayır* demeye de.

Michael bunun yerine masanın üstüne çok güzel bir buket koydu, çiçeklerin her biri birbirinden zarifti. Francesca çiçeklerle hiçbir zaman çok alakalı olmamış, adlarını öğrenmek için vakit bile harcamamıştı, fakat şimdi masanın üstünde duran beyaz, mor, mavi çiçekler çok güzel görünüyorlardı ve şık bir gümüş kurdeleyle bağlanmışlardı.

Francesca nasıl bir tepki vermesi gerektiğine karar vermeye çalışarak çiçeklere dikkatle baktı.

"Dokunabilirsin," dedi Michael, sesinde eğlenen bir tını vardı. "Mikrop bulaştırmazlar."

Minik bukete uzanırken, "Hayır," dedi Francesca hemen. "Elbette. Ben sadece..." Çiçekleri yüzüne yaklaştırdı ve kokladı, sonra da buketi masaya geri koyup ellerini tekrar kucağına çekti.

"Sen sadece ne?" diye sordu Michael nazikçe.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı. Gerçekten bilmiyordu. Başladığı cümleyi nasıl tamamlamak istediğini bilmiyordu,

tamamlamak gibi bir niyeti varsa tabii. Gözlerini kırpıştırarak minik bukete baktı ve "Bu ne?" dedi.

"Ben onlara çiçek diyorum."

Francesca Michael'ın gözlerinin içine baktı. "Hayır," dedi. "Bu ne?"

"Jest..." Gülümsedi. "Sana kur yapıyorum."

Francesca'nın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

Michael çayından bir yudum aldı. "Çok mu şaşırtıcı?"

Aralarında olanlardan sonra mı?

Evet.

"Sen daha iyilerini hak ediyorsun."

Francesca, "Düşünmüştüm ki niyetinin..." Fena halde utanarak sustu. Michael onu hamile bırakana kadar durmaya niyeti olmadığını söylemişti.

Bugün üç kere mesela. Üç kere demişti ve daha sıfırdaydılar...

Yanakları yanıyor olsa da genç kadın Michael'ın bacakları arasındaki varlığını hissetmeden edemiyordu.

Tanrı aşkına.

Fakat ifadesi masum kalan Michael sadece, "Taktiklerimi gözden geçirdim," dedi.

Francesca telaşla kurabiyesini ısırdı. Ellerini yüzüne yaklaştırıp utancını biraz olsun gizleyebilmek için her bahane kabulüydü.

"O alandaki planlarımdan hâlâ vazgeçmiş değilim," dedi şehvetli bir bakışla öne eğilerek. "Ben yalnızca bir erkeğim sonuçta. Ve sen de bunu yeterince açığa çıkardığımıza inanıyorum, fazlasıyla kadınsın."

Francesca kurabiyesinin geri kalanını ağzına attı.

"Ama daha fazlasını hak ettiğini düşünüyorum," diye tamamladı sözlerini Michael sakin bir ifadeyle arkasına yaslanarak, sanki biraz önce imalı sözlerle Francesca'nın kızarmasına yol açan kendisi değilmiş gibi. "Sen de öyle düşünmüyor musun?"

Hayır, düşünmüyordu. En azından artık düşünmüyordu. Sorunun bir parçası da buydu.

Francesca orada öylece oturup ağzına şiddetle yiyecek bir şeyler tıkıştırırken gözlerini Michael'ın dudaklarından alamıyordu. O muhteşem dudaklar ona baygın bir şekilde gülümsüyordu.

İç çekti. O dudaklar Francesca'ya muhteşem şeyler yapmıştı.

Her yerine. Her bir kıvrımına.

Tanrım, onların tenine dokunuşunu şu anda bile hissedebiliyordu.

Bunu düşünmek dahi oturduğu yerde kıvranmasına neden oluyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Michael endişeli bir ifadeyle.

Çayını yudumlarken, "Oldukça," demeyi her nasılsa başardı Francesca.

"Koltuğun rahatsız mı?"

Francesca başını iki yana salladı.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Bunu neden yapıyorsun?" diye patladı sonunda.

"Neyi?"

"Bana neden bu kadar iyi davranıyorsun?"

Michael'ın kaşları kalktı. "Davranmamalı mıyım?"

"Hayır!"

"İyi olmamalıyım." Bu sözlerinde bir soru değil daha çok alaycı bir ifade saklıydı.

"Öyle demek istemedim," dedi Francesca başını iki yana sallayarak. Michael'ın aklını karıştırmasından nefret ediyordu. Sakin, berrak bir zihin kadar değer verdiği bir şey yoktu ve Michael tek bir öpücükle bunu ondan çalmayı başarmıştı.

Ve sonra daha fazlasını yapmıştı.

Çok daha fazlasını.

Francesca bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Bir daha asla aklı başında olmayacaktı.

"Bir sıkıntın varmış gibi görünüyorsun," dedi Michael.

Genç kadın onu boğmak istiyordu.

Michael başını kaldırıp gülümsedi.

Francesca onu öpmek istedi.

Michael demliği göstererek, "Biraz daha ister misin?" diye sordu.

Evet istiyordu ve sorun da buydu.

"Francesca?"

Francesca masanın üzerinden sıçrayarak Michael'ın kucağına atlamak istiyordu.

"İyi olduğuna gerçekten emin misin?"

Genç kadın nefes almakta giderek zorlanıyordu.

"Frannie?"

Michael her konuştuğunda, sadece nefes almak için bile olsa dudaklarını her kıpırdattığında, Francesca'nın bakışları oraya kitleniyordu.

Dudaklarını nemlendirme ihtiyacı duydu.

Michael onun ne hissettiğini –tüm o deneyimi ve baştan çıkarıcı hüneriyle– anlıyor olmalıydı. Francesca bundan emindi.

Şu anda ona uzanabilirdi ve Francesca onu reddetmezdi.

Şu anda ona dokunabilirdi ve Francesca'nın içinde yükselen alevler daha da kabarırdı.

"Gitmem lazım," dedi ama âdeta nefes almadan konuşmuştu ve inandırıcı değildi. Gözlerini Michael'dan alamaması da buna pek yardımcı olmuyordu.

Michael, "Odanda seni bekleyen önemli işler mi var?" diye mırıldanırken dudakları kıvrıldı.

Francesca onun dalga geçtiğini bildiği halde başını salladı.

"Git o zaman," diyerek onu cesaretlendirdi, fakat sesi yumuşaktı ve doğrusu kulağa oldukça baştan çıkarıcı bir mırlama gibi geliyordu.

Francesca ellerini masanın kenarına kadar götürebilmişti.

Ahşap zemini kavradı, kendine bir şey yapmasını, kımıldamasını söylüyordu.

Ama donup kalmıştı.

"Kalmayı mı tercih edersin?"

Francesca hayır dercesine kafasını salladı. Ya da öyle yaptığını sandı.

Michael ayağa kalktı ve koltuğunun arkasına geçip kulağına eğilerek, "Kalkmana yardım edebilir miyim?" diye fısıldadı.

Francesca reddedercesine başını sallayarak yerinden fırladı. Michael'ın yakınlığı nedense bu kez üzerindeki etkisini kırmıştı. Ayağa kalkarken omzu Michael'ın göğsüne çarptı ve ona daha fazla temas ederse pişman olacağı bir şey yapmaktan korkarak hızla geriledi.

Şimdiye kadar yaptıkları pişman olmasına yetmemiş gibi!

"Yukarı çıkmalıyım," deyiverdi.

"Şüphesiz," dedi Michael.

"Tek başıma," diye ekledi.

"Yanımda biraz daha uzun kalman için seni zorlayamam."

Francesca gözlerini kıstı. Ne yapmaya çalışıyordu bu adam? Ve kendisi niye bu kadar hayal kırıklığına uğramıştı?

"Ama belki de..." diye mırıldandı Michael.

Francesca'nın kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpıyordu.

"Belki de sana bir hoşça kal öpücüğü vermeliyim," diye tamamladı sözlerini. "Eline tabii. Uygun bir öpücük olacak."

Sanki aralarındaki o sınırı Londra'dayken çoktan kaldırmamışlar gibi.

Michael genç kadının elini hafifçe avucunun içine aldı. "Sonuçta birbirimize kur yapıyoruz, öyle değil mi?"

Francesca'nın bakışları eline doğru eğilmiş olan Michael'a kaydı. Dudakları tenine değdi... Bir kez... İki kez... Ve uzaklaştı.

"Beni düşle," dedi genç adam yumuşacık bir sesle.

Dudakları aralanan Francesca bakışlarını onun yüzünden

ayıramıyordu. Michael onu büyülüyor, ruhunu esir alıyordu. Ve Francesca hareket edemiyordu.

"Tabii düşten daha fazlasını istemiyorsan," dedi genç adam.

İstiyordu.

"Kalacak mısın?" diye fısıldadı Michael. "Yoksa gidecek misin?"

Francesca kaldı. Tanrı yardımcısı olsun, kaldı.

Ve Michael ona bir kütüphanenin aslında ne kadar romantik bir yer olabileceğini gösterdi.

YİRMİ BİR

...İskoçya'ya sağ salim varmış olduğumu haber vermek için yazıyorum. Burada olduğum için mutluyum. Londra her zamanki gibi hareketliydi, sanırım biraz sakinliğe ihtiyacım varmış. Burada, taşrada aklımı daha rahat toparlayabiliyorum ve kendimi huzurlu hissediyorum.

—Kilmartin Kontesi'nden annesi dul Bridgerton Vikontesi'ne, Kilmartin'e gelişinden bir gün sonra.

Üç hafta geçmişti ve Francesca hâlâ ne yaptığını bilmiyordu.

Michael evlilik konusunu iki kez daha gündeme getirmişti ve genç kadın her seferinde bu soruyu savuşturmanın bir yolunu bulmuştu. Teklifini dikkate alırsa gerçekten düşünmeye başlaması gerekecekti. Michael hakkında, John hakkında ve en kötüsü de kendisi hakkında düşünmesi gerekecekti.

Ve yaptığının ne anlama geldiğini çözmesi gerekecekti. Kendine sürekli olarak Michael'la ancak ondan hamile kalırsa evleneceğini söylüyordu, fakat sonra onu yatağına almayı sürdürüyor ve her fırsatta kendisini baştan çıkarmasına izin veriyordu.

Fakat bu bile artık tam olarak doğru sayılmazdı. Michael'ı yatağına almak için baştan çıkarılmaya gereksinim duyduğunu

düşünüyorsa kendini kandırıyordu. Yaramazlık yapan oydu artık, her ne kadar geceleri evde yatak giysileriyle dolaşmasının sebebinin Michael'ı aramak değil de huzursuzluğunu gidermek olduğuna inanmak istese de.

Yine de Michael'ı her seferinde buluyordu. Ya da Michael'ın onu bulabileceği bir yere geçiyordu.

Ve hiçbir seferinde *hayır* demiyordu.

Michael sabırsızlanıyordu. Bunu gizlemeyi başarıyor olsa da Francesca onu tanıyordu. Onu bu dünyadaki kimseyi tanımadığı kadar iyi tanıyordu; Michael ona kur yapmakta ısrar etmesine, romantik sözler ve jestlerle onu elde etmeye çalışmasına rağmen dudaklarının kenarında beliren hafif çizgiler onu ele veriyordu. Genç kadın onun evlilik konusuna yönelik bir sohbet açtığını fark ettiğinde, *o soruya* değinilmeden hemen konuyu değiştiriyordu.

Michael onun böyle davranmasına izin veriyordu, fakat bakışları değişiyor, çenesi kasılıyor ve onunla sevişirken —ve böyle anlardan sonra daima sevişiyorlardı— yenilenmiş bir aciliyet ve bir nebze de kızgınlık ona eşlik ediyordu.

Ama yine de tüm bunlar Francesca'nın harekete geçmesi için yeterli olmuyordu.

Evet diyemiyordu. Nedenini bilmiyordu... Sadece diyemiyordu.

Bununla beraber hayır da diyemiyordu. Belki bir günahkârdı, belki ahlaksız bir kadındı ama bunun sona ermesini istemiyordu. Ne tutkunun ne de —kabul etmek zorundaydı— Michael'la birlikteliğinin sona ermesini istiyordu.

Bu sadece sevişmekle ilgili değildi, bir de sonraki anlar vardı. Michael'ın kollarında kıvrılıp yattığı, elinin tembelce saçlarında dolaştığı anlar. Bazen sessiz kalırlardı, bazen de hiç durmadan ne var ne yoksa konuşurlardı. Michael ona Hindistan'dan bahsederdi, Francesca da ona çocukluğundan. Genç kadın ona siyasi konular hakkındaki fikirlerini söylerdi ve Michael onu gerçekten dinlerdi. Ve Michael ona erkeklerin

kadınlara asla anlatmaması ve kadınların da kesinlikle keyif almaması gereken şeytani fıkralar anlatırdı.

Ve sonra Francesca'nın kahkahalarının yatağı sallaması durunca, dudakları hafif bir tebessümle kıvrılan Michael, "Kahkahalarına bayılıyorum," diyerek onu kendine çekerdi.

Francesca hâlâ kıkırdarken iç çekerdi ve sonra tutkuları yeniden alevlenirdi.

Ve genç kadın bir kez daha dünyanın geri kalanından uzaklaştığını hissederdi.

Ama sonra kanaması başladı.

Her zamanki gibi başladı ve iç çamaşırında birkaç damlayla kendini belli etti. Şaşırmaması gerekirdi; âdet dönemleri hiçbir zaman düzgün değildi ama nihayetinde olurdu ve zaten çok da doğurgan bir yapısı olmadığını biliyordu.

Yine de bunu beklemiyordu. Hiç değilse bu kadar erken değil.

Bu gözyaşlarına boğulmasına neden oldu.

Çok dramatik ya da bedenini sarsan ve ruhunu tüketen bir ağlama değildi bu, fakat o minik kan damlalarını görür görmez nefesi kesilmiş ve ne yaptığını ayırt edemeden gözyaşları yanaklarından süzülmeye başlamıştı.

Niye ağladığından bile emin değildi.

Bebeği olmayacağına mı yoksa —Tanrı yardımcısı olsun— evlenmeleri için bir sebep olmayacağına mı?

Michael o gece odasına geldiğinde, genç kadın bunun kötü bir zaman olduğunu söyleyerek onu uzaklaştırdı. Michael ise onun kulağına kan olsa da olmasa da yapabilecekleri edepsiz şeyler fısıldadı, ancak Francesca onu reddetti ve gitmesinde ısrar etti.

Michael hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama belli ki anlıyordu. Kadınlar böyle konularda hassas olabilirlerdi.

Fakat gecenin bir yarısı uyandığında Francesca onun kollarının arasında olmayı diledi.

Neyse ki âdet dönemi çok uzun sürmedi, zaten hiçbir zaman çok uzun sürmezdi. Ve Michael ona sağduyulu bir şekilde bitip bitmediğini sorduğunda, genç kadın ona yalan söylemedi. Yalan söylese bile Michael anlardı, her zaman anlamıştı.

"Güzel," dedi Michael hınzır bir gülümsemeyle. "Seni özledim."

Francesca da onu özlediğini söylemek için dudaklarını araladı, ama nedense bu kelimeleri dile getirmeye korkuyordu.

Michael onu yatağa sürükledi ve yatağa uzanırlarken kollarıyla bacakları birbirine dolandı.

Genç kadının eteklerini belinin üzerine iterken, "Seni düşledim," dedi Michael boğuk bir sesle. "Her gece rüyalarımda bana geldin." Bir parmağı en hassas noktasını bulup içeri kaydı. "Çok ama çok güzel rüyalardı," dedi sıcak ve şeytani bir sesle.

Michael parmağını çekip onun karşı koyamayacağını bildiği noktayı okşamaya başladığında Francesca kesik kesik soluyarak dudaklarını yaladı.

"Rüyalarımda," diye mırıldandı nefesi genç kadının kulağına vururken. "Ağza alınmayacak şeyler yapıyordun."

Francesca bunu duyunca inledi. Bedeni Michael'ın tek bir dokunuşuyla tutuşabilirdi, böyle konuştuğunda derinlerinde alevler yükseliyordu.

"Yeni şeylerdi," dedi Michael genç kadının bacaklarını aralarken. "Sana öğreteceğim şeyler... Bu gece."

"Tanrım," dedi Francesca nefes almaya çalışarak. Michael'ın dudakları aşağılara iniyordu ve bundan sonra gelecekleri biliyordu.

"Önce biraz denenmiş ve esaslı şeyler yapalım," diye devam etti sözlerine dudaklarıyla hedefine doğru ilerlerken. "Keşfetmek için önümüzde koca bir gece var."

Michael onun hoşuna gittiğini bildiği şekilde genç kadını öpmeye başladı ve Francesca tam doyuma ulaşacakken geri çekilip

pantolonunun bağlarını yırtarcasına açmak için harekete geçti. Elleri titreyince ve düğmeyi ilk seferinde çözemeyince küfretti.

Bu da Francesca'ya durup düşünmek için bir fırsat verdi.

Düşünmek *yapmak istemediği* bir şeydi.

Ama zihni insafsızdı, zalimdi. Ve Francesca daha ne yaptığını anlayamadan yataktan hızla kalkmış, odanın öteki ucuna geçerek, "Bekle!" deyivermişti bile.

"Ne?" dedi Michael nefes nefese.

"Bunu yapamam."

"Yapamazsın..." Sözlerini tamamlaması için derin bir nefes alması gerekmişti. "*Neyi* yapamazsın?"

Sonunda pantolonunu çıkarmayı başarmıştı ve kumaş genç kadını uyarılmasının çarpıcı görüntüsüyle baş başa bırakarak zemine düştü.

Francesca bakışlarını kaçırdı, ona bakamıyordu. Yüzüne ya da başka bir yerine. Sesi titreyerek, "Yapamam," dedi. "Yapmamalıyım. Bilmiyorum."

"Ben biliyorum," diye homurdandı Michael ona doğru yürürken.

Francesca, "Hayır!" diye haykırarak kapıya doğru koştu. Haftalardır ateşle oynuyor, şansını zorluyordu, sonunda buraya kadar gelmişti. Eğer kaçabileceği bir an varsa o an bu andı. Gitmek ne kadar zor olsa da buna mecburdu. O, bu tür bir kadın değildi. Olamazdı.

"Bunu yapamam," dedi sırtını kapıya yaslayarak. "Yapamam. Ben... Ben..."

Yapmak istiyorum, diye düşündü. Yapmaması gerektiğini bildiği halde bunu istiyor olduğu gerçeğinden kaçamazdı. Fakat bunu Michael'a söylerse, genç adam fikrini değiştirmesini sağlar mıydı? Yapabilirdi. Francesca onun bunu yapabileceğini biliyordu. Bir öpücük, bir dokunuş ve tüm direnci kırılırdı.

Michael söylenerek pantolonunu yukarı çekti.

"Artık kim olduğumu bilmiyorum," dedi Francesca. "Bu tür bir kadın değilim."

"*Ne tür* bir kadın?" diye çıkıştı Michael.

"Ahlaksız bir kadın," diye fısıldadı. "Günahkâr."

"O halde evlen benimle," diye karşılık verdi. "Başından beri sana en saygın olan şeyi sundum ama *sen* reddettin."

Haklıydı ve Francesca bunu biliyordu. Ama bugünlerde mantığın kalbinde bir yeri yok gibi görünüyordu. Tüm düşünebildiği şuydu: *Onunla nasıl evlenirdi! Michael'la?*

"Başka bir erkeğe karşı böyle şeyler hissetmemem gerekirdi," dedi. Bu kelimeleri yüksek sesle dile getirmiş olduğuna inanamıyordu.

"Ne gibi hisler?" diyerek ısrarla sordu Michael.

Francesca yutkunarak kendini onun yüzüne bakmaya zorladı. "Tutku," diye itiraf etti.

Michael'ın yüzü tiksinir gibi tuhaf bir ifade aldı. "Doğru," dedi yavaşça. "Tabii. Sana hizmet edebilmek için burada olmam büyük şans."

"Hayır!" diye bağırdı, Michael'ın sesindeki alaycılık karşısında dehşete düşmüştü. "Öyle değil."

"Değil mi?"

"Hayır." Ama ne olduğunu bilmiyordu.

Michael derin bir nefes alarak Francesca'dan uzaklaştı, vücudu kaskatı kesilmişti. Genç kadın feci bir hayranlıkla onun sırtını seyretti, gözlerini ondan alamıyordu. Gömleği açıktı ve yüzünü göremese de vücudunu en ufak kıvrımına kadar biliyordu. Michael bu haliyle kederli ve gergin görünüyordu.

Yorgun düşmüştü.

"Neden kalıyorsun?" diye sordu Michael alçak bir sesle.

"E-Efendim?"

"Neden kalıyorsun?" diye tekrar etti, kontrolünü kaybetmese de sesini yükselterek. "Benden bu kadar çok nefret ediyorsan neden kalıyorsun?"

"Senden nefret etmiyorum," dedi Francesca. "Biliyorsun..."

"Hiçbir halt bildiğim yok, Francesca," dedi sertçe. "Artık seni tanıyamıyorum."

İki kere söylemesi kelimeleri daha somut ve gerçek kılacakmış gibi, "Senden nefret etmiyorum," diye tekrarladı genç kadın. Michael buna inanmak zorundaydı. "Gerçekten. Senden nefret etmiyorum."

Michael bir karşılık vermedi.

"Sorun sen değilsin, benim," dedi Francesca, şimdi ona ne olduğunu bilmediği bir şey için yalvarıyordu. Belki de Michael *ondan* nefret etmesin diye. Bu dayanamayacağı tek şey olurdu.

Michael bu sözleri duyunca kahkaha attı. Korkunç bir sesti... Acı ve kısık. "Ah Francesca," dedi, tenezzül kelimelerine kırılgan bir hava katmıştı. "*Bunu* söylediğim her sefer için bir paunt alsaydım..."

Francesca'nın dudakları sevimsiz bir çizgi halini aldı. Ondan önceki kadınların hatırlatılmasından hoşlanmıyordu. Onlar hakkında bir şey bilmek, hatta varlıklarını anımsamak bile istemiyordu.

"Neden kalıyorsun?" diye sordu tekrar, nihayet Francesca'yla yüz yüze gelmek için dönmüştü.

Michael'ın gözlerindeki ateş, Francesca'nın neredeyse dengesini kaybetmesine neden oluyordu. "Michael, ben..."

"Neden?" Öfke sesini sert bir uğultuya çevirmiş, yüzünde derin ve sert çizgilerin belirmesine neden olmuştu. Francesca istemsizce kapının kulpunu kavradı.

Michael, "Niye kalıyorsun Francesca?" diye ısrar ederek genç kadına doğru bir kaplanın yırtıcı zarafetiyle ilerlemeye başladı. "Kilmartin'de senin için *bundan* başka bir şey yok."

Michael onun omuzlarını sertçe kavrayıp dudaklarını dudaklarına bastırdı. Francesca nefesi kesilerek hafifçe inledi. Kızgınlıktan ve çaresizlikten kaynaklanan bir öpücüktü bu, yine de Francesca'nın bedeni onunla bütünleşip erimek, onun tüm edepsiz ilgisine maruz kalmak istiyordu.

Michael'ı istiyordu. Bu şekilde bile olsa onu istiyordu.

Hiçbir zaman hayır demeyi öğrenemeyeceğinden korkuyordu.

Fakat Michael aniden geri çekildi.

"İstediğin bu mu?" dedi pürüzlü ve boğuk bir sesle. "Hepsi bu mu?"

Francesca hareket bile etmedi, sadece fırtınalı gözlerle ona baktı.

"*Neden kalıyorsun?*" diye sordu ve genç kadın onun bunu son kez sorduğunu anladı.

Verebileceği bir yanıt yoktu.

Michael ona birkaç saniye tanıdı. Sessizlik vahşi bir şekilde aralarında yükselene kadar onun konuşmasını bekledi, fakat Francesca her ağzını açtığında bir ses çıkarmadan tekrar kapatıyor ve genç adamın yüzüne her baktığında sarsılarak orada dikilmekten başka bir şey yapamıyordu.

Michael söverek arkasını döndü. "Git," diye emretti. "Hemen. Seni bu evde istemiyorum."

"N-ne?" Francesca buna inanamıyordu, Michael'ın onu gerçek anlamda kapı dışarı ettiğine inanamıyordu.

Michael onun suratına bile bakmadan, "Benimle olamayacaksan, kendini tamamen bana veremeyeceksen, gitmeni istiyorum," dedi.

"Michael?" Sesi fısıltı halinde çıkıyordu.

"Bu belirsiz duruma katlanamıyorum," dedi Michael. Sesi o kadar alçak çıkmıştı ki Francesca onu doğru duyup duymadığından emin olamadı.

Sadece, "Neden?" diyebildi.

İlk başta bir cevap alacağını düşünmedi. Michael inanılmaz derecede gergin görünüyordu, fakat sonra titremeye başladı.

Francesca bir eliyle ağzını örttü. Michael ağlıyor muydu? Yoksa...

Gülüyor olabilir miydi?

"Tanrım, Francesca," dedi, bu sözlerine alaycı bir kahkaha eşlik etti. "İşte bu iyiydi. Neden? *Neden?* Neden?" Hepsinde

farklı bir tonlama kullandı, sanki kelimeyi farklı insanlara sorarak test ediyordu.

"Neden?" diye sordu Michael tekrar, Francesca'ya doğru dönerken sesini yükseltmişti. "*Neden?* Çünkü seni seviyorum, lanet olsun. Çünkü seni hep sevdim. Çünkü sen John'layken de seni seviyordum, Hindistan'dayken de seni seviyordum. Tanrı biliyor ya, seni hak etmiyorum, yine de seni seviyorum."

Francesca kapıya yaslandı.

"Kulağa zekice gelen bir espri gibi, değil mi?" diyerek dalga geçti Michael. "*Seni* seviyorum. *Seni* seviyorum. Kuzenimin karısını seviyorum. *Seni* seviyorum. Hiçbir zaman sahip olamayacağım kadını. *Seni* seviyorum, Francesca Bridgerton Stirling..."

"Dur," dedi Francesca boğulurcasına.

"Şimdi mi? Sonunda başlamışken mi? Ah. Hiç sanmıyorum," dedi Michael görkemli bir şekilde kollarından birini havada sallayarak. Francesca'ya yaklaştı —acı verici, rahatsız edici bir biçimde yaklaştı. Dehşet verici bir gülümsemeyle, "Şimdiden korkuyor musun?" diye sordu.

"Michael..."

"Çünkü henüz tam olarak başlamış sayılmam," dedi genç adam, sesi Francesca'nınkini bastırmıştı. "Sen John'la evliyken, ben neler düşünüyordum bilmek ister misin?"

"Hayır," dedi Francesca çaresiz bir halde başını sallayarak.

Michael sözlerine devam etmek için ağzını açtı, gözleri hâlâ kibirli bir kızgınlıkla parlıyordu, fakat sonra bir şey oldu... Bir şey değişti. Gözlerinde. Öfke dolu, yakıcı gözleri âdeta...

Buz kesti.

Michael bitap düşmüştü.

Gözlerini kapadı. Çok ama çok yorgun görünüyordu.

"Git," dedi. "Şimdi."

Francesca onun adını fısıldadı.

"Git," diye tekrarladı genç adam, Francesca'nın yakarışını

duymazdan gelerek. "Benim olmayacaksan seni artık istemiyorum."

"Ama ben..."

Michael pencereye doğru yürüdü, ağırlığını pervaza vererek yaslandı. "Bu sona erecekse, bunu yapmak zorunda kalacaksın. Uzaklaşmak zorunda kalacaksın, Francesca. Çünkü artık... Her şeyden sonra... Veda edebilecek kadar güçlü değilim."

Francesca bir süre hareketsiz kaldı, sonra aralarındaki gerginlikle bedeninin parçalara ayrılacağını hissettiği sırada ayakları güç buldu ve oradan koşarak uzaklaştı.

Koştu.

Ve koştu.

Ve koştu.

Görmeden, düşünmeden koştu.

Dışarıya, gecenin içine, yağmura koştu.

Ciğerleri yanmaya başlayana kadar koştu.

Dengesini yitirip sendeleyerek çamurda kaymaya başlayana kadar koştu.

Daha fazla koşamayacak hale gelinceye kadar koştu.

Sonra oturdu.

Yıllar evvel John'un onun için yaptığı çardak rahat bir sığınak gibi göründü gözüne. John kollarını kaldırmış ve artık Francesca'yı uzun yürüyüşlerden vazgeçirmeye çalışmayı bıraktığını bildirmişti, genç kadının bu sayede en azından dışarıda kendine ait bir yeri olacaktı.

Francesca orada, soğuktan titrediğinin farkında olmadan, saatlerce oturdu. Ve tek merak ettiği şey...

Kaçtığının *ne* olduğuydu.

Michael, Francesca'nın gidişini takip eden anları hatırlamıyordu. Bir dakika geçmiş olabilirdi, on dakika da. Tek bildiği

yumruğunu neredeyse duvarın içine kadar soktuğunu fark ettiğinde kendine geldiğiydi.

Bu durumda bile acıyı güçlükle hissetmişti.

"Lordum?"

Bu Reivers'tı, gürültü üzerine kafasını içeri uzatmıştı.

"Çık dışarı," diye bağırdı Michael. Kimseyi görmek, hatta kimsenin nefes aldığını bile duymak istemiyordu.

"Belki eliniz için biraz buz..."

"Çık!" diye bağırdı ve Reivers'a döndüğünde canavarlaşıyormuş gibi hissetti kendini. Birilerine zarar vermek istiyordu. Pençelerini havada savurmak istiyordu.

Reivers hızla uzaklaştı.

Michael sağ eli şişmeye başlamasına rağmen tırnaklarını avuçlarına gömdü. Bu hareket, içindeki şeytanı uzak tutmak ve odayı parmaklarıyla parçalara ayırmayı önlemek için tek çareymiş gibi görünüyordu.

Altı yıl.

Orada hareketsiz bir şekilde dururken zihninde salt bir düşünce vardı.

Altı lanet yıl.

Bunu altı yıl içinde saklamış, onu izlerken hisleri yüzüne yansımasın diye altı yıl boyunca ihtimamla çaba göstermiş, kimseye hiçbir şey anlatmamıştı.

Altı yıl boyunca Francesca'yı sevmişti ve sonunda geldikleri nokta buydu.

Michael ona kalbini sunmuş ve neredeyse bir bıçak uzatıp Francesca'nın onu parçalara ayırmasını istemişti.

Hayır Francesca, daha iyisini yapabilirsin. Elini sabit tutarsan kesinlikle birkaç kesik daha atabilirsin. Hazır işe koyulmuşken, neden şuradaki parçaları da alıp ufak ufak kesmiyorsun?

Gerçeği söylemenin iyi bir şey olduğunu her kim söylemişse tam bir ahmaktı. Michael olanları tersine çevirmek için her şeyini, hatta lanet olası iki ayağını bile feda edebilirdi.

Ama kelimelerini geri alamazdı.

Michael perişan halde güldü.

Onları geri alamazdınız.

Şimdi o parçaları yere at. Aferin, bir de üzerlerine bas. Hayır, daha sert. Daha sert bas, Frannie. Bunu yapabilirsin.

Altı yıl.

Altı lanet yıl bir anda yok olmuştu. Hep Michael'ın gerçekten kendini mutlu hissetme hakkına sahip olabileceğini düşünmüş olması yüzündendi.

Bunun olacağını tahmin etmesi lazımdı.

Ve büyük son için hepsini ateşe ver. Bravo Francesca!

İşte, kalbi artık yok olmuştu.

Ellerine baktı. Tırnakları avuçlarında yarım ay şeklinde izler bırakmıştı. Hatta bir tanesi derisini delmişti.

Ne yapacaktı? Kahretsin, şimdi ne yapacaktı?

Francesca artık gerçeği biliyordu, Michael bu durumla nasıl yaşayacağını kestiremiyordu. Altı yıl boyunca her hareketi ve düşüncesi onun gerçeği öğrenmemesini sağlamak üzerineydi. Her erkeğin hayatında yol gösteren bir ilke vardı, onunki de buydu.

Francesca'nın gerçeği asla öğrenmemesini sağlamak.

Koltuğuna oturdu, delice kahkaha atmamak için kendine zar zor hâkim olabilmişti.

Ah Michael, diye düşündü ve kafasının ellerinin arasına düşmesine izin verince altındaki koltuk sallandı. *Hayatının geri kalanına hoş geldin.*

Yaklaşık üç saat sonra kapının yumuşakça tıklatıldığını duyduğunda, hayatının ikinci perdesi tahmin etmiş olduğundan daha da çabuk açıldı.

Michael hâlâ koltuğunda hareketsiz oturuyordu, zaman içinde başını ellerinin arasından kaldırıp koltuğa yaslamıştı. Bir süredir böyle durmaktan ötürü boynu acıyordu ve bakışları duvarı kaplayan ekru ipekten kumaşın rastgele bir noktasına sabitlenmişti.

Kendini dünyadan soyutlanmış hissediyordu ve kapının tıklatıldığını ilk duyduğunda sesi algılayamadı bile.

Kapı tekrar ilki kadar çekingen ama ısrarlı bir şekilde tıklatıldı.

Kapının dışındaki adamın gitmeye niyeti yoktu anlaşılan.

"Gir!" diye bağırdı.

Kapının dışındaki bir adam değil kadındı.

Francesca.

Ayağa kalkmalıydı. Kalkmayı istiyordu. Aralarında her ne olursa olsun ondan nefret etmiyordu, ona saygısızlık etmek istemezdi. Ama Francesca onun içindeki her şeyi söküp almıştı, gücünün ve amacının son damlasına kadar. Michael'ın tüm yapabildiği kaşlarını hafifçe kaldırıp yorgun bir şekilde, "Ne?" demekti.

Dudakları aralanan genç kadın tek kelime edemedi. Michael belli belirsiz onun ıslanmış olduğunu fark etti. Dışarı çıkmış olmalıydı. Akılsız kadın! Hava çok soğuktu!

"Ne var Francesca?"

"Seninle evleneceğim," dedi Francesca, bunu öyle usulca söylemişti ki Michael ne dediğini ancak onun dudaklarını okuyarak anlamıştı. "Tabii beni hâlâ istiyorsan."

O an Michael'ın oturmakta olduğu koltuktan fırladığını düşünebilirdiniz. Ya da en azından bastıramadığı bir sevinçle ayağa kalktığını. Odanın öteki ucuna geçip Francesca'nın ayaklarını yerden keserek yüzünü öpücüklere boğduğunu, sonra da onu yatağa götürüp uzlaşmalarını en ilkel şekilde kutladığını hayal edebilirdiniz.

Fakat yorgun kalbiyle tek yapabildiği, "Niye?" diye sormak oldu oturduğu yerden.

Francesca onun şüpheci ses tonu karşısında irkildi, fakat yaşananlardan sonra içinde bir parça huzursuzluk hissetmesinde bir sorun yoktu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. Hareketsiz duruyordu, kol-

ları iki yanına düşmüştü. Gergin değildi ama Michael onun hareket etmemek için çaba gösterdiğini anlayabiliyordu.

Hareket ederse odadan kaçması muhtemeldi.

"Daha iyisini yapman lazım," dedi Michael.

Altdudağını ısırdı. "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Beni düşünmeye zorlama."

Michael tek kaşını alaycı bir şekilde kaldırdı.

Francesca, "En azından şu an için," dedi.

Sözcükler, diye düşündü Michael tarafsızca. O kendi sözcüklerini sarf etmişti, şimdi ise sıra Francesca'daydı.

"Bunu geri alamazsın," dedi Michael alçak sesle.

Genç kadın kafasını iki yana salladı.

Michael yavaşça ayağa kalktı. "Sözünden dönemezsin. Tereddüde düşmek yok. Fikir değiştirmek yok."

"Hayır," dedi Francesca. "Söz veriyorum."

Ve o anda Michael ona inanabileceğini anladı. Francesca kolay kolay söz vermezdi. Verdiğinde ise sözlerini daima tutardı.

Michael göz açıp kapayıncaya kadar odanın diğer ucuna geçti ve genç kadını kollarının arasına alıp dudaklarına, yüzüne çaresiz öpücükler kondurmaya başladı. "Benim olacaksın," dedi. "Bu kadar. Anladın mı?"

Francesca kafasını salladı ve Michael'ın dudakları omuzlarına doğru kayarken boynunu geriye yatırdı.

"Seni yatağa bağlamak ve hamile kalana kadar orada tutmak istersem, yaparım," diye söz verdi Michael.

"Evet."

"Şikâyet etmek yok."

Francesca başını salladı.

Michael genç kadının elbisesini çekiştirirken kumaş şaşırtıcı bir hızla yere düştü. "Ve bundan hoşlanacaksın," diye homurdandı.

"Evet. *Ah*, evet."

Michael onu yatağa taşıdı. Nazik veya sakin davranmıyordu ama Francesca da bunları istiyor gibi görünmüyordu.

Genç adam ona açlıktan ölmek üzere olan biri gibi sarıldı. "Benim olacaksın," dedi yeniden onu kalçasından kavrayıp kendine çekerken. "Benim."

Ve Francesca onundu. En azından, o gece için.

YİRMİ İKİ

...Eminim, her şeyi yoluna koymuşsundur. Daima, yoluna koyarsın, zaten.

—Dul Bridgerton Vikontesi'nden kızı Kilmartin Kontesi'ne, Francesca'nın mektubunu aldıktan hemen sonra.

Francesca kısa süre içinde, Michael ile evlenmeyi planlamanın en zor kısmının, insanlara bu haberi nasıl söyleyeceğine karar vermek olduğunu fark etti.

Bu fikre alışmak onun için bile zor olmuştu, başkalarının nasıl bir tepki vereceğini hayal edemiyordu. Janet ne diyecekti? Janet onu tekrar evlenmesi konusunda olağanüstü şekilde destekliyordu, fakat Michael'ı bir aday olarak düşünmemişti muhakkak.

Buna rağmen masasının başında oturmuş doğru kelimeleri bulmaya çalışırken, kalemi saatlerdir durmaksızın kâğıdın üzerinde salınırken bile, içten içe doğru şeyi yaptığını biliyordu.

Onunla evlenmeye karar verme nedeninden hâlâ emin değildi. Ve Michael'ın sersemletici aşk itirafı hakkında nasıl hissetmesi gerektiğinden de. Fakat onun karısı olmayı çok istediğini biliyordu.

Yine de bu, almış olduğu kararı başkalarına nasıl anlatması gerektiğini kolaylaştırmıyordu.

Michael elinde bir mektupla içeri girdiğinde Francesca çalışma masasında oturmuş ailesine mektup yazıyordu, daha doğrusu son karaladığı kâğıdı buruşturup yere atıyordu.

"Annenden," dedi Michael krem rengi bir zarfı Francesca'ya uzatırken.

Francesca mektup açacağıyla zarfı yırtıp mektubu çıkardı ve şaşkınlıkla bunun dört sayfa uzunluğunda olduğunu gördü. "Tanrım," diye mırıldandı. Annesi söylemek istediklerini genellikle bir sayfaya sığdırır, anlatacakları en çok iki sayfa sürerdi.

"Ters giden bir şey mi var?" diye sordu Michael masanın kenarına yaslanırken.

"Hayır, hayır," dedi Francesca telaşla. "Ben... Tanrım!"

Michael mektupta yazanları görmeye çalışırken, "Ne olmuş?" diye sordu.

Genç kadın ise elini sallayarak ona susmasını işaret etti.

"Frannie?"

Francesca bir sonraki sayfaya geçti. "Aman Tanrım!"

Michael mektuba uzanarak, "Ver onu bana," dedi.

Genç kadın mektubu vermeyi reddederek yana döndü. "Ah, Tanrım," dedi nefesi kesilerek.

"Francesca Stirling, eğer biraz daha..."

"Colin ve Penelope evlenmişler."

Michael gözlerini devirdi. "Bunu zaten biliyorduk..."

"Hayır, demek istediğim düğün tarihini öne almışlar... Sanırım bir aydan fazla olmuş."

Michael sadece omuz silkti. "İyi yapmışlar."

Francesca sinirli bir şekilde ona baktı. "Biri bana haber verebilirdi."

"Muhtemelen vakit olmamıştır."

"Ama bu," dedi büyük bir kızgınlıkla. "Bir şey değil."

"Tahmin edemiyorum ne..."

"*Eloise* de evleniyor."

"Eloise mi?" dedi Michael biraz şaşırarak. "Ona kur yapan birileri var mıydı ki?"

"Hayır," dedi Francesca ve hızla mektubun üçüncü sayfasına geçti. "Daha önce hiç karşılaşmadığı biriyle evleniyor."

"Herhalde artık tanışmışlardır," dedi Michael alaycı bir tavırla.

"Kimsenin bana söylemediğine inanamıyorum."

"Sen İskoçya'daydın."

"Olsun," dedi Francesca aksi bir ifadeyle.

Michael onun bu kadar sinirlenmesi karşısında sırıttı.

"Sanki ben yokmuşum gibi," dedi Francesca. Michael'a en gaddar bakışını fırlatacak kadar öfkelenmişti.

"Ah, ben öyle demezdim..."

"Evet, öyle," dedi Francesca.

"Frannie..." Onun bu hali Michael'ı eğlendirmeye başlamıştı.

"Kimse Francesca'ya söyledi mi?" dedi genç kadın, ailesinin konuşma tarzının güzel bir taklidini yaparak. "Francesca'yı hatırlıyor musunuz? Sekiz kardeşin altıncısı? Mavi gözlü olan?"

"Frannie, saçmalama."

"Saçmalamıyorum, sadece yok sayılıyorum."

"Ailenden bir parça uzak kalmayı sevdiğini sanmıştım."

"Tamam, evet," diye söylendi. "Ama bunun konuyla alakası yok."

"Elbette," diye mırıldandı Michael.

Francesca alaycı tavırları yüzünden ona ters ters baktı.

"Düğüne gitmek için hazırlanalım mı?" diye sordu Michael.

"Gidebilirmişiz gibi," dedi Francesca. "Düğün sadece üç gün sonra."

"Tebriklerimi sunarım," dedi Michael hayranlıkla.

Francesca gözlerini şüpheli bir şekilde kıstı. "Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Evlilik belgesini bu kadar hızlı elde edebilen bir erkeğe saygı duymamak elde değil," dedi genç adam omuz silkerek.

"Michael!"

Michael ona anlamlı bir bakış atarak, "Kabul ediyorum," dedi.

"Seninle daha evlenmedim," diye belirtti Francesca.

"Bahsettiğim iş evlenmek değildi."

Genç kadının yüzü kızardı. "Kes şunu," diye homurdandı.

Michael parmaklarını onun elinin üzerinde gezdirdi. "Sanmıyorum."

"Michael, şimdi zamanı değil," dedi Francesca elini çekerek.

Michael iç geçirdi. "Şimdiden başladı."

"Ne başladı?"

"Ah, hiçbir şey," dedi Michael, kendini en yakındaki koltuğa atarak. "Daha evlenmedik bile ama şimdiden yaşlı çiftler gibiyiz."

Francesca ona cilveli bir bakış gönderdikten sonra annesinin mektubunu okumaya devam etti. Michael'ın öne sürdüğü fikre katılmak istemiyordu, fakat gerçekten de evli ve yaşlı bir çift gibi davranıyorlardı. Bunun birçok yeni evli çiftin aksine birbirlerini yıllardır tanıyor olduklarından kaynaklandığını düşündü. Son haftalardaki harika değişikliklere rağmen Michael onun en iyi arkadaşıydı.

Francesca durdu. Donakaldı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Michael.

"Hayır," diyerek hafifçe kafasını salladı. Aklı karışıkken bu noktayı atlamıştı. Michael zamanında evlenmeyi düşünmüş olduğu son insan olabilirdi ama *bu* çok iyi bir sebepti, öyle değil mi?

En yakın arkadaşıyla evleneceğini kim tahmin edebilirdi ki?

Bu evlilikleri için iyiye işaret olmalıydı.

"Hadi evlenelim," dedi Michael birden.

Francesca ona sorgularcasına baktı. "Bu zaten gündemimizde değil miydi?"

"Hayır," dedi Michael onun elini tutarak. "Bugün evlenelim."

"Bugün mü?" diye haykırdı. "Sen aklını mı kaçırdın?"

"Hiç de değil. İskoçya'dayız. Burada evlilik ilanına ihtiyacımız yok."

"Evet ama..."

Michael gözleri parlayarak genç kadının önünde diz çöktü. "Hadi yapalım, Frannie. Delilik yapalım, sabırsız olalım, kötü olalım."

"Kimse buna inanmayacak," dedi Francesca yavaşça.

"Nasıl olsa inanmayacaklar."

Michael haklıydı. "Ama ailem..."

"Az önce onların seni kendi kutlamalarının dışında bıraktığını söylemiştin."

"Evet ama kasten değil!"

Michael ona aldırmadı. "Fark eder mi?"

"Şey, evet, üzerinde biraz düşününce..."

Michael Francesca'yı ayağa kaldırdı. "Hadi gidelim."

"Michael..." Neden ayak dirediğini bilmiyordu, belki de sadece böyle yapması gerektiğini hissediyordu. Sonuçta bu bir evlilikti ve bu kadar acele etmek biraz uygunsuzdu.

Michael tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten gösterişli bir düğün mü istiyorsun?"

"Hayır," dedi Francesca samimiyetle. Bunu bir kez yapmıştı. İkinci kez yapmak yakışık almazdı.

Michael ona doğru eğildi ve dudaklarını genç kadının kulağına değdirdi. "Bebeğimizin sekiz aylık doğmasını göze almaya istekli misin?"

"Göze almıştım aslında," dedi Francesca şımarık bir tavırla.

"Çocuğumuza saygın bir dokuz aylık gebelik süresi verelim, hadi," dedi Michael neşeyle.

Francesca huzursuzlukla yutkundu. "Michael, hamile kalamayabileceğimin farkında olmalısın. John'la çok uzun süre sonra..."

"Umrumda değil," diyerek sözünü kesti.

"Bence, umrunda," dedi yumuşakça. Michael'ın vereceği tepki hakkında kaygıları vardı ama bir evliliğe vicdanı rahat olmadan adım atmak istemiyordu. "Bundan birkaç kez bahsettin ve..."

"Seni evlenmeye razı etmek içindi," diyerek araya girdi. Ardından baş döndürücü bir hızla Francesca'yı duvara dayadı ve bedenini onunkine bastırdı. "Kısırsan bile umrumda değil... Köpek yavrusu bile doğursan umrumda değil." Elini genç kadının elbisesinin altına sokup uyluklarına dek kaydırdı. "Umrumda olan tek şey..." dedi kısık sesle kadınlığını okşayarak. "Benim olman."

"Ah!" Francesca bacaklarının eridiğini hissederek inledi. "Ah, evet."

"Buna mı evet?" diye pervasızca sordu Michael onu daha da baştan çıkararak. "Yoksa bugün evlenmeye mi evet?"

"Buna evet," dedi Francesca nefes nefese. "Durma."

"Peki ya evlenmek?"

Francesca tırnaklarını Michael'ın omuzlarına geçirdi.

"Peki ya evlenmek için?" diye sordu tekrar ve elini hızla geri çekti.

Francesca, "Michael!" diye sızlandı.

Michael'ın dudakları ağır, yabani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Evlilik?"

"Evet," dedi yalvararak. "Evet! Ne istersen."

"Her şey mi?"

"Her şey!"

"Güzel," dedi Michael ve sonrasında ansızın geri çekildi.

Francesca'yı ağzı açık ve darmadağın bırakarak.

"Pelerinini bulup getireyim mi?" diye sordu yakasını düzeltirken. Zarif bir erkeğin mükemmel portresi gibiydi, bir

tutam saçı bile yerinden oynamamıştı, tamamiyle sakin ve aklı başındaydı.

Francesca ise o anda bir ölüm perisine benzediğinden emindi. Bedeninin sızlayan kısmını düşünmemeye çalışarak, "Michael?" demeyi başardı.

"Başladığımız şeyi bitirmek istiyorsan..." dedi Michael bir keklik avından bahsedermiş gibi bir ses tonuyla. "Önce Kilmartin Kontesi olman gerek."

"Ben zaten Kilmartin Kontesi'yim," diye söylendi Francesca.

Michael kafasını hafifçe sallayarak ona hak verdiğini belirtti ve "*Benim* Kilmartin Kontesim," diye düzeltti cümlesini. Francesca'ya karşılık vermesi için biraz zaman tanıdı ve o bir şey demeyince tekrar sordu: "Pelerinini getireyim mi?"

Francesca başını salladı.

"Çok iyi bir seçim," diye mırıldandı Michael. "Burada mı bekleyeceksin yoksa bana koridorda eşlik etmek ister misin?"

"Sana eşlik edeceğim."

Michael kolundan tutup ona kapıya dek eşlik ederken, "Pek bir istekliyiz," dedi genç kadının kulağına eğilerek.

"Pelerinimi getir hadi," dedi Francesca.

Michael onun bu haline kıs kıs güldü, fakat sesi sıcak ve espriliydi. Francesca şimdiden sinirinin eriyip gittiğini hissedebiliyordu. Michael bir hilekâr olabilirdi ama artık ona aitti. Ve genç kadının bir gün tanışmayı umabileceği herhangi bir adamdan bile daha iyi ve daha dürüst bir kalbe sahipti. Yalnız...

Aniden durdu ve bir parmağıyla Michael'ın göğsünü dürttü.

"Başka kadınlar olmayacak," dedi keskin bir sesle.

Michael ona sadece bir kaşını kaldırarak baktı.

"Ciddiyim. Metres yok, gönül eğlenceleri yok ve..."

"Tanrı aşkına, Francesca!" diyerek araya girdi Michael. "Gerçekten yapabileceğimi mi düşünüyorsun? Yok, sözümü geri alıyorum. Gerçekten böyle bir şey *yapar mıyım* sanıyorsun?"

Francesca kendi düşüncelerine o kadar kapılmıştı ki durup Michael'ın yüzüne gerçekten bakmamıştı, sonra orada gördüğü ifadeyle sersemledi. Michael kızgındı, böyle bir şeyi sormuş olması bile canını sıkmıştı. Ama genç kadın onun neredeyse on yıllık kötü şöhretini yok sayamazdı ve Michael'ın da böyle hissedeceğini düşünmemişti. Sesini biraz alçaltarak, "Şöhretin çok da masum değil," dedi.

Michael, "Tanrı aşkına," diye söylenerek Francesca'yı koridora doğru çekiştirdi. "Hepsi seni kafamdan atmak içindi zaten."

Francesca onu takip ederken şaşkınlıktan sessizleşmişti.

Michael, "Başka sorun var mı?" diyerek ona öyle mağrur bir ifadeyle baktı ki bilmeyen onun bir kont olarak doğduğunu düşünürdü, bu unvanı tesadüfen edindiğini değil.

"Hayır," dedi Francesca tiz bir sesle.

"İyi. O zaman acele edelim. Katılmam gereken bir evlilik töreni var."

Michael o gece geç saatlerde günün beklenmedik gelişmelerini mutlulukla düşünüyordu. Yatağa girmek üzere soyunurken içinden neşeyle, "Teşekkürler Colin," dedi. "Ve her kimsen sana da... Eloise ile apar topar evlendiğin için."

Bir kardeşi ona haber bile vermeden evlenmiş, diğeri ise evlenmek üzere olmasa Francesca'nın aceleyle evlenmeyi kabul edeceğinden kuşkuluydu.

Ve artık Francesca onun karısıydı.

Karısı.

Buna inanmak neredeyse imkânsızdı.

Haftalardır bunun için uğraşıyordu ve sonunda Francesca dün gece onunla evlenmeyi kabul etmişti. Yine de aile yadigarı altın yüzüğü parmağına takmadan Michael bunu tam olarak idrak edememişti.

Francesca onundu.

Ölüm onları ayırana kadar.

Ciddiyetini takınarak, "Teşekkürler John," diye ekledi içten içe. Öldüğü için değil —asla bunun için değil— ama onu suçluluk duygusundan azad ettiği için. Michael bunun nasıl olduğundan emin değildi, fakat bahçıvan kulübesinde Francesca'yla seviştikten sonra, kaderlerini değiştiren o geceden beri, kalbinin derinlerinde John'un beraber olmalarına onay vereceğini biliyordu.

John rıza gösterirdi, hatta Michael daha hayalperest olduğu anlarda, Francesca için yeni bir eş seçebilecek olsa kuzeninin kendisini seçeceğini düşünüyordu.

Michael bordo robdöşambırını giyip kendi odasını Francesca'nınki ile birleştiren kapıya doğru yürüdü. Kilmartin'e geldiğinden beri aralarında oluşan yakınlığa rağmen Michael Kont'un odasına ancak bugün taşınmıştı. Çok tuhaftı; Londra'dayken dışarıdan nasıl göründüklerini pek umursamamıştı. Kont ve kontesin resmi yatak odalarına yerleşmişlerdi ve dışarıya karşı tek yaptıkları tüm ev halkının bağlantı kapısının her iki taraftan da sıkı sıkıya kilitli olduğunu bilmesini sağlamaktı.

Ama burada, İskoçya'dayken dedikoduları hak edecek nitelikte davranıyorlardı, bu yüzden Michael eşyalarını Francesca'nın bulunduğu koridordan mümkün olduğunca uzaktaki bir odaya yerleştirmişti. Geceleri gizlice birbirlerinin odalarına girip çıkmaları önemli değildi; hiç olmazsa saygın bir görüntü çiziyorlardı.

Hizmetçiler aptal değildi; Michael hepsinin olan bitenden haberdar olduğuna emindi ama hepsi Francesca'yı çok seviyor ve onun mutlu olmasını istiyordu ve hiçbiri kimseye onun hakkında kötü bir şey söylemezdi.

Yine de artık bu saçmalığı geride bırakmış olmak iyiydi.

Michael kapının kulpuna uzanırken bitişik odadaki sesleri dinlemek için duraksadı. Pek bir şey duyamadı. Neden duyabileceğini düşünmüştü bilmiyordu; sırları içeride tutma

eğiliminde sağlam ve eski bir kapıydı. Fakat bir şey ona sesleniyor ve anın tadını çıkarmasını rica ediyordu sanki.

Francesca'nın odasına girmek üzereydi.

Ve artık orada olmaya hakkı vardı.

Bunu daha iyi kılabilecek tek şey, Francesca'nın onu sevdiğini söylemesi olurdu.

Bunun eksikliği kalbinde küçük, yaralı bir nokta bırakmıştı, fakat bulduğu mutluluk bunu gölgelemeye yetiyor da artıyordu bile. Francesca'nın hissetmediği sözler söylemesini istemiyordu ve onu hiçbir zaman bir kadının kocasını sevmesi gerektiği gibi sevmesini de. Michael onun hislerinin çoğu kadının kocasına karşı olan hislerinden daha güçlü ve asil olduğunu biliyordu.

Francesca'nın ona değer verdiğini, onu bir arkadaş olarak derinden sevdiğini biliyordu. Ve bir gün başına bir şey gelirse, Francesca onun üzüntüsünü tüm kalbinde hissederdi.

Cidden bundan fazlasını istememeliydi.

Daha fazlasını isteyebilirdi ama zaten ümit ettiğinden çok daha fazlasına sahip olmuştu. Açgözlülük etmemeliydi. Özellikle de her şeyin üstünde bir tutkuya sahipken.

Ve tutku vardı.

Bunun Francesca'yı o kadar şaşırtmış olması ve her gün şaşırtmaya devam ediyor olması komikti. Michael bunu kendi lehine kullanmıştı, bunu biliyor ve bundan utanmıyordu. O akşamüzeri Francesca'yı kendisiyle hemen evlenmeye ikna etmek için yine tutkuya sığınmıştı.

Ve işe yaramıştı.

Tanrı'ya şükür, işe yaramıştı.

Kendini toy bir oğlan gibi uçarı hissetmişti. Fikir aklına geldiğinde —bugün evlenme fikri— damarlarına tuhaf bir elektrik akımı verilmiş gibiydi ve kendine güçlükle hâkim olabilmişti. Başarmak zorunda olduğunu bildiği anlardan biriydi ve Francesca'yı kazanmak için ne gerekirse yapardı.

Şimdi, evliliğinin başlangıç eşiğinde dururken, elinde olmadan artık farklı olup olmayacağını merak etti. Francesca kollarında karısı olarak, sevgilisi olduğu zamankinden daha mı farklı hissedecekti kendini? Michael sabah onu gördüğünde değişmiş olduğunu mu düşünecekti? Onu kalabalık bir odanın öteki ucunda gördüğünde...

Michael hafifçe kafasını salladı. Duygusal bir budalaya dönüyordu. Francesca'yı ne zaman kalabalık bir odanın öteki ucunda görse kalbi duracakmış gibi oluyordu. Zavallı kalbi bundan daha fazlasını kaldıramazdı herhalde.

Michael kapıyı iterek açtı. "Francesca?" diye seslendi, sesi gecenin içinde yumuşak ve boğuktu.

Francesca pencerenin yanında duruyordu, masmavi bir gecelik giymişti. Geceliğin kesimi mütevazıydı ama kumaş üstüne yapışmıştı. Michael bir an nefes alamadığını sandı.

Ve biliyordu –nasıl olduğunu bilmiyordu ama emindi– her zaman bu böyle olacaktı.

"Frannie?" diye fısıldayarak yavaşça ona doğru ilerledi.

Genç kadın ona doğru döndü, yüzünde tereddütlü bir ifade vardı. Sinirli değil de daha çok her şeyin farklı olduğunu anlamış olmasından ötürü kaygılanıyor gibi görünüyordu.

"Yaptık," dedi Michael gülümsemeden edemeden.

"Hâlâ inanamıyorum."

"Ben de," diye itiraf etti Michael onun yanağına dokunmak için uzanarak. "Ama bu gerçek," dedi.

"Ben..." Francesca başını iki yana salladı. "Boş ver."

"Ne diyecektin?"

"Önemli değil."

Michael onu iki elinden tutarak kendine doğru çekti. "Önemli değil diye bir şey yok," diye mırıldandı. "Konu sen ve ben olunca... Önemsiz olamaz."

Francesca yutkundu ve sonunda konuştu. "Ben sadece... Demek istiyorum ki..."

Michael parmaklarını genç kadının parmaklarına kenetleyerek onu konuşması için cesaretlendirdi. Söylemesini istiyordu. Sözcüklere ihtiyacı olduğunu düşünmemişti –en azından bu kadar çabuk değil– ama onları duymayı nasıl da çok istiyordu.

"Seninle evlendiğim için mutluyum," diye tamamladı Francesca sözlerini, sesinin tonu alışılmamış utangaç yüz ifadesiyle uyumluydu. "Yapılacak en doğru şey buydu."

Michael hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı. Ondan duymayı düşünmüş olduklarından çok daha fazlaydı bu sözler, buna rağmen umut ettiklerinden çok daha azdı.

Olsun, Francesca hâlâ kollarındaydı ve karısıydı.

Ve kendine şiddetle hatırlattı ki bunun da bir değeri olmak zorundaydı.

"Ben de mutluyum," dedi yumuşak bir şekilde ve Francesca'yı kendine doğru çekti. Dudakları onunkilere dokundu ve bu öpücük farklıydı. Şüphe ve çaresizlik yerini yeni bir aidiyet hissine bırakmıştı.

Michael onu yavaşça, nazikçe ve keşfederek– her anın tadını çıkarmak için kendine zaman tanıyarak öptü. Ellerini ipek geceliği boyunca kaydırdı ve kumaş ellerinin altında toplanırken Francesca inledi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Michael, bu kelimeleri kendine saklamasına artık gerek kalmamıştı, her ne kadar genç kadın ona aynı karşılığı verme eğiliminde olmasa da. Dudakları Francesca'nın yanağından kulağına doğru kaydı ve kulak memesini nazikçe okşadı, sonra da boynunun narin çukuruna ulaşmak için aşağıya indi.

Francesca, "Michael..." diye iç geçirerek ona daha çok yaklaştı. "Ah, Michael."

Michael kalçasını kavrayarak genç kadını kendine bastırdı, onun sıkı ve sıcak bedenini sertliğinin üzerinde hissettiğinde ise dudaklarından bir inleme döküldü.

Onu daha önce de istemişti ama bu... Bu farklıydı.

"Sana ihtiyacım var," dedi boğuk bir sesle ve dizlerinin üzerine çöküp dudaklarını ipek kumaşın üzerinden onun kadınlığına götürdü. "Sana çok ihtiyacım var."

Francesca sersemlemiş bir halde onun adını fısıldadı.

"Francesca," dedi Michael, bunu neden o anda dünyadaki en önemli şey bu isimmiş gibi telaffuz ettiğini bilmiyordu. Genç kadının ismi, bedeni ve ruhunun güzelliği.

Kafasını karnına gömerek tekrar, "Francesca," diye fısıldadı.

Francesca uzanıp parmaklarını onun saçlarının arasında gezdirdi. Michael bu pozisyonda, onun önünde dizlerinin üzerine çökmüş halde saatlerce kalabilirdi. Ama sonra Francesca da eğilip oturdu ve onu öpmek için uzandı. "Seni istiyorum," dedi. "Lütfen."

Michael onu kendine doğru çekerken inledi, hemen sonra genç kadını ayağa kaldırıp yatağa sürükledi. Saniyeler içinde yatağa uzandılar.

"Frannie," dedi Michael, Francesca'nın geceliğini belinin yukarısına çekerken elleri titriyordu.

Genç kadın tek eliyle Michael'ı başının arkasından tutup onu başka bir derin ve ateşli öpücük için kendine doğru çekti. "Sana ihtiyacım var," dedi, ihtiyaçla neredeyse inleyen bir sesle. "Sana çok ihtiyacım var."

Michael ipek geceliği Francesca'nın üstünden yırtarak çıkarırken, "Seni tamamen görmek ve hissetmek istiyorum," dedi.

Onun kadar istekli olan Francesca, Michael'ın robdöşambrının kuşağına uzandı. Genç adamın geniş göğsünü ortaya çıkararak gevşek düğümü çözmeye koyuldu, ardından elini tüylerin arasında merakla gezdirdi.

Burada olmayı ya da bu anın geleceğini hiç düşünmemişti. Elbette Michael'ı daha önce de bu şekilde görmüş, ona böyle dokunmuştu, ama nedense şimdi farklıydı.

Michael artık onun kocasıydı.

İnanmak güçtü, yine de bu çok harika ve doğru geliyordu.

"Michael," diye mırıldanırken robdöşambrı omuzlarının üzerinden çekti.

"Mmmm?" dedi Michael, Francesca'nın dizinin arkasını okşamakla meşguldü.

Francesca kendini yastıkların üzerine bıraktı, ne söylemek üzere olduğunu bütünüyle unutmuştu, söyleyecek bir şeyi hiç olmuşsa tabii.

Michael'ın eli genç kadının uyluklarına, oradan kalçasına kaydı, ardından beline ve son olarak da göğüslerine. Francesca ona katılmak istiyordu, cüretkâr olmak, fakat genç adamın okşayışları onu gevşetmiş, uyuşturmuştu, orada öylece yatıp bu özenli bakımın tadını çıkarmaktan başka bir şey yapamıyordu, tabii arada parmaklarını Michael'ın teninin ulaşılabilir kısımlarında dolaştırmak dışında.

El üstünde tutulduğunu hissediyordu.

Tapıldığını.

Sevildiğini.

Bu mükemmeldi.

Kutsaldı, baştan çıkartıcıydı ve nefesini kesiyordu.

Michael ellerinin izinden dudaklarıyla giderek kasıklarına arzu dolu sızılar yolladı ve göğüslerinin arasındaki düzlüğe geldiğinde durdu.

"Francesca," diye mırıldanarak göğüs ucunu öptü, okşadı.

Bu yoğun bir his bırakıyordu. Bedeni şiddetle sarsılan Francesca parmaklarını çarşaflara geçirdi.

Soluk soluğa, "Michael," derken sırtını kavislendirdi. Genç kadının daha fazlasına ihtiyacı olmasa da Michael elini onun bacaklarının arasına kaydırdı.

Francesca bunu istiyordu.

Michael'ı istiyordu.

Ve bunun sonsuza dek sürmesini istiyordu.

Michael sonunda dayanamayarak harekete geçti ve genç kadının bacaklarının arasına yerleşti. Yüz yüzelerdi, burunları

birbirine değiyordu ve Michael'ın gözleri ateşli bir yoğunlukla ışıldıyordu.

Francesca onu daha iyi karşılayabilmek için biraz kıpırdandı. "Şimdi," dedi, ses tonu hem emreder hem de yalvarır gibi çıkmıştı.

Michael kışkırtıcı bir yavaşlıkla onun derinliklerine doğru kaydı. Francesca ona tamamen istediğini verdiğini biliyordu.

"Aman Tanrım," diye homurdandı Michael, gözleri tutkuyla buğulanmıştı. "Dayanamaya... Ben... "

Francesca kalçalarını kaldırıp onu daha da derinlere çekti.

Michael hareket etmeye başladı, her bir darbe Francesca'nın içindeki ateşi daha da kabartıyordu. Onun adını söyledi, sonra konuşmadı, salınımları daha coşkulu ve dayanılmaz hale geldiğinde ise tek yapabildiği nefes almaya çalışmaktı.

Ve sonra bedeni yeni bir zevk dalgasına hazırlıksız yakalanınca, hissettiği yoğunlukla çığlık attı.

Michael ise doruğa ulaşırken onun adını bir dua, bir kutsamaymış gibi haykırdı, sonra da genç kadının üzerine yığıldı.

"Çok ağırım," diyerek isteksizce yerinden doğrulmaya yeltendi.

Francesca bir eliyle onu durdurarak, "Gitme," dedi. Kımıldamasını istemiyordu, henüz değil. Nefes almakta zorlanacağını biliyordu ama şimdilik içinde ilkel, veda etmeye hazır olmadığı bir şey barındıran pozisyonlarından memnundu.

"Hayır," dedi Michael, gülümsediği sesinden belliydi. "Ezileceksin." Bedenini onun bedeninden ayırmadan, genç kadını da çekerek yana kaydı ve Francesca bir an sonra kendini onun yanında hissetti. Michael'ın teni sırtını ısıtıyor, kolları göğüslerinin altından onu sarıyordu ve Francesca kendini güvende hissediyordu.

Michael ensesine doğru bir şeyler mırıldandı ve Francesca kelimeleri tam olarak çıkaramasa da onun ne söylediğini biliyordu.

Kısa bir süre sonra Michael uykuya daldı, nefesi Francesca'nın kulağına ninni gibi geliyordu.

Ama Francesca uyumadı. Yorgundu, uyuşuktu, doymuştu ama uyumadı.

Bu gece farklıydı.

Ve neden böyle olduğunu merak ediyordu.

YİRMİ ÜÇ

...Eminim Michael da sana bir mektup yazacaktır, fakat seni çok ama çok sevgili bir arkadaşım olarak gördüğüm için sana kendim haber vermek istedim. Biz evlendik. Şaşırdın mı? İtiraf etmeliyim ki ben şaşırmıştım.

—Kilmartin Kontesi'nden Helen Stirling'e, Kilmartin Kontu'yla evlenmesinden üç gün sonra.

"Berbat görünüyorsun."

Michael iğneleyici bir bakışla Francesca'ya döndü. "Sana da günaydın," dedikten sonra ilgisini tekrar yumurtasına ve kızarmış ekmeğine yöneltti.

Francesca kahvaltı masasında Michael'ın karşısındaki yerine oturdu. İki haftadır evliydiler; Michael o sabah erken kalkmıştı ve genç kadın uyandığında onun yataktaki yerini soğuk bulmuştu.

"Dalga geçmiyorum," dedi Francesca kaygıyla kaşlarının çatıldığını hissederek. "Epey solgun görünüyorsun ve dik bile oturamıyorsun. Yatağa dönüp biraz dinlenmen gerek."

Michael öksürdü, sonra tekrar öksürdü. İkinci kasılma tüm vücudunu sarsmıştı. "İyiyim," dedi ama kelimeler ağzından zorla çıkmıştı.

"İyi değilsin."

Michael gözlerini devirdi. "İki haftadır evliyiz ve şimdiden..."

"Dırdır etmeyen bir karın olmasını istediysen, benimle evlenmemeliydin," dedi Francesca. Aralarındaki mesafeye değer biçti ve ateşini ölçmek için elini uzatsa bile alnına dokunamayacağına karar verdi.

"Ben iyiyim," dedi Michael kesin bir tavırla ve okumakta olduğu *The London Times* gazetesini –birkaç günlüktü ama İskoçya'nın sınır vilayetlerinde edinebilecekleri en güncel gazeteydi– yukarı kaldırıp onu görmezden geldi.

Francesca onu daha fazla zorlayamayacağını düşünerek dikkatini başka bir işe verdi ve reçeli ekmeğine sürmeye koyuldu.

Fakat Michael tekrar öksürdü.

Genç kadın çenesini tutmaya çalışarak sandalyesinde huzursuzca kıpırdadı.

Michael bir kez daha öksürdü. Bu kez öksürürken eğilebilmek için masadan biraz uzaklaşmıştı.

"M..."

Michael ona öyle gaddarca baktı ki Francesca ağzını kapatmak zorunda kaldı.

Gözlerini kıstı.

Genç adam başını sinir bozucu bir tavırla eğdi ama sonra vücudu başka bir spazmla sarsılınca yaratmak istediği etki yerle bir oldu.

"Buraya kadar," dedi Francesca ayağa kalkarken. "Yatağa geri gidiyorsun. Hemen."

"Ben iyiyim," diye homurdandı Michael.

"İyi falan değilsin."

"Ben..."

"Hastasın," diyerek lafını kesti Francesca. "Çok hastasın, Michael. Rahatsızsın, sağlıksızsın, vebalı gibisin. Köpek gibi. Daha açık nasıl ifade edebilirim bilmiyorum."

"Vebalı falan değilim," diye mırıldandı.

"Hayır," dedi Francesca onun kolunu tutmak için masanın diğer tarafına geçerken. "Ama sıtma..."

Tekrar öksürürken göğsünü tuttu ve "Bu sıtma değil," dedi.

Francesca onu ayağa kaldırdı, Michael biraz olsun yardımcı olmasaydı bu tek başına becerebileceği bir iş değildi. "Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte."

Francesca dudaklarını büzdü. "Peki bunu nasıl bir tıbbi uzmanlığa dayanarak biliyorsun?"

"Bir yıla yakın süredir bu hastalıkla yaşayan biri olarak biliyorum. Bu sıtma değil."

Francesca onu kapıya doğru sürükledi.

"Ayrıca," diyerek itiraz etti Michael. "Daha çok erken."

"Ne için çok erken?"

"Yeni bir nöbet için," diye bıkkınlıkla açıkladı. "Londra'da bir tane geçirdim, ne zamandı... İki ay evvel mi? Daha çok erken."

"Neden çok erken?" diye sordu Francesca, tuhaf bir biçimde sakindi.

"Erken işte," diye söylendi Michael ama içten içe bildiği farklı bir gerçek vardı. Çok erken değildi; iki ay arayla sıtma nöbeti geçiren bir dolu insan tanımıştı.

Hepsi de çok hastalanmıştı. Gerçekten çok.

Ve çoğu ölmüştü.

Nöbetlerin sıklaşması, hastalığın kazanıyor olduğu anlamına gelebilirdi.

Alın size bir ironi! En sonunda Francesca'yla evlenmişti ve şimdi ölüyor olabilirdi.

"Bu sıtma değil," dedi tekrar, bu kez o kadar güçlü bir şekilde söylemişti ki Francesca durup ona baktı. "Değil."

Genç kadın sadece başını salladı.

"Muhtemelen üşüttüm."

Francesca tekrar başını salladı, fakat Michael bunu sadece onu yatıştırmak için yaptığına dair belirgin bir izlenime kapılmıştı.

"Seni yatağa götüreyim," dedi Francesca yumuşak bir sesle.

Ve Michael ona karşı çıkmadı.

On saat sonra Francesca dehşet içindeydi. Michael'ın ateşi yükseliyordu, sayıklamıyor ya da abuk subuk konuşmuyordu ama çok hasta olduğu belliydi. Durmadan bunun sıtma olmadığını, sıtma nöbeti geçiriyormuş gibi *hissetmediğini* söylüyordu. Francesca ona bunu açıklaması için ısrar ettiğinde ise bir sebep getiremiyordu –en azından tatmin edici bir sebep.

Francesca'nın bu hastalık hakkında pek fazla bilgisi yoktu; Londra'daki sosyetik kadın kitapçıları tıbbi metinler satmaya olumlu bakmıyordu. Genç kadın kendi doktoruna, hatta Kraliyet Akademisi Doktorları'ndan bir uzmana danışmak istemişti, ne var ki önceden Michael'ın hastalığını gizli tutacağına dair söz vermişti. Ortalıkta sıtmayla ilgili sorular sorarak dolaşırsa, eninde sonunda biri bunu neden sorduğunu bilmek isteyecekti. Neticede bildiklerinin büyük kısmı, Michael Hindistan'dan döndükten sonra geçen birkaç ay içinde ondan öğrenmiş olduklarıydı.

Ama nöbetlerin böyle sık aralıklarla gelmesi mantıklı değildi. Kabul ediyordu, bu varsayımı dayandırabileceği tıbbi bir bilgiye sahip değildi. Michael, Londra'da hastalandığı zaman son ateş saldırısını altı ay önce, ondan öncekini ise üç ay önce yaşadığını söylemişti.

Hastalık neden bir anda gidişatını değiştirip daha erken saldırıya geçmişti? Bu hiç mantıklı değildi. Tabii Michael iyileşiyorsa.

Ve iyileşiyor olmak zorundaydı. İyileşmeliydi.

Francesca iç çekerek genç adamın alnına dokunmak için uzandı. Michael belli belirsiz horlayarak uyuyordu. Burnu

tıkandığında horlardı, aslında bunu ona Michael söylemişti zira Francesca'nın bunu bizzat öğreneceği kadar uzun süredir evli değillerdi.

Teni sıcaktı ama yanmıyordu. Dili damağı kurumuş gibi göründüğü için Francesca bir kaşık ılık çayı dudaklarının üzerine götürdü ve uykusunda yutmasına yardımcı olmak adına çenesini kaldırdı.

Ancak Michael boğulur gibi oldu ve uyandı, ağzındaki çayı yatağa püskürttü.

"Affedersin," dedi Francesca.

"Bana ne yapmaya çalışıyorsun?" diye homurdandı Michael.

"Bilmiyorum," diye kabullendi. "Hasta bakmakta pek deneyimli değilim. Susamış görünüyordun."

"Bir dahaki sefer, susadığımda ben söylerim."

Francesca başını salladı ve Michael'ın rahat bir konuma geçmeye çalışmasını izledi. "Şu anda kendini susamış hissediyor musun?" diye ılımlı bir sesle sordu.

"Biraz," dedi kesik kesik nefes alarak.

Francesca tek kelime etmeden çay fincanını ona uzattı. Michael tamamını içti.

"Bir fincan daha ister misin?"

Michael kafasını iki yana salladı. "Biraz daha içersem işeme..." Cümlesini yarıda kesti ve boğazını temizledi. "Pardon," diye geveledi.

"Dört erkek kardeşim var," dedi genç kadın. "Boş ver. Seni tuvalete götürmemi ister misin?"

"Kendim gidebilirim."

Michael odanın öteki ucuna kendi başına yürüyebilecekmiş gibi görünmüyordu ama Francesca asabi bir adamla tartışmaması gerektiğinin farkındaydı. Genç adam ayağa kalkmaya çalışıp da doğrudan yatağa geri düşerse daha makul davranabilirdi. Diğer türlü hiçbir gerekçe veya ısrar onu ikna edemezdi.

"Ateşin var," dedi Francesca yumuşakça.

"Bu sıtma değil."

"Ben öyle bir şey de..."

"Ama düşünüyordun."

"Sıtmaysa ne olur?" diye sordu genç kadın.

"Değil diyorum..."

"Ama ya sıtmaysa?" diyerek lafını böldü. Ve sesindeki o berbat eğilimi hemen fark etti, ağlamaya başlamadan önceki dehşet tınısı sinirini bozdu.

Michael ona birkaç saniye baktı, bakışları merhametsizdi. Sonunda sırtüstü uzandı ve "Değil," dedi.

Francesca yutkundu. Cevabını almıştı. "Gitmemin bir mahsuru var mı?" dedi ve ayağa öyle hızlı kalktı ki başı döndü.

Michael bir şey demedi, fakat Francesca yatak örtüsünün altında omuz silktiğini görebilmişti.

"Sadece kısa bir yürüyüş için," diye tereddütle açıkladı kapıya doğru ilerlerken. "Güneş batmadan."

"İyi olacağım," dedi hırıldayarak.

Michael ona bakmadığı halde Francesca onaylarca başını salladı. "Birazdan görüşürüz."

Genç adam çoktan uyuyakalmıştı bile.

Hava nemliydi ve yakında yağmur yağacağı belliydi. Francesca bir şemsiye kaptı ve çardağa gitmek üzere yola çıktı. Çardağın yan tarafları açıktı ama çatısı yağmur yağsa bile Francesca'nın nispeten kuru kalmasını sağlardı.

Attığı her adımda nefes almak daha yorucu geliyordu ve hedefine varıncaya kadar nefes nefese kalmıştı –yürümekten değil ama gözyaşlarını tutmaktan.

Oturduğu an çabalamayı bıraktı.

Bir hanımefendiye yakışıp yakışmadığını umursamaksızın hıçkırıklara boğuldu.

Michael ölmek üzere olabilirdi. Francesca böyle hissediyordu ve aynı şeyi ikinci kez atlatabileceğinden emin değildi. Güçlü olmak isteyip istemediğini bile bilmiyordu.

Birçok kadın hayatının sonuna dek tek bir erkeğe tutunabiliyorken, onun iki kocasını da kaybetmesi haksızlıktı. Ve bu kadınların çoğu kocasından hoşlanmıyordu bile. Oysa o ikisini de sevmişti...

Francesca nefesini tuttu.

Onu sevmiş miydi? Michael'ı?

Hayır, hayır, diyerek kendini ikna etti, onu sevmiyordu. O şekilde değil. Bunu düşündüğünde, bu kelime zihninde çınladığında, aklından geçen sadece arkadaşça bir sevgiydi. Tabii ki Michael'ı seviyordu ama *arkadaşça.* Hep sevmemiş miydi? John yaşarken bile Michael onun en iyi arkadaşıydı.

Michael'ın yüzünü, gülüşünü gözünde canlandırdı.

Gözlerini kapatıp öpüşünü, evin içinde yürürken sırtına koyduğu elinin verdiği kusursuz hissi hatırladı.

Ve en sonunda neden son zamanlarda aralarındaki her şeyin farklı göründüğünü anladı. Aslında düşünmüş olduğu gibi sadece evlendikleri için değildi. Michael kocası olduğu için değildi. Parmağında onun yüzüğünü taşıyor olduğu için değildi.

Onu sevdiği içindi.

Aralarındaki bu şey, bu bağ sadece tutku ya da günah değildi.

Bu aşktı ve kutsaldı.

John önünde vücut bulmuş olsa ve geleneksel bir İrlanda dansı yapmaya başlasa, Francesca daha fazla şaşıramazdı.

Michael.

Michael'ı seviyordu.

Sadece arkadaş olarak değil, aynı zamanda kocası, sevgilisi olarak. John için hissetmiş olduğu yoğunluk ve derinlikle seviyordu. İkisi de farklı adamlardı ve Francesca artık farklı biriydi, bu yüzden hisleri değişik bir yandan da aynıydı. Bu,

bir kadının bir erkek için hissettiği ve kalbinin her köşesini dolduran aşktı.

Ve Tanrı esirgesin, onun ölmesini istemiyordu.

Oturduğu bankın kenarından eğilerek gökyüzüne doğru, "Bunu bana yapamazsın," diye bağırdı. Burnunun üstüne iri bir yağmur damlası düşüp gözüne sıçradı.

"Hayır, bunu bana yapamazsın," dedi yeniden yüzündeki ıslaklığı silerken. "Sanma ki..."

Üç yağmur damlası daha hızla birbirini izledi.

"Kahretsin," diye söylendi, sonra tekrar bulutlara bakarak, "Özür dilerim," dedi.

Kafasını çardağın altına çekerek gittikçe artan yağmura karşı tahta çatının altına sığındı.

Şimdi ne yapması gerekiyordu? Bir intikam meleğinin azmiyle savaşması mı yoksa ağlayıp kendine acıması mı?

Yoksa ikisinden de biraz mı?

Dışarıdaki yağmura baktı. Artık en kararlı intikam meleğinin bile kalbine korku salacak güçte bir fırtınaya dönmüştü.

Kesinlikle ikisinden de biraz.

Gözlerini açtığında sabah olduğunu fark eden Michael buna epey şaşırdı. Bu gerçeği doğrulamak için bir iki kez gözlerini kırpıştırdı. Perdeler tamamen kapalı değildi ve berrak bir ışık huzmesi halının bir ucundan diğerine düz bir çizgi halinde düşüyordu.

Evet, sabah olmuştu. Pekâlâ, dün gerçekten yorgun düşmüş olmalıydı. Son hatırladığı şey Francesca'nın yürüyüşe gitmek istediğini belirterek kaçar gibi odadan çıktığıydı. Tabii yağmur yağacağını kim olsa anlardı.

Şapşal kadın.

Yerinden doğrulup oturmaya çalıştı, sonra hızla örtülerin üzerine geri düştü. Kahretsin, ölü gibi hissediyordu kendini. Bu koşullar altında yapılacak benzetme bu değildi ama vücuduna sinmiş olan ağrıyı yeterince tanımlayabilecek başka bir kelime aklına gelmiyordu. Kendini öylesine bitkin hisse-

diyordu ki neredeyse çarşaflara yapışmış gibiydi. Oturmaya çalışmanın salt düşüncesi inlemesine yetiyordu.

Kahretsin, sefil bir durumdaydı.

Ateşini kontrol etmek için alnına dokundu. Fakat alnı gibi elleri de sıcak olduğundan hiçbir şey anlamadı. Ayrıca ter içinde kalmıştı ve bir banyoya ihtiyaç duyuyordu.

Etrafındaki havayı koklamaya çalıştı, genzinin tıkanıklığı öksürmesine neden oldu.

İç geçirdi. Tamam, kötü kokuyorsa bile en azından buna katlanmak zorunda değildi.

Kapıda hafif bir ses duyunca kafasını kaldırdı ve Francesca'nın içeri girdiğini gördü. Parmak ucunda, usulca hareket ediyordu, Michael'ı rahatsız etmek istemediği belliydi. Onun uyanık olduğunu ancak yatağa yaklaştığında gördü ve şaşkınlıkla, "Ah!" dedi. "Uyanmışsın."

"Saat kaç?"

"Sekiz buçuk. Çok geç değil aslında, fakat dün gece yemek saatinden önce uyuyakaldın."

Michael bu sohbete ekleyebileceği uygun bir şey olmadığı için başını sallamakla yetindi. Ayrıca konuşamayacak kadar yorgundu.

Francesca onun yanına otururken, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "Ve bir şeyler yemek ister misin?"

"Berbat ve hayır teşekkürler."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Bir şeyler içmek?"

Michael kafasını salladı.

Francesca komodinin üzerinde duran küçük kabı aldı. Kabın üstüne içindekinin sıcak kalması için bir fincan altlığı konmuştu. "Dün geceden kalma," dedi özür diler gibi. "Ama üstünü kapamıştım, bu yüzden çok da kötü olamaz."

"Et suyu mu?"

Francesca kaşığı genç adamın ağzına uzattığında, "Çok mu soğuk?" dedi başını sallayarak.

Michael bir yudum alıp başını iki yana salladı. Ilık sayılırdı, zaten şu an daha sıcak bir şey yutabileceğini sanmıyordu.

Francesca yaklaşık bir dakika kadar onu sessizce besledi, Michael doyduğunu söyleyince kabı kenara koydu ve dikkatlice üstünü örttü. Genç adam içinden bir sonraki öğünü için yeni bir kap istetmesini diledi.

"Ateşin var mı?" diye fısıldadı Francesca.

Michael umursamazca gülümsemeyi diledi. "Hiçbir fikrim yok."

Francesca alnına dokunmak için uzandı.

"Banyo yapacak vaktim olmadı," dedi Michael ve ter kelimesini kullanmaktan kaçınarak kaygan olduğunu söyleyip ondan özür diledi.

Francesca onun bu şaka yapma girişimini duymuş olduğuna dair bir tepki vermedi, bunun yerine kaşlarını çatarak elini genç adamın alnına bastırdı. Ve sonra Michael'ı çevikliğiyle şaşırtarak ayağa kalktı, üzerine eğildi ve dudaklarını alnına değdirdi.

"Frannie?"

"Çok sıcaksın," dedi nefesi kesilerek. "Çok sıcaksın!"

Michael sadece gözlerini kırpıştırdı.

"Hâlâ ateşin var," dedi heyecanla. "Bu ne demek, anlamıyor musun? Hâlâ ateşin varken sıtma nöbeti geçiriyor olamazsın!"

Michael bir an nefessiz kaldı. Francesca haklıydı. Sıtma ateşi gecenin sabahına daima yok olurdu. Ertesi gün tekrar nüksederdi –sıklıkla korkunç bir güçle– fakat onu bir kez daha yatağa sermeden önce bir soluklanma günü bahşederdi.

"Bu sıtma değil," dedi Francesca tekrar.

"Sana demiştim," dedi Michael ama içten içe doğruyu biliyordu –bundan pek de emin değildi.

"Ölmeyeceksin," diye fısıldadı genç kadın altdudağını ısırarak.

Michael onun gözlerinin içine baktı. "Öleceğim için kaygılanmış mıydın?"

"Elbette," diye karşılık verdi, artık sesindeki titremeyi gizlemeye çalışmıyordu. "Tanrım, Michael, sana inanamıyorum... Hiçbir fikrin yok benim nasıl... Ah Tanrı aşkına."

Michael onun az önce söyledikleri hakkında gerçekten hiçbir fikre sahip değildi, fakat iyi bir şey olduğunu hissediyordu.

Genç kadın hızla ayağa kalkarken sandalyesinin arkası duvara çarptı. Et suyunun yanında kumaş bir mendil duruyordu; Francesca mendili aldı ve gözlerini sildi.

"Frannie?"

"Sen böyle bir *erkeksin*," dedi Francesca kaşlarını çatarak.

Michael'ın buna verebileceği tek tepki kaşlarını kaldırmaktı.

"Bilmen lazım, ben..." Ama devamını getiremeyerek durdu.

"Ne oldu Frannie?"

Francesca başını iki yana salladı. "Daha değil," dedi ve Michael üzerinde daha çok kendi kendine konuştuğuna dair bir izlenim uyandırdı. "Yakında ama daha değil."

Michael gözlerini kırpıştırdı. "Anlayamadım?"

"Dışarı çıkmam lazım," dedi genç kadın hızla. "Yapmam gereken bir şey var."

"Sabahın sekiz buçuğunda mı?"

"Hemen dönerim," dedi aceleyle kapıya doğru giderken. "Bir yere kaybolma."

"Kahretsin," dedi şaka yapmaya çalışarak. "Bugün Kral'ı ziyaret etmeyi planlıyordum."

Ama Francesca kendi dünyasına öyle dalmıştı ki Michael'ın acıklı şaka denemesine bir tepki vermek aklına bile gelmedi. "Yakında," dedi, bu kelime kulağa bir söz gibi geliyordu. "Yakında döneceğim."

Michael omuz silkti ve Francesca'nın arkasından kapının kapanmasını izledi.

YİRMİ DÖRT

...Sana bunu nasıl söylemem gerektiğini bilmiyorum, dahası senin bu haberi nasıl karşılayacağından emin değilim, fakat Michael ve ben üç gün önce evlendik. Evliliğimizin yolunu açan olayları nasıl tarif edebilirim bilmiyorum, tek söyleyebileceğim yapılması gereken doğru şeyin bu olduğunu hissetmiş olduğumdur. Bunun John'a karşı hissetmiş olduğum sevgiyi azalttığını düşünme lütfen. Kalbimde her zaman özel ve değerli bir yere sahip olacak, tıpkı senin gibi...

–Kilmartin Kontesi'nden dul Kilmartin Kontesi Janet Stirling'e, Kilmartin Kontu ile evlendikten üç gün sonra.

Yaklaşık on beş dakika sonra Michael kendini daha iyi hissediyordu. İyileşmemişti tabii, her zamanki zinde ve güçlü haline dönmüş olduğuna dair hayal gücünü zorlasa da kendini ikna edemezdi –veya herhangi birini. Ama et suyu –Francesca ile olan sohbeti gibi– ona biraz kuvvet kazandırmış olmalıydı, çünkü tuvalete gitmek üzere ayağa kalktığında yere tahmin ettiğinden daha sağlam basmıştı. Ayağa kalktığında nemli bir kumaşla terinin en kötü kısmını vücudundan atarak bir nevi hızlı bir banyo yapmış bile sayılırdı. Ve temiz bir robdöşambr giydikten sonra kendini neredeyse insan gibi hissetmişti.

Yatağa geri dönmek için yürümeye başladı ama tekrar o terli çarşafların arasına girmek istemedi, bu yüzden bir hizmetçi çağırmak için zili çaldıktan sonra konforlu deri koltuğuna oturdu ve pencereden dışarıyı izlemeye koyuldu.

Hava güneşliydi. Bu güzel bir değişiklikti zira evlendiklerinden beri haftalarca hava kasvetli olmuştu. Aslında bunu pek önemsememişti; insan karısıyla sevişmekle o kadar zaman geçirirse, güneşin açmış olup olmadığı onu pek de ilgilendirmezdi.

Fakat şimdi hasta yatağından kurtulmuşken, nemli çimlerin üstünde parlayan gün ışığının ruhuna da neşe kattığını hissediyordu.

Dışarıda bir hareketlilik fark etti ve bunun aceleyle çimenliğin diğer tarafına geçen Francesca olduğunu gördü. Genç kadın net olarak seçemeyeceği kadar uzaktaydı ama pelerinine sarınmış, elinde bir şey taşıyordu.

Michael onu daha iyi görebilmek için pencereye yanaştı, ne var ki Francesca çalıçitlerin arkasına doğru ilerleyerek görüş açısından çıktı.

O esnada Reivers odaya girdi. "Zili mi çaldınız, lordum?"

Michael ona döndü. "Evet. Yukarıya birini yollayıp yatak örtülerini değiştirtebilir misin?"

"Elbette, lordum."

"Ve..." Michael ondan küveti hazırlamasını isteyecekti ama ağzından dökülen kelimeler şunlar oldu: "Leydi Kilmartin'in nereye gittiğini biliyor musun? Onun patikada yürüdüğünü gördüm."

Reivers başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, lordum. Beni bilgilendirmedi, fakat Davies bana, onu bahçıvandan kendisi için birkaç çiçek hazırlamasını isterken duyduğunu söyledi."

Michael zihninde bu insan zincirini çözmeye çalışırken başını salladı. Hizmetlilerin halis dedikodu yeteneğine daha fazla saygı duymalıydı. "Çiçekler dedin, değil mi?" diye mı-

rıldandı. Birkaç dakika önce patikadan geçerken genç kadının elinde tuttuğu şeyler bu çiçeklerdi herhalde.

"Şakayık," diyerek onu onayladı Reivers.

"Şakayık," diye tekrar etti Michael ilgiyle öne eğilerek. John'un en sevdiği çiçekti ve Francesca'nın gelin buketinin en önemli parçası olmuştu. Böyle bir detayı hatırlıyor olması ürkütücüydü, fakat John ve Francesca düğün sonrası partisini terk ettikleri anda Michael tüm esas töreni göz kamaştırıcı detaylarıyla hatırlayarak sarhoş olmaya çalışmıştı.

Francesca'nın gelinliği maviydi. Buz mavisi. Ve elinde tuttuğu çiçekler de şakayık. Çiçekleri seradan getirtmeleri gerekmişti, fakat Francesca bu konuda ısrar etmişti.

Ve Michael aniden onun nereye gittiğini anladı.

Genç kadın John'un mezarına gidiyordu.

Michael Hindistan'dan döndükten sonra mezarlığı bir kez ziyaret etmişti. Yalnız gitmişti, yatak odasında John'un Francesca ile evliliğini onaylayacağını fark ettiği o olağanüstü andan birkaç gün sonraydı. Dahası neredeyse John'un oralarda bir yerde olduğunu ve olanlara gülüp geçtiğini düşünmüştü.

Michael merak etmekten kendini alamadı: Acaba Francesca fark etmiş miydi? John'un da bunu isteyeceğinin farkına varmış mıydı? Her ikisi için de?

Yoksa hâlâ suçluluk duygusuyla acı mı çekiyordu?

Michael ayağa kalktı. Suçluluğun ne demek olduğunu biliyordu, insanın kalbini nasıl kemirdiğini, ruhuna nasıl işkence ettiğini iyi biliyordu. Bunun acısını tanıyordu, insanın midesine nasıl kramplar soktuğunu biliyordu.

Francesca'nın bunu hissetmesini istemiyordu. *Hiçbir zaman.*

Francesca onu sevmeyebilirdi. Onu asla sevmeyebilirdi. Ama Michael onun şu anda evlenmeden önceki haline kıyasla daha mutlu olduğunu biliyordu, bundan emindi. Ve onun mutlu olduğu için utanç duyması Michael'ı öldürürdü.

John onun mutlu olmasını isterdi. Sevmesini ve sevilmesini isterdi. Ve Francesca bunun farkına varmamışsa...

Michael giyinmeye başladı. Hâlâ zayıf olabilirdi, ateşi de vardı, ancak aile mezarlığına kadar olan yolu katedebilirdi. Bu onu öldürse bile, Francesca'nın bir zamanlar kendisinin tatmış olduğu o berbat suçluluk duygusuyla acı çekmesine izin vermeyecekti.

Francesca onu sevmek zorunda değildi. Değildi. Kısa evlilikleri süresince Michael bu kelimeleri kendi kendine öyle çok tekrarlamıştı ki neredeyse onlara inanacaktı.

Francesca onu sevmek zorunda değildi. Ama kendini özgür hissetmesi lazımdı. Mutlu olmak için özgür.

Çünkü mutsuz olması...

Tamam, *bu* Michael'ı öldürürdü. Onun aşkı olmadan yaşayabilirdi ama o mutsuzken asla.

Francesca zeminin nemli olacağını tahmin ettiği için yanında bir battaniye getirmişti. Stirling armasının altın ve yeşil renklerini yansıtan battaniyeyi çimenlerin üzerine sererken özlemle gülümsedi.

"Merhaba John," dedi ve getirdiği şakayıkları mezar taşının dibine yerleştirmek için diz çöktü. John'un mezarı mütevazıydı, bu anlamda bazı soyluların ölülerini onurlandırmak için diktiği azametli anıtlardan çok farklıydı.

John böyle isterdi. Francesca onu o kadar iyi tanıyordu ki çoğu zaman onun söyleyeceklerini tahmin edebilirdi.

Mütevazı bir şey isterdi ve burada olmasını isterdi, kilise mezarlığının uzak bir köşesinde, dünyada en sevdiği yer olan Kilmartin'in engebeli kırlarının yakınında.

Ve böylece ona bunu vermişti.

"Güzel bir gün," dedi oturarak. Bağdaş kurabilmek için eteklerini topladı, sonra onları dikkatle tekrar bacaklarının üzerine örttü. Kibar bir topluluğun arasında böyle oturmayı düşünemezdi bile ama bu durum farklıydı.

John onun rahat olmasını isterdi.

"Haftalardır yağmur yağıyordu," dedi. "Bazı günler diğerlerine nazaran daha kötüydü... Sen bunu umursamazdın ama itiraf etmeliyim ki ben güneşi özlemiştim."

Francesca çiçeklerden bir tanesinin istediği gibi durmadığını fark edince ileri doğru uzandı ve onu yeniden yerleştirdi.

"Elbette, bu benim dışarı çıkmamı engelleyemedi," dedi gergin bir şekilde gülümseyerek. "Son zamanlarda sık sık yağmura yakalanıyorum. Neden anlamıyorum ama eskiden havadan yana şansım daha açıktı."

İç çekti. "Aslında neden olduğunu biliyorum. Ancak sana söylemeye korkuyorum. Bu budalalık biliyorum ama..." Tekrar güldü, dudaklarından çıkan bu zoraki ses ona ait değilmiş gibiydi. Bu şimdiye kadar John'un yanında hiç hissetmediği bir şeydi... Gerginlik. Tanıştıkları andan itibaren kendini onun yanında hep çok rahat hissetmişti ve tamamiyle huzurlu.

Ama şimdi...

Şimdi, kesin olarak, gergin olmak için bir sebebi vardı.

"Bir şey oldu John," dedi pelerinini çekiştirerek. "Ben... Birine karşı bir şeyler hissetmeye başladım, belki de hissetmemem gereken şeyler."

Etrafa bakındı, yukarıdan ilahi bir işaret bekliyor gibiydi. Fakat rüzgârın yapraklarda yarattığı hafif hışırtı dışında hiçbir şey yoktu.

Dikkatini yeniden John'un mezar taşına vererek yutkundu. Bir taş parçasının bir insanı temsil ediyor olması aptalcaydı ama onun hatırasıyla başka nereye bakarak konuşabileceğini bilmiyordu. "Belki bunu hissetmemeliydim," dedi. "Ya da belki hissetmeliydim... Bilmiyorum. Tek bildiğim artık hissediyor olduğum. Bunu beklemiyordum ama sonra oradaydı ve... Ona karşı..."

Francesca durdu, dudakları neredeyse hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı "Pekâlâ, sen zaten kim olduğunu biliyorsun. Buna inanabiliyor musun?"

Ve sonra fevkalade bir şey oldu. Aslında yerin sarsılmasını ya da gökten John'un mezar taşına doğru bir ışık huzmesinin inmesini beklerdi. Ama bunların hiçbiri olmadı. Somut bir şey yoktu. Görülen, duyulan hiçbir şey yoktu. Yalnızca Francesca'nın içinde yer değiştiren o tuhaf his... Sanki bir şey sonunda olması gereken yeri bulmuştu.

Artık biliyordu –gerçekten ve tamamen biliyordu. John buna inanırdı. Hatta bunu isterdi.

John onun Michael'la evlenmesini isterdi. Francesca'nın âşık olduğu herhangi biriyle evlenmesini isterdi ama bu kişinin Michael olması onu mutlu ederdi.

"Onu seviyorum," dedi Francesca ve bunu ilk kez yüksek sesle söylediğini fark etti. "Michael'ı seviyorum. Evet John ve..." John'un mezar taşına kazınmış olan harflere dokundu. "Sen buna onay verirdin diye düşünüyorum," dedi fısıldayarak. "Bazen her şeyi senin ayarlamış olduğundan bile şüpheleniyorum."

"Çok garip," diye devam etti sözlerine gözleri yaşlarla dolarken. "Bir daha âşık olmayacağımı düşünerek o kadar çok vakit geçirdim ki. Nasıl olabilirdim? İçten içe..." Özlemle gülümsedi. "İçten içe bunun olmayacağını düşünürdüm. Âşık olmayacaktım. Biliyordum. Kesinlikle emindim. Hal böyleyken benim için ne istiyor olduğun çok da fark etmiyordu, değil mi?"

"Ama oldum," dedi yumuşak bir sesle. "Âşık oldum ve bunu hiç beklemiyordum. Âşık oldum ve Michael'a âşık oldum. Onu çok seviyorum, John," dedi sesi duygularının etkisiyle çatallaşarak. "Kendime onu sevmediğimi söyleyip durdum ama onun öleceğini düşündüğümde... Ah Tanrım... John... Ona ihtiyacım var. Onu seviyorum. Onsuz yaşayamam. Bunu sana anlatmam lazımdı ve senin... Senin..."

Francesca daha fazla devam edemedi. İçinde çok fazla duygu vardı, hepsi aynı anda dışarı çıkmaya çalışıyordu. Yüzünü

ellerinin arasına gömüp ağladı, üzüntüden veya sevinçten değil, sadece artık daha fazla içinde tutamadığı için ağladı.

"John," dedi güçlükle nefes alarak. "Onu seviyorum. Ve senin de bunu isteyeceğini düşünüyorum. Buna inanıyorum ama..."

Ve o anda arkasından gelen bir ses duydu. Bir ayak sesi, bir nefes. Döndü ama dönmeden de onun kim olduğunu biliyordu. Onu hissediyordu.

"Michael," diye fısıldadı ve hayalet görmüş gibi ona bakakaldı. Destek almak için bir ağaca yaslanmakta olan genç adam solgun ve güçsüz görünüyordu, fakat Francesca'ya göre mükemmeldi.

"Francesca," dedi, adının dudaklarından çıkışı bir garipti. "Frannie."

Francesca gözlerini onunkilerden ayırmadan ayağa kalktı. "Beni duydun mu?" diye fısıldadı.

"Seni seviyorum," dedi Michael boğuk bir sesle.

"Ama beni duydun mu?" diye ısrar etti. Bilmesi gerekiyordu, çünkü Michael onu duymamışsa, hislerini ona söylemeliydi.

Michael başını olumlu anlamda salladı.

"Seni seviyorum," dedi Francesca. Onun yanına gidip kollarını ona dolamak istiyordu ama ayakları olduğu yere kök salmış gibiydi. "Seni seviyorum," dedi tekrar. "Seni seviyorum."

"Gerek yok..."

"Hayır, gerçekten. Söylemem gerekiyor. Seni seviyorum. Seviyorum. Hem de çok seviyorum."

Çok geçmeden aralarındaki mesafe kapandı ve Michael ona sarıldı. Francesca yüzünü onun göğsüne gömdü, gözyaşları gömleğini ıslatıyordu. Niye ağladığından emin değildi, umrunda da değildi. Tek istediği onun sarılışının sıcaklığıydı.

Michael'ın kollarında geleceği hissedebiliyordu ve bu *muhteşemdi.*

Genç adam çenesini onun başına yasladı. "Söylemen gerekmiyor demeyecektim," diye mırıldandı. "Sadece bu kadar çok tekrar etmene gerek yok diyecektim."

Francesca bunu duyunca gözlerinden hâlâ yaşlar akıyor olmasına rağmen kahkaha attı ve her ikisinin de bedeni sarsıldı.

"Bunu söylemen lazım," dedi Michael. "Hissediyorsan söylemelisin de. Ben açgözlü bir herifim ve hepsini duymak istiyorum."

Francesca ona bakmak için kafasını kaldırdı, gözleri ışıldıyordu. "Seni seviyorum."

Michael onun yanağına dokundu. "Seni hak edecek ne yaptım bilmiyorum," dedi.

"Bir şey yapmana gerek yoktu," diye fısıldadı. "Sadece kendin olman yetti." Uzandı ve onun yanağına dokundu, Michael'ın hareketinin kusursuz bir yansımasıydı. "Benim anlamam biraz uzun sürdü, o kadar."

Michael yüzünü onun eline bastırdı, sonra avcuna bir öpücük kondurup teninin kokusunu içine çekti. Evlenmelerinin ardından Francesca'nın sevgisini kazanıp kazanmama konusunu düşünmeyeceğine dair kendini ikna etmek için çok uğraşmıştı. Ama şimdi...

Şimdi, Francesca onu sevdiğini söyledikten sonra anlıyordu.

Şimdi kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarparken biliyordu.

Bu cennetti.

Mutluluktu.

Şimdiye kadar hissetmeye cesaret edemediği, var olduğunu hayal dahi etmediği bir şeydi.

Bu aşktı.

"Hayatımın sonuna kadar," diye yemin etti Michael. "Seni hep seveceğim. Hayatımın sonuna kadar. Söz veriyorum. Hayatımı senin önüne sereceğim. Seni onurlandıracak ve el üstünde tutacağım. Sana..." Kelimeleri boğulur gibi söylü-

yordu ama bu umrunda bile değildi. Yalnızca ona söylemek istiyordu. Francesca'nın bilmesini istiyordu.

"Eve dönelim," dedi genç kadın yumuşak bir sesle.

Michael başını salladı.

Francesca elini tutup onu bulundukları açıklık alandan, Kilmartin ve mezarlık arasındaki ağaçlı bölgeye doğru çekti. Michael kendini onun tutuşuna bıraktı ama ilerlemeden önce arkasına dönüp John'un mezarına baktı ve "*Teşekkür ederim*," dedi.

Ve sonra karısının onu eve götürmesine izin verdi.

"Sana sonra söyleyecektim," diyordu Francesca, sesi hâlâ duygu yoğunluğundan ötürü titriyordu ama şimdi biraz daha kendisi gibiydi. "Büyük romantik bir şey planlıyordum. Muazzam bir şey. Şey gibi..." Sıkıntılı bir gülümsemeyle ona doğru döndü. "Şey, tam olarak ne yapacaktım bilmiyorum, fakat görkemli bir şey olacaktı."

Michael başını iki yana salladı. "Benim buna ihtiyacım yok," dedi. "Tek ihtiyacım olan... Yalnızca..."

Michael'ın cümlesini nasıl tamamlayacağını bilmemesi önemli değildi, çünkü Francesca bir şekilde biliyordu zaten.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Benim de tam olarak aynı şeye ihtiyacım var."

SONSÖZ

Sevgili yeğenim,

Helen her ne kadar evlilik haberinize şaşırmamış olduğunda ısrar etse de ben hayal gücümün zayıflığını kabulleneceğim ve bunun bana tamamen sürpriz olduğunu itiraf edeceğim.

Şaşkınlığım yüzünden bunu kabul etmek istemediğimi düşünme lütfen. Senin ve Francesca'nın birbiriniz için biçilmiş kaftan olduğunuzu anlamak için çok zaman harcamam ya da çok fazla düşünmem gerekmedi. Sadece bunu neden daha önce fark etmediğimi anlayamadım. Metafizikten anladığımı söyleyemem ve anladıklarını ileri sürenler için de pek sabrım yoktur, fakat seninle Francesca'nın arasında daha yüksek düzeyde bir uyum, bir zihin ve ruh birliğinin var olduğunu görebiliyorum.

Belli ki siz birbiriniz için yaratılmışsınız.

Bunları yazabilmenin kolay bir yolu yok. John hâlâ kalbimde yaşıyor ve onun varlığını her gün hissediyorum. Hâlâ onun yasını tutuyorum, her zaman da tutacağım. Senin ve Francesca'nın da aynı şekilde hissediyor olduğunuzu bilmek, beni nasıl teselli ediyor anlatamam.

Size onay verdiğimi söylersem, umarım benim kendini beğenmiş biri olduğumu düşünmezsin.

Ve sana teşekkürlerimi sunduğumda, budalalık ettiğimi düşünmeyeceğini umarım.

Teşekkür ederim Michael, Francesca'yı ilk olarak oğlumun sevmesine izin verdiğin için.

—Dul Kilmartin Kontesi Janet Stirling'den, Kilmartin Kontu Michael Kilmartin'e, Haziran 1824.

Yazarın Notu

Sevgili okur,

Kitabımdaki karakterleri hak ettiklerinden çok daha fazla tıbbi talihsizliğe maruz bıraktım. John'un ve Michael'ın sağlık durumlarını araştırmak çok karmaşıktı; hastalık süreçlerinin bilimsel açıdan mantıklı olmasını sağlamam ve aynı zamanda sadece 1824 yılı İngiltere'sinin tıbbi bilimi tarafından bilinenlere sadık kalmam gerekiyordu.

John beyin anevrizması yüzünden öldü. Anevrizma, beyindeki kan damarlarından oluşan duvarlarda doğuştan gelen zayıf noktalardır. Bu noktalar yıllarca hareketsiz kalabilir ya da bir anda büyüyebilir ve ardından yırtılıp beyinde kanamaya yol açabilir. Bu da genellikle şuur kaybı, koma ve ölümle sonuçlanır. Beyin anevrizması yüzünden olan baş ağrıları ani ve şiddetlidir, fakat bazen asıl yırtılmadan önce uzun süreli baş ağrıları kendini gösterebilir.

John'u kurtarmak için yapılabilecek bir şey yoktu; günümüzde bile anevrizma vakalarının neredeyse yarısı ölümle sonuçlanıyor.

19. yüzyılda bir vakaya anevrizma teşhisi koymanın tek yolu otopsiydi. Ancak bir konta otopsi yapılma ihtimali çok az olduğu için John'un ölüm sebebi, onu seven insanlar için

bir bilinmez olarak kaldı. Francesca sadece kocasının başının ağrıdığını, yatağa yattığını ve öldüğünü bilecekti.

Anevrizma tedavisiyle ilgili dönüm noktası 1950'lerde anjiyografinin yaygınlaşmasıydı. Beyne giden damarlara röntgen ışınlarına dirençli bir sıvı enjekte edilmesiyle birlikte, kan dolaşımının röntgen ışınlarıyla resmedilmesine dayanan bu teknik 1927 yılında Egas Moniz tarafından Portekiz'de geliştirilmiştir. İlginç bir tarihi not: Moniz 1949'da tıp alanında Nobel Ödülü'nü kazandı, fakat çığır açan ve hayat kurtaran anjiyografi alanında değil beynin ön kısmındaki sinirlerin bir kısmının kesilerek psikiyatrik rahatsızlıkların tedavi edilmesini keşfettiğinden ötürü onurlandırıldı.

Sıtma ise çok daha eski bir hastalıktır. Kaydedilmiş tarih boyunca çok fazla sıcak, nemli ve rutubetli havaya maruz kalmanın dönemsel ateş, güçten düşme, anemi, böbrek yetmezliği, koma ve ölüme sebep olduğu gözlenmiştir. Sıtma hastalığının adı İtalyanca "kötü hava" anlamına gelir ve atalarımızın suçlanacak olanın havanın kendisi olduğuna dair inançlarını yansıtır. Bu kitapta da Michael hastalığının kaynağı olarak "kokuşmuş hava"dan bahseder.

Bugün sıtmanın aslında parazitik bir hastalık olduğunu anlıyoruz. Sıcak ve nemli ortamlar hastalığın sebebi değil, daha çok hastalığı taşıyan *Anofel* sivrisineğinin üremesini sağlayan bir etkendir. Dişi *Anofel* sivrisinekleri ısırdıkları talihsiz insana istemsizce mikroskopik organizmalar enjekte ederler. Bu organizmalar *Plazmodyum* adında tek hücreli parazitlerdir. *Plazmodyum*'un insanı hasta edebilecek dört çeşidi vardır: *Falsiparum, malarya, vivaks* ve *ovale.* Bu mikroorganizmalar kana karıştıklarında karaciğere doğru giderler ve orada inanılmaz bir hızla çoğalırlar. Bir hafta içinde on binlerce parazit tekrar kan dolaşımına salınır. Burada kırmızı kan hücrelerini bozarlar ve içindeki oksijen taşıyan hemoglobinlerle beslenirler. Her iki üç günde bir yeni parazitler nasıl olduğu bilinmeyen senkronize bir süreçle kırmızı kan hücrelerinden çıkarlar,

böylece yüksek ateşe ve şiddetli titremelere sebep olurlar. *Falsiparum* sıtmasında enfekte olmuş hücreler yapışkan hale gelebilir, böbreklerdeki ve beyindeki kan damarlarının içine yapışarak böbrek yetmezliği ve komaya sebep olabilirler –ve tedavide geç kalınırsa ölüme.

Michael şanslıydı. O bunu bilmiyordu ama onun sıtmasının çeşidi *vivaks*tı. Bu tür sıtma hastayı öldürmeden karaciğerinde yıllarca yaşayabilir. Ancak *vivaks* sıtmasının sebep olduğu yorgunluk ve yüksek ateş krizleri çok ağırdır.

Kitabın sonunda, Michael ve Francesca, sıklaşan sıtma nöbetlerinin Michael'ın sıtmayla olan savaşını kaybediyor olması anlamına gelmesinden kaygılanıyorlardı. Gerçekte *vivaks* sıtmasında bunun bir anlamı yoktur. Hastaların nöbetleri genelde düzensizdir –bağışıklık sistemleri zayıf olan kanser ve AIDS hastaları ile hamileler hariç. Hatta ateşi tamamen kesilen bazı hastaların tamamen sağlıklarına kavuştukları gözlemlenir. Michael'ın bu şanslı insanlardan olduğunu düşünmeyi tercih ederim, değilse bile çok uzun yıllar yaşadığını düşünmemek için hiçbir sebep yok. Ayrıca sıtma kan yoluyla bulaşan bir hastalık olmadığı için bunu aile üyelerine geçirmiş de olamaz.

Sıtmanın sebebi bu kitabın geçtiği zamandan sonra uzun yıllar boyunca anlaşılmamıştır, fakat temel tedavi yöntemleri o zamanlarda biliniyordu: Tropikal bölgelerde bulunan kınakına ağacının kabuğunu tüketmek. Genellikle suyla karıştırılır ve buna kinin suyu adı verilirdi. Kinin ticari olarak ilk kez 1820'de Fransa'da satılmıştır, ancak bundan önce de yaygın olarak kullanıldığı bilinmektedir.

Sıtma çoğunlukla gelişmiş ülkelerde görülmez, bunun sebebi de sivrisineklerin büyük ölçüde kontrol altında tutulmasıdır. Ancak sıtma hâlâ gelişmekte olan bölgelerde ölüme ve sakat kalmaya yol açan bir hastalıktır. Her yıl 1 ila 3 milyon insan *falsiparum* sıtmasından ölüyor. Bu otuz saniyede

bir ölüm anlamına gelmektedir. Ölümlerin çoğu Sahraaltı Afrika'da ve beş yaş altı çocuklarda görülmektedir.

Bu kitabın gelirinin bir kısmı sıtma tedavisi amaçlı ilaç araştırmalarının gelişimi için bağışlanacaktır.

Sevgilerimle,
Julia Quinn